

1. FEJEZET

- Mennyi ideje? - kérdezte Chase.

A hét harcias külsejű férfi, aki félkörben guggolt a kislány és Chase előtt, csak bámult a férfira és pislogott. Egyiküknél sem volt más fegyver, csak övkés. Az egyiknél még az sem. Ám sok férfi állt még mögöttük, ráadásul mindegyiküknél volt íj vagy dárda, esetleg mindkettő.

Rachel szorosabban összehúzta magán a vastag, barna gyapjú köpenyét, és guggolás közben áthelyezte a testsúlyát. Bizsergő lábujjait mozgatva arra vágyott, bárcsak ne fájának annyira a lábai. Az ujjával simogatta a nagy borostyánkővet, ami a láncon lógott a nyakában. Sima könnycsepp alakja a melegség érzetét keltette benne.

Chase motyogott valamit, amit Rachel nem értett. Közben nehéz, fekete köpenyét hátralökte a vállain, aztán pedig egy bottal a két földre rajzolt emberre mutatott. Ahogy előrehajolt, nyikorgott minden bőrszík, amikben a fegyverei voltak. Akkora csizmákat viselt, hogy a többi férfi bármelyikének az egyikbe belefért volna mindkét lába. A pálcájával megint a földet ütögette, aztán megfordult és kinyújtotta a kezét a füves lapály felé.

- Mennyi? - A rajzra mutatott, és még néhányszor kinyújtotta a kezét. - Mennyi ideje mentek el?

A többiek karattyoltak valamit, amit Chase és a kislány nem értett. Aztán az a férfi, akinek hosszú ezüst haj omlott le napbarnított arca körül, akinek nem prérifarkas prém volt a vállán, hanem csak egyszerű szarvasbőr ruházatot viselt, rajzolt még egy képet a földre. A kislány ezúttal könnyen meg tudta állapítani, mi volt az. A nap volt. A férfi jeleket rajzolt alá. Chase figyelte, amint három sor jelet rajzol a nap képe alá. Befejezte.

Chase a képre meredt.

- Három hete. - Felnézett a hosszú hajú férfira. - Három hete? - A földre rajzolt napra mutatott, és háromszor feltartotta az ujjai többségét. - Három hete mentek el?

A férfi bólintott és szólt még néhány furcsa szót.

Siddin átnyújtott a kislánynak még egy darab lapos mézes kenyeret. Csodálatos íze volt. Rachel próbálta lassan enni, de a kenyér elfogyott, mielőtt észbekapott volna. Korábban csak egyszer kóstolt mézet távol a kastélyban, amikor a Hercegnő játszótársaként élt ott. A Hercegnő soha nem engedte neki, hogy mézet egyen, mondván, nem ízlene neki. De az egyik szakács adott neki egyszer.

Remegett a gyomra az emléktől, hogy milyen fukar volt hozzá a hercegnő. Soha többé nem akart kastélyban élni. Most, hogy Chase lánya lett, nem is kell. Mielőtt elaludt, minden este a takaróba burkolózva feküdt, és azon morfondírozott, milyen lehet új családjának többi tagja. Chase azt mondta, lesznek lány- és fiútestvérei. És igazi mamája. Azt mondta, törődnie kell az új anyukájával. Azt meg tudja tenni. Könnyű törődni valakivel, aki szereti az embert.

Chase szerette őt. Soha nem mondta, de könnyen meg lehetett állapítani. Amikor a kislány félt a sötétben a zajoktól, a férfi hatalmas karjával átölelte őt és cirógatta a haját.

Siddin mosolygott rá, miközben a mézet nyalogatta le az ujjairól. Jó volt megint látni őt. Amikor először jöttek ide, a kislány azt gondolta, baj lesz. Rémisztő férfiak mentek oda hozzájuk, amikor még kint voltak a füves területen. Mind sárral volt bemázolva, és mindenhol fűvel ragasztották tele magukat. A kislány még azt sem látta, honnan kerültek oda. Csak hirtelen ott termettek.

Rachel először félt, mert a férfiak nyilakat szegeztek rájuk. A hangjuk ijesztő volt, és a kislány nem értette, amit mondtak. De Chase egyszerűen leszállt a lóról, és a karjaiban tartotta őt, miközben nézte őket. Még a karját sem húzta ki, vagy hasonló. A kislány nem hitte, hogy bármi megijesztené őt. Ő volt a legbátrabb férfi, akit valaha látott. A férfiak Rachelt nézték, ahogy az bámulta őket, Chase pedig simogatta a haját, és mondta, hogy ne féljen. A férfiak ezután már nem szegezték rájuk a nyilaikat, és elvezették őket a faluba.

Amikor odaértek, Rachel meglátta Siddint. Siddin abból az időből ismerte őt és Chase-t, amikor Kahlan megmentette a kisfiút Miléna Királynőtől a távoli kastélyban. Zedd, Kahlan, Chase, Siddin és ő mind együtt voltak, amikor menekültek a szelencével. Ő nem beszélt Siddin nyelvét, de a kisfiú megismerte őket, és elmondta az apjának, kik ők. Azt követően mindenki igazán kedves volt hozzájuk.

Chase egy ujjal az egyik személyt ábrázoló képre mutatott, a másik keze egy ujjával pedig a másikra. Aztán összefogta a két ujját és a távolba mutatott. Úgy mozgatta a kezét, mintha hegyeken kelnének át.

- Richard és Kahlan három hete mentek el és észak felé tartottak? Aydidndrilbe?

Az összes férfi a fejét rázta, és megint halandzsászni kezdtek. Siddin apja feltartotta a kezét, hogy csend legyen. Magára és a többi férfira mutatott, és feltartotta három ujját. Aztán arra a képre mutatott a földön, amelynek ruhája volt, és mondta Kahlan nevét. Utána pedig észak felé mutatott.

Chase a nap képére bökött, aztán Kahlan képére, majd három ujját feltartva a férfiakra, aztán észak felé.

- Három héttel ezelőtt Kahlan és három embered elment északra Aydidndrilbe?

Az összes férfi bólogatott, és mondták, hogy „Kahlan” és „Aydidndril”.

Chase fél térdrel a földre ereszkedett, miközben előrehajolva a másik személy képét ütögette.

- De Richard is elment. - Megint észak felé mutatott. - Richard is Aydidndrilbe ment. Kahlannal.

Az összes férfi az ezüst hajú felé fordult. Az Chase-re nézett, aztán a fejét rázta. A faragott csontdarab, ami bőrszíjon lógott a nyakában, ide-oda himbálózott. Lefelé mutatott a kardot viselő férfi képére, aztán egy másik

irányba.

Chase egy hosszú percig meredt a férfitra; aztán a homlokát ráncolta, mintha nem értené. A férfi előre hajolt a bottal, aztán rajzolt még három alakot, mindegyik ruhát viselt. Felnézett a szemöldöke alól, mintha meg akarna győződni arról, hogy Chase figyel. Azután két alakra X-et rajzolt. A tekintete ismét visszatért Chase-re, miközben a karjaival átkulcsolta a térdeit és várt.

- Mit jelent ez? Halottak? Azt akarod mondani, hogy meghaltak? - A férfiak mereven néztek, nem mozdultak. Chase áthúzta egyik ujját a torkán, mint egy kést. - Meghaltak?

Az ezüst hajú férfi bólintott, és azt mondta, „meghaltak”, de egy kicsit furcsán hangzott. Hosszabban ejtette ki a szót, mint kellett volna. A pálcájával a nap képére mutatott, aztán Kahlan képére, aztán pedig a válla fölött abba az irányba, amerre ment. Megint a napra bökött, aztán Richard képére, aztán az X nélküli nő képére, majd egy másik irányba.

Chase felállt. A mellkasa emelkedett, majd süllyedt, ahogy kifújta a mély lélegzetet. Borzalmasan magas volt. Abba az irányba meredt, amerre az ezüst hajú férfi szerint Richard ment.

- Keletre. Vagyis mélyebben a Vadvidék belsejébe - suttogta magának. - Miért nem Kahlannal van? - dörzsölte az állát. Rachel szerint aggodalmasnak látszott. Az lehetetlen, hogy rémültnek látszik. Semmi nem ijesztette meg Chase-t. - Drága szellemek, miért ment volna Richard a Vadvidék belsejébe? Mi bírhatta rá Kahlant, hogy elengedje azt a fiút a Vadvidék belsejébe? És kivel van?

A férfiak mind egymásra tekintettek, mintha azon morfondíroznának, miért beszél Chase a levegőbe.

Chase megint leguggolt, minden bőr nyikorgott rajta, és a harmadik nő rajzára bökött. A homlokát ráncolta és megvonta a vállát a férfiak felé. Richard és a nő képére mutatott, aztán megint kelet felé. Két nyitott tenyerét felemelte a válla magasságába, miközben felhúzta a vállát és olyan arcot vágott, hogy mutassa, nem érti.

A hosszú ezüst hajú férfi szomorú pillantást vetett Chase-re, miközben nagyot sóhajtott. A harmadik nőre bökött, amelyiken nem volt X, aztán megfordult és elvett egy kötelet az egyik mögötte álló férfitől. A saját nyakára tekerte a kötelet. A komor tekintetű Chase-re nézett, aztán pedig kelet felé mutatott.

Chase felállt. Szinte ugrott. Az arca sápadt volt.

- Elvitte - suttogta. - Ez a nő foglyul ejtette Richardot, és elvitte a Vadvidék belsejébe.

Rachel a férfi mellé állt.

- Mit jelent ez, Chase? Miért nem ment vele Kahlan?

A férfi lenézett rá. Az arcán különös, nyugodt kifejezés ült, amitől a kislánynak összerándult a gyomra.

- Segítségért ment. Aydinrilbe ment, hogy megtalálja Zedd-det.

Senki nem mukkant. A férfi újra kelet felé bámult, miközben a hüvelykujját beakasztotta nagy ezüst övcsatja mögé.

- Drága szellemek - suttogta magának -, ha Richard tényleg bement a Vadvidékre, fordítsátok őt észak felé! Ne hagyjátok, hogy dél felé menjen, mert még Zedd sem fog tudni segíteni neki!

Rachel szorosan ölelte a babáját.

- Mi az a Vadvidék?

- Nagyon szörnyű hely, kicsim. - A férfi mereven bámulta a sötétedő eget. - Nagyon szörnyű hely.

Olyan nyugodtan és csendesen mondta, hogy a kislány libabőrös lett tőle.

* * *

Zedd érezte, hogy megfeszülnek alatta a ló hátizmai, amikor az állat egy ág alatt lehúzta a fejét. A férfi közben lelassította hátsát. Zedd szívesebben ült meg szőrén a lovat. Ha lovagolnia kellett, szerette hagyni, hogy az állat annyira szabadnak érezze magát, amennyire csak lehetséges. Egyszerűen így gondolta tisztességesnek. Úgy tűnt, a legtöbbjük méltányolta figyelmisségét. A ló többet nyújtott neki, mintha felnyergelte volna, és a varázslót a dolog örömmel töltötte el.

A nyergét és a többi felszerelést felajánlotta egy Haff nevű embernek. Haffnek voltak a legnagyobb fülei, amiket Zedd valaha látott. Bámulatos volt! Eltöprengett rajta egy pillanatig, egyáltalán hogyan talált feleséget egy ilyen fülekkel megáldott férfi. De volt felesége, és négy gyereke is, és úgy látszott, nagyobb szüksége volt a felszerelésre, mint Zeddnek. Természetesen nem azért, hogy lovagoljon, hanem hogy eladja. A terményét és készleteit elvitték a d'harai hadsereg katonái.

Ez volt a legkevesebb, amit Zedd tehetett. Hiszen Rachel bőrig ázott, Haff pedig felajánlott nekik alvásra egy száraz helyet, még ha az egy düledező kis istálló volt is. A háziasszony pedig megkínálta őket káposztalevessel, ami ha híg is volt, de legalább nem kért érte semmit. Már Chase arckifejezésének látványa megért egy nyergét, amikor Zedd közölte, nem éhes.

A nagydarab férfi azonban három ember helyett evett, pedig jobban kellett volna tudnia: nagy éhínség lesz ezen a télen. A felszerelés nem fogja behozni az értékét, ahogy az éhezés terjed, mint sötét szél viharfelhő előtt. De valamit fog hozni, talán elegendőt, hogy elvegye a tél legkeményebb életét. Zedd látta, hogy Chase tett egy-egy pénzermét mind a négy gyerek zsebébe, amikor úgy gondolta, senki nem figyel. Olyan hangszínezettel morgott nekik valamit, amitől egy felnőtt ember elsápadt volna. Ám a gyerekek - valami különös oknál fogva - csak

mosolyogtak, és nem néztek bele a zsebükbe, amíg a férfi el nem távozott. Zedd remélte, hogy nem arany volt. A határjáró képes volt megérezni, hogy a szomszéd városban egy tolvaj kinyit egy ablakot, és talán a nevét is meg tudta mondani, de gyerekek környezetében elvesztette az esztét.

Haff gyanakvóan puhatólózott, mit kell tennie cserébe a felszerelésért. Zedd azt mondta neki, örök hűséget kell esküdnie az Inkvizitor Anyának és D'Hara új Rahl Nagyrának, akik ketten olyan dolgoknak vetettek véget, amikhez hasonlókat vele tettek. A férfi mereven bámulta őt, nagy fülei mindkét oldalon kiálltak az alól a nevetséges pomponos kötött sapka alól, ami csak arra szolgált, hogy felhívja a figyelmet arra, amit inkább el kellett volna rejttenie.

- Rendben - mondta a férfi egy határozott bólintással.

Gyenge kezdés: egyetlen hűséges ember egy nyereg árért. Ha az egész olyan egyszerű lenne. De ez már hetekkel ezelőtt történt, Zedd most egyedül volt.

Nyírfából rakott tűz édes illata sodródott felé a sűrű erdőn keresztül. A ló felkapta rá az orrát, közben óvatosan lépkedett a keskeny ösvényen. A mozdulatlan levegőben sűrűsödő homály sötétebb árnyékokat vetett keresztül az úton. Még mielőtt a kis ház láthatóvá vált volna, Zedd hallotta a lármát: bútorok felforgatásának hangját, edények csörömpölését s démonok átkozását. Ahogy haladtak a kanyargós csapáson, a ló hegyezte a füleit a zűrzavar irányába. A varázsló biztatóan megpaskolta a nyakát.

A kis ház, az öregségtől sötét árnyalatot kapott fából készült falaival és a páfrányokkal, valamint a száraz tülevelekkel vastagon borított tetejével meghúzódott a magas fák között. Valósággal elrejtőzött az esti szürkület miatt sötét színű, durva kérgű fatörzsek között. Zedd a barna, halott páfrányok mellett, amelyek kertre emlékeztetően terültek el a ház előtt, leszállt a lóról. Az állat a férfi felé fordította a szemét. Látszott rajta, azt szeretné, hogy vakarja meg az állát.

- Légy jó kislány, és keress magadnak valami ennivalót! - Az egyik ujját a ló álla alá tette, hogy felemelje a fejét. - De maradj a közelben! - A ló topogott. Zedd mosolyogva megdörzsölte az állat szürke orrát. - Jó kislány.

A ház belsejéből dühös csattogással elegyített halk morgás hallatszott. Idegen nyelvű trágár szitkozódás kíséretében valami nehéz dolog zuhant a padlóra.

- Gyere ki alóla, te hitvány fenevad!

Zedd vigyorgott az ismerős, érdes hang hallatán. Nézte a lovat, amint az odébb csatangolt, hogy legeljen a száraz fücsomókból. Rágás közben minden egyes hangos csattanásra felkapta a fejét és visszanézett a ház irányába.

Zedd a kanyargós gyalogúton a ház felé ballagott. Megállt és kétszer teljesen körbefordult, hogy gyönyörködjön a környező erdő szépségében. Igazán csodálatos volt, nyugodt és békés sziget egy olyan helyen, ami átjáró volt a világ egyik legveszélyesebb pontján: a Határon. De a Határ már megszűnt. Ám az erdő békés menedék volt, amit szinte érzékelhető nyugalom töltött be. Zedd tudta róla, hogy mindez egyáltalán nem természetes. Volt benne valami, ami egy ügyes kezű nőnek volt köszönhető, aki abban a pillanatban éppen elég vaskos szitkokat szórt ahhoz, hogy egy harcedzett sandarai lándzsás elpiruljon.

Pedig Zedd egyszer látta az egyiküket, aki addig átkozta a saját királynőjét, amíg az el nem ájult. Ezzel a férfi természetesen csak a kötelet érdemelte ki. A fickónak volt néhány szava a hóhérhoz is, akitől cserébe nem szabályos akasztást kapott, hanem lehetőséget, hogy mondjon egy utolsó ékesen szóló, ám felettébb trágár szitkot. A többi lándzsás egybehangzó véleménye szerint ezúttal is volt mit tanulniuk.

Ami a királynőt illeti, soha nem nyerte vissza finom fellépését. Attól kezdve mindig hihetetlen módon elvörösödött bármelyik lándzsásának pusztá látványára, és a kíséretének hevesen legyezgetnie kellett őt, hogy az eszméleténél maradjon. Valószínűleg valamennyiüket felakasztatta volna, ha nem a trónját védik, arról nem is beszélve, hogy több alkalommal az ő kecses nyakát óvták. De ez már nagyon régen történt, egy másik háborúban.

Zedd összekulcsolta a kezeit maga mögött, és élvezettel mélyen beszívta a tiszta, friss levegőt. Lehajolt és leszakított egy száraz, hervadt vadrózsát, majd egy leheletnyi mágiával üdén virulóvá varázsolta. A sárga szirmok megnöttek és új életerőtől duzzadtak. Zedd csukott szemmel mélyet szippantott a virágból, aztán szórakozottan betűzte a köntösébe. Nem sietett.

Nem volt bölcs dolog félbeszakítani egy varázslónőt.

A nyitott ajtón át még súlyosabb átok hallatszott, miközben végre láthatóvá vált a varázslónő felindultságának tárgya. Egy balta tompa végének ütésétől a lény kirepült az ajtónyíláson. A kis, páncéllal borított fenevad a hátán ért földet Zedd lábainál. Kalimpálva csattogott és morgott, ahogy mancsaival kapálózott a levegőben, miközben megpróbált megfordulni. Úgy tűnt, nem ártott neki a balta, az iménti repülés és kíméletlen földet érés.

Mocskos marcangoló. Marcangoló volt, ami Adie bokájára tapadt korábban. Ha egy ilyen teremtmény egyszer elkapott valakit, gyakorlatilag nem lehetett eltávolítani. Kapaszkodott a karmaival, és csontig beléd vágta a fogait, és szívta a véredet a redős, görbe fogakkal teli pofájával. Addig nem engedett el, amíg volt véred táplálékként, a páncélja pedig minden ellentámadást kivédett. Adie fejszével levágta a lábát, amire ráakaszkodott a marcangoló: levágta a saját lábát, hogy megmentse az életét. Zeddek a gondolattól felfordult a gyomra. Egy pillanatig nézte a fenevadat a lábánál, aztán gondolkodás nélkül belerúgott, amitől az jó messzire elrepült. Megfelelő helyzetben ért földet, és eldöcögött az erőbe, hogy könnyebb prédát keressen.

Zedd felnézett az ajtónyílásban álló alakra, aki fenyegetően nézte őt teljesen fehér szemeivel, és a melle még mindig hullámozott. Ugyanolyan világos sárgásbarna színű köntöst viselt, mint a varázsló, de Zeddétől eltérően, az övének díszítés volt a nyakán. Foglalkozásának ősi szimbólumait sárga és piros gyöngyökből varrták ki. Csípőre tette a kezét. A zord arc kifejezés erősen tartotta magát, és legkevésbé sem csökkentette a nő csinos vonásait.

A fejszét azonban még mindig fenyegetően az egyik kezében tartotta. A legjobb lesz egyelőre nem háborgatni azzal, amit a varázsló akart tőle.

Zedd mosolygott.

- Igazán nem kellene marcangolókkal játszani, Adie. Tudod, legutóbb úgy vesztetted el a lábadat. - Előhúzta a sárga rózsát a helyéről a mellkasán. Keskeny ajkai jócskán hátratólták ráncos orcáit, ahogy szélesedett a mosolya.

- Van valami ennivalód? Éhen halok.

Adie szótlanul nézte őt egy pillanatig anélkül, hogy megmozdult volna, aztán lecsúsztotta a földre a fejsze fejét, a nyelét pedig a falnak támasztotta az ajtón belül.

- Mi járatban volnál itt, varázsló?

Zedd fellépett az apró tornácra, és színpadiasan meghajolt. Amikor felegyenesedett, úgy nyújtotta Adie-nek a virágot, mintha egy felbecsülhetetlen értékű ékszer lett volna.

- Egyszerűen nem bírtam távol a gyengéd öleléseedtől, drága hölgy. - Zedd legellenállhatatlanabb mosolyát villogtatta.

Adie tanulmányozta őt egy pillanatig fehér szemeivel.

- Hazugság.

Zedd megköszönte a torkát, és közelebb tolta a virágot. Úgy vélte, talán gyakorolnia kellene még azt a mosolyt.

- Pörkölt illatát érzem?

Adie anélkül, hogy levette volna róla a tekintetét, elfogadta a virágot és betűzte egyenes, állig érő feketésszürke hajába. Igazán csinos volt.

- Pörkölt.

Az öregasszony puha, vékony kezeivel megfogta Zeddét. Apró mosoly derengett finom ráncokkal teli arcán, és alig észrevehetően bólintott.

- Jó újra látni, Zedd. Egy ideig attól féltem, többé nem foglak. Sok éjszakát verejtékben töltöttem, mert tudtam, mi fog történni, ha kudarcot vallasz. Amikor beköszöntött a tél, és Orden Mágiája nem söpört végig a vidéken, tudtam, hogy boldogultál.

Zeddet bátorította, hogy mégsem hiába pazarolta legszebb mosolyát, de óvatos volt a válaszával.

- Darken Rahlt legyőztük.

- Mi vagyon Richarddal és Kahlannal? Biztonságban vagynak?

Zedd dagadozott a büszkeségtől.

- Igen. Valójában Richard győzte le Darken Rahlt.

Adie megint bólintott.

- Úgy vélem, még folytatása vagyon a történetnek.

Zedd vállat vont, és próbálta azt a látszatot kelteni, mintha kevésbé lenne fontos, mint amilyen volt.

- Egy kis mese.

Bár az apró mosoly még mindig rezzenéstelenül ült az öregasszony arcán, úgy tűnt, fehér szemei a férfi lelkét méregették.

- És oka vagyon annak, hogy ide jövé. Olyan oka, aminek nem fogok örülni, attól félek.

Zedd kihúzta a kezét az övéiből, és hátratólta hullámos fehér hajának egy részét.

- A kutyafáját, asszony, megkínálsz abból a pörköltből vagy sem? - nézett haragosan.

Adie végül levette róla fehér szemeit és visszafordult a házba.

- Azt hiszem, vagyon elég pörkölt, még neked is. Gyere be, és csukd be az ajtót. Nem szeretnék ma éjjel több marcangolót látni.

Behívta. Szóval, simán mennek a dolgok. Zedd azon morfondírozott, mennyit kell elmesélnie az asszonynak. Remélte, hogy nem mindent. A varázsló dolga: használni az embereket. Azokat az embereket volt a legnehezebb használni, akiket szeretett. Azokat különösen, akiket mélységesen szeretett.

Miközben Zedd segített Adie-nek megigazítani a székeket és az asztalt, felszedni a földre szórt edényeket és bádogtányérokat, elkezdte mesélni, mi történt azóta, hogy utoljára nála járt. Az Átjárón való átkelés szívszaggató meséjével kezdte, ahol valamelyest óvta őt az a csont, amit az asszony adott neki, hogy elrejtse a szörnyetegektől. Még mindig a nyakában volt a csont egy vékony bőrszíjon, mivel nem látta szükségét, hogy megszabaduljon tőle, még azután sem, hogy biztonságosan átjutott.

Adie megjegyzés nélkül hallgatta, ahogy Zedd szötte a mesét. Amikor arról beszélt, hogy Richardot fogságba ejtette a Mord-Sith, nem fordult meg, hogy megmutassa az arcát, de a varázsló látta, hogy egy szempillantás alatt feszessé váltak a vállizmai. A legkisebb nyomaték nélkül, nehogy a véleményét kiemelje, Zedd elbeszélte, hogyan

vette el Darken Rahl az éjkövet Richardtól, az éjkövet, amit Adie adott neki, hogy biztonságban átvezesse őt az átjárón.

Mogorván nézte az öregasszony hátát, amint az egy tányért emelt fel a padlóról.

- Majdnem megölt az a kő. Darken Rahl arra használta, hogy az Alvilágban csapdába ejtsen. Egy hajszálon múlt, hogy megmenekültem. Majdnem megöltél azzal, hogy Richardnak adtad.

- Ne légy ostoba fajankó! - csúfolódott Adie. - Elég okos vagy ahhoz, hogy megmentsd magad. Ha nem adtam volna oda Richardnak az éjkövet, meghalt volna az Átjáróban. Akkor pedig Darken Rahl győzött volna, és most kétséget kizáróan kínozna téged. Hamarosan meghalnál. Azzal, hogy odaadtam a követ Richardnak, megmentettem az életedet.

- Ez a dolog veszélyes volt. - Zedd valami lábszárcsontfélét rázott, amikor Adie egy pillantást vetett rá a válla fölött. - Nem kellene veszélyes dolgokat osztogatnod úgy, mintha édesség lenne. Legalábbis nem anélkül, hogy figyelmeztetted az embert.

Jogos volt a felháborodása. Őt szippantotta be az Alvilág amiatt a vacak kő miatt. Adie legalább tehetne úgy, mint aki megbánta.

Zedd azzal a történettel folytatta, miként menekült meg Richard, jóllehet varázsháló volt körülötte, ami elrejtette a személyiségét, valamint azzal, hogyan támadta meg a quad Chase-t, Kahlant és őt magát. Igyekeznie kellett, hogy uralkodjon a hangján, amikor elbeszélte, mi történt majdnem Kahlannal, és hogy a nő hogyan hívta elő a Con Dart és ölte meg a támadóikat. Azzal fejezte be, miként vette rá Richard ravaszul Darken Rahlt, hogy a rossz szelencét nyissa ki. Elmesélte, hogyan ragadta el Orden mágiája Darken Rahlt a tévedéséért. Zedd mosolygott magában, ahogy a története végére ért. Elmondta, hogy Richardot valami módon nem érintette meg Kahlán ereje, hogy szabadon szerethetik egymást, és most boldogok együtt. Azt nem állt szándékában elmondani, hogyan, az nem tartozott senkire.

Elégedett volt, hogy sikerült elbeszélnie a történetet anélkül, hogy túlságosan bele kellett volna mélyednie néhány fájdalmasabb eseménybe. Nem akarta felidézni azokat a gyötrelmeket. Adie nem kérdezett, hanem odajött, és a vállára tette a kezét. Azt mondta, megkönnyebbült, hogy mindannyian életben maradtak és győztek.

Zedd legalább annyira hallgatott a történet elbeszélése után, mint amennyire szívesen mesélte el. Nekilátott halomba rakni a sarokba a rendetlen csontkupacot, ahol Adie szerint a helyük volt. Ahogy szanaszét voltak szórva, a marcangoló bizonyára rejtékhelyet talált közöttük.

Nem volt csoda, hogy az emberek csontasszonynak hívták Adie-t; a házban alig volt más a csontokon kívül. Úgy tűnt, a csontoknak szentelte az életét. Aggasztó jelenség egy varázslónő, aki csontoknak áldozta az életét. Zedd nem sok jelét látta italoknak, poroknak, vagy mindennapi szerencsetárgyaknak, bármiféle jellegzetes dolognak, amiről úgy vélte, elvárható egy ilyen tehetséggel rendelkező asszonytól. Tudta, mit kutatott Adie, csak azt nem, miért.

A varázslónők érdeklődése általában élő dolgokra korlátozódik. Adie sötét és veszedelmes dolgokat kutatott. Halott dolgokat. Sajnos Zedd is ezt csinálta. Ha ismerni akarod a tüzet, tanulmányoznod kell, gondolta a férfi. Természetesen hosszú út vezetett a megégésig. Rájött, hogy nem tetszik neki a hasonlat, ami pillanatnyilag az eszébe ötlött.

Felnézett a csonthalomból, miközben az utolsókat is elrendezte.

- Ha nem akarsz marcangolókat a házadban, Adie, csukva kellene tartanod az ajtót.

Zedd tökéletesen megfelelő, korholó tekintete hiábavaló volt, mivel az öregasszony nem fordult meg, mert azon fáradozott, hogy visszapakolja a tűzifát a tűzhely melletti tartójába.

- Az ajtó csukva legyen. És el legyen reteszelve - mondta kimért reszelős hangján olyan színezettel, ami feltehetően Zedd nem látott korholó pillantását szándékozott lehervasztani. - Ez a harmadik eset.

Felvett egy csontot, ami egy tűzifa hasáb alatt rejtőzött, és felegyenesedve odavitte Zedhez.

- Azelőtt soha nem jöttek a marcangolók a házam közelébe. - Visszafogta a hangját, mintha észrevétlen fülek veszélye fenyegetne. - Ügyeltem rá. - Átnyújtotta a vastag, fehér bordát, és merőn nézett le a varázslóra, aki a csonthalom mellett guggolt a földön. - Most, amióta tél van, közel merészkednek. Úgy tűnik, a csontok már nem tartják távol őket. Az oka rejtély számomra.

Adie régóta élt ebben az Átjáróban. Senki nem ismerte olyan jól a veszélyeit, a kanyarulatait, a szeszélyeit, mint ő. Nála senki nem tudta jobban, mit jelentett itt biztonságban lenni, az élők és a holtak világa közötti határon, az Alvilág szélén élni. Persze a Határ most eltűnt. Most biztonságosnak kellene itt lenni.

Zedd azon tűnődött, mi történt még, amit Adie nem mondott el; a varázslónők soha nem mondtak el mindent, amit tudtak. Mit tett, hogy még mindig itt él, miközben különös és veszélyes dolgok történtek? A varázslónők legtöbbje makacs asszony.

Adie bicegett egy kicsit, ahogy átment a szobán, amit csak a tűz világított meg.

- Meggyújtsam a lámpát? - kérdezte.

Zedd követte, és az asztal irányába lendítette a kezét. A lámpa magától meggyulladt, és finom ragyogással erősítette a tűz fényét, ami a sima folyami kavicsokból készült óriási kandallóból áradt, és segített megvilágítani a

szoba sötét falait. Minden falon fehér csontok voltak. Az egyik falat polcok borították, és zsúfolásig tele voltak veszedelmes vadállatok koponyáival. Sok csontból rituális tárgyak készültek, néhányból tollakkal és gyöngyökkel díszített nyaklánc, néhányba pedig ősi szimbólumokat faragtak. Némelyik köré varázslatokat rajzoltak a falon. Ez volt a legfurcsább gyűjtemény, amit a varázsló valaha látott.

Zedd egyik sovány ujjával lefelé mutatott a nő lábára.

- Miért bicegsz?

Adie a szeme sarkából pillantott rá, ahogy megállt, és leemelt egy kanalat egy kampóról, ami a tűzhely mellett volt a vakolatba erősítve.

- Az új láb, amit növesztettél nekem, túl rövid.

Zedd egyik kezét csontos csípőjére téve állt, a másik kezének pálcavékony ujjával pedig sima állát fogta, miközben nézett le a nő lábára. Amikor visszanövesztette, nem vette észre, hogy nem elég hosszú; miután megcsinálta rövidesen távoznia kellett.

- Talán egy kicsit meg tudnám nyújtani a bokát - morfondírozott hangosan. Elvette az álláról a kezét és a levegőbe lendítette. - Megcsinálom egyformára.

Adie a válla fölött tekintett hátra, miközben a pörköltet kavargatta.

- Nem, köszönöm.

Zedd felvonta a szemöldökét.

- Nem méltányolnád, ha mindkettő egyforma lenne?

- Nagyra értékelem, hogy visszanövesztetted a lábamat. Könnyebb az élet kettővel. Nem is tudatosult bennem, mennyire gyűlöltem azt a mankót. De egyszerű a láb úgy, ahogy vagy. - A szájához emelte a hosszú nyelvű kanalat, és megfűjta a forró pörköltet.

- Könnyebb lenne, ha egyformák lennének.

- Azt mondtam, nem. - Megkóstolta a pörköltet.

- A kutyafáját, asszony, miért nem?

Adie tisztára kocogtatta a kanalat a vasüst szélén és visszaakasztotta a kampójára, majd a kandallópárkányról felemelt egy horpadt bádagedényt, és lecsavarta a fedelét. A hangja csendes volt, kevésbé reszelős.

- Nem szeretném újra átélni azt a fájdalmat. Ha tudtam volna, milyen lesz, inkább láb nélkül éltem volna le a hátralévő életemet. - A kezével belenyúlt az edénybe, négy ujjal kivett egy csipet ötfűszert és a pörköltbe hajította.

Zedd a fülét húzgálta. Talán igaza volt Adie-nek. A lába visszanövesztése csaknem megölte őt. A varázsló nem számított arra, ami történt, az asszony reakciójára, amiért olyan sok mágiát használt rajta. Mégis sikerült, képes volt elvenni az emlékek miatti fájdalmat, habár még mindig nem tudta, miről szóltak. De figyelembe kellett volna vennie, hogy lehettek Adie-nek olyan emlékei, amelyek annyi fájdalmat tartalmaztak.

Figyelembe kellett volna vennie a Varázslók Második Szabályát, de feltett szándéka volt valami jót tenni az asszonynak. Ez volt a helyzet a Második Szabállyal; általában nehéz volt megállapítani, ha az ember megszegte.

- Majdnem olyan jól ismered a mágia árát, Adie, mint egy varázsló. És ezenkívül kárpótolalak érte. Úgy értem, a fájdalomért. - Tudta, hogy nem fog annyi mágiát igényelni a boka megnyújtása, amennyit a láb visszanövesztése, de azok után, amennyit az asszony szenvedett, meg tudta érteni a vonakodását.

- Lehet, hogy igazad van. Talán elegendőt tettem.

Adie fehér szemei ismét megállapodtak Zedden.

- Miért lennél itt, varázsló?

Zedd hamiskásan rámosolygott.

- Látni akartalak. Olyan nő vagy, akit nehéz elfelejteni. És mesélni akartam arról, hogyan győzte le Richard Darken Rahl. Hogy győztünk. - Adie merev tekintetére összevonta a szemöldökét. - Mit gondolsz, miért jönnek ide a marcangolók?

Az öregasszony sóhajtva rázta a fejét.

- Úgy beszélsz, ahogyan egy részeg megy: összeviszsa, de a feje után. - Egy ujjal az asztal felé mutatott. Jelezte, hogy szeretné, ha Zedd hozná a tálkákat. - Már tudtam, hogy győztünk. Elérkezett és elmúlt a tél első napja. Ha Rahl győzött volna, a dolgok nem lennének olyan békések, mint amilyenek. Azért örülök, hogy megint látom a csontjaidat. Visszafogta a hangját, ami még reszelősebb lett. - Miért lennél itt, varázsló? Zedd nagy léptekkel odament az asztalhoz. Örült, hogy egy pillanatra kikerülte a nő fürkésző tekintetét.

- Nem válaszoltál a kérdésemre. Mit gondolsz, miért jönnek ide a marcangolók?

Adie hangja mélyebbé, reszelősebbé vált, szinte dühös volt.

- Azt hiszem, a marcangolók ugyanazon okból vagynak itt, amiért te: hogy bosszúságot okozzanak egy idős asszonynak.

Zedd vigyorgott, ahogy visszatért a tálkával.

- Az én szemeim nem látnak öregasszonyt. Csak egy csinos asszonyt látnak.

Adie kétségbeesett fejcsóválással fogadta a férfi vigyorát.

- Attól félek, a nyelved veszedelmesebb, mint egy marcangoló.

Zedd átnyújtott neki egy tálkát.

- Azelőtt is ide merészkedtek a marcangolók?

- Nem. - Adie megfordult és elkezdett pörköltet kanalazni a tálkába. - Amikor a Határ a helyén volt, a marcangolók az átjáróban tartózkodtak a többi szörnyeteggel együtt. Amikor a Határ leomlott, nem láttam őket egy darabig, de amikor beköszöntött a tél, megjelentek. Ez nincs rendjén. Azt hiszem, valami baj vagy.

Zedd kicserélte az üres tálkát a telire, és az orrához emelte, hogy beszívja az illatot.

- Talán amikor végleg eltűnt a Határ, nem volt többé hatalma felettük, és ezek egyszerűen kijöttek az Átjáróból.

- Lehet. Amikor a Határ eltűnt, a legtöbb szörnyeteg vele együtt eltávozott vissza az Alvilágba. Néhány megszabadult a kötelékéből és kiszökött a környező vidékre. Nem láttam egyetlen marcangolót sem a tél beköszöntéig, ami csaknem egy hónapja történt. Azt hiszem, valami más is történt velük, hogy itt vagynak.

Zedd nagyon jól tudta, mi történt, de nem mondta el. Inkább megkérdezte:

- Adie, miért nem mész el? Gyere velem! Aydindrilbe. Az lenne...

- Nem! - csattant fel Adie. Szinte meglepettnek tűnt a saját hangjától. Lesimította a kezével a köntösét, és hagyta, hogy a harag elszálljon az arcáról, aztán kivette a kanalat a tálkát tartó kezéből, és folytatta a pörkölt kitálalását. - Nem. Ez az otthonom.

Zedd csendben figyelte, ahogy az asszony a kis üst felett ténykedett. Amikor befejezte, odavitte a tálkáját az asztalhoz, letette, és elővett egy cipót fentről, egy kék-fehér csíkos függöny mögötti polcra. A kenyérral a másik üres székre mutatott. Zedd letette a tálkáját az asztalra és leült. Megemelte a köntösét, ahogy összefonta maga alatt a lábát. Adie leereszkedett a szemben lévő székre, és szelt egy jókora darab kenyeret. A kés hegyével áttolta az asztalon, mielőtt felnézett a varázsló szemébe.

- Kérlek, Zedd, ne kívánd tőlem, hogy elhagyjam az otthonomat!

- Csak aggódom miattad, Adie.

Adie egy darab kenyeret mártogatott a pörköltjébe.

- Ez hazugság.

A férfi felnézett a szemöldöke alól, miközben felemelte a kenyerét.

- Nem hazugság.

Az öregasszony úgy evett, hogy nem emelte fel a fejét.

- A „csak” hazugság.

Zedd visszafordult a pörköltjéhez és megfontoltan evett.

- Hmm. Ez csodálatos - dünnyögte egy forró húsdarab felett. Adie köszönetképpen bólogatott. A varázsló addig evett, amíg ki nem ürült a tálkája, aztán odavitte a tűzhelyhez és újra megtöltötte.

Útban visszafelé az asztalhoz a kezében lévő kanállal körbemutatott a szobán a

- Kedves otthonod van, Adie. Nagyon kedves. - Leült és felemelte a kenyeret, amit a nő adott neki. Az asztalra könyökölt, a köntöse ujjá felcsúszott az alkarján, ahogy kettétörte a kenyeret. - De nem hiszem, hogy itt kellene élned teljesen egyedül. A marcangolókkal, meg mindennel. - A kenyérral észak felé mutatott. - Miért nem jössz velem Aydindrilbe? Az is kedves hely. Szeretnéd. Sok szoba van. Kahlan el tudná intézni, hogy magad választhassál lakhelyet. Nos, akár a Toronyban is lakhatnál, ha azt választanád.

Adie az ételén tartotta fehér szemét.

- Nem.

- Miért nem? Jól érezhetnénk ott magunkat. Egy varázslónő remekül töltheti az időt a Toronyban. Vannak könyvek és...

- Azt mondtam, nem.

Zedd nézte őt, ahogy Adie folytatta a pörkölt evését. Feljebb tolta a köntöse ujját, és ő is úgy tett. Nem tudott sokáig enni. Beletette a kanalat a tálkába, és felnézett a szemöldöke alól.

- Adie, történt más is, amit nem mondtam el.

Az öregasszony felvonta a szemöldökét.

- Remélem, nem várod el tőlem, hogy meglepődjek. Nem tudom megjátszani magam. - Visszahajolt a tálkája fölé.

- Adie, a Fátyol elszakadt.

Az asszony keze megállt félúton a szája felé. Nem nézett fel.

- Ááá. Mit tudsz te a Fátyolról? Nem tudod, miről beszélsz. - A kanál befejezte az útját.

- Tudom, hogy elszakadt.

Adie kikanalazta az utolsó krumplit a tálkájából.

- Lehetetlen dolgokról beszélsz, varázsló. A Fátyol nem szakadt el. - Felállt és felemelte az üres tálkáját. - Légy nyugodt, öreg, ha a Fátyol elszakadt volna, sokkal több dolog miatt aggódhatnánk, mint a marcangolók. De nem kell.

Zedd megfordult, a kezét a széke támlájára tette, és nézte, ahogy Adie a tűzhelyben lévő karon lógó üst felé bicegett.

- A Könnyek Köve ebben a világban van - szólt csendesen.

Adie megállt. A tálkája a földre esett, csörömpölt a hatalmas csendben és elgurult. A kezét maga előtt tartotta kinyújtva, mintha még mindig fogta volna. A háta megmerevedett.

- Ne mondj ilyet hangosan - suttogta -, ha nem vagy kétséget kizáróan biztos benne. Ha nem vagy benne biztos Első Varázsló becsületedre. Ha nem akarsz felajánlani a lelket az Őrzőnek, amennyiben hazudsz.

Zedd indulatos, barna szemei Adie hátát nézték.

- Felajánlom a lelket az Őrzőnek, amennyiben hazudok neked. Elvihet ebben a pillanatban. A Könnyek Köve ebben a világban van. Láttam.

- Drága szellemek, oltalmazzatok bennünket! - suttogta erőtlenül az öregasszony. Még mindig nem mozdult. - Mondd, miféle ostoba dolgot műveltél, varázsló?

- Adie, gyere és ülj le! Először szeretném, ha elmondanád, mit csinálsz, hogy itt élsz az Átjáróban, illetve mi volt valamikor az Átjáró. Mit csinálsz, hogy itt élsz az Alvilág peremén, és áruld el, miért nem mész el.

Adie a varázsló felé fordult, egyik kezével a szoknyáját markolta.

- Az az én dolgom.

Zedd kezével a szék támlájára támaszkodva felállt.

- Adie, tudnom kell. Ez fontos. Tudnom kell, mit csinálsz, hogy tudhassam, segítségünkre lehet-e. Nagyon jól ismerem a fájdalmat, amivel együtt élsz. Láttam, emlékszel? Nem tudom, mi okozta, de tudom, milyen mély. Szeretnék megkérni, hogy oszd meg velem a történetet. Mint barát kérlek, hogy bízzál bennem. Kérlek, hogy ne mint Első Varázsló kelljen kérnem.

Amikor az utolsó szavakat mondta, Adie felnézett a szemébe. A villogó harag elhalványult, és az öregasszony bólintott.

- Rendben. Talán túl sokáig tartottam magamban. Talán megkönnyebbülés lesz elmondani valakinek... egy barátnak. Talán nem akarsz majd a segítségemet, miután meghallgatod. Ha mégis, elvárom, hogy mindent elmondj, ami történt. - Zedd felé bökött az ujjával. - Mindent.

Zedd bátorítóan rámosolygott.

- Természetesen.

Adie a székéhez bicegett. Éppen amikor leült, a legnagyobb koponya hirtelen lezuhant a polcra a padlóra. Mindketten mereven bámulták. Zedd odament és két kézzel felemelte. Vékony ujjai olyan hosszú, hegyes, görbe tépőfogakat simogattak, mint a keze. A koponya alja lapos volt; magától nem gurulhatott le a polcra. A varázsló szilárdan a helyére tette.

- Úgy tűnik - szólt reszelős hangján az öregasszony -, hogy a csontok mostanában a földön akarnak lenni. Állandóan leesnek. Zedd visszament a székéhez, miután egy utolsó haragos pillantást vetett a koponyára.

- Mesélj a csontokról, miért vannak nálad, mit csinálsz velük; mindent. Kezdd az elején!

- Mindent. - Adie összefonta a karjait az ölében, egy kicsit úgy nézett ki, mintha az ajtóhoz akarna szaladni. - Fájdalmas ezt elmesélni.

- Soha egyetlen szavát sem fogom az ajkamra venni, Adie.

2. FEJEZET

Adie mélyen beszívta a levegőt.

- Choora városában, Nicobarese országában születtem. Anyámban nem volt meg a varázslás Tehetsége. Ő kimaradt, ahogy mondják. Lindel nagymamám volt az, akiben előttem megvolt. Anyám hálás volt a jó szellemeknek, hogy kimaradt, de haragudott rájuk, amiért én tehetséges vagyok.

- Nicobarese-ben megvetették és bizalmatlanok voltak azokkal szemben, akikben megvolt a Tehetség. Azt gondolták, a Tehetség nemcsak a Teremtőtől, hanem az Őrzőtől származó erő áramlataival is összefüggésben van. Még azokat is ártalmasnak vélték, akik jó célokra használták a Tehetséget. Ismered a az Őrző bérenceit, nemde?

Zedd letépett egy darab kenyeret.

- Igen. Akik az Őrzőhöz fordultak. Esküt tettek neki. Világosban elrejtőznek, mint az árnyak, az ő kívánságait teljesítik, az ő céljaiért dolgoznak. Bárki lehet ilyen. Némelyek évekig jó célokért dolgoznak, rejtőzködve várják a hívást. Ám amikor szólítják őket, az Őrző parancsait teljesítik.

- Különböző módokon nevezik őket, de mindannyian az Őrző megbízottjai. Néhány könyv így hívja őket: megbízott. Egyesek tekintélyes emberek, mint Darken Rahl, és jelentős feladatuk van. Mások hétköznapi emberek, és mocskos kis cselekedetekre használják őket. Azokhoz a legnehezebb fordulnia az Őrzőnek, akiben megvan a Tehetség, mint Darken Rahl. Akikben nincs, azokhoz könnyebb, de még ők is kivételesek.

Adie szeme elkerekedett.

- Darken Rahl megbízott volt?

Zedd felhúzott szemöldökkel bólintott.

- Maga vallotta be nekem. Azt mondta, megbízott volt, de tulajdonképpen mindegy, hogyan is nevezik őket. Mind az Őrzőt szolgálják.

- Ez veszedelmes újság.

Zedd kitunkolt egy kis pörköltet a darab kenyérrel.

- Igen kevés másfélével szolgálhatok. Lindel nagymamádról beszéltél...

- Lindel nagymama fiatalsága idején a varázslónőket bármiért halálra ítélték, amit a sors hozott: betegség, balesetek, halvaszülés. Kártékonyságért ártatlanul halálra ítélték őt is. Néhány Tehetséggel rendelkező ember visszavágott, amiért ártatlanul meghurcolták őket. Jól harcoltak. Ez elmélyítette a gyűlölködést, és csak arra volt jó, hogy Nicobarese sok lakosának félelmeit tovább fokozza.

- Végül fegyverszünetet kötöttek. Nicobarese vezetői beleegyeztek, hogy megkegyelmeznek a tehetséges nőknek, ha bizonyításként megesküsznek a lelkükre, hogy nem ártalmasak. Ha megesküsznek, hogy nem használják az erejüket, amennyiben nem kapnak engedélyt egy kormányzó testülettől, például a városuk előkelőségétől. Ez az embereknek tett eskü. Fogadalom, hogy nem használják a Tehetséget és nem közvetítik az Őrző szavait.

Zedd lenyelt egy falat pörköltet.

- Miért gondolták az emberek, hogy a varázslónők az Őrző bérencei?

- Mert egyszerűbb a problémáikért egy nőt hibáztatni, mint beismerni az igazat, és megnyugtatóbb vádolni, mint átkozni az ismeretlent. Akikben megvan a Tehetség, olyan erőt használnak, ami képes segíteni az embereknek, de arra is használható, hogy ártson nekik. Mivel ártani is lehet vele, azt hiszik, a hatalom - legalábbis részben - az Őrzőtől származik.

- Babonás oktalanság - morogta Zedd.

- Amint tudod jól, a babonának nem kell valóságos alap, de ha egyszer gyökeret vert, erős, ámbár torz fává terebélyesedik.

Zedd helyeslően dörmögött.

- Vagyis egyetlen varázslónő sem használta az erejét?

Adie a fejét rázta.

- Nem. Hacsak nem a köz javára, és nem járult először a városa előkelői elé, hogy engedélyt kérjen. Minden varázslónő a városa vagy körzete előkelősége előtt esküt tett az embereknek a saját lelkére, hogy aláveti magát a kívánságaiknak. Ünnepeyes esküt tettek, hogy nem használják az erejüket másokon vagy másokért, hacsak az előkelők egyetértésével fel nem kérik őket erre.

Zedd felháborodva letette a kanálát.

- De megvolt bennük a Tehetség. Hogyan voltak képesek nem használni?

- Használták, de csak titokban. Olyan helyen soha, ahol bárki láthatta, és persze másokon sem.

Zedd hátradőlt a székében, a fejét rázva szótlanul csodálkozott a Varázslók Első Szabályán, hogy miket elhisznek az emberek. Közben Adie folytatta:

- Lindel nagymama szigorú idős asszony volt, aki egyedül élt. Egyáltalán nem akart tanítani engem a Tehetség használatára. Csak annyit mondott, viseljem el. Az anyám pedig természetesen semmire nem tudott megtanítani. Így magamtól tanultam, ahogy növekedtem, ahogy nőtt a Tehetség, de nagyon jól ismertem a használatának veszedelmes voltát. Szinte mindennap kaptam leckéket ezzel kapcsolatban. A Tehetség engedély nélküli használata azt a látszatot keltette, mintha magának az Őrzőnek a romlottságával érintkeztem volna, és így is gondoltam. Nagyon féltem szembeszállni azzal, amire tanítottak. Ennek a babonából nőtt fának a gyümölcse voltam.

- Egy napon, amikor nyolc vagy kilenc éves lehettem, a város terén voltam piacnapon az anyámmal és apámmal, és a tér másik oldalán kigyulladt egy épület. Volt ott egy körülbelül velem egykorú kislány a második emeleten a lángok kelepcejében. Segítségért sikoltozott. Senki nem tudott eljutni hozzá, mert lángok borították az egész első emeletet. Rémült sikoltásai perzselték minden idegszámat. Elkezdtem sírni. Segíteni akartam. Nem tudtam elviselni a sikoltozást. - Adie összefonta a karjait az ölében, és lenézett az asztalra. - Kioltottam a tüzet. A lány megmenekült.

Zedd figyelte az asszony szelíd arckifejezését, amivel az asztalt bámulta.

- Nem hiszem, hogy a kislányt és a szüleit kivéve bárki örült, ugye?

Adie a fejét rázta.

- Mindenki rájött, hogy megvan bennem a Tehetség. Tudták, hogy én csináltam. Az anyám állt és sírt. Az apám csak állt, és a másik irányba nézett. Nem nézett rám, az Őrző gonoszságának közvetítőjére.

- Valaki elment Lindel nagymamáért; őt tisztelték, amiért tartotta magát az eskühöz. Amikor Lindel nagymama megérkezett, elvitt engem és a lányt az előkelő férfiak elé. Lindel nagymama megvesszőzte a lányt, akit megmentettem. Az jó sokáig bömbölt.

- Megverte a kislányt! Miért? - hitetlenkedett Zedd.

- Amiért hagyta, hogy az Őrző a Tehetség alkalmazásának előidézésére használja őt. - Adie sóhajtott. - A lány és én ismertük egymást, afféle barátok voltunk. Soha többé nem szólt hozzám.

Adie a gyomrára szorította a karjait.

- Aztán Lindel nagymama meztelenre vetkőztetett azok előtt a férfiak előtt, és addig vesszőzött, amíg hurkák és

vér nem borította a testemet. Jobban ordítottam, mint a lány a tűzben. Aztán arra kényszerített, hogy meztelenül és véresen végigvonuljak a városon a házáig. A megaláztatás rosszabb volt, mint a verés.

- Amikor a házához értünk, megkérdeztem, hogyan lehetett ilyen kegyetlen. Megvetően nézett rám azzal a ráncos, dühös arcával, és azt mondta: „Kegyetlen, gyermek? Kegyetlen? Semmivel sem kaptál több ütést, mint amennyit megérdemeltél. És semmivel sem kevesebbet annál, ami szükséges volt, hogy megmentsen azoknak a férfiaknak a halálos ítéletétől.”

- Aztán letette velem az esküt: „Az üdvözlésem reményében esküszöm, hogy soha semmilyen okból nem használok máson a Tehetséget a király vagy a főurak bármelyikének engedélye nélkül, és az Őrzőnek fizetek a lelkemmel, ha valaha más kárára használok a Tehetséget.” - Aztán pedig kopaszra borotválta a fejemet. Addig voltam kopasz, amíg nővé nem cseperedtem.

- Kopasz? Miért?

- Mert Középföldön, mint tudod, egy nő hajának hossza mutatja a társadalmi helyzetét. Azt szándékozott mutatni nekem és mindenki másnak, hogy senki nincs nálam alacsonyabb rangban. Nyilvánosan, engedély nélkül használtam a Tehetséget. Ez állandóan emlékeztetett arra, milyen helytelen dolgot cselekedtem.

- Attól kezdve Lindel nagymamámmal éltem. Csak ritkán találkoztam az anyámmal és apámmal. Eleinte nagyon hiányoztak. Lindel nagymama megtanított a Tehetség használatára, hogy alaposan megismerjem, és tudjam, mit nem szabad tennem.

- Nem nagyon szerettem Lindel nagymamát. Rideg asszony volt. De tiszteltem őt. Úgy-ahogy korrekt volt. Ha megbüntettet - és gyakran megtette -, az csak azért volt, mert megszegtem a szabályait. Erősen megvesszőzött, de csak fegyelmi vétségért büntetett. Tanított, kalauzolt a Tehetségben, de soha nem adott kedvességet. Nehéz élet volt, de fegyelmet tanultam.

Mindenekelőtt megtanultam használni a Tehetséget. Ezért mindig hálás leszek neki, mivel ez lett az életem. A Tehetség valami magasabb, nemesebb dolog, mint ami én vagyok.

- Sajnálom, Adie. - Zedd elkezdte enni a hideg pörköltjét, mert nem tudta, mi mást tegyen. Már nem volt éhes.

Adie felkelt a székéből és a tűzhelyhez ment. Egy ideig bámult a lángokba. Zedd szótlanul várta, hogy megtalálja a szavakat.

- Miután elértem az asszonyi kort, megnőveszthettem a hajamat. - Halványan mosolygott. - Fiatal koromban, ahogy kitelt az alakom, vonzó nőnek tartottak.

Zedd eltolta a tál pörköltet és odament hozzá, megállt mellette, és a vállára tette a kezét.

- Most sem kevésbé vonzó, drága hölgyem.

Adie a férfiéra tette a kezét anélkül, hogy felnézett volna a lángokból.

- Idővel beleszerettem egy fiatalemberbe. Pell volt a neve. Félszeg fiatalember volt, de jóságos és nemes lelkű. Számomra ő volt maga a kedvesség. Elhozta volna nekem kanalként az óceánt, ha úgy vélte volna, azzal örömet szerez. Úgy gondoltam, azért kel fel a nap, hogy lássam az arcát, és azért jön elő a hold, hogy kóstolgathassam az ajkait. Érte dobogott a szívem.

Össze akartunk házasodni. Choorá előkelői - egy Mathrin Galliene nevű férfival az élükön - más véleményen voltak. - Adie elvette a kezét és a gyomránál belemarkolt a ruhájába.

- Eldöntötték, hogy egy szomszéd városbeli férfihoz fogok feleségül menni, a polgármesterük fiához. Értékes személy voltam Choorá lakói számára. Ha egy varázslónő az esküje kötött egy néphez, azt úgy tekintették, mint az emberek kiválóságának jelét. Másokban izgalmat, örömet és reményt keltett, hogy egy nagyobb város jelentős férfiújához adnak hozzá. Ez sokféle módon össze fogja kapcsolni a városainkat, azon túl, hogy értékes üzlet.

Pánikban voltam. Elmentem Lindel nagymamához, és könyörögtem neki, hogy lépjen közbe az érdekemben. Beszéltem neki a Pell iránti szerelmemről, és hogy nem akartam jutalom lenni egy ostoba üzlet fejében. Mondtam neki, hogy a Tehetség az enyém, és nem arra való, hogy szolgáskorba taszítson. Egy varázslónő nem lesz szolga. Lindel nagymama varázslónő volt. A Tehetségét megvetették, de őt tisztelték az emberek, mert hű volt az esküjéhez. Ez több is volt, mint tisztelet: féltek tőle. Esedeztem a segítségéért.

- Nem olyan fajta embernek tűnik, aki segített volna - szólt közbe Zedd.

- Senki más nem volt, akihez fordulhattam volna. Arra kért, hagyjam magára, hogy gondolkodhasson rajta. Az volt életem leghosszabb napja. Amikor este elmentem hozzá, kérte, hogy térdeljek le előtte, és tegyem le az esküt. Azt mondta, jobban teszem, ha komolyabban veszem, mint bármikor, amikor azelőtt így tettem, és sokszor elismételtette velem. Térdeltem és mondtam az esküt, minden szavát komolyan gondolva.

- Amikor befejeztem, visszatartottam a lélegzetemet és vártam. Még mindig térdeltem. Megvetően nézett rám, szakadatlanul azzal a keserű, fenyegető arckifejezéssel. Aztán így szólt: „Habár vad természeted van, gyermekem, igyekezzed megzabolázni. Az emberek kérték az esküdet, és te letetted. Nem szeretném megérni, hogy megszeged. Ezen kívül nincs más tartozásod. Gondom lesz az előkelőkre, és elintézem Mathrin Galliene-nel a dolgot. Pellhez fogsz feleségül menni.” - Zokogtam a ruhája szegélyébe.

Adie hallgatott és a tűzbe bámult. Elveszett az emlékekben. Zedd felvonta a szemöldökét.

- Szóval, hozzámértél a szerelmedhez?

- Igen - suttogta halkan reszelős hangján. Leakasztotta a kampójáról a kanalat, és megkeverte a pörköltet, miközben Zedd figyelte. Végül Adie visszaakasztotta a helyére a konyhai eszközt.

- Három hónapig azt hittem, az élet maga a mennyei boldogság.

Adie szája hangtalanul mozgott, mialatt a semmibe meredt. Zedd átkarolta a vállát és óvatosan visszavezette őt az asztalhoz.

- Ül le, Adie. Hadd hozzak neked egy csésze teát!

Az öregasszony még mindig a semmibe bámulva ült az asztalon összekulcsolt kezekkel, amikor Zedd visszatért a gőzölgő csészékkal. Az egyiket Adie törekeny kezeibe helyezte, és leült vele szembe. Nem erőltette, hogy folytassa, mielőtt az felkészült rá.

Végül úgy tett.

- Egy napon, a tizenkilencedik születésnapomon, Pell és én tettünk egy sétát a városon kívül. Gyermekeket vártam. - Két kézzel felemelte a csészét és kortyolt egyet. - Azzal töltöttük a napot, hogy falusi házak mellett sétáltunk, neveken gondolkodtunk a gyermekünk számára, fogtuk egymás kezét, és... szóval, tudod, milyen bolondos a szerelem, amikor az ember fiatal.

Útban hazafelé el kellett haladnunk a choorai malom mellett, amely közvetlenül a város szélén állt. Furcsának találtam, hogy senkit sem láttunk. Hiszen valaki mindig volt a malomnál. - Adie egy pillanatra becsukta a szemét, aztán ivott még egy korty teát. - Mint kiderült, voltak ott emberek. A Falka Vére. Ránk vártak.

Zedd ismerte őket. Nicobarese nagyobb városaiban a Falka Vére férfiakból álló szervezett alakulat volt, akik az Őrző bérenceire vadásztak; gyökerestől irtották a gonoszsgot, amint észrevették. Más országokban is voltak ilyen férfiak, akik más nevet viseltek, de ugyanazt csinálták. Senki nem volt különösebben szőrszálhasogató a bizonyítást illetően. Az egyetlen bizonyíték, amire szükségük volt, egy alakulat, amely azt mutatja, hogy jól végzi a munkáját. Ha ők azt állították, az illető személy az Őrző bérence, akkor az is volt. A kisebb városokban általában önjelölt banditákból és gonosztevőkből álltak. A Falka Véréől rendkívül féltek. Jó okkal.

- Bevittek minket... - Adie hangja elcsuklott, de csak ez egyszer. -... két külön helyiségbe a malom aljában. Sötét volt, és érezni lehetett a nyirkos kőfalak és gabonapor szagát. Nem tudtam, mit csinálnak Pell-lel. Szinte még ahhoz is túl rémült voltam, hogy levegőt vegyek.

Mathrin Galliene azt állította, Pell és én az Őrző bérencei vagyunk. Azt mondta, azért nem mentem feleségül ahhoz, akihez kellett volna, mert az Őrző üzenetét akartam eljuttatni Choorába. Betegség és láz tombolt az országban azon a nyáron, és sok családban történt haláleset. Mathrin Galliene azt állította, Pell és én idéztük elő a bajt. Én tagadtam, hogy úgy van, és elmondtam az esküt, hogy igazoljam. - Adie az ujjai közé fogta a csészét és bámulta.

Zedd megérintette a kezét.

- Igyál, Adie! Segíteni fog. - Tett egy csipetnyi felhőlevelet az asszony teájába, hogy segítsen megnyugodnia.

Adie nagyot kortyolt belőle.

- Mathrin Galliene azt állította, Pell és én az Őrző bérencei vagyunk, és a temető tele van ennek bizonyítékaival. Azt mondta, csak azt akarta, hogy Pell és én mondjuk el az igazat, hogy tegyünk vallomást. A Falka többi embere morgott, mint kutyák egy nyúl körül, felkészülve, hogy széttépjenek. Borzasztóan aggódtam Pellért.

Miközben ütöttek, tudtam, hogy vele rosszabb dolgot fognak művelni, hogy rákényszerítsék, engem bérencnek nevezzen. Mindennél jobb a Falkának, hogy valakivel az Őrző bérencének nyilváníttassák azt, akit szeret. Nem figyeltek, amikor tagadtam. - Felnézett Zedd szemeibe. - Nem figyeltek.

- Bármit mondtál volna - szólalt meg csendesen Zedd -, nem változtatott volna a dolgon, Adie. Nem számított volna. Amikor csapdában van a lábad, nincs értelme vitatkozni az acéllal.

- Tudom - bólintott az asszony. Az arca nyugodt maszk volt egy viharfelhőn. - Meg tudtam volna állítani, ha használtam volna a Tehetséget, de az mindennel ellenkezett volna, amit tanultam, amit hittem. Olyan lett volna, mintha a Tehetség használata bizonyította volna számomra, hogy a férfiak igazat állítottak. Úgy éreztem, szentségtörés lett volna a Teremtővel szemben. Olyan tehetetlen voltam, miközben az emberek ütöttek, mintha nem lett volna meg bennem a Tehetség.

Az utolsó cseppig megitta a teát a csészéjéből.

- Még a sikoltozásom közben is hallottam Pell visszhangzó ordítását a másik helyiségből.

Zedd odament a tűzhöz és elhozta a kannát. Újra megtöltötte az asszony csészéjét.

- Nem a te hibád volt, Adie. Ne okold magad!

Adie vetett rá egy pillantást, ahogy töltött magának még egy csészével.

- Azt akarták, hogy az Őrző bérencének nevezzem Pellt. Megmondtam nekik, hogy nem fogom, megölhetnek, de nem kényszeríthetnek rá.

- Mathrin odahajolt hozzám, az arca közel volt az enyémhez. Az elmémben még mindig látom a mosolyát. Így szólt: „Hiszek neked, kislány. De nem számít, mert nem azt akarjuk, hogy te nevezd meg a bérencet. Azt akarjuk, hogy Pell mondja ki a bérenc nevét. Azt akarjuk, hogy téged nevezzen meg Pell. Te vagy az Őrző bérence.”

Aztán a férfiak lefogtak. Mathrin megpróbált leönteni valamit a torkomon. Égette a számat. Mathrin befogta az

orromat. Nem volt választásom: lenyelem vagy megfulladok. Szerettem volna megfulladni, de akaratom ellenére lenyeltem. Égette a torkomat, mintha tüzet nyeltem volna. Nem tudtam megszólalni. Egy hangot sem voltam képes kiadni. Még sikítani sem tudtam. Egy hang sem jött ki a torkomon. Csak égető fájdalom. Nagyobb fájdalom, mint amit valaha ismertem. - Ivott egy korty teát, mintha enyhíteni akarta volna a fájdalmat a torkában.

Az emberek átvittek abba a helyiségbe, ahol Pell volt, és egy székhez kötözték előtte. Mathrin a hajamnál fogva tartott, hogy ne tudjak mozdulni. A szívem megszakadt, amikor láttam, mit műveltek az én Pellemmel. Az arca hófehér volt. A legtöbb ujját ujjpercenként levágták. - Adie szorosan az ujjai közé fogta a csészéjét, ahogy elmerült a látomásban.

- Mathrin azt mondta Pellnek, hogy azt vallottam, Pell az Őrző bérence. Pell tágra nyílt szemmel nézett rám. Ordítani próbáltam, hogy nem igaz, de nem jött ki hang a torkomon. Próbáltam rázni a fejem, hogy nem igaz, de Mathrin úgy tartott, hogy nem tudtam.

Pell mondta, hogy nem hisz nekik. Levágták még egy ujját. Neki azt mondták, csak azért csinálják, mert megneveztem őt. Csak az én szavam alapján teszik. Pell rajtam tartotta a tekintetét, miközben remegett, és azt hajtogatta, nem hisz nekik. Azt mondták Pellnek, én kértem, hogy öljék meg, mert az Őrző bérence. Pell azonban azt felelte, nem hisz nekik. Azt mondta, szeret engem.

Aztán Mathrin azt mondta Pellnek, én neveztem őt az Őrző bérencének. Ha nem így lenne, megcáfolhatnám, ők pedig mindkettőnk szabadon engednének. Azt mondta Pellnek, megígértem, hogy nem fogom tagadni, mert ő az Őrző bérence, és én azt akartam, haljon meg ezért. Pell ordított, hogy mondjam meg nekik. Ordított, hogy cáfoljam meg. A nevemet üvöltötte, és hogy mondjak valamit.

Próbáltam, de nem tudtam megszólalni. Lángolt a torkom. Nem működött a hangom. Mathrin tartott a hajamnál fogva; nem tudtam mozdulni. Pell nagy szemeket meresztett rám. Közben én szótlanul ültem.

- Aztán Pell így szólt hozzám: „Hogyan tehetted ezt velem, Adie? Hogyan nevezhetél az Őrző bérencének?” - Aztán sirva fakadt.

- Mathrin arra kérte, nevezzen engem az Őrző bérencének. Azt mondta, ha megteszi, neki fognak hinni velem szemben, mert bennem megvan a Tehetség, és őt szabadon engedik. Pell ezt suttogta: „Nem fogom azt mondani róla, hogy megmentsem az életemet. Még akkor sem, ha elárult.” - Ezek a szavak összetörték a szívemet.

Miközben Adie a semmibe meredt, Zedd észrevette, hogy egy gyertya tócsává olvadt a polcon az asszony mögött. Érezte a belőle sugárzó erő hullámain. Rádöbbsent, hogy visszatartja a lélegzetét. Kifújta a levegőt.

- Mathrin elvágta Pell torkát - mondta egyszerűen Adie. - Levágta Pell fejét és elém tartotta. Kijelentette, hogy azt akarta, lássam, mit okozott Pellnek az Őrző követése. Azt mondta, azt akarja, ez legyen az utolsó dolog, amit valaha látok. A férfiak hátrahúzták a fejemet és kifeszítették a szemeimet. Mathrin beléjük öntötte az égető folyadékot.

Megvakultam.

Abban a pillanatban történt valami bennem. Az én Pellem elment, úgy halt meg, hogy azt hitte, elárultam. Az életem közel volt a véghez. Hirtelen rádöbbsentem, az én hibám volt, hogy tartottam magam egy eskühöz. A szerelmem élete egy ostoba eskü miatt, egy buta babona miatt. Többé semmi nem számított; számomra mindennek vége volt.

Szabadjára engedtem a Tehetséget. Megszegtem az eskümet, hogy nem használom a Tehetséget mások kárára. Nem láttam, de hallottam; hallottam, ahogy a vérük a kőfalakra csapódik. Vadul tört elő belőlem. Minden élőlényt darabokra szaggattam abban a szobában, legyen az ember vagy egér. Nem láttam, úgyszólván egyszerűen lesújtottam minden előre, amit érzékelt. Nem tudtam megállapítani, megmenekült-e valaki. Bizonyos értelemben örültem, hogy megvakultam, mert ha láttam volna, mit csinálok, talán abbahagytam volna, mielőtt végzek.

Amikor mindenki mozdulatlan volt, halott, körbetapogatóztam a szobában és megszámláltam a holttesteket. Egy hiányzott.

Elvonszoltam magam Lindel nagymamám házához. Fogalmam sincs, hogyan tettem meg az utat, csak arra tudok gondolni, hogy a Tehetség vezetett. Amikor a nagymamám meglátott, dühös lett. Felállított és tudni akarta, megszegtem-e az eskümet.

Zedd előredőlt.

- De nem tudtál beszélni. Hogyan válaszoltál?

Adie halványan és hűvösen mosolygott.

- A torkánál fogva felemeltem őt a Tehetség erejével, és a falhoz csaptam. Odamentem hozzá és biccentettem a fejemmel. Dühömben a torkát szorongattam. Ő hadakozott velem. Minden erejével hadakozott velem. De én erősebb voltam, sokkal erősebb. Addig a pillanatig soha nem tudtam, hogy más a Tehetség a különböző emberekben. Ő olyan tehetetlen volt, mint egy fabábu.

De nem tudtam bántani őt annyira, amennyire szerettem volna, amiért mindenekelőtt azt a kérdést tette fel. Elengedtem, és a földre rogytam; nem tudtam tovább állni. Ő odajött hozzám és elkezdte ápolni a sebeimet. Azt mondta, helytelenül cselekedtem, hogy megszegtem az eskümet, de amit velem tettek, még gyalázatosabb hiba volt.

Soha többé nem féltem Lindel nagymamától. Nem azért, mert segített, hanem azért, mert megszegtem az esküt, kívül voltam a nekem tanított törvényeken, és mert tudtam, hogy erősebb vagyok nála. Attól a naptól fogva félt tőlem. Azt hiszem, azért segített, mert azt akarta, jobban legyek, hogy el tudjak menni.

Néhány nap múlva azzal jött haza Lindel nagymama, hogy a főurak elé hívták és kikérdezték. Azt mondta, az összes férfi halott, aki a malomnál volt, az egész Falka Vére. Mathrint kivéve. Ő megmenekült. Nagymamám azt mondta nekik, nem látott engem. Hittek neki, vagy legalábbis azt mondták, mert nem akartak szembeszállni vele főképp pedig egy varázslónővel, aki annyi férfit lemészárolt. Így elengedték őt, hogy menjen a dolgára.

Úgy tűnt, a feszültség egy része kiengedett Adie vállaiból. Egy pillanatig tanulmányozta a teáscsészét, aztán ivott még egy kortyot. Odatartotta a csészét Zeddeknek, hogy melegítse fel. Az öntött még egy kicsit. Utólag azt kívánta, bárcsak tett volna egy kicsit a porított felhőlevélből a saját teájába is. Nem hitte, hogy ezzel vége volt a történetnek.

- Elvesztettem a gyermekemet - tette hozzá Adie halk reszelős hangon.

Zedd felnézett.

- Sajnálom, Adie.

Az öregasszony felnézett a szemébe.

- Tudom. - A két kezébe fogta Zedd egyik kezét, miután az letette a kannát. - Tudom. - Visszahúzta a kezét. - A torkom meggyógyult. - Finoman a nyakára tette a kezét, aztán összekulcsolta az ujjait. - De olyan maradt a hangom, mint amikor vasat súrolnak a kőhöz.

Zedd rámosolygott.

- Tetszik a hangod. Illik hozzád a vas.

Alig észrevehető mosoly suhant át Adie arcán.

- A szemeim azonban nem gyógyultak meg. Vak maradtam. Lindel nagymama nem volt olyan erős, mint én, de öreg volt, és sok fortélyra szert tett a Tehetséggel kapcsolatban. Megtanított a szemeim nélkül látni. Megtanított a Tehetséggel látni. Nem ugyanolyan, mint szemmel, de bizonyos szempontból jobb. Bizonyos értelemben többet látok.

Miután meggyógyultam, Lindel nagymama azt akarta, menjek el. Nem szívesen élt olyasvalakivel, aki megszegte az esküt, még ha az ő vére is voltam. Attól félt, bajt hozok rá. Hogy az Őrzőtől félt-e, amiért megszegtem az eskümet, vagy a Falka Véréből, nem tudta, de félt, hogy baj lesz miattam.

Zedd hátradőlt a székeben, egy kicsit kinyújtóztatta feszült izmait.

- És baj lett?

- Ő, igen - sziszegte Adie, és felhúzta a szemöldökét, ahogy előredőlt. - Jött a baj. Mathrin Galliene hozta őket: a Falka Vére húsz tagját. A Korona emberei. Hivatásosak. Harcedzett férfiak; nagy termetűek, kegyetlen arcú, vad férfiak, mindannyian rettenthetetlenek, lóháton, rendezett sorokban, kardokkal, pajzsokkal és zászlókkal, teljesen egyformán, ugyanabban a szögben tartott lándzsákkal. Mind csinos volt a páncélingében és kifényesített mellvértben, amin a Korona dombornyomású keresztje csillogott, és valamennyien sisakot viseltek vörös tolldísszel, ami libegett, ahogy lovagoltak. Mindegyik ló fehér volt.

- A tornácon álltam és a Tehetség adta szemekkel figyeltem, ahogy tökéletes pontossággal felsorakoztak előttem, mintha maga a király részére hajtották volna végre. Az összes állat ugyanúgy rakta a lábát, és a parancsnok ujjának felemelésére egy vonalban álltak meg. Széthúzódtak előttem, felkészülve, lelkesen, hogy teljesítsék szörnyű feladatukat. Mathrin mögöttük várt a lován és figyelt. A parancsnok így szólt hozzám: „Letartóztatunk mert az Őrző bérence, és mint ilyet, ki fognak végezni.”

Adie felemelte fejét az emlékezete jelenéseiből, a tekintete találkozott Zeddével.

- Pellre gondoltam. Az én Pellemre.

Az asszony arckifejezése vasálarccá keményedett.

- Egyetlen kard sem került elő a hüvelyéből, egyetlen lándzsa sem szegeződött rám, egyetlen láb sem érintette a földet, mielőtt meghaltak. Végigpásztáztam a sort balról jobbra, beleadtam mindent, amim volt, sorban egyenként minden egyes emberbe, villámgyorsan. Puff, puff, puff. Mindenkibe, a parancsnokot kivéve. Ő mozdulatlanul és rezzenéstelen arccal ült fehér lován, miközben páncélos emberei a két oldalán a földhöz csapódtak.

Amikor befejeződött, amikor az utolsó pajzs csörömpölt a csendben, a szemébe néztem. „A páncél - mondtam neki - semmit nem ér az Őrző bérence ellen. Vagy varázslónő ellen. Csak ártatlan emberek ellen lehet hasznát venni.” Aztán megkértem, hogy vigyen el egy üzenetet a királynak tőlem, egy varázslónőtől, akit Adie-nek hívnak. Nyugodt, határozott hangon kértem, juttassa el az üzenetet. A következőket mondtam: „Mondd meg neki, ha megint a Falka Véréből küldi, hogy elkapjanak, az lesz az utolsó parancsa az életben.” A férfi egy pillanatra rám nézett hideg, a legcsekélyebb érzelmeket is nélkülöző szemeivel, aztán megfordította a lovát és elléptetett anélkül, hogy visszanézett volna.

Adie tekintete leereszkedett az asztalra.

- Nagymamám hátat fordított nekem. Megkért, hogy hagyjam el a háza nyújtotta bűvőhelyemet, és soha ne menjek vissza.

Mielőtt elkapta volna a tekintetét, Zedd arca egy kicsit megrándult a gondolattól, hogy egy varázslónőnek annyi ereje van, hogy csak így öldösi az embereket. Rendkívül ritka volt, hogy egy varázslónőben ennyire erős legyen a Tehetség.

- És Mathrin? Őt nem ölted meg?

Adie a fejét rázta. Keserű mosoly suhant át az ajkain.

- Nem. Őt magammal vittem.

- Magaddal vitted?

- Magamhoz láncoltam. Az életét a magaméhoz kötöttem. Magamhoz láncoltam, hogy mindig tudja, hol vagyok. Arra kényszerítettem, hogy minden újhholdkor jöjjön el hozzám, bárhol voltam, és ő bármit is akart, el kellett jönnie. Követnie kellett, legalább olyan közel kellett lennie, hogy minden újhholdkor el tudjon jönni hozzám.

Zedd a lerakódást tanulmányozta a teáscsészéjében.

- Találkoztam egyszer egy férfival Winsteadben, Kelton fővárosában és királyi székhelyén. Mathrin volt a neve. Koldus volt, emlékezetem szerint az egyik kezéről hiányoztak az ujjai. Vak volt. A szemeit... - Zedd hirtelen az asszonyra szegezte a tekintetét. Az figyelte őt. - A szemeit kivájták.

Adie bólintott.

- Valóban ki. - Az arca megint vasból volt. - Minden újhholdkor eljött hozzám, és én levágtam valamijét. Hagytam, hogy az ordítózása megpróbálja betölteni a bennem lévő ürességet.

Zedd hátradőlt, a kezével az asztalra támaszkodott. Csakugyan vas.

- Vagyis Keltonban telepedtél le?

- Nem. Nem telepedtem le. Utazgattam és olyan asszonyok után kutattam, akikben megvolt a Tehetség, akik tudtak segíteni a tanulmányaimban. Egyikük sem tudott túl sokat arról, amit kerestem, de mindegyikük tudott legalább egy kicsit, amit a többiek nem.

Mathrin követett, és minden új holdkor eljött hozzám, én pedig megint levágtam valamijét. Azt akartam, hogy örökké éljen, örökké szenvedjen. Ő volt az, aki az öklével ütött ott lent, hogy elveszítsem Pell gyermekét. Ő volt az, aki megölte Pellt. Ő volt az, aki megvakított.

A nő fehér szemei vörös színben ragyogtak a lámpafényben, ahogy megint a semmibe meredt.

- Ő volt az, aki elhitette Pell-lel, hogy elárultam. Azt akartam, hogy Mathrin Galliene örökké szenvedjen.

Zedd bizonytalan mozdulatot tett a kezével.

- Mennyi ideig... bírta?

Adie sóhajtott.

- Nem elég sokáig, és nem túl sokáig. - Zedd a homlokát ráncolta. - Egy napon felötlött bennem egy gondolat: soha nem használtam a Tehetséget, hogy megakadályozzam Mathrin öngyilkosságát. Miért jön el hozzám még mindig? Azért, hogy hagyja, kínozzam, ahogyan tettem? Miért nem vet ennek egyszerűen véget? Úgyhogy, amikor legközelebb eljött, és én megint levágtam valamit, elvágtam a köteléket is. Elvágtam a késztetését, hogy legközelebb eljöjjön. De úgy csináltam, hogy ne vegye észre, hogy egyszerűen meg tudjon feledkezni rólam, ha akar.

- Vagyis akkor láttad utoljára?

Adie elkeseredetten rázta a fejét.

- Nem. Azt hittem, úgy lesz, de a következő újhholddal visszatért. Visszatért, amikor nem kellett volna. Meghült az ereimben a vér a csodálkozástól, hogy miért. Úgy döntöttem, eljött az ideje, hogy az életével fizessen azért, amit velem, Pell-lel és mindenki mással tett. De elhatároztam, hogy mielőtt az életét adja, magyarázatot fog adni.

Az utazásaim során sok dolgot tanultam. Olyan dolgokat, amikről azt gondoltam, soha nem veszem hasznát. Akkor éjjel hasznukat leltem. Arra használtam őket, hogy megtudjam, milyen kínzástól fél Mathrin a legjobban. A fortély félelmek kiderítésére alkalmas, de más titkok felfedésére alkalmatlan. Mathrinból akarata ellenére kibuktak a szavak, elárulta a félelmeit.

Hagytam őt izzadni akkor egész éjjel és másnap egész nap, miközben kutattam azok után a dolgok után, amikre szükségem volt: olyan dolgok után, amiktől jobban félt mindennél. Amikor végül visszavágtam velük, szinte esztét veszítette a félelemtől. A félelmei jól megalapozottak voltak. Megkértem, hogy gyónja meg a titkát. Nemet mondott.

Kiborítottam a zsákokat, elérakam a kis ketrecek és egyéb dolgokat, ahogy meztelenül és tehetetlenül ült a földön. Mindegyiket felemeltem, világtalan arca elé tartottam és bemutattam. Elmondtam neki, mi van az egyes kis ketrecekben, kosarakban, vagy cserépedényekben. Megint megkértem, hogy gyónjon. Izzadt, zihált és remegett, de nemet mondott. Mathrin azt hitte, blöffölök, hogy nincs meg bennem a bátorság. Mathrin tévedett.

- Megacéloztam magam, és életre keltettem számára a legszörnyűbb félelmeit.

Zedd homloka rációkat vetett. A kíváncsiság diadalmaskodott a félelem felett.

- Mit tettél?

Adie felemelte a fejét és Zedd szemébe nézett.

- Ezt az egyet nem fogom elmondani. Egyébként sem fontos.

Mathrin nem beszélt, és annyira szenvedett, hogy többször majdnem abbahagytam. Minden alkalommal, amikor abba akartam hagyni, arra a dologra gondoltam, amit a szemeim utoljára láttak, mielőtt ő megvakított: Pell fejét, amit Mathrin tart elém a markában. - Adie nyelt egyet, a hangja olyan halk volt, hogy Zedd alig hallotta. - És eszembe jutottak Pell utolsó szavai: „Nem fogom azt mondani róla, hogy megmentsem az életemet. Még akkor sem, ha elárult.”

Adie egy pillanatra becsukta a szemét. Kinyitotta és folytatta.

- Mathrin a halál permén volt. Azt hittem, nem fogja elmondani, miért jött el hozzám. De közvetlenül a halála előtt megnyugodott annak ellenére, amit tettem vele. Aztán megszólalt, hogy elmondja, mert hamarosan meg fog halni, mert ez is terv szerint volt. Újra megkérdeztem, miért jött vissza.

- Odahajolt hozzám. - „Nem tudod, Adie? - kérdezte. - Nem tudod, mi vagyok? Az Őrző bérence vagyok. Közvetlenül az orrod előtt rejtőztem egész idő alatt. Mindvégig magad mellett tartottál, és az Őrző pontosan tudta, hol vagy. Az Őrző mindennél jobban vágyakozik azok után, akikben megvan a Tehetség.” - Gondoltam, hogy így van, hogy ő az Őrző bérence. Mondtam neki, hogy kudarcot vallott, hogy ez vált a hasznára, mivel hamarosan meg fog halni a vétkeiért.

- Mosolygott rám. - Az öregasszony előredőlt. - Mosolygott. És így szólt: „Tévedsz, Adie. Nem vallottam kudarcot. Az Őrző parancsát teljesítettem. Végrehajtottam a feladatomat. Tökéletesen. Ez az egész terv szerint történt. Pontosán azt csináltattam veled, amit akartam. Jutalmat fogok kapni. Én okoztam a tüzet, amikor kicsi voltál. Én csináltam azokat a dolgokat Pell-lel. Nem azért, mert őt vagy téged az Őrző bérencének hittelek. Én vagyok az Őrző bérence. Azért tettem, hogy az esküd megszegésére kényszerítselek. Hogy arra kényszerítselek, fogadd a szívedbe az Őrző gyűlöletét.”

„Az esküd megszegése volt az első lépés, és nézd meg, mit tettél azóta. Nézd meg, mit csinálsz most éppen. Nézd meg, milyen messzire csúsztál feléje. Most már a hatalmában vagy. Lehet, hogy nem tettél neki esküt, de az ő parancsát teljesítetted. Azzá lettél, amit gyűlölsz. Azzá váltál, ami én vagyok; az ő bérence vagy. Az Őrző mosolyog rád, Adie, és köszöni, hogy a szívedbe fogadtad.” - Mathrin hirtelen összezsugorlott és holtan hátrahanyatlott.

Adie könnyekre fakadt, arcát a kezeibe temette. Zedd kilazította a tagjait, és sietve megkerülte az asztalt. Amikor megállt mellette, magához szorította az asszonyt, fejét a gyomrához húzta, cirógatta a haját, vigasztalta, miközben sírt.

- Nem úgy van, drága hölgy. Egyáltalán nem úgy van.

Adie ontotta a könnyét Zedd köntösébe és rázta a fejét.

- Azt hiszed, olyan okos vagy, varázsló? Nem vagy olyan okos, mint hiszed. Ebben tévedsz.

Zedd letérdelt az asszony széke mellé, megfogta a kezeit és felnézett Adie bánatos arcába.

- Ahhoz elég okos vagyok, hogy tudjam, az Őrző vagy egy kegyence nem fogja hagyni, hogy meglelégedéssel töltsön el az a tudat, csatát nyertél ellene.

- De én...

- Te visszavágtál. Te a sebzettségéből adódóan sújtottál le, nem a szenvedély hajtott, hogy megtedd, amit tettél. Nem azért, mert szükségét érezted, hogy segíts az Őrzőnek.

Adie összeráncolta a szemöldökét az erőlködéstől, hogy abbahagyja a sírást.

- Annyira biztos vagy benne? Elég biztos ahhoz, hogy megbízz egy olyanban, amilyen én vagyok?

Zedd mosolygott.

- Biztos vagyok benne. Lehet, hogy mindent nem tudok, de azt tudom, hogy nem vagy az Őrző bérence. Te az áldozat vagy, nem pedig a bűnös.

Adie a fejét rázta.

- Én nem vagyok olyan biztos benne, mint te.

- Folytattad a gyilkolást Mathrin halála után? Bosszút álltál ártatlanokon?

- Nem, természetesen nem.

- Ha megbízott lettél volna, átadtad volna magad az Őrzőnek, az ő óhajainak, és továbbra is ártottál volna azoknak, akik mellette harcoltak. Nem vagy bérenc, drága hölgy. Vértük a szívem azokért a dolgokért, amiket az Őrző elvett tőled, de a lelkedet nem vette el, az még mindig a tiéd. Tedd félre a félelmeidet!

Zedd fogta az öregasszony kezét, és finoman megszorította. Adie nem próbálta visszahúzni remegő kezét, hanem hagyta a varázslóéban, mintha így akarta volna hagyni, hogy átjárja a vigasztalás.

Adie letörölte a könnyeket az arcáról.

- Öntenél még egy kis teát? De ne tegyél bele több porított felhőlevelet, mert különben álomba zuhanok, mielőtt be tudom fejezni a történetet!

Zedd felvonta a szemöldökét. Az asszony tudta, mit csinált. Megveregette a vállát, ahogy lábra állt. Kitöltötte Adie teáját, aztán előrehúzta a székét, és megint leült, miközben az öregasszony kortyolgatott.

Miután Adie megitta a csésze tea felét, úgy látszott visszanyerte az önuralmát.

- A D'Harával vívott csata hevesen tombolt, de a végéhez közeledett. Éreztem, hogy a Határ felemelkedik. Éreztem, hogy bejön ebbe a világba.

- Tehát közvetlenül azután jöttél ide, hogy a Határ felemelkedett?

- Nem. Először tanultam. Néhány asszony megtanított nekem egy pár dolgot a csontokról. - Kihúzott egy kis nyakláncot a köntöse alól. Kézbe vette a kis, kerek csontot, amelynek mindkét oldalán piros és sárga gyöngyök voltak. Éppen olyan, mint amit Zeddnek adott, hogy átjuttassa őt az Átjárón. A férfi még mindig viselte a nyakában. - Ez egy olyan koponya alapjából való csont, mint az ott a polcon, amelyik leesett a földre. A fenevadat skrinnek hívják. A skrinek az Alvilág őrző állatai, olyasmik, mint a szívkopók, csak ezek mindkét irányra ügyelnek. A legjobban úgy lehet elmagyarázni, hogy ők a Fátyol részei, habár ez nem egészen pontos. Ebben a világban testük, alakjuk van, ám a másokban csak egyfajta erőként léteznek.

Zedd a homlokát ráncolta.

- Erőként?

Adie előrenyújtotta a kanálát és leejtette az asztalra.

- Erőként. Nem látjuk, de az erő ott van. Amiatt esik le a kanál, és amiatt nem száll fel a levegőbe. Nem lehet látni, de ott van. Valami ilyesmi a skrin.

- Ritka alkalmakkor, a feladatuk teljesítése során, hogy visszaszorítsanak mindenkit arról a pontról, ahol az élők világa és a holtak világa érintkezik, behúzódnak ebbe a világba. Kevés ember ismeri őket, mert ez oly ritkán történik. - Zedd a homlokát ráncolta.

- Ez nagyon összetett. Egy más alkalommal jobban el fogom magyarázni. Az a lényeg, hogy a skrinnek ez a csontja elrejt előlük.

Adie ivott egy korty teát, miközben Zedd kihúzta a nyakláncát a köntöse alól, hogy újból szemügyre vegye.

- És el kell rejtenie más szörnyetegektől is, hogy átjussunk az Átjárón? - Adie bólintott. - Honnan tudtál az Átjáróról? Feleltem a Határt, és nem tudtam, hogy létezik az Átjáró.

Adie körbe-körbe forgatta a teáscsészét az ujjai között.

- Miután eljöttem a nagymamámtól, felkutattam olyan asszonyokat, akikben megvolt a Tehetség, olyan asszonyokat, akik meg tudtak tanítani a holtak világával kapcsolatos dolgokra. Miután Mathrin meghalt, serényebben tanultam, nagyobb lelkesedéssel. Mindegyik asszony csak azt a kis morzsát tudta elmondani, amit ismert, de általában ismertek valakit, aki többet tudott. Utazgattam Középföldön, járkáltam köztük, ismereteket gyűjtöttem. Összegyűjtöttem az összes csipetnyi tudást és összeraktam őket. Ilyen módon tanultam egy keveset arról, hogyan hatnak egymásra a világok.

Határt létesíteni ennek a világnak a részein keresztül egy kicsit olyan, mint bedugaszolni egy teáskannát és aztán a tűzre tenni. Nyílás nélkül fel fog robbanni. Tudtam, hogy ha nagyon elég bölcs a mágia, ami tudja, hogyan hozható az Alvilág ebbe a világba, kell lennie valami módszerének, hogy egyensúlyba hozza a határ két oldalát. Valamiféle nyílás. Egy Átjáró.

Zedd felvonta a szemöldökét, elmerengett a gondolataiban, miközben lefelé húzta a hüvelykujját az állán.

- Persze. Ennek van értelme. Egyensúly. Minden erőnek, minden mágiának egyensúlyban kell lennie. - Adie-re irányította a tekintetét. - Amikor feleltem a Határt, mágiát használtam, ami nem egészen értettem. Egy ősrégi könyvben volt, a régi varázslóktól, akiknek nagyobb erejük volt, mint amit fel tudok fogni. Kétségbeesésemben fordultam az ő utasításaik használatához, hogy létrehozam a Határt.

- Nehéz elképzelnem, hogy kétségbe vagy esve.

- Olykor az egész élet ilyen: az egyik kétségbeeső cselekedet a másik után.

Adie bólintott.

- Talán igazad van. Kétségbe voltam esve, hogy elrejtőzzek az Őrző elől. Emlékeztem arra, amit Mathrin mondott: pontosan az orrom előtt rejtőzködött. Kiokoskodtam, hogy ott lesz a legbiztonságosabb hely elrejtőznöm az Őrző elől, ahol nem keres: pontosan az orra előtt, pontosan a világa szélén. Úgyhogy eljöttem az Átjáróra.

- Az Átjáró nem ez a világ volt, de nem is az Alvilág. A kettő keveréke. Olyan hely, ahol a két világ egy kicsit összeforrt. A csontok segítségével el tudtam rejtőzni az Őrző elől. Ő és a fenevadjai ebből a világból nem láttak.

- Elrejtőzni? - Az asszonyban több vas volt, mint a tűzön lógó kannában. Ha ismerné Adie-t, jobban értené. Zedd szigorúan meredt rá. - Csak azért jöttél ide, hogy elrejtőzz?

Adie elfordította a tekintetét, miközben a kis, kerek csontot babrálta a nyakláncán, majd végül visszadugta a köntösébe.

- Van egy másik ok. Esküt tettem. Magamnak. Megesküdtem, hogy meg fogom találni módját, hogy kapcsolatba kerüljek az én Pellemmel, hogy elmondjam neki, nem árultam el. - Kortyolt egy nagyot a teából. - Az életem nagy részét itt töltöttem, az Átjáróban, és próbáltam módot találni arra, hogy érintkezésbe lépjek a holtak világával, hogy elmondjam neki.

Zedd az egyik ujjával tologatta a csészéjét.

- A Határ, az Átjáró eltűnt, Adie. Ebben a világban van szükséged a segítségedre.

Az öregasszony az asztalra fektette a karjait.

- Amikor visszanevesztetted a lábamat, arról eszembe jutott minden, ami történt. Felfrissítette, mintha újra átéltem volna. Az emlékezetembe idézett néhány dolgot, amit régen elfelejtettem. Olyan szörnyűségekre

emlékeztetett, amik még mindig ott vagynak, habár az idő elhomályosította őket.

- Sajnálom, Adie - suttogta Zedd. - Tekintetbe vehettem volna a múltadat, de nem sejtettem, hogy ennyi kint éltél át. Bocsáss meg!

- Nincs mit megbocsátani. Megajándékoztál azzal, hogy visszaadtad a lábamat. Nem tudtad, miket csináltam. Nem a te hibád, hogy megtettem őket. Nem tudtad, hogy az Őrző bérence vagyok.

A varázsló szigorú pillantást vetett rá.

- Azt gondolod, gonosszá váltál, mivel harcoltál a gonoszság ellen?

- Rosszabbat tettem, mint amit egy olyan ember, mint amilyen te vagy, egyáltalán el tud képzelni.

Zedd alig észrevehetően bólintott.

- Csakugyan? Hadd meséljek el egy kis történetet! Volt egyszer egy olyan szerelmem, mint a te Pelled. Erilyn volt a neve. Olyan volt vele az életem, mint a tiéd Pell-lel. - Lassan mosolyra húzódtak az ajkai, ahogy az emlékezete azoknak a szép időknek a homályát érintette. - A mosolya lehervadt. - Amíg Panis Rahl utána nem küldött egy quadot.

Adie kinyújtotta az egyik kezét, és a varázslóéra tette.

- Zedd, nem kell...

Zedd a másik öklével az asztalra csapott, amitől a csészek ugrottak egyet.

- Nem tudod elképzelni, mit tettek vele azok négyen. - Zedd előredőlt, vörös arca élesen elütött fehér hajától. Csikorgatta a fogait. - Kézre kerítettem őket. Ahhoz képest, amit mindegyikükkel tettem, mókának tűnik minden, amit te csináltál Mathrinnel. Panis Rahl után eredtem, de nem értem utol, ezért a seregeit vettem üldözőbe. Ezerszer annyi embert öltem meg, mint te, Adie. Még az én oldalamon állók is féltek tőlem. Én voltam a halál szele. Azt tettem, amit kellett, hogy megfékezzem Panis Rahl-t. Talán még többet.

Visszahelyezte a testsúlyát a székbe.

- Ha létezik olyan, hogy érényes férfi, most nem vele üldögélsz.

- Csak azt tetted, amit kellett. Ez nem kisebbiti az érdemeidet.

Zedd felvonta a szemöldökét.

- Bölcs szavak, amiket egy bölcs asszony mond. Talán meg kellene hallgatni. - Adie csendben maradt. Zedd az asztalra könyökölt, szórakozottan felemelte a csészét és forgatta a két tenyerében, miközben folytatta. - Bizonyos tekintetben szerencsésebb voltam, mint te. Több időm volt az én Erilyennel. És nem veszítettem el a lányomat.

- Panis Rahl nem próbálta megölni a lányodat is?

- De. Valójában azt hitte, megtette. Én... halálvarázslatot vettem rá. Hogy azt higgyék, látták a halálát. Ez volt az egyetlen módja, hogy megóvjam őt, hogy elejét vegyem a próbálkozásuknak, mígnem sikerült nekik.

- Halálvarázslat ... - Adie áldást suttogott az anyanyelvén. - Az veszélyes háló. Nem szívesen teszek szemrehányást, amiért ilyen dolgot tettél, okod volt rá. Ám egy ilyen dolog nem marad észrevétlen a szellemek számára. Szerencsés vagy, hogy bevált és megmentette őt. Nagyon szerencsés vagy, hogy a jó szellemek veled voltak azon a napon.

- Azt hiszem, néha nehéz megállapítani, a szerencse melyik oldalát szemléled. Anya nélkül neveltem fel őt. Remek fiatal nővé cseperedett, amikor történt.

Darken Rahl az apja mellett állt, amikor a Mágustüzet átküldtem a Határon. Az apja mellett állt, amikor a tüzem rátalált. Egy része megégette Darken Rahl-t. Fiatal éveit tanulással töltötte, hogy be tudja fejezni, amit az apja elkezdett, és bosszút álljon. Megtanulta, hogyan lehet átkelni a Határon; Középföldre jött, és én nem tudtam róla.

Megerőszkolta a lányomat.

Nem tudta, ki ő - mindenki azt hitte, a lányom meghalt -, különben biztosan megölte volna. De bántotta. - Zedd összepréselte a két tenyerét. A csésze darabokra tört. Felemelte a kezét, hogy lássa, elvágta-e, és egy kicsit meglepődött, hogy nem. Adie nem szólt semmit.

- Ezt követően elvittem őt Nyugatföldre, hogy elrejtsem, hogy megóvjam őt. Soha nem tudtam meg, hogy véletlen balszerencse volt-e, vagy valami módon megtalálta őt a gonoszság, de meghalt. Halálra égett a házában. Habár mindig gyanítottam, több volt véletlen egybeesésnél, soha nem találtam rá bizonyítékot, hogy így történt. Végül is lehet, hogy nem voltak velem a jó szellemek azon a napon, amikor halálvarázslatba burkoltam őt.

- Sajnálom, Zedd - mondta Adie halk reszelős hangon.

A varázsló egy kézlegyintéssel elhessentette az asszony szánalmát.

- Még mindig ott volt nekem a fia. - Az ujja oldalával egy kis kupacba tolta a csésze cserepeit a fa asztallap közepén. - Darken Rahl fia. Az Őrző egy megbízottjának az ivadéka. Ám a lányom fia is, és az unokám. Ártatlan azoknak a bűnöknek az elkövetésében, amelyek életre hívták őt. Remek fiú.

Zedd a bozontos szemöldöke alól felnézett a nőre.

- Azt hiszem, ismered. Richard a neve.

Adie hirtelen előredőlt a székében.

- Richard! Richard a te... - Hátradőlt és a fejét rázta. - A varázslók és a titkaik. - Egy kicsit haragosan nézett, de aztán meglágyult az arckifejezése. - Lehet, hogy éppenséggel volt rá okod, hogy ilyen titkod legyen. Megvagyon

Richardban a Tehetség?

Zedd felhúzta a szemöldökét, miközben bólintott.

- De mennyire megvan. Ez volt az egyik ok, amiért elrejtettem Nyugatföldön. Félttem, hogy megvan benne a Tehetség, bár nem voltam biztos benne. Azt akartam, hogy biztonságban legyen a veszedelemtől. Amint mondtad, az Őrző mindennél jobban vágyik azokra, akikben megvan a Tehetség. Tudtam, hogyha elkezdem őt tanítani - én magam igencsak használtam a mágiát -, a gonoszság látókörébe kerülhet.

Hagyni akartam, hogy nőjön, kiforrott jellemmé váljon, mielőtt próbára teszem, és ha megvan benne a Tehetség, tanítom. Mindig gyanítottam, hogy megvan benne a Tehetség. Olykor reméltem, hogy nincs. De most már tudom, hogy megvan. Használta, hogy megállítsa Darken Rahl. Mágiát használt.

Zedd előredőlt.

- Az a gyanúm, hogy mind a nagyapjától, mind az apjától megvan benne a Tehetség. A Varázslók két különböző vérvonalából.

- Értem - mindössze ennyit mondott Adie.

- De most éppen sokkal fontosabb dolgok miatt kell aggódnunk. Darken Rahl Orden szelencéit használta. Kinyitott egyet, a számára rosszat. De lehet, hogy a számunkra is rosszat. Vannak könyvek, messze a Toronyban, amelyek erről szólnak. Arra figyelmeztetnek, hogyha a szelencéket használják, ha Orden mágiáját használják, az elszakíthatja a Fátylat is. Pláne, ha hibát követ el az a személy, aki működésbe hozza őket, és ez megöli őt.

Adie, én nem tudok olyan sokat az Alvilágról, mint te. Te az életed nagy részét a tanulmányozásával töltötted. Szükségem van a segítségedre. El kell jönnöd velem Aydindrilbe, hogy tanulmányozzuk a könyveket, és lássuk, mit lehet tenni. Sokat olvastam közülük, és nem sokat értek belőlük. Te talán fogsz. Még ha csak egy dolgot veszel is észre, amit én nem, jelentős segítség lehet.

Adie keserű arckifejezéssel bámulta az asztalt.

- Öregasszony vagyok. Öregasszony vagyok, aki a szívébe fogadta az Őrzőt.

Zedd figyelte őt, de az nem nézett a szemébe. Hátrahúzó a székét és felállt.

- Öregasszony? Nem. Esetleg ostoba asszony. - Adie nem válaszolt. Tekintete az asztalra szegeződött.

Zedd átsétált a szobán, és szemügyre vette a falon lógó csontokat. Összekulcsolta a kezét maga mögött, ahogy a holtak bűvös ereklényeit tanulmányozta.

- Akkor lehet, hogy én csak egy öregember vagyok. Hmm? Egy ostoba öregember. Talán hagynom kellene, hogy egy fiatalember végezze el ezt a munkát. - Hátrapillantott a válla fölé. Adie figyelte őt. - De ha egy fiatalember jó, akkor egy még fiatalabb még jobb lenne. Valóban, miért nem hagyjuk, hogy egy gyerek csinálja? Az még jobb lenne. Talán van valahol egy tízéves kisfiú, aki tenni akar majd valamit, hogy megakadályozza a holtakat az élők elnyelésében.

A magasba lendítette a karjait.

- Mintha úgy tünne, szerinted a tudás nem értékes, csak a fiatalság.

- Most te vagy ostoba, vénember. Tudod, miről beszélek.

Zedd visszasétált az asztalhoz és megvonta csontos vállát.

- Ha csak ülsz itt ebben a házban ahelyett, hogy segítenél abban, amit tudsz, akár az is lehetsz, amitől a legjobban félsz: az Őrző bérence.

Öklével az asztalra támaszkodott és fenyegetően nézett, ahogy Adie fölé hajolt.

- Ha nem harcolsz ellene, akkor segítesz neki. Ez volt a terve egész idő alatt. Nem az, hogy maga felé fordítson, hanem hogy félj megállítani őt.

Adie a szemébe nézett, az arckifejezésébe szorongás vegyült.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Már mindent megtett, amit akart, Adie. Elérte, hogy félj saját magadtól. Az Őrzőnek végtelen a türelme. Nincs szüksége arra, hogy neki dolgozz. Erőfeszítésbe kerül megváltoztatni valakit, akiben megvan a Tehetség. Nem érted meg a fáradságot. Csak az kellett neki, hogy ne dolgozz ellene. Mindent megtett, amit szükséges volt. Nem pazarolt erőt arra, hogy többet tegyen.

- Bizonyos tekintetben ő ugyanúgy nem látja ezt a világot, mint mi az övét. Csak ennyi befolyása van itt; gondosan kell megválasztania a teendőit. Nem fecsérelheti el könnyelműen a hatalmát, ami itt van.

Adie-ben a szorongást ráeszmélés váltotta fel.

- Talán nem vagy olyan vén bolond.

Zedd mosolygott, ahogy előrehúzó a székét és leült.

- Mindig ezen a véleményen voltam.

Adie az ölében nyugtatta a kezét és az asztallapot tanulmányozta, mintha segítséget remélt volna tőle. A ház csendes volt, eltekintve a tűz lassú pattogásától a kandallóban.

- Ezek alatt az évek alatt az igazság mindvégig pontosan az orrom előtt rejtőzött. - Felemelte a fejét és töprengő arckifejezéssel nézett a varázslóra. - Hogyan lettél ilyen bölcs?

Zedd vállat vont.

- A hosszú élet egyik előnye. Te csupán öregasszonynak tekinted magad. Én egy megkapó, drága hölgyet látok, aki sokat tanult életében ebben a világban, és bölcsességet nyert abból, amit látott.

Kihúzta Adie hajából a sárga rózsát, és elé tartotta.

- A kedvességed nem romlott belsőt takaró maszk. A belső szépségtől virul.

Az asszony kivette a virágot Zedd ujjai közül, és az asztalra fektette.

- Az okos szavaid nem tudják elfedni azt aényt, hogy elpazaroltam az életemet...

Zedd a fejét rázva szakította félbe Adie-t.

- Nem. Semmit nem pazaroltál el. Egyszerűen nem láttad meg a dolgok másik oldalát. Mindenben, így a mágiában is egyensúly van, ha rátalálunk. Rettenetes dolgot tett az Őrző azzal, hogy rád küldte egy bérencét, hogy megakadályozza, hogy a munkájába avatkozz, és hogy elültesse benned a kételkedés magját, ami esetleg felé fordít egy napon.

Am meglehet, van valami, ami ellensúlyozta a tettét. Eljöttél ide, hogy a holtak világáról ismereteket szerezz azzal a céllal, hogy kapcsolatba kerülj Pell-lel. Nem érted, Adie? Befolyásoltak annak megelőzése érdekében, hogy keresztezd az Őrző terveit, de ezt ellensúlyozza az, hogy olyan dolgokat tanultál, amelyek segítségül lehetnek a megállításában. Nem szabad átadnod magad annak, amit tett veled; vissza kell vágnod azzal, amit véletlenül adott neked.

Az öregasszonynak csillogott a szeme, ahogy körültekintett a házán. A csonthalomra pillantott, a falakra, amelyeket a holtak évek során összegyűjtött bűvös ereklyéi borítottak, és a polcokra, amelyek még többet tartogattak.

- De az esküm... az én Pellem. El kell érnem, el kell mondanom neki. Úgy halt meg, hogy azt hitte, elárultam. Ha nem tudom tisztázni magam a szemében, akkor el vagyok veszve, elveszett a szívem. Ha elkárhozom, akkor megtalál az Őrző.

- Pell halott, Adie. Elment. A Határ, az Átjáró megszűnt. Te jobban tudnád, mint én, ha lett volna valami haszna annak, amit akartál. Am mindezek alatt az évek alatt nem találtál módot arra, hogy sikerüljön megtartanod a fogadalmadat. Ha továbbra is az esküdet akarod követni, itt nem fogsz segítséget találni. Aydindrilben talán fogsz. Ha segítesz megállítani az Őrzőt, az nem jelenti azt, hogy meg kell szegned az esküdet. Ha a tudásom és támogatásom bármiféle segítséget jelenthet abban, amit keresel, boldogan felajánlom. Éppen úgy, ahogyan te tudsz dolgokat, amiket én nem, én ismerek olyanokat, amiket te nem. Végül is, én vagyok az Első Varázsló. Talán segíteni fog neked, amit tudok. Pell sem akarná, hogy eljuttasd hozzá az üzenetedet, hogy nem árultad el, ha ez azt jelentené, mindenki mást el kellett árulnod.

Adie felemelte a sárga virágot, forgatta egy pillanatig a mutató- és hüvelykujja között, majd újra letette. Megmarkolta az asztal szélét, és rátámaszkodva felállt. Álldogált egy pillanatig, aztán felemelte a fejét, hogy fehér szemeivel még egyszer körbetekintszen a szobán.

Lesimította a köntösét a csípőjén, mintha szalonképesse akarta volna tenni magát, átbicegett az asztal másik oldalára, és megállt a varázsló széke mögött. Zedd érezte, hogy a vállára helyezte a kezét. Adie váratlanul lehajolt, megcsókolta a férfi feje búbját, és az ujaival gyengéden lesimította rakoncátlan haját. Zedd megkönnyebbült, hogy Adie ujjai nem fogták körül a torkát. Azt gondolta, néhány dolog után, amit mondott, megeshetett volna az is...

- Köszönöm, barátom, hogy meghallgattad a történetemet, és hogy segítettél megtalálni az értelmét. Az én Pellem kedvelt volna. Mindketten becsületes emberek vagytok. Elfogadom a szavadat, hogy segíteni fogsz elmondani az én Pellemnek.

Zedd megfordult a székében és felemelte az arcát Adie szelíd mosolya és kedves szemei felé.

- Minden tölem telhetőt meg fogok tenni, hogy segítsek neked megtartani az esküdet. Esküszöm neked.

Adie szélesebben mosolygott, miközben lesimította Zedd fehér hajának egy kóbor tincsét.

- Akkor most mesélj nekem a Könnyek Kövéről! El kell döntenünk, mi legyen vele.

3. FEJEZET

- A Könnyek Köve? Nos, az el van rejtve.

Adie határozottan bólintott egyet.

- Helyes. Nem olyan dolog, hogy elveszítsük ebben a világban. - Egy kicsit ráncolta a szemöldökét. - Jól el van rejtve? Biztonságban van?

Zedd kissé összerezzent. Nem akarta elmondani Adie-nek, tudta, mit fog szólni, de megígérte.

- Egy láncra fűztem. Egy láncra fűztem, és egy kislány nyakába akasztottam. Nem tudom... pontosan... hogy éppen hol van.

- Megérintetted! - kerekedtek el Adie szemei. - A Könnyek Kövét? Megérintetted és egy kislány nyakába akasztottad!

Adie meglepően erős ujaival határozottan megmarkolta Zedd állát, és közel hajolt az arcához.

- Felakasztottad a Könnyek Kövét! A Követ, amiről azt mondják, a Teremtő akasztotta az Őrző nyakába, hogy az Alvilágba zárja... azt te egy kislány nyakába akasztottad? És hagyta, hogy elkóboroljon!

Zedd védekezően ráncolta a homlokát.

- Hát, csinálnom kellett vele valamit. Nem hagyhattam csak úgy szanaszét heverni.

Adie a homlokára csapott a tenyerével.

- Éppen amikor elhítteti velem, hogy bölcs, elárulja, hogy valójában ostoba! Drága szellemek, oltalmazatok a kezeiktől, amelyekbe helyeztetek!

Zedd talpra szökkent.

- És te éppen mit csináltál volna vele?

- Nos, én biztosan jobban meggondoltam volna, mint a jelek szerint te. És nem érintettem volna meg. Az egy másik világból származó dolog. - Adie hátat fordított neki, a fejét csóválta, és idegen anyanyelvén suttogott.

Zedd megigazította a köntösét, egy határozott rántással rakta rendbe.

- Nem engedhettem meg magamnak, hogy gondolkodással töltssem az időt. Egy férclény támadott meg bennünket. Ha ott hagytam volna...

Adie megfordult.

- Egy férclény! Tele vagy jó hírekkel, vénember. - Egy ujját Zedd mellkasába bökte. - Ez még mindig nem jó kifogás. Attól még nem kellett volna ...

- Mit nem kellett volna? Nem kellett volna felvenni? Hagynom kellett volna, hogy inkább a férclény kaparintsa meg?

- A férclények orgyilkosok. Nem azért vannak ott, hogy megszerezzék a Követ.

Zedd Adie-nek szegezte egy ujját.

- Te tudod ezt? Annyira biztos vagy benne? Hajlandó lennél mindent feltenni erre? És ha tévednél, hagynád, hogy az Őrző azt csináljon a Kövel, amit akar? Annyira biztos vagy benne, Adie?

Az öregasszony az oldalához ejtette a kezét, ahogy Zedd mogorva arcába meredt.

- Nem. Azt hiszem, nem. Úgy lehet, ahogy mondod. Van rá esély, hogy a férclény megkaparinthatta volna. Valószínűleg az egyetlen dolgot tetted, amit tehetél. - Az ujjával fenyegette Zeddet. - De egy kislány nyakába akasztani... !

- És hol tartatnád velem? A zsebemben? Egy varázsló zsebében? Olyasvalakinek a zsebében, akiben megvan a Tehetség, ahol biztosan elsőként nézi meg az Őrző? Vagy esetleg elrejtetnéd velem olyan helyen, amit csak én ismerek, hogy ha az Őrző bérenceinek a kezei közé kerülök és valahogyan szóra bír, elmondhassam neki, hol van, hogy el tudjon menni érte?

Adie fojtott hangon szitkozódva összefonta a karjait. Végül kisimultak az arcvonásai.

- Nos ... talán...

- Talán semmi. Nem volt más választásom. Kétségbeesésemben cselekedtem így. Azt az egyetlen dolgot tettem, amit az adott körülmények között tudtam.

Adie fáradtan sóhajtott, aztán bólintott.

- Igazad van, varázsló. A lehető leghelyesebben cselekedtél. - Megveregette Zedd vállának tetejét. - Mondhatni ostobán - tette hozzá alig hallhatóan. Finoman meglökte őt a kezével. - Ül le! Hadd mutassak valamit!

Zedd leült, miközben nézte, hogy Adie átbiceg a szobán a polcok felé.

- Szívesebben tettem volna bármi mást, Adie - mondta bánatosan -, mint amit tennem kellett.

Az asszony menet közben bólintott.

- Tudom... - Megállt és megfordult. - Azt mondtad, férclény? - Zedd bólintott. - Biztos vagy benne, hogy férclény volt? - A varázsló felvonta a szemöldökét. - Igen, persze hogy biztos. - Adie a homlokát ráncolva gondolkodott. - A férclények az Őrző orgyilkosai. Céltudatosak és rendkívül veszélyesek, de nem túl okosak. Valaminek meg kell mutatnia nekik, kit üldöznek, kell lennie valami módszerüknek, hogy megtalálják. Nem ügyes keresők ebben a világban. Honnan tudta az Őrző, hol vagy? Hogyan tudott a férclény megtalálni? Honnan tudta, hogy te vagy az, akit üldöz?

Zedd vállat vont.

- Nem tudom. Ott voltam, ahol kinyitották a szelencéket. De ez valamennyi idő elteltével történt. Semmiképpen nem tudhatta, hogy még mindig ott vagyok.

- És elpusztítottad a férclényt?

- Igen.

- Az jó. Az Őrző nem fogja vesztegetni az erejét, hogy újabbat küldjön azok után, hogy bizonyítottad, képes vagy legyőzni.

Zedd a magasba lendítette a kezét.

- Ó, igen, egyszerűen csodálatos. A férclényeket az Őrzőre irányuló fenyegetés elhárítására küldik. Valószínűleg azért küldték, hogy megszabadítsa az Őrzőt az én beavatkozásomtól. Pontosan úgy, ahogyan küldött az Őrző egy bérencet, hogy megmeneküljön a te beavatkozásodtól. Igazad van: nem fog újabb férclényt küldeni, hogy bizonyítottam, le tudom győzni. Valami rosszabbat fog küldeni.

- Ha tényleg érted küldte. - Adie az alsó ajkához nyomta egyik ujját, miközben magának dűnnyögött. - Hol volt

a Könnyek Köve, amikor megtaláltad?

- A kinyitott szelence mellett.
- És hol jött a férclény?
- Ugyanabban a helyiségben, ahol a szelencék és a Kő volt.

Adie tanácstalanul rázta a fejét.

- Talán úgy lehetett, ahogy mondd, hogy a Kőért jött. De annak nincs értelme, hogy egy férclény a Kőért jöjjön. Kíváncsi vagyok, hogyan talált meg. - Tovább bicegett a polcok felé. - Valaminek vezetnie kellett.

Adie a lábujjhegyén egyensúlyozva kémlelte a felső polcot, óvatosan félretolt különféle tárgyakat, és végül megtalálta, amit keresett. Az egyik kezében tartva visszabicegett, és óvatosan az asztalra helyezte. Egy kicsivel nagyobb volt, mint egy tyúktojás, kerek, és a koránál fogva mély patinától sötét, ami a bemélyedésekben barnásfekete volt. Mesterien faragott alakja volt egy gonosz fenevadnak, ami összegömbölyödött, de mereven bámult a szemeivel, amelyekkel, úgy tűnt, figyeli az embert, bárhogyan tartja. Csontnak látszott és nagyon réginek.

Zedd felemelte, a súlyát latolgatta. Sokkal nehezebb volt, mint szerinte lennie kellett volna.

- Mi ez?

- Egy asszony, egy varázslónő adta ezt nekem, amikor elmentem hozzá tanulni. A halálos ágyán feküdt. Megkérdezte, ismerem-e a skrint. Elmondtam neki, amit tudtam. Megkönnyebbülten sóhajtott, aztán mondott valamit, amitől bizsergett a bőröm. Azt mondta, rám várt, amint a próféciaák mondták neki. A kezembe helyezte ezt és azt mondta, a skrin csontjából faragták.

Adie a falak, aztán pedig a csonthalom felé lendítette a kezét.

- Egy egész skrinem vagyon itt a csontok között. Egyszer hadakoztam eggyel az Átjáróban. Annak a csontjai vannak itt. A koponyája a polcon vagyon. Az volt, amelyik leesett a földre.

Vékony ujját a Zedd kezében lévő gömbölyű faragott csontra tette, ahogy felé hajolt és lehalkította reszelős hangját.

- Az öregasszony azt mondta, ezt olyannak kell őriznie, aki megérti. Elmondtá, hogy ez ősi mágiából vagyon, régi varázslók készítették, akiknek a kezét valószínűleg maga a Teremtő vezette. A próféciaák miatt készült.

Azt mondta, a legfontosabb varázstárgy lehet, amit valaha érinthetek. Hogy nagyobb hatalommal vagyon felruházva, mint ő vagy én valaha megértenénk. Azt mondta, skrin csontból és skrin erőből vagyon, és olyan bűvös ereklje, aminek jelentősége vagyon, ha a Fátyol valaha veszélybe kerül.

- Megkérdeztem, hogyan kell használni, hogyan működik a mágia, és hogyan került a kezébe. Nagyon kimerült az izgalomtól, hogy elmentem hozzá, és azt mondta, pihennie kell. Mondta, hogy reggel menjek vissza hozzá, és mindent elmesél, amit tud. Mire visszatértem, meghalt. - Adie jelentősegteljesen pillantott rá. - A halála számomra nagyon rosszkor jött.

Zedd ugyanerre gondolt.

- De nincs semmi elképzelésem, mi ez, és hogyan kell használni?

- Nincs.

Zedd már mágiát használt, hogy felemelje egy levegőpárnára, amitől lebegett a levegőben, és nézte, ahogy lassan forog. A fenevad remekül kifaragott szemei egész idő alatt visszabámultak, ahogy a gömbalak forgott előtte.

- Próbáltál mágiát alkalmazni rajta?

- Félttem megpróbálni.

Zedd a lebegő faragvány két oldalához tartotta csontos kezeit, finoman vizsgálta különféle erőkkkel, különféle mágiákkal. Hagyta váltakozni őket, elsiklani a kerek csont felett, próbálgatva, óvatosan nyílást, mágikus védőpajzsot vagy elsütő billentyűt keresve.

A legkülönösebb érzés volt. A mágia visszaverődött, mintha nem érintett volna semmit, mintha a dolog egyáltalán nem lett volna ott. Talán védőpajzs lehetett, amit korábban nem vett észre. Zedd növelte az erőt. Az megcsúszott a faragványon, mint új cipőbőr a jégen.

Adie a kezeit tördelte.

- Nem hiszem, hogy...

A lámpa lángja kialudt. Zsíros füst vékony csíkja kígyózott a váratlanul kihunyt kanócról. A szobában villódzó árnyékok maradtak, amelyeket a kandalló tüze vetett. Zedd rosszalóan nézte a sötét lámpát.

Egy hirtelen robajra mindketten hátrakapták a fejüket. A koponya abba az irányba gurult a padlón, ahol ültek. Félúton inogni kezdett, és hintázva megállt a jobb oldalával felfelé. Üres szemgödrök meredtek fel kettőjükre. Hosszú tépőfogak feküdtek a fapadlón.

A faragott csontgömb az asztalra huppant, kétszer visszapattant, miközben Zedd és Adie felállt.

- Miféle ostobaságot műveltél, vénember?

Zedd a koponyára meredt.

- Nem csináltam semmit.

Újabb csontok bukfenceztek le a polcokról. A falon függő csontok csattantak a földhöz, néhány felugrott, ahogy odacsapódott, majd visszapattant a levegőbe.

Zedd és Adie egyszerre fordultak meg a zajra a hátuk mögött. A csonthalom zörögve szétesett, csontok dőltek le és borultak egymásra, ahogy a kupac magától szétvált. Néhány csont, mintha élt volna, csúszott vagy gurult a padlón a koponya felé. Ahogy egy bordacsont siklott a földön, elkapta egy szék lábát és körbe tekeredett, de haladt tovább.

Zedd Adie-hez fordult, de az az asztal mögötti pult felett lévő polchoz sietett, amit kék-fehér csíkos anyag takart.

- Adie, mit csinálsz? Mi történik?

Csontok gyűltek egyre nagyobb számban a koponya köré.

Adie elrántotta az anyagot, leszakította a kampóiról.

- Menj el! Mielőtt túl késő.

- Mi történik?

Agyagedények és bádogedények csendültek össze, ahogy Adie félretolta őket. Beljebb tolta a kezét a polcon, az ujjai vakon kutattak. Fémdobozok puffantak a padlóra. Egy cserépedény leborult és összetört a pult szélén, amitől szikrázó üvegszilánkok szóródtak az asztalra és a székekre. Sűrű, sötét anyag csurgott le a polc széléről, benne üvegszilánkok folytak alá, amitől csupán olvadt tarajos sünnnek látszott.

- Tégy, ahogy mondom, varázsló! Menj el! Most!

Zedd Adie felé sietett, a lába alatt üveg ropogott. Hirtelen megtorpant, amikor a válla fölött a koponya felé pillantott.

Vízszintes helyzetben voltak a szemei, csontok gyűltek össze és csoportosultak alatta, ahogy a levegőbe emelkedett. Néhány bordacsont sorba állt, hátgerinc csúszott egy vonalba, karmos végű mancsok, lábszárcsontok egyenesedtek fel mindkét oldal szélén. Az állkapocs helyre csattant, miközben a koponya a mennyezet felé emelkedett.

Zedd Adie felé fordult, megragadta a karjánál és maga felé ráncigálta. Az eljött a pulttól, egy kis fémdobozt szorongatott a mások kezében.

- Adie, mi történik?

Az asszony felkapta a fejét, amerre a koponya a plafont súrolta.

- Mit látsz?

- Mit látok! A kutyafáját, asszony! Azt látom, hogy egy halom csont életre kel.

A skrin vállalai megemelkedtek, ahogy a lény újabb csontok csatlakozásától növekedett. Még továbbiak csúsztak felé a padlón.

Adie szájtátva nézte.

- Én nem látok csontokat. Én húst látok.

- Húst! A kutyafáját! Úgy véltem, azt mondtad, megölted azt a lényt.

- Azt mondtam, hadakoztam vele. Nem tudom, hogy egy skrint meg lehet-e ölni. Nem hiszem, hogy élnek. Egy dologban igazad van, varázsló: mivel a férclényt képes vagy legyőzni, az Őrző rosszabbat küldött.

- Honnan tudta, hol vagyunk? Honnan tudja a skrin, hol vagyunk? A csontoknak el kellene rejteni bennünket!

- Nem tudom. Nem értem, hogyan...

Egy csontos kar lendült feléjük. Zedd hátratántorodott és magával húzta az asszonyt. Még több csont gyűlt össze. Adie kétségbeesetten csavarta szét a dobozt, miközben Zedd vonszolta őt az asztal végénél. A tető lejött és a földre esett, pörgött, mint egy bűgőcsiga. A skrin hirtelen előretört, az egyik karjával lesújtott. Az asztal hangos recsegéssel darabokra tört.

A kerek, faragott csont végigpattogott a padlón. Zedd próbálta mágiával elkapni, de olyan volt, mint megpróbálni zsíros ujjakkal megszorítani egy tökmagot. Megpróbálta felemelni körülötte lévő sűrített levegővel, de az elillant és a sarokba gurult.

A skrin csontváz nekik ugrott. Mindketten lekuporodtak, ahogy Zedd hirtelen hátrahúzta Adie-t. A varázsló felhúzta az asszonyt, miközben az a kis fémdobozba dugta a kezét. A skrinnek nehézséget jelentett a gyors mozgás; túl magasra nőtt ahhoz, hogy elférjen a mennyezet alatt.

A fenevad állkapcsai tágra nyíltak, mintha ordítani akart volna. Hang nem hallatszott, de Zedd egy erős légáramlatot érzett. Ettől libegett és szálldosott a köntösük, mint amikor szél van.

Adie kihúzta a kezét a fémdobozból, és csillogó fehér homokot hajított a fenevadra.

Mágushomokot. Az ostoba asszonynak volt mágushomokja!

A skrin hátratántorodott egy lépést és a fejét rázta. Egy pillanat alatt összeszedte magát, és megint előrelendült. Zedd elengedett egy tűzlabdát. Az elhaladt a csontok között, és lángcsóva csapódott a távoli falhoz. A lángnyelvek sercegve szétporladtak és kormos foltot hagytak. Zedd levegővel próbálkozott, mivel a tűz nem vált be. Nem volt eredménye.

Oldalazva lépkedtek át a szobán, miközben a vadállat forgott, hogy megint támadjon. Zedd a mágia különféle elemeit próbálgatta, miközben húzta magával Adie-t. Az asszony fittyet hányt a veszélyre, miközben a kezébe öntötte a maradék mágushomokot. Amikor a skrin ismét hangtalanul üvöltött, Adie idegen ráolvasással elhajította

a homokot. Az ordításból származó erős légáramlat megszűnt, ahogy az asszony kimondta a szavakat. Úgy tűnt, a skrin belélegezte, befogadta a sziporkázó fehér homokot. Az állkapcsok összecsattantak, ahogy hátrahúzta a fejét.

- Ez minden, amim van - szólt Adie. - Remélem, elég lesz.

A skrin megrázta a fejét és egy sziporkázó felhő formájában kipurcskolt a homokot. Megint elindult feléjük, de amikor Zedd megrángatta Adie ruhaujját, az elhúzta a karját. Zedd azzal próbálkozott, hogy fahasábokat és székeket repített a csontállat felé, megkísérelte elterelni a figyelmét, amíg az asszony sietve mögé osont. A tárgyak egyszerűen visszapatantak róla.

Zedd a zsebébe nyúlt, és kivett egy maréknyi sziporkázó homokot a sajátjából. Egy gyors mozdulattal az előtte álló csontkollekció közepébe hajította. Nem volt nagyobb hatása, mint Adie mágushomokjának. Úgy tűnt, Zedd nem tudott olyasmit tenni, ami túlzottan megzavarta volna, és a fenevad hamarosan Adie-re fordította a figyelmét. Az asszony lekapott egy régi csontot a falról. Az egyik végéről tollak lógtak, a másiktól piros és sárga gyöngyök füzérei.

Zedd megragadta az egyik csontkard, de a vadállat ellökte őt.

Ahogy a skrin Adie felé imbolygott, az rázta felé a csontot, és varázsigéket kántált a saját anyanyelvén. A skrin utána kapott. Az asszony éppen időben húzta vissza a kezét, hogy megmentse, de a csonttalizmánt nem sikerült. Kettétört.

Így állt a dolog. Zeddnek fogalma sem volt, hogyan küzdjön a lény ellen, és Adie sem aratott sikert. A varázsló átbukfencezett a lény feje alatt és a talpára gördült.

- Gyerünk! Ki kell jutnunk innen!
- Én nem mehetek el. Nagyon értékes dolgok vagynak itt.
- Fogd, amit tudsz! Megyünk.
- Hozd a kerek csontot, amit mutattam!

Zedd megpróbált cselezni és kitörni a sarok felé, de a skrin utána kapott és felé lendítette karmos végű mancsait. A varázsló mindenféle a birtokában lévő mágia áramlataival vágott vissza. Mielőtt ráeszmélt volna, tért vesztett, és nem volt hová visszavonulnia.

- Adie most kell kijutnunk!
- Nem hagyhatjuk itt a csontot! Fontos a Fátyol miatt!

Adie a sarok felé szaladt. Zedd utánanyúlt, de elvétette. Majdnem a skrin is. Az elkapta egyik mancsával és mély sebet szakított a karján. Adie felkiáltott, ahogy a falhoz csapódott és visszapatatlanva arccal lefelé elnyúlt a padlón. Újabb csontok zuhantak le körülötte.

Zedd megmarkolta az asszony köntöse szélét és húzta vissza, miközben karmok kaparták a falat, amelyek éppen elvették Zedd fejét. Adie a padlóba kapaszkodott, megpróbált szabadulni a varázslótól, hogy eljusson a sarokban lévő kerek csonthoz.

A skrin néma üvöltéssel felegyenesedett. A mennyezet szétrepedt, ahogy a lény teljes hosszában kiegyenesedett. Hatalmas fadarabok és szilánkok hullottak le. A mancsok vadul kapartak, szaggatták a fából készült falakat. Görbe fogak tépkedték a tetőt. Zedd az ajtó felé húzta Adie-t, miközben az küzdött ellene.

- Vagynak itt olyan dolgok, amiket vinnem kell! Fontos dolgok! Egy egész élet kellett, hogy megtaláljam őket.
- Nincs idő, Adie! Nem tudjuk most megmenteni őket!

Az asszony kitepte magát Zedd markából és a falon lévő csonttalizmánok felé vetette magát. A skrin rátámadt. Zedd mágiját használt, hogy visszahúzza Adie-t. Mindkét karjával megragadta őt, és hátrált vele kifelé az ajtónyíláson, amint egy mancs szilánkokká zúzta azt.

A talpukra gördültek. Zedd futásnak eredt, és húzta magával az asszonyt, miközben az küzdött ellene. Adie megpróbált mágiját használni rajta, de Zedd kivédte a csapást. Az éjszakai levegő hideg volt. A leheletük foszlányait elsodorta a hideg szél, ahogy mindketten szaladtak és közben egymással harcoltak.

Adie jajveszékelt, mint egy anya, aki nézi, hogy lemészárolják a gyermekét. A karjait - az egyiket vér áztatta - a ház felé nyújtotta.

- Kérlek! A dolgaik! Nem hagyhatom ott őket! Te nem érted! A fontos varázstárgyak!

A skrin szaggatta a falakat, hogy kijusson, hogy elérje a két embert.

- Adie! - Zedd közel húzta Adie arcát a sajátjához. - Semmit nem érnek, ha meghalsz. Vissza fogunk jönni értük, miután megszabadulunk attól a lénytől.

Adie-nek hullámozott a mellkasa. Könnyek patakzottak a szeméből.

- Kérlek, Zedd! Kérlek, a csontjaim! Te nem érted. Fontosak. Mágijuk vagyon. Segíthetnek bezárnunk a Fátylat. Ha a rossz kezekbe kerülnek...

Zedd füttyentett a lónak. Megint lépkedett és húzta magával Adie-t. Az minden lépésnél tiltakozott.

- Zedd, kérlek! Ne tedd ezt! Ne hagyjuk ott őket!
- Adie! Ha meghalunk, nem tudunk segíteni senkinek!

A ló odavágtatott és farolva megállt. Tágra nyílt szemei rémülten forogtak, ahogy meglátta, amint a lény átvergődik a ház falán, deszkákat és gerendákat törve-zúzva. Ijedten nyerített, de állta a sarat, ahogy Zedd

megmarkolta a sörényét, és a hátára lendült, felhúzza Adie-t maga mögé.

- Gyerünk! Szállj, mint a szélvész, kislány!

A ló patái föld és moha darabokat rúgtak a levegőbe, ahogy megugrott, tépőfogak csattogtak mellette. Zedd előrehajolt, Adie pedig átkarolta a derekát, ahogy elvágattak a sötétbe. A skrin alig tíz lépésre volt mögöttük, és ugyanolyan gyorsnak tűnt, mint a ló. Legalább nem volt gyorsabb. Zedd hallotta a fogak csattogását. A ló felsikított, amikor ők is, és minden erejét megfeszítve száguldott. A varázsló azon tűnődött, ki tud tovább futni, a ló vagy a skrin, és attól tartott, tudta a választ.

4. FEJEZET

Richard szeme kipattant.

- Azt hiszem, jön valaki.

Verna Nővér az aprócska tűz másik oldalán üldögélt, és abba a kis könyvbe írogatott, amit az övébe dugva tartott. Felnézett a szemöldöke alól.

- Elérted a Hanodat, igaz?

- Nem - vallotta be a férfi. Sajogtak a lábai. Minden bizonnyal legalább egy órája ült mozdulatlanul. - De azt mondom, szerintem jön valaki.

Minden éjszaka ezt csinálták, és ez most sem volt másképpen. A férfi ült és maga elé képzelte a kardot üres háttérrel, és megpróbálta elérni magában azt a helyet, amiről a nő azt mondta, ott van, de ő nem találta. Ezalatt a Nővér figyelte őt, vagy írt a kis könyvébe, vagy érintkezésbe lépett a saját Hanjával. Richard az első éjszaka óta nem idézte fel a kard képét a fehér szélű fekete négyzeten. Nem vágyott arra, hogy véletlenül újra megidézzék azt a rémálmot.

- Kezdem azt hinni, hogy nem vagyok képes elérni a Hanomat. Megpróbálok minden tölem telhetőt, de egyszerűen nem használ.

A Nővér közel húzta a könyvet az arcához a holdfényben és folytatta az írást.

- Mondtam már, Richard, ez olyan dolog, ami időbe telik. Még nincs benne elég gyakorlatod. Ne csüggedj! Megtörténik, amikor megtörténik.

- Verna Nővér, mondom, hogy jön valaki.

A nő tovább írt.

- Ha meg nem vagy képes elérni a Hanodat, Richard, ezt honnan tudnád? Nos?

- Nem tudom. - Végigszántotta az ujjával a haját. - Sok időt töltöttem egyedül az erdőben. Olykor csak érzem, hogy van valaki a közelben. Te nem tudod időnként, hogy van valaki a közelben? Még egyszer sem érezted magadon valakinek a szemét?

- Csak a Hanom segítségével - mondta a Nővér írás közben.

Richard figyelte, ahogy a tűz fénye vibrált a nő szenvtelen arcán.

- Verna Nővér, azt mondtad, veszélyes vidékeken járunk. Én mondom, hogy jön valaki.

A nő visszalapozott a könyvben és hunyorogva olvasott a gyenge fényben.

- És mióta tudod ezt, Richard?

- Szóltam, amint megéreztem, éppen egy pillanattal ezelőtt.

A Nővér leengedte az ölébe a könyvet és felnézett.

- De azt mondtad, nem érted el a Hanodat? Nem éreztél semmit magadban? Nem éreztél semmiféle erőt? Nem láttál fényt? Nem érezted a Teremtőt? - A szemei összeszűkültek. - Jobban teszed, ha nem hazudsz nekem, Richard. Jobb, ha soha nem hazudsz nekem a Hanod elérésével kapcsolatban.

- Verna Nővér, te nem figyelsz! Valaki jön!

A nő becsukta a könyvet.

- Richard, azóta tudom, hogy közeledik valaki, amióta elkezdted a gyakorlást.

A férfi meglepetten meredt rá.

- Akkor miért csak ülünk itt?

- Nem csak ülünk itt. Te gyakorolod elérni a Hanodat, én pedig teszem a dolgomat.

- Miért nem szóltál semmit? Azt mondtad, ez a vidék veszélyes.

Verna Nővér sóhajtott, és elkezdte visszatüskölni a könyvét a széles öve mögé.

- Mert még messze voltak. Nem tehetünk mást, mint folytattuk. Neked szükséged van a gyakorlásra. Tovább kell próbálkoznod, amíg nem vagy képes elérni a Hanodat. - A nő beletörődéssel rázta a fejét. - De úgy vélem, most túlságosan izgatott vagy ahhoz, hogy folytasd. Még tíz vagy tizenöt percre van; akár el is kezdhettek összecsomagolni a holmijainkat.

- Miért most? Miért nem indultunk el, amint észlelted őket?

- Mert észrevettek bennünket. Ha egyszer felfedeztek bennünket, nincs módunk elmenekülni ezek elől az emberek elől. Ez az ő földjük; nem fogunk tudni megszökni előlük. Valószínűleg egy őrszem bukkant ránk.

- Akkor miért akarsz most csomagolni, hogy elinduljunk?

A Nővér úgy tekintett rá, mintha Richard kétségbeejtően nehéz felfogású lenne.

- Mert nem tölthetjük itt az éjszakát, miután megöljük őket.

Richard talpra ugrott.

- Megöljük őket! Azt sem tudod, kik közelednek, és már azt tervezed, hogy megöljük őket?

Verna Nővér felállt, kihúzta magát, és merőn nézett a férfi szemébe.

- Richard, én minden tölem telhetőt megtettem, hogy ezt elkerüljük. Láttunk bárki mást ezt megelőzően? Nem. Annak ellenére sem láttunk senkit, hogy ezek az emberek úgy nyüzsögnek ezen a földön, mint egy dühös hangyaraj. Úgy mutattam az utat az emberek között, akiket érzékelttem a Hanommal, hogy igyekeztem elkerülni a kontaktust. Minden tölem telhetőt megtettem, hogy elkerüljem a bajt. Olykor még akkor sem lehet elkerülni a kellemetlenséget, ha az ember megtesz minden tőle telhetőt. Nem akarom megölni ezeket az embereket, de nekik feltett szándékuk, hogy megöljenek bennünket.

Ez kétségkívül megmagyarázta, miért haladtak olyan különös útvonalon. Habár hetek óta folyamatosan délkelet felé tartottak, furcsa módon tették ezt. Anélkül, hogy valaha megmagyarázta volna, egyszer erre vették az útjukat a Nővér irányításával, másszor arra, alkalomadtán visszafelé haladva, de végül mindig, rendíthetetlenül délkelet felé.

A kopár vidék fokozatosan sziklásabb és elhagyatottabb lett. Richard nem vette a fáradságot, hogy az útvonalukról érdeklődjön, mert nem hitte, hogy a Nővér megmondja neki, és mert igazából nem is számított neki. Bármerre mentek, ő akkor is fogoly volt. Richard új szakállát vakargatta, ahogy elkezdett földet rugdosni a tűzre. Meleg éjszaka volt, mint az utóbbi napokban általában. A férfi csodálkozott, hogy mi történt a téllal.

- Még azt sem tudjuk, kik ők. Nem ölhetsz meg csak úgy valakit, aki felbukkan.

- Richard. - A nő összekulcsolta a kezét. - Nem minden Nővérnek sikerül visszatérnie, aki megpróbálja. Sokat megölnek, amikor megpróbálnak átjutni ezen a vidéken. Minden esetben hárman voltak a Nővérek. Én csak magam vagyok. Nem kedvezőek az esélyeim.

A lovak toporogtak és mozgolódtak, rázták a fejüket és kapáltak a patáikkal. Richard átvette a vállán a kardszíjat. Ellenőrizte, hogy a kard szabadon van-e a hüvelyében.

- Nem volt igazad, Nővér, hogy nem próbáltunk elmenekülni, mihelyst tudomásod volt róla. Hogyha harcolnod kell, az azért lesz, mert nincs más mód. Meg sem próbáltad.

A nő még mindig összekulcsolt kezekkel nézte őt. A hangja halk volt, de határozott.

- Ezeknek az embereknek feltett szándéka, hogy megöljenek bennünket, Richard. Mindkettőnket. Ha megpróbáltunk volna menekülni, ez az egy riasztotta volna a többieket, és több százat, több ezret hozott volna, hogy legyőzzenek bennünket. Azért nem menekültem, hogy bátorítsam ezt az egyet. Ha megpróbál egyedül elfogni bennünket, véget vethetünk a veszedelemnek.

- Nem fogok embereket ölni érted, Verna Nővér.

Ahogy mereven bámulták egymást, sikoltást hallottak: női sikolyt. Richard meresztette a szemét az éjszakába, megpróbált belátni a sziklás csúcsok árnyai közé, megpróbálta megfigyelni, honnan jött a sikoly. Nem látott senkit, de a sikoltozás és kiáltozás közeledett.

Richard földet rúgott az utolsó lángokra, és odarohant a lovakhoz. Bátorító szavakkal és szelíd cirógatással nyugtatgatta őket. Nem törődött vele, mit mond a Nővér, nem öl embereket a parancsára. Örült, hogy nem akart megpróbálni elmenekülni.

Valószínűleg küzdelmet akart, hogy meglássa, mit tesz a férfi. Mindig úgy figyelte őt, mintha egy bogár lenne skatulyában. Kifaggatta minden alkalommal, amikor a Hanja elérését próbálgatta. Bármi volt is lehetett az a Han, képtelen volt érzékelni, még kevésbé érintkezésbe lépni vele vagy éppen előhívni. Ami azt illeti neki mindegy volt.

Richard elindult a nyeregtáskák felé, hogy összeszedje a többi holmijukat, amikor egy nő szaladt elő az éjszakából. A köpenye úszott utána, és rémült sírással egyenesen beszaladt a táborhelyükre. Feljajdult és kétségbeesetten a férfi karjaiba vetette magát.

- Kérlek! - kiáltotta. - Kérlek, segíts! Kérlek, ne hagyd, hogy elfogjanak!

Kibontott haja lobogott mögötte, ahogy szaladt. Az arcán ülő nyilvánvaló félelemtől Richard hátán végigfutott a hideg. Megbotlott, ahogy odaért a férfihoz. Richard a karjaival elkapta törékeny alakját. A nő piszkos arcát izzadság és könny csíkozta be.

- Kérlek, uram - zokogta, ahogy sötét szemeivel felnézett rá -, kérlek, ne hagyd, hogy elfogjanak! Fogalmad sincs, mit fognak csinálni velem azok a férfiak.

Richard tudatát betöltötte a rémület, ahogy felidézte, amikor Kahlant üldözte a quad. Emlékezett, mennyire rémült volt a lány azoktól a férfiktől, és hogy szinte ugyanezeket a szavakat mondta: Fogalmad sincs, mit fognak csinálni velem azok a férfiak.

- Senki nem fog elfogni. Most már biztonságban vagy.

A nő kezei kibújtak a köpenye alól, és Richard köré siklottak. Sötét szemei elidőztek a férfi tekintetén, ahogy tartotta a súlyát.

A nő kinyitotta a száját, mintha szólni akarna, ehelyett egy kicsit felmordult és megrándult. Úgy tűnt, mintha fény villant volna a szeméből. Elernyed és elnehezült a férfi karjaiban.

Richard felnézett Verna Nővér állhatatos tekintetébe, ahogy az kirántotta az ezüst kést a nő hátából. Richard érezte, hogy hagyja a halott terhet a földre csúszni. A nő összecsuklott és a hátára fordult.

Az éjszakai levegőben visszhangzott az acél csengése, ahogy Richard kihúzta a kardot.

- Mi ütött beléd? - sziszegte. - Éppen most gyilkoltál meg egy nőt.

Verna Nővér a férfiéhoz hasonló tekintettel pillantott vissza.

- Azt hittem, azt mondtad, nincsenek ostoba fenntartásaid nők megölésével kapcsolatban.

A kard mágiájának dühe lüktetett át rajta, tombolt, hogy kiszabaduljon.

- Te megőrültél. - Richard halálos mélység felé száguldott. A kard hegye felemelkedett a dühtől.

- Mielőtt eszedbe jutna megölni - szólt Verna Nővér kimért hangon -, jobban tennéd, ha meggyőződnél arról, nem követsz-e el hibát. - Richard nem válaszolt. Képtelen volt megszólalni a dühtől. - Nézd meg a kezét, Richard!

A férfi lenézett az élettelen testre. A kezeit takarta a nehéz gyapjú köpenye. A kard segítségével eltávolította a köpenyt a nő karjáról, és előbukkant egy kés, amit még mindig szorított a nő halott keze. A hegyén sötét folt volt.

- Megkarcolt a késsel?

Richard mellkasa még mindig hullámozott a dühtől.

- Nem. Miért?

- A kése méreggel van bevonva. Elég lenne egy karcolás.

- Miből gondolod, hogy nekem szánta? Valószínűleg reménykedett, hogy megvédi magát a férfiaktól, akik üldözik!

- Nincsenek férfiak, akik üldözik. A nő őrszem. Mindig azt mondd, ne kezeljelek úgy, mint egy gyereket, Richard. Hát akkor ne viselkedj úgy! Tudom, mit akarnak ezek az emberek. A nő meg akart ölni bennünket.

A férfi érezte, hogy megfeszülnek az állkapcsa izmai, miközben a fogát csikorgatta.

- Megpróbálhattunk volna elmenekülni, amikor először észrevett bennünket.

A Nővér bólintott.

- Igen, és meghaltunk volna. Mondom, Richard, hogy ismerem ezeket az embereket. A vadonban egymásra tétegyződnek a különféle népek, mint egy hagyma, és bárki megöl közülük, ha ránk találhatnak. Hogyha hagyjuk volna, hogy elérje az övéit, elfogtak és megöltek volna. Ne hagyd, hogy a kard dühe elvakítsa a szemedet! Mérgezett kés van a kezében, a hátadnak szegezte és a karjaidba omlott, hogy elég közel tudjon férközni, hogy használja. Te ostoba módon hagytad, hogy így tegyen. - A Nővér egy kicsit elfordult, és az egyik karjával ívben mutatott maga mögött. - Hol vannak az üldözői? - Maga mellé ejtette a karját. - Nincs senki más. Érzékelném a Hanommal, ha lenne. Egyedül volt. Éppen az imént mentettem meg az életedet.

Richard visszacsúsztatta a hüvelyébe az Igazság Kardját.

- Nem tettél nagy szívességet nekem, Nővér.

A férfi nem tudta, mit higgyen. Csak azt tudta, hogy undorodott a mágiától és csömöre volt a haláltól.

- Mi az a kés, amit a ruhád ujjában tartasz? Mi az a fény a szemükben, amikor ölsz vele?

- Dacrának hívják. Úgy vélem, a mérgezett törhöz lehetne hasonlítani, ami nála volt. A dacra használatakor nem maga a seb az, ami öl; a dacra kioltja az élet szikráját. - Lesütötte a szemét. - Fájdalmas dolog életet elvenni. Olykor ez az egyetlen megoldás. Ma éjjel ez volt az egyetlen mód, hogy megvédjük az életünket, akár elhiszed, akár nem.

- Csak azt tudom, Verna Nővér, hogy te tétovázás nélkül használod, és hogy meg sem próbáltál semmi mást. - Kezdett elfordulni. - Eltemetem.

- Richard. - A nő lesimította a szoknyáját. - Remélem megérted, és nem érted félre a cselekedeteinket, de amikor a palotába érünk, lehet, hogy el kell vennünk tőled az Igazság Kardját. A saját érdekedben.

- Miért? Miként lehet az az én érdekem?

A Nővér megint összekulcsolta a kezeit.

- A prófécia, amit idéztél, amelyik azt mondja, „Ő a Halálhozó, és ő fogja így elnevezni magát”, nagyon veszélyes prófécia. Úgy folytatódik, hogy a kard viselője képes előhívni a holtakat, előhívni a múltat a jelenbe.

- Mit jelent ez?

- Nem tudjuk.

- Próféciák - dünnyögte Richard. - A próféciák csak ostoba talányok, Nővér. Túl nagy jelentőséget tulajdonítotok nekik. Beismeritek, hogy nem értitek, mégis megpróbáljátok követni őket. Csak egy bolond követi vakon, amit nem ért. Ha ez igaz lenne, előhívnám a holtakat és visszaadnám az életét ennek a nőnek.

- Sokkal többet tudunk róluk, mint gondolod. Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha elvennénk a kardot. Csak megőrzésre, amíg nem értjük meg jobban a próféciát.

- Verna Nővér, ha valaki elvenné tőled a dacrát, attól még Nővér lennél?

- Természetesen. A dacra csak eszköz, ami segít a munkánkban. Nem ez tesz azzá, amik vagyunk.

Richard hűvösen mosolygott.

- Ugyanez a helyzet a karddal. Vele vagy nélküle, én akkor is a Kereső vagyok. Nem jelentek kisebb veszélyt nektek. Ha elveszitek tőlem, az nem véd meg benneteket.

A Nővérnek ökölbe szorult a keze.

- Ez nem ugyanaz.

- Nem veszitek el a kardot - mondta határozottan Richard. -Soha nem értenétek meg, hogy mennyire gyűlölöm ezt a kardot, gyűlölöm a mágiáját, és hogy mennyire szeretnék megszabadulni tőle. De nekem adták, amikor kineveztek Keresőnek. Nekem adták, hogy addig az enyém legyen, amíg viselni akarom. Én vagyok a Kereső, és én döntöm el, nem te, vagy valaki más, mikor válok meg tőle.

A Nővér szeme összeszűkül.

- Kinevezett Keresőnek? Nem találtad a kardot? Vagy szerezted? Egy varázsló adta? És kinevezett Keresőnek? Igazi Keresőnek? Egy varázsló?

- Igen.

- Ki volt ez a varázsló?

- Akit korábban említettem: Zeddicus Zu'l Zorander.

- Csak akkor egyszer találkoztál vele, amikor neked adta a kardot?

- Nem. Az egész életemet vele töltöttem. Voltaképpen ő nevelt fel. Ő a nagyapám.

Egy hosszú percig halálos csend volt.

- És azért nevezett ki Keresőnek, mert megtagadta, hogy megtanítsa a Tehetség irányítására? Hogy varázsló legyél?

- Megtagadta? Amikor felismerte, hogy megvan bennem a Tehetség, úgyszólván könyörgött, hogy taníthasson, hogy varázsló legyek.

- Felajánlotta? - suttogott a nő.

- Így igaz. Mondtam neki, hogy nem akarok varázsló lenni. - Valami nem volt rendjén. Úgy tűnt, a Nővért felkavarta ez az újság. - Azt mondta, áll még az ajánlat. Miért?

A nő elgondolkodva dörzsölte a kezét.

- Ez egyszerűen... szokatlan, ennyi az egész. Sok dolog rendkívüli veled kapcsolatban.

Richard nem tudta, higgyen-e neki. Azon morfondírozott, talán nem lenne szüksége a nyakörvre, ha Zedd tudott volna segíteni neki anélkül.

Ám Kahlan azt akarta, hogy viselje. Azt akarta, hogy elvigyék őt. A férfi vonaglott belül a fájdalomtól.

A kard volt az egyetlen dolga, ami Zeddtől származott. Akkor adta neki, amikor ő még messze Nyugatföldön élt, amikor otthon volt. Hiányzott neki az otthona, az erdő, amelyben az életét töltötte. A kard volt az egyetlen dolog, ami Zeddtől és az otthonából maradt.

- Nővér, engem kineveztek Keresőnek, és megkaptam ezt a kardot annyi időre, ameddig meg akarom tartani, és ameddig Kereső akarok lenni. Én leszek az, aki eldönti, mikor jön el az ideje, hogy lemondjak róla. Ha el akarod venni tőlem, akkor most próbáld meg!

Ha megpróbálsz, az egyikünk bele fog halni a próbálkozásba. Jelenleg nem nagyon érdekel, melyikünk az. De a végsőkéig szándékozom harcolni. Én vagyok a jogos tulajdonosa, és nem fogod elvenni, ameddig egy szikrányi élet van bennem.

Richard hallgatta egy állat távoli üvöltését, amely hirtelen, erőszakos halált halt, majd a hosszú, üres csendet, ami követte.

- Mivel a kardot neked adták, és nem egyszerűen találtad vagy szerezted, megtarthatod. Nem fogom elvenni tőled. Nem beszélhetek mások nevében, de én megpróbálok majd odafigyelni az óhajaidra. A Tehetséggel kell foglalkoznunk. Meg kell tanítanunk irányítanod a mágiát.

A Nővér kihúzta magát, és veszedelmes, hideg tekintettel vette szemügyre a férfit. Richardnak le kellett küzdenie a késztetést, hogy meghátráljon.

- De ha még egyszer kirántod ellenem, olyasmit teszek, hogy megbánod azt a napot, amikor a Teremtő engedte, hogy először levegőt vegyél. - Az állkapcsa izmai megfeszültek. - Értjük egymást?

- Mi olyan fontos a személyemet illetően, hogy ölnél a foglyul ejtésemért?

A Nővér hűvös nyugalma rémisztőbb volt, mintha kiabált volna vele.

- A mi dolgunk az, hogy segítsünk a Tehetséggel rendelkezőknek, mert a Tehetséget a Teremtő adja. Mi a Teremtőt szolgáljuk. Érte halunk meg. Miattad veszítettem el kettőt a legrégebbi barátaim közül. Az őértük érzett bánattól sírtam álomba magam. Meg kellett ölnöm ezt a nőt ma éjjel, és talán másokat is meg kell ölnöm, mielőtt a palotába érünk.

Richardnak az volt az érzése, a legjobb lenne csendben maradni, de nem tudott. A Nővérnek megvolt a módszere, hogy lángra lobbantsa a dühe szénét.

- Ne próbáld enyhíteni a bűnösségedet abban, amit az én rovásomra tettél, Nővér!

A nő felhevült arcának színét még a holdfényben is látta Richard.

- Próbáltam türelmes lenni veled, Richard. Adtam elég időt, hiszen az egyetlen olyan életből lettél kiragadva, amit ismertél, és olyan helyzetbe lettél taszítva, amitől félsz, és amit nem értesz, ám fogytán a türelmem! Megpróbáltam minden tőlem telhetőt, hogy ne lássam a barátaim élettelen testét, amikor a szemedbe nézek. Vagy

amikor azt mondd, szívtelen vagyok. Próbáltam nem gondolni arra, hogy te voltál az egyetlen, aki ott állt a temetésüknél, nem én, és azokra a dolgokra, amit a friss sírhantjuknál mondtam volna. Történnek olyan dolgok, amik meghaladják az értelmi képességeimet, a várakozásaimat, túl azon, milyen következtetésekre jutottam. Ha rajtam múlna, eleget tennék a kívánságodnak, és levinném a Rada'Hanodat. Hagynálak elmebajban és kínok között meghalni. De nem tőlem függ. A Teremtő munkáját végzem.

Bár a férfi indulatának izzó széndarabjai nem hunytak ki, hűlni kezdtek.

- Verna Nővér, sajnálom. - Azt szerette volna, ha a nő inkább ordított volna vele. Jobb lett volna, mint ez a csendes düh.

- Mérges vagy, mert úgy bánok veled, mint egy gyerekkel, nem úgy, mint egy férfival. Mégsem adtál okot arra, hogy másként cselekedjek. Tudom, hol állsz a képességeidet illetően, és még hová kell eljutnod. Ebben az utazásban nem vagy több, mint egy csecsemő, aki bömböl, hogy szabadon engedjék a világban, holott még járni sem tud. A nyakörv, amit viselsz, képes irányítani. Képes fájdalmat okozni is neked. Hatalmas fájdalmat. Mostanáig elkerültem a használatát, és inkább más módszerekkel próbáltalak ösztönözni, hogy fogadd el, amit meg kell tenni. De ha kell, használni fogom. A Teremtő tudja, hogy minden egyebet megpróbáltam. Hamarosan egy sokkal veszélyesebb földön leszünk. Kapcsolatba kell lépünk az ottani emberekkel, hogy átjussunk. A Nővéreknek megállapodása van velük, hogy átengedjenek. Úgy fogsz cselekedni, ahogy mondom, ahogy mondják. Meg fogod tenni, amit mondunk, mert különben nagyon sok kellemetlenségben lesz részed.

Richard gyanakvása újra fellángolt.

- Mifélék?

A Nővér haragosan tekintett rá.

- Ne tégy próbára ma éjjel, Richard!

- Amennyiben megértetted, hogy nem veszed el a kardomat harc nélkül.

- Csak segíteni próbálunk neked, Richard. De ha megint fegyvert rántasz rám, gondom lesz rá, hogy nagyon megbánd. - A férfi nyakában lógó Agielre pillantott. - A Mord-Sitheknek nincs kizárólagos jogosítványa a fájdalom okozására.

Richard gyanakvásának rideg megerősítése átjárta a belsejét. Oly módon szándékoznak képezni őt, ahogyan egy Mord-Sith idomította. Ez volt a nyakörv viselésének valódi indoka. Így szándékozták tanítani őt: fájdalommal. Először érezte úgy, mintha a nő figyelmetlenül hagyta volna, hogy ő belelásson a szándékaiba.

A Nővér kihúzta az övéből a kis könyvet.

- Dolgoznom kell egy kicsit, mielőtt elindulunk. Menj és temesd el! És jól ásd el a holttestet; ha megtalálják, megtudják, mi történt, üldözőbe vesznek, és akkor hiába öltem.

A Nővér a hideg tűzrakás elé ült. Egyszerű kézlegyintésére lángra lobbantak a sötét, szenes fadarabok.

- Miután eltemetted, szeretném, ha tennél egy sétát, hogy lecsillapodjon az ingerültséged. Ne gyere vissza, amíg ez nem történik meg! Ha megpróbálsz elkóborolni, vagy ha nem téríted észre azt a nehéz fejedet, mire indulásra kész leszek, a nyakörvnél fogva hozlak vissza. - Fenyegető pillantást vetett rá a szemöldöke alól. - Nem fog tetszeni, ha rákényszerülök erre. Megígérem neked, hogy egy cseppet sem fog tetszeni.

* * *

A halott nő apró termetű volt, és nem jelentett terhet a cipelése. Richard alig vette észre a súlyát, ahogy ballagott a táborhelyről az alacsony, sziklás dombok közé. A hold fent volt, úgyhogy jól lehetett látni az utat. A férfi tudatában sötét gondolatok kavargtak, ahogy időnként egy-egy követ rugdosva vonszolta előre magát.

Richard meglepődött a Verna Nővér iránt érzett fájdalmán. Eddig soha nem fedte fel, mennyire el volt keseredve Grace és Elizabeth Nővér halála miatt. Mivel nem mondott semmit, a férfi azt hitte, szívtelen volt. Most sajnálta őt, sajnálta a szenvedéséért. Azt kívánta, bárcsak ne mondta volna el neki a Nővér. Könnyebb volt szemrehányást tenni a helyzetéért, amikor azt hitte, szívtelen a nő.

Richard messze a táborhelyüktől, egy domb tetején találta magát. Sziklafalak és hegycsúcsok emelkedtek körülötte. A tudata kiemelkedett kavargó gondolatai közül és visszatért a hátán cipelt testhez. Bár valószínűleg nem a dacrától származó szúrt seb ölte meg őt, mégis vér szivárgott le a hátán, amitől összetapadt a haja, és átázott a férfi háta. Richard hirtelen undort érzett, hogy egy halott nőt cipel a vállán.

Óvatosan lefektette a holttestet a sziklás földre, és körülnézett; olyan helyet keresett, ahol eltemetheti. Volt egy kis lapát az övére akasztva, de sehol nem látszott egyszerűnek az ásás. Talán befalazhatná az egyik sziklaüregbe.

Miközben a sötét vízmosásokat kémlelte, szórakozottan dörzsölte a még mindig fájdalmas égési sebet a mellkasán. Nissel, a gyógyító adott neki egy kenőcsöt, és ő mindennap bekente vele, mielőtt újra kötéssel fedte be a sebet. Nem szívesen nézett rá. Nem kívánta látni a húsába égetett kéznyom hegét.

Verna Nővér azt mondta, lehet, hogy a tűzben égette meg magát a szellemek házában, vagy talán valóban megidézték a Névtelen egyik sötét kegyencét. Nyilvánvalóan nem tűz okozta égés volt; az Alvilág jele volt. Darken Rahlé.

Szégyellte a sebet, és soha nem hagyta, hogy Verna Nővér meglássa. A sebhely állandóan emlékeztette arra, hogy ki is az apja valójában. Szinte sértésnek tűnt George Cypherrel szemben, azzal a férfival szemben, akit ő

apjának hitt, aki felnevelte, gondoskodott róla és tanította, szeretetet adott neki, és akit ő viszonszeretett.

A jel állandóan emlékeztette arra is, milyen szörnyeteg volt ő valójában - szörnyeteg, akire Kahlan nyakörvet akart tenni, és elküldte.

Richard egy rovat csapkodott, ami az arca körül döngicsélt. Lenézett. A halott nő körül is dongtak. A férfi ereiben meghűlt a vér, ahogy belehasított a rémület, még mielőtt érezte a csípés sajgó fájalmát a nyakán.

Vérböglyök.

Richard sietve kihúzta a kardját, ahogy a hatalmas, sötét alak rontott ki a szikla mögül. Az acél csengő hangját üvöltés fojtotta el. A gár szélesre kitárt szárnyakkal, zuhanórepülésben tartott a férfi felé. Richard úgy vélte, lát egy másikat is, ami meghúzza magát az árnyékban az első mögött. Ám a figyelmét azonnal lekötötte a felé szálló óriási lény, ami rászegezte kegyetlen, ragyogó, zöld szemeit.

Túl nagy volt ahhoz, hogy hosszú farkú gár legyen, és az alapján, ahogyan megérezte és elkerülte a férfi első döfését, túl okos is volt ahhoz. Rövid farkú gár lesz az, szitkozódott csendesen Richard. Soványabb volt, mint azok a rövid farkú gárok, amelyeket azelőtt látott ezen az elhagyatott vidéken. De csekély súlya ellenére mégis hatalmas volt, másfélszer olyan magas, mint a férfi.

Richard megbotlott és a halott nőre esett, ahogy hátratántorodott, hogy elkerülje az erős karmok csapását. Felkelt és dühödten lendítette a kardját. Hagyta, hogy szétáradjon benne a kard mágiájának dühe. A kard hegye felhasította a gár sima, feszes, rózsaszín gyomrát. A gár üvöltött dühében, amint ismét a férfira rontott, és váratlanul a földhöz csapta az egyik bőrszerű szárnyával.

Richard talpra szökkent, és megforgatta a kardját, ahogy felemelkedett. Ez tovább ingerelte a gárt, hogy rávesse magát. Hosszú, nedves tépőfogak szaggatták a levegőt. A szörnyeteg szemében dühös zöld fény ragyogott. Fájdalmas üvöltés hasított a férfi fülébe. Karmok lendültek mindkét oldala felé.

Lüktetett Richardban a mágia, és vért követelt. Ahelyett, hogy előre ugrott volna, Richard lehúzta a fejét. Felugrott és átdöfte a kardját a hatalmas, szőrös fenevad mellkasán. Ferde vágással rántotta vissza a pengét, halálos kín üvöltése hallatszott.

Richard hátrahúzta a kardot, felkészült arra, hogy egy erőteljes csapással lemetszi az irtózatot, de a gár nem támadta meg. A karmok a mellkasán ejtett vérző sebet markolták. Az állat ingott egy pillanatig, aztán teljes súlyával a hátára zuhant, a szárnyaiban lévő csontok összeroppantak, ahogy rájuk esett.

Keserves nyivákolás hallatszott a sötétből. Richard hátrált néhány lépést. Egy kis sötét alak száguldott a földön a legyőzött szörnyeteg felé, és rávetette magát. Kis szárnyak takarták be a hullámozó mellkast.

Richard hitetlenkedve bámult. Egy bébi gár volt.

A sebesült vadállat felemelte egyik remegő karmát, és erőtlenül megszorította a nyöszörgő kis alakot. Bugyborékolva beszívta a levegőt, ami megemelte a mellkasa tetején szétterpeszkedő kicsi gárt. A karja leesett az oldalához. Bágyadtan csillogó zöld szemei nem tudtak betelni a kicsinyével, aztán esdeklő fájdalommal felnéztek Richardra. Habos vér bugyogott fel, ahogy kilehelte utolsó, hörgő lélegzetét. A ragyogás kihunyott a szemében, aztán elcsendesedett. A teremtmény panaszos siránkozással kapaszkodott a bundába aprócska markaival.

Kicsi vagy sem, gondolta Richard, attól még gár. Közelebb lépett. Meg kellett ölnie. A düh lüktetett benne. A feje fölé emelte a kardot.

A kicsi gár a feje fölé húzta egyik reszkető szárnyát, miközben összehúzta magát. Amilyen kétségbe esett, nem fogja otthagyni az anyját. Vinnyogott a fájdalomtól és félelemtől.

Rémült kis ábrázat kémlelt ki a reszkető szárny mögül. Tágra nyílt, nedves zöld szemek pillantottak fel a férfira. Könnyek patakozottak le a pofái mély redőiben, közben szakadatlan nyivákolással zokogott bánatában.

- Drága szellemek - suttogta Richard, ahogy kővé dermedten állt. - Ezt nem tudom megtenni.

A kicsi gár remegve nézte, ahogy a kard hegye a földre ereszkedik. Richard hátat fordított és becsukta a szemét. Émelygett a gyomra - egyrészt a kard mágiájától, ami a legyőzött ellenfele kínjával sújtotta őt, és attól az irtózatostól, amit megtenni készült.

Ahogy visszatette a kardját, mély lélegzetet vett, hogy lehiggadjon. Aztán felemelte a vállára a halott nőt és elindult. Hallotta a mozdulatlan anyjába kapaszkodó kicsi gár fuldokló zokogását. Nem tudta megölni. Egyszerűen képtelen volt rá. Azonfelül, mondta magának, a kard nem engedné. A mágia csak fenyegetéssel szemben működik. Nem hagyná, hogy megölje a kicsi gárt. Tudta, hogy nem.

Természetesen működne, ha fehérre változtatná a pengét, de nem tudná elviselni azt a fájdalmat. Nem tenné ki magát annak a gyötremnek csupán azért, hogy megöljön egy védtelen kölyköt.

A következő domb felé cipelte a nő holttestét, miközben hallgatta az elhalkuló vinnyogást. Megint lefektette a holttestet, és leült, hogy kifújja magát. Éppen látta a holdfényben a hatalmas vadállatot: egy sötét foltot a világos szikla előtt és rajta a kicsi alakot. Hallotta a fájdalom és zavarodottság vontatott hangjait. Richard sokáig ült, figyelt, hallgatott.

- Drága szellemek, mit műveltem?

A szellemek szokás szerint nem válaszoltak.

A szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. Két távoli árnyalak haladt el a nagy, fényes hold előtt. Lassú

forduláskor bedőltek és ereszkedni kezdtek. Két gár.

Richard talpra állt. Talán meglátják a bébi gárt és segítenek neki. Azon kapta magát, hogy biztatja őket, aztán pedig rádöbbsent, milyen esztelenség volt abban reménykedni, hogy egy gár életben marad. De különös szimpátiát kezdett érezni a szörnyetegek iránt.

Richard leguggolt. Fent a két gár közeledett hozzá. Közben nagy kört írtak le a szomszédos dombon lévő csatahely körül. Szűkült a csigavonaluk.

A kicsi gár elcsendesedett.

A sötét alakok zuhantak lefelé, és heves szárnycsapkodással értek földet nem messze egymástól. Óvatosan mozogtak a halott gár és csemetéje körül. Széttárt szárnyakkal hirtelen a csendes bébi gár felé szökkentek. Az felrikoltott. Szárnyak vergődése, gonosz üvöltözés és rémült sivítozás következett.

Richard felállt. Sok állat megeszi a másik kicsinyét a saját fajtájából. Különösen a hímek, és különösen akkor, ha kevés az élelem. Nem fogják megmenteni; az a szándékuk, hogy megegyék.

Richard száguldott le a dombon, mielőtt még ráébredt volna, mit csinál. A szándéka ostobaságával nem törődve rohant. Kihúzta a kardot, ahogy vágatott fel a dombra a bébi gárhoz. Az állat rémült siránkozása ösztökélte. A támadók vad acsarkodása felszította a kard mágiájának dühét.

Az acélt maga elé tartva berontott a bunda, a karmok és szárnyak közé. A két gár nagyobb volt, mint az előbb megölt. Ez megerősítette a férfi gyanúját, hogy hímek voltak. A kardja csak a levegőt érte, mivel azok hátraugrottak, de az egyikük elejtette a kicsi gárt. A szerencsétlen szárnycsattogtatva szaladt a földön és belecsimpaszkodott az anyja bundájába. A másik kettő bekerítette, nekirontottak, rávetették magukat és ütötték a karmaikkal. Richard megperdült és dőfött a karddal. Az egyikük a bébi után kapott. Richard a szabad karjával felkapta, és gyorsan hátrált egy tucat lépést. A halott gárra zuhantak. A bébi kiabálva nyújtotta karjait az anyja felé, a szárnyai a férfi arcába csaptak az erőfeszítéstől, hogy kiszabadítsa magát. A két gár örjöngve szaggatta a tetemet.

Richard megfontolt döntést hozott. Amíg a halott gár ott fekszik, a kölyök nem fogja otthagyni. Pedig a kölyöknek nagyobb esélye lenne a túlélésre, ha nem kötné semmi ehhez a helyhez. Az állat hevesen csapkodott a férfi karjában. Feleakkora volt, mint Richard, mégis könnyebb annál, mint gondolta volna.

Richard támadást színlelt, hogy sürgesse a másik kettőt. Azok utána kaptak, de túl éhesek voltak ahhoz, hogy élelem nélkül el lehessen riasztani őket. Egymással harcoltak. A karmok lecsaptak és tépték, szaggatták szét a testet. Richard megint támadott, közben a kicsi gár kitepte magát és rikoltozva szaladt előre. A másik kettő a levegőbe szökkent, mindketten a nyeremény egy-egy felével. Egy pillanat alatt eltűntek.

A kicsi gár ott állt, ahol az anyja volt, és siránkozva nézte, amint a másik kettő eltűnik a sötét égbolton.

Richard zihálva és kimerülten dugta vissza a kardját a hüvelyébe, aztán leroskadt egy kis sziklapermre és megpróbált levegőhöz jutni. A fejét a kezébe temette, miközben patakozott a könnyei. Bizonyára elment az esze. Mi az ördögöt művelt? Kockáztatta az életét semmiért. Nem, nem semmiért.

Felemelte a fejét. A kicsi gár állt a vérben, ahol az anyja volt. Reszkető szárnyait erőltlenül kitarította, vállai lógtak, bojtos fülei lekókadtak. Nagy zöld szemei figyelték a férfit. Hosszú ideig bámulták egymást.

- Sajnálom, kicsike - suttozta Richard.

Az állat próbaképpen tett egy lépést felé. Könnyek patakozottak le a gár arcán. Könnyek patakozottak le a férfién is. Az tett egy újabb apró, bizonytalan lépést. Richard kinyújtotta a karjait. Az nézett, aztán szánalmas siránkozással a férfi karjaiba omlott.

Kapaszkodott bele hosszú, vézna karjaival. Meleg szárnyak fogták körül a férfi vállait. Richard szorosan ölelte őt magához.

Finoman cirógatta durva bundáját, és megnyugtató suttozással csendesítette. Richard ritkán látott élőlényt ilyen nyomorúságos helyzetben, olyan teremtményt, aminek annyira szüksége volt vigasztalásra, hogy még attól is elfogadta, aki a szenvedését okozta. Talán, gondolta, csak annak ismerte el őt, aki megmentette attól, hogy a két hatalmas szörnyeteg megegye. Talán a borzalmas lehetőségek közül inkább azt választotta, hogy a megmentőjét látja benne. Talán az utolsó benyomás volt a legerősebb, hogy megmentette a felfalástól.

A kicsi gár tapintása nem volt több, mint egy zsáknyi bundás csonté. Az éhhalál szélén volt. Richard hallotta, hogy korog a gyomra. Alig érezhető pénzmaszaga volt, nem kellemes, de nem volt undorító sem. A férfi nyugtatólag dűnyögött hozzá, ahogy a lény vinnyogása csendesedett.

Amikor egy súlyos, fáradt sóhajtással végre elcsendesedett, Richard felállt. Éles kis karmok ráncigálták a nadrágja szarát, miközben az állat nézett fel az arcába. Azt kívánta, bárcsak lenne nála valami ennivaló, amit otthagy a kölyöknek, de nem hozta el a csomagját, és nem volt semmije, amit felajánlhatott volna.

Leráncigálta a karmot a nadrágjáról.

- Mennem kell. Azok ketten már nem fognak visszajönni. Próbálj keresni magadnak egy nyulat vagy valamit! Most már egyedül kell megtenned minden téled telhető. Menj!

Az állat pislogva nézett fel rá és lassan kinyújtotta a szárnyait és egyik lábát, ahogy ásított. Richard megfordult és elindult. A váll felett nézett hátra. A kicsi gár követte.

Richard megtorpan.

- Nem jöhetsz velem. - Kinyújtotta a karját és elhessegette az állatot. - Menj! Hordd el magad! - Hátrafelé kezdett menni. A gár követte. Megint megállt, és határozottabban hessegette. - Mars! Nem jöhetsz velem. Menj!

Az állat szárnyai megint lekókadtak. Tett néhány bizonytalan lépést visszafelé, miközben Richard ismét elindult. Ezúttal nem mozdult, közben a férfi ment a maga útján.

Richardnak el kellett temetnie a nő holttestét, és vissza kellett érnie a táborhelyre, mielőtt Verna Nővér úgy dönt, hogy a nyakörv segítségével hozza vissza. Nem vágyott arra, hogy ürügyet adjon neki; tudta, hogy úgyszólván elég hamar találni fog. Hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, a gár nem követi. Egyedül volt.

Ott találta a hátára fektetett holttestet, ahol hagyta. Megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy nem voltak vérböglyök a közelben. Találnia kellett vagy egy darabka puha földet, hogy lyukat ásson, vagy pedig valamiféle mély hasadékot, amelybe elrejtí a nő holttestét. Verna Nővér világosan megmondta, hogy jól el kell rejtetni. Ahogy a terepet szemlélte, erőltetett szárny verdesést hallott, és a kicsi gár a földre huppant mellette. A férfi panaszkodóan dühögött magában, ahogy a lény összecuska a szárnyait, és kényelmesen, nagy zöld szemével felfelé kémlelve letelepedett előtte.

Richard megint próbálta elhessegetni. Az nem mozdult. A férfi a csípőjére tette a kezét.

- Nem jöhetsz velem. Menj el!

Az odatántorgott hozzá és belekapaszkodott a lábaiba. Mitévő legyen? Nem lehetett egy gár a nyomában.

- Hol vannak a böglyeid? Egyetlen saját vérböglyöd sincs. Hogyan számíthatsz arra, hogy megszerzed a vacsorádat saját vérböglyök nélkül? - Richard szánakozva csóválta a fejét. - Nos, ez nem az én gondom.

A kis, ráncos ábrázat a lábainál kandikált. Egy mélyről jövő morgás hagyta el a torkát, miközben hátrahúzta az ajkait, és kimutatta éles kis tépőfogait. Richard körülnézett. A halott nőre morgott. A férfi sóhajtva becsukta a szemét. A kölyök éhes volt. Ha eltemetné a testet, a gár kiásná.

Richard figyelte, ahogy a gár átugrott a testre és belekapaszkodott, miközben egyre hangosabban morgott. Richard nyelni próbált, mivel kiszáradt a torka, vagy talán azért, amin gondolkodott.

Verna Nővér azt mondta, szabaduljon meg a holttesttől. Nem tudhatják meg, miként halt meg a nő, mondta. Richard nem tudta elviselni a gondolatot, hogy a maradványait megeszik. De ha eltemetné, akkor is megennék - a férgek. Miért jobbak a férgek, mint egy gár? Újabb rettenetes gondolat ötlött az eszébe: ki ő, hogy ítélkezzen - evett már emberi húst. Mennyiben volt az más? Jobb volt-e ő valamivel is?

És azonfelül, ha a kölyök elfoglalja magát az evéssel, ő elmehet, és elindulnának, mielőtt annak ideje lenne követni őket. Akkor egyedül maradna a gár. Megszabadulna tőle.

Richard figyelte, ahogy a kicsi gár óvatosan szemügyre vette a tetemet. Próbaképpen megrántotta a fogaival az egyik karját. A kölyök nem volt elég tapasztalt, hogy tudja, mit tegyen egy zsákmánnyal. Hangosabban morgott. Richardnak hányingere lett a látványtól.

A gár kiejtette a fogai közül a kart, és a férfira nézett, mintha segítséget kérne. A szárnyai izgatottan verdestek. Éhes volt.

Két probléma egyszerre.

Mit számított? A nő halott volt. A lelke elhagyta a testét, és nem fogja hiányolni. Két problémát oldana meg egyszerre. Az elméjében felülmúló gondolattól a fogát csikorgatva rántotta ki a kardot.

Richard a lábával hátralódította az éhes gárt, és egy hatalmas lendítéssel jókora hasadékot ejtett a holttesten. A kicsi gár rávetette magát.

Richard elsietett anélkül, hogy hátranézett volna. A hangoktól felfordult a gyomra. Ki volt ő, hogy ítélkezzen? Ezelősen futásnak eredt vissza a táborhelyre. Izzadság áztatta az ingét. A kardot soha nem érezte még ilyen súlyosnak a derekán. Megpróbálta kivenni a fejéből az egész ügyet. A Szarvasföldi erdőre gondolt, és szeretett volna otthon lenni. Azt kívánta, bárcsak még mindig az lehetne, aki egykor volt.

Verna Nővér éppen végzett Jessup lecsutakolásával, és emelte rá a nyeret. Egy féloldalas pillantással végigmérte a férfit, mielőtt odament a lova fejéhez, és szelíden, bizalmasan beszélt hozzá. Közben az állat vakargatta. Richard felvette a lóvakaró szerszámot, és élénken kefélt Geraldine hátát. Határozottan ráparancsolt, hogy álljon mozdulatlanul és hagyja abba a forgolódást. Gyorsan távol akart kerülni ettől a helytől.

- Megbizonyosodtál róla, hogy nem fogják megtalálni a holttestet?

Richard keze a lóvakaróval megdermedt Geraldine lágyékán.

- Ha megtalálják, ami maradt, nem fognak rájönni, mi történt. Gárok támadtak meg. Megszerzték a tetemet.

A Nővér csendben latolgatta ezt egy pillanatig.

- Azt hiszem, hallottam a őket. Nos, szerintem ez meg fog felelni.

Richard folytatta a csutakolást, miközben a nő ismét megszólalt.

- Megölted őket?

- Egyet megöltem. - Fontolgatta, hogy nem mondja el neki, de úgy döntött, nem számít. - Volt egy bébi gár. Azt nem öltem meg.

- A gárok gyilkos fenevadak. Meg kellett volna ölnöd. Talán vissza kellene menned és végezni vele.

- Nem tudom megölni. Nem ... fog elég közel engedni.

A Nővér felmordult egy kicsit, ahogy szorosra húzta a nyeregszíjat.

- Van íjad.

- Mit számít? Csak induljunk el! Teljesen egyedül van, valószínűleg úgylis el fog pusztulni.

A nő lehajolva ellenőrizte, hogy a szíj nem szorítja-e a lovát.

- Lehet, hogy igazad van. Jobb lenne, ha távol lennénk innen.

- Nővér? Eddig miért nem háborgattak minket a gárok?

- Mert védekeztem ellenük a Hanommal. Túl messze voltál, a védelmemen kívül, és ezért támadtak rád.

- Vagyis ez a védelem távol fog tartani tőlünk minden gárt?

- Igen.

Nos, legalább volt valami, amire jó volt az a Han.

- Nem vesz igénybe túl sok erőt? A gárok jókora vadállatok. Nem nehéz?

A kérdés apró mosolyt csalt a Nővér ajkaira.

- Igen, a gárok nagyok, és vannak más fenevadak is, amelyek ellen védekezni kell. Mindez sok energiát venne igénybe. Mindig meg kell keresni a módját, hogy a Han legkisebb mértékű igénybevitelével teljesítsük a feladatot.

Megsimogatta a lova nyakát, miközben folytatta.

- Nem úgy tartom távol a gárokat, hogy magukat a vadállatokat űzöm el, hanem a vérböglyeik ellen védekezem. Az sokkal könnyebb. Ha a böglyök nem tudnak átjutni a védelmen, a gárok nem gondolják, hogy van valami érdemes, és így ők sem jönnek ide. Ez az erőm kis részét veszi igénybe ily módon, mégis elérem a célomat.

- Miért nem használtad ezt a védelmet az itt élő emberek ellen? A nő ellen ma éjjel?

- Néhány embernek a vadvidéken van varázslata a hatalmuk ellen. Ezért hal meg sok Nővér, amikor megpróbál átkelni. Ha tudnánk, miként működnek ezek a varázslatok, talán képesek lennénk szembeszállni velük, de nem tudjuk. Rejtély számunkra.

Richard csendben befejezte Geraldine és Bonnie felnyergelését. A Nővér türelmesen várt. A férfi úgy vélte, a Nővérnek volt még mondanivalója a vitájukkal kapcsolatban, mielőtt ő elment eltemetni a nőt, de elhallgatta. Úgy döntött, ő szól előbb, hogy legyenek túl rajta.

- Verna Nővér, sajnálom Grace és Elizabeth Nővért. - Elgondolkodva cirógatta Bonnie vállát, miközben a földet tanulmányozta. - Imát mondtam a sírjuk felett. Csak szerettem volna, hogy tudjad. Imát a jó szellemekhez, hogy vigyázzanak rájuk és bánjanak jól velük. Nem akartam, hogy meghaljanak. Lehet, hogy másként gondolsz, de nem akarom, hogy bárki meghaljon. Torkig vagyok a halállal. Még húst sem eszem többé, mert nem tudom elviselni a gondolatot, hogy bárminek meg kell halnia csak azért, hogy tápláljon.

- Köszönöm az imát, Richard, de meg kell tanulnod, hogy csak a Teremtőhöz kell imádkoznunk. Az Ő fénye vezet. Szellemekhez imádkozni barbár dolog. - Úgy tűnt, megváltoztatta a véleményét szigorú hanghordozását illetően, és meglágyította azt. - Ám te tanulatlan vagy, és ezt nem tudtad. Nem hibáztathatlak, amiért megtettél minden tőled telhetőt. Biztos vagyok benne, hogy a Teremtő meghallotta az imádat, és megértette jóindulatú szándékát.

Richardnak nem tetszett a Nővér kicsinyes viselkedése. Úgy vélte, lehet, hogy ő többet tud a szellemekről, mint a nő. Nem sokat tudott erről az ő Teremtőjéről, de szellemeket már látott, jókat is és rosszakat is. Tudta, hogy az ember a saját felelősségére hagyja őket figyelmen kívül.

A Nővér dogmái olyan ostobának tunk számára, mint azoknak a vidéki embereknek a babonái, akiket akkor ismert meg, amikor erdei vezető volt. Tele voltak történetekkel arról, hogyan alakultak ki az emberek. Mindegyik távoli vidéknek, ahová ellátogatott, megvolt a maga verziója, hogy az ember ebből vagy abból az állatból vagy növényből alakult ki. Richard szerette hallgatni a történeteket. Tele voltak csodás dolgokkal és mágiával. Ám csak mesék voltak, amik annak szükségességében gyökereztek, hogy megértse a mesélő, hogyan illeszkedik a világba. Nem fogja hiszékenyen elfogadni, amit a Nővér mondott.

Nem hitte, hogy a Teremtő olyan, mint valami király, aki egy trónon ül és meghallgat minden jelentéktelen imádságot, ami eljut hozzá. A szellemek egykor éltek, és értették a halandók szükségleteit, értették az élő hús és vér követeléseit.

Zedd arra tanította, hogy a Teremtő egyszerűen egy másik elnevezése volt a kiegyensúlyozottság erejének, ami megvan minden dologban, nem pedig valami bölcs ember, aki ítélkezik.

De mit számított? Tudta, hogy az emberek erősen ragaszkodnak az elméleteikhez, és szűk látókörűek ezzel kapcsolatban. Verna Nővér hitte, amit hitt, és ő nem fogja ezt megváltoztatni. Soha nem hibáztatta az embereket a hitükért; nem fogja most elkezdni. Az ilyen hiedelmek, igazak vagy sem, vigaszt nyújthattak.

Áthúzta a kardszíját a fején és odanyújtotta a kardot a Nővérnek.

- Gondolkodtam azon, amit korábban mondtál. Úgy döntöttem, nincs szükségem többé a kardra.

A nő felemelte a kezét, és Richard belehelyezte a kard, a hüvely és a szíj súlyát.

A Nővér nem árult el érzelmet.

- Valóban így gondolsz?

Richard bólintott.

- Igen. Végeztem vele. A kard most már a tiéd.

Megfordult, hogy ellenőrizze a nyeret. Még úgy is érezte a mágiája bizsergését, hogy a kard nem volt a csípőjén. A kardtól megválhatott, a mágia azonban benne volt; ő volt az igazi Kereső, és ettől nem szabadulhatott meg. Legalább a pengétől megszabadulhatott, és ezáltal attól is, amit tett vele.

- Nagyon veszélyes ember vagy, Richard - suttogta a nő.

A férfi a válla felett nézett hátra.

- Ezért adom neked a kardot. Nincs rá szükségem többé, neked viszont igen, úgyhogy a tiéd. Most majd meglátjuk, mennyire szeretsz öldökölni vele.

Átdugta a nyeregszíj végét a kapcsosra, és szorosra húzta. Finoman megpaskolta Bonnie-t, mielőtt megfordult. Verna Nővér még mindig kinyújtott kézzel tartotta a kardot.

- Mostanáig egyszerűen fogalmam sem volt róla, mennyire veszélyes vagy.

- Többé nem. Most már nálad van a kard.

- Nem fogadhatom el - suttogta a Nővér. - Az volt a feladatom, hogy elvegyem tőled a kardot, amikor visszajössz, hogy próbára tegyelek. Csak egy dolgot tehetél, hogy megelőzd az elvesztését. És megtetted. - Felemelte neki a kardot. - Nincs veszélyesebb ember, mint aki kiszámíthatatlan. Nem lehet előre látni, mit fogsz tenni, ha kényszerítenek. Ez nagy baj lesz. Számodra. És számunkra is.

Richard nem tudta, miről beszél a nő.

- Nincs ebben semmi kiszámíthatatlan. Te óhajtottad a kardot, én pedig belefáradtam abba, amit csinálok vele, úgyhogy neked adtam.

- Te érted, mert így gondolkozol. Mások nem így gondolkoznak. Titokzatos egyéniség vagy. Ami rosszabb, megmagyarázhatatlan viselkedésed akkor jön elő, amikor a legjobban szükséged van rá. Ez a működő Tehetség. A Hanodat használad anélkül, hogy értenéd, mit teszel. Ez veszélyes.

- A nyakörv viselésének egyik indoka, hogy megnyissa a tudatomat a Tehetség számára. Ezt mondtad. Hogyha használom a Tehetséget, amit kívánsz tőlem, és hogyha erre van szükségem, akkor nem értem, miként lehet veszélyes.

- Amire szükséged van, és ami helyes, nem szükségszerűen ugyanaz. Csak mert akarsz valamit, attól az nem lesz helyes. - A fejével intett a kard felé. - Vedd vissza! Most nem fogadhatom el. Meg kell tartanod.

- Mondtam, hogy nekem nem kell.

- Akkor hajítsd a tűzbe! Én nem vehetem el. Tisztátalan.

Richard kikapta a nő kezéből.

- Nem hajítom a tűzbe. - Átvette a fején a kardszíjat, és a csípőjéhez erősítette a hüvelyt. - Azt hiszem, túlságosan babonás vagy, Nővér. Ez csak egy kard. Nem tisztátalan.

A nő tévedett. A mágia volt romlott, és azt nem ajánlotta fel neki. Még ha meg akart is szabadulni a mágiájától, az egész mágiától, nem tudott. A része volt. Kahlan ezt látta, és megszabadult tőle. Tőle, Richardtól.

A Nővér elfordult tőle és felült Jessupra. A hangja rideg és kimért volt.

- Indulnunk kell.

Richard a nyeregbe szállt és követte. Reménykedett, hogy a kicsi gárnak lesz esélye az életben maradásra az evés után, amire szüksége volt. Magában elbúcsúzott tőle, ahogy Verna Nővér mögött ellovagolt az éjszakába.

Bár komolyan gondolta, amit a kard átadásáról mondott, furcsa módon megkönnyebbülést érzett, hogy visszakapta. Hozzá tartozott, és valahogyan teljessé tette. Zedd adta neki; ez változtatta meg, ugyanakkor csupán ez volt neki, ami a barátjára és az otthonára emlékeztette.

5. FEJEZET

A ló kimerült volt, de még mindig eszeveszetten vágatott. Adie erősen szorította Zedd derekát, aki a ló marja fölé hajolt és kapaszkodott a sörényébe. Az izmok ütemesen húzódtak össze és ernyedtek el alatta. A sűrű erdő fái végtelen elmosódott képként suhantak tova. Az állat megállás nélkül ugratott át sziklákon és fatönkökön.

A skrin csak egy hajszállal maradt le mögöttük. Mivel magasabb volt a prédáinál, folyvást a fák lombkoronáiba ütközött. Zedd hallotta az ágak roppanását és hasadását. Közvetlenül a hátuk mögött megpróbált fákat keresztbe dönteni az úton, de ez egyáltalán nem hátráltatta a csont-fenevadat. Kipróbált mindenféle fortélyt, varázslatot és boszorkányságot. Egyik sem vált be, de vonakodott elismerni a kudarcot. A vereség beismerése a belenyugvás olyan lelkiállapotát idézi elő, ami igazolja azt.

- Attól félek, ezúttal megkaparint minket az Őrző - szólt rémülten Adie Zedd háta mögött.

- Nem, még nem! Miként talált ránk? A skrin csontjai évekig a házadban voltak és elrejtettek. Ha elbújtattak, akkor most hogyan talált meg minket?

Az öregasszony nem tudott válaszolni.

Azon az ösvényen száguldottak Középföld irányába, ahol a Határ volt. Zedd örült, hogy a Határ falai már nem

voltak ott, mert különben mostanra már elővigyázatlanul bevágtathattak volna az Alvilágba. Határ ide vagy oda, ez nem mehetett sokáig, akkor pedig megkaparintja őket a skrin. Határ ide vagy oda, megszerzi őket az Alvilág. És az Őrző!

Gondolkozz! - parancsolta magának.

Zedd mágiát használt, hogy erőt és állóképességet nyújtson a lónak, de a szív, a tüdő és az izmok még így sem képesek jóval a természetes korlátaikon túl kitartani. A varázsló csaknem ugyanolyan elcsigázott volt, mint a rémült állat. Ez már nem mehetett így sokáig.

Abbahagyta a skrin lelassítására tett sikertelen próbálkozást, és a probléma megoldására készítette az elméjét. De ez veszélyes taktikai váltás lehet. Könnyen lehet, hogy amit eddig csinált, nem állította meg a skrint, de legalább távol tartotta tőlük.

Úgy vélte, zöld fény villanását látta balra. A zöld olyan árnyalatát, amit csak egy helyről látott: a Határból. Az Alvilágból. Lehetetlen, gondolta.

A ló patái tovább dübörögtek.

- Adie, van nálad valami, amit a skrin felismerne?

- Mint például?

- Nem tudom! Bármi! Valami alapján meg kellett találnia bennünket. Valami miatt, ami összeköt minket az Alvilággal.

- Nincs semmim. Bizonyára a házamban lévő csontok alapján talált ránk.

- De a csontok voltak azok, amik elrejtettek!

Ezúttal félreérthetetlen volt a zöld fény villanása. Jobbra látszott. Újabb villant balra.

- Zedd, azt hiszem, a skrin felhozza az Alvilágot, hogy belekényszerítsen minket.

Csontok.

- Meg tudja csinálni?

- Igen - szólt Adie, ezúttal kevésbé hangosan.

- A kutya-fáját! - dühöngte Zedd az arcába vágó hideg szélbe.

Kísérteties zöld fény villódzott a fák között. Ezúttal még közelebb volt. Ha nem talál ki valamit, meg fognak halni.

Gondolkozz!

Hirtelen úgy tűnt, a zöld fény tömör falként izzik mindkét oldalon. Amikor teljesen átért ebbe a világba, puffanó hangot hallatott, amit Zedd mélyen a mellkasában érzett. A ló a közbülső ösvényen vágta az utat. A falak közötti út szűkült.

Csontok.

Skrin csontok.

- Adie! Add ide a nyakláncot a nyakadból!

A Határ ragyogó zöld falai mindkét oldalon egyre szűkültek. Fogytán volt az idejük. Fogytán voltak a lehetőségeik.

Adie levette a nyakláncát, és ismét átkarolta Zeddét, miközben odanyújtotta a csont nyakláncot. A keze síkos volt a vértől. Zedd hirtelen áthúzta a fején a saját nyakláncát, és ugyanabba a kezébe kapta Adie-ét.

- Ha ez nem válik be, sajnálom, Adie. Csak azt akarom, hogy tudd, élveztem a veled töltött időt.

- Mit fogsz tenni?

- Kapaszkodj erősen!

A Határ zöld falai összezárultak előttük. Zedd erősen tartotta a lovat és némán adott neki utasítást.

Az állat lecövekelt a patáit, és éppen ott, ahol az Alvilág falában végződött az ösvény, megfordulva megállt.

Zedd a fák között egy széles nyíláson át a zöld fénybe hajította a két skrin-csontból készült nyakláncot.

A skrin nem tágitott. Megállás nélkül követte a nyakláncokat, amelyek berepültek a Határba, a zöld fénybe. Egy villanással és egy villámcsapásszerű dübörgő csattanással a skrin átment a zöld fényen.

A zöld fény és a skrin vibrálni kezdett, majd eltűnt. A sötét erdő - a két ember szaggatott légzésétől eltekintve - csendes volt.

Adie kimerülten Zedd hátra hajtotta a fejét.

- Igazad vagy, öreg. Az életed az egyik kétségbeesett tett a másik után.

Zedd megpaskolta Adie térdét, mielőtt lecsúszott az izzadt lóról. A szegény állat olyan kimerült volt, hogy nem sok választotta el a haláltól. Zedd a két keze közé fogta a ló fejét, és egy adag erőt adott neki, valamint kifejezte őszinte köszönetét. Arcát a ló orrára fektette, közben becsukta a szemét, és egy pillanatig biztatón cirógatta a pofáit. Ezt követően megvizsgálta Adie-t.

Az asszony karján lévő sebből még mindig szivárgott a vér. A ló mellett Adie kisebbnek tűnt, mint amekkora valójában volt. Roskadtt vállai és lógó feje nem járultak hozzá ennek az illúzióknak a gyengítéséhez. Nem panaszkodott, amikor Zedd szemügyre vette a sebet.

- Ostoba vagyok - szólt. - Egész idő alatt, amíg azt hittem, az Őrző orra előtt rejtőzködöm, valójában ő

rejtőzködött az enyém előtt. Mindvégig tudta, hol vagyok. Az egész életem során!

- Vigasztaljon az, hogy nem vált a hasznára. Hiábavaló volt az igyekezete. Most ne mozdulj! El kell látnom ezt a sebet.

- Erre nincs idő. Vissza kell mennünk a házamhoz. Magamhoz kell vennem a csontjaimat.

- Azt mondtam, maradj nyugton.

- Sietnünk kell.

Zedd haragosan nézett fel rá.

- Visszamegyünk, amikor végeztem, de a ló kimerült; lépésben kell vezetni. Én sétálni fogok, és megengedem, hogy te lovagolj. Feltéve, ha nem okozol további kellemetlenséget. Most maradj nyugton, mert különben itt töltjük szőcsépléssel az egész éjszakát!

Mire Adie házához értek, a pirkadat hideg, gyenge fénnel borította be a vidéket. Szomorú látvány volt. A skrin szilánkokra szaggatta a házat. Adie nem törődött a megdőlt, kilyuggatott falakkal, berontott. Törmeléken lépkedett át, csontokat szedett fel és a másik behajlított karjában gyűjtötte össze őket. Utat tört a sarok felé, ahol utoljára látták a kerek, faragott csontot.

Zedd kint állt és a földet vizsgálta, amikor hallotta, hogy az asszony szólítja.

- Gyere varázsló, segíts megtalálnom a kerek csontot!

Zedd átlépett egy leesett gerendán.

- Nem hiszem, hogy meg fogod találni.

Adie félretolt egy deszkát.

- Itt vagyon valahol. - Megállt és a válla fölött hátranézett. - Mire célzol azzal, hogy szerinted nem fogjuk megtalálni?

- Valaki járt itt.

Adie körülnézett a romhalmazon.

- Biztos vagy benne?

Zedd bizonytalanul intett a karjával abba az irányba, ahol az imént a talajt tanulmányozta.

- Láttam ott egy lábnyomot. Nem a miénk.

Adie a padlóra ejtette a karjában lévő csontokat.

- Ki volt az?

Zedd egy gerendára tette a kezét, ami a plafonról lógott, a vége pedig a padlón nyugodott.

- Nem tudom, de valaki járt itt. Női csizmának látszik, de nem a tiéd. Az a gyanúm, elvitte a kerek csontot.

Adie kutatva tapogatta át a törmeléket a sarokban. Végül abbahagyta.

- Igazad vagyon, öreg. A csont eltűnt. - Megfordult, és úgy tűnt, magát a levegőt vizsgálja fehér szemeivel. - Az Őrző bérencei - sziszegte. Tévedtél, hogy az Őrző hiábavalóan fáradozik.

- Attól félek, igazad van. - Zedd a nadrágjába törölte a kezét. - Jobban tesszük, ha elmegyünk innen. Még hozzá messzire.

Adie felé hajolt, a hangja csendes volt, de határozott.

- Zedd, meg kell szerezniünk azt a csontot. Fontos a Fátyol miatt.

- Mágiával eltakarta a nyomát. Nincs semmi ötletem, merre ment. Csak egy lábnyomot láttam. El kell mennünk innen; az Őrző talán számít arra, hogy visszatérünk. Elfedem a nyomunkat, hogy senki ne tudja meg, merre megyünk.

- Annyira biztos vagy benne? Úgy tűnik, az Őrző mindig tudja, hol vagyunk, és kedve szerint küldi értünk a kegyenceit.

- A nyakláncok alapján követett bennünket. Egyelőre nem fog látni bennünket. De el kell mennünk innen. Lehetnek figyelő szemei, ugyanazok a szemek, amelyek megszerezték a csontot.

Adie még jobban lehajtotta a fejét, és közben behunyta a szemét.

- Bocsáss meg, Zedd, amiért ilyen veszélynek tettelek ki. Amiért ostoba voltam.

- Badarság. Senki sem tud mindent. Nem várhatod el, hogy anélkül éld az életed, hogy egyszer-mászor mocsokba ne lépj. Az a fontos, hogy közben megőrizd a lábad alatt a talajt, és ne bukj orra, hogy még nagyobb baj legyen.

- De az a csont fontos.

- Eltűnt. Most semmit nem tudunk tenni. Legalább megghiúsítottuk az Őrző tervét; nem kapott el bennünket. De el kell mennünk innen.

Adie lehajolt, hogy felvegye a csontokat, amiket leejtett.

- Sietni fogok.

- Semmit nem tudunk magunkkal vinni, Adie - szólt csendesen Zedd.

Az asszony felegyenesedett.

- Vinnem kell a csontjaimat. Némely közülük fontos, hisz' erős mágiája vagyon.

Zedd felemelte vézna kezét.

- Adie, az Őrző az egyik csont alapján tudta meg, hol vagyunk. Figyel téged. Nem tudhatjuk, nem ismerné-e fel ezek bármelyikét is. Itt kell hagynunk őket, de nem kockáztathatjuk, hogy valaki más megszerezze; meg kell semmisíteni őket.

Adie szája mozgott egy pillanatig, mielőtt szavakat talált.

- Nem fogom itt hagyni őket. Fontosak. Rendkívül nehéz volt megszerezni őket. Évekig tartott, amíg némelyikre rábukkantam. Az Őrző nem jelölhette meg őket. Nem tudhatja, mennyi fáradságot jelentett nekem.

Zedd megpaskolta az asszony kezét.

- Adie, nem helyezett volna el egyet sem, amiről azt akarta, a tiéd legyen, hogy megjelöljön. Úgy intézte, hogy küzdj érte, hogy becsüld meg és tartsd elrejtve.

Az öregasszony visszakarta a kezét.

- Akkor bármit megjelölhetett! Honnan tudod, hogy ezt a lovat nem az egyik bérenc adta? - mutatott rá.

Zedd higgadtan nézett rá.

- Mert nem ezt ajánlották. Egy másikat választottam.

Könnyek patakzottak Adie szeméből.

- Zedd, kérlek - suttogta. - Az enyéme. Azért vagynak, hogy érintkezésbe lépjek az én Pellemmel.

- Segíteni fogok, hogy eljuttasd az üzenetedet a te Pelledhez. A szavamat adtam neked. De még nem sikerült betartanom az ígéreteket. Segítek neked új módszert keresni.

Adie egy lépéssel közelebb sántikált.

- Hogyan?

Zedd együttérzéssel szemlélte az öregasszony lesújtott arcát.

- Van egy módszerem, hogy rövid időre áthozzak szellemeket a Fátylon, hogy beszéljek velük. Még ha nem is tudom áthozni Pellt, talán képes leszek továbbítani neki egy üzenetet. De Adie, hallgatnod kell rám; most nem tehetjük meg. Várnunk kell addig, amíg be lesz zárva a Fátyol.

Az asszony remegő ujjai megérintették Zedd karját.

- Hogyan? Hogyan lehet ilyesmit tenni?

- Meg lehet csinálni. Csak ennyit kell tudnod.

- Mondd el! - szorította meg a varázsló karját. - Tudnom kell, hogy igazat mondasz. Tudnom kell, hogy meg lehet tenni.

Zedd egy hosszú pillanatig latolgatta a döntést. Használta már a mágusszikláját, amit az apja adott neki, hogy a szülei szellemét magához szólítsa. Ám azok világosan megmondták neki, hogy ne hívja őket újra, amíg ennek vége nem lesz, mert különben a Fátyol szétszakadását kockáztatják. A szikla ilyen jellegű használata még a legjobb időkben is veszélyes volt. Őt pedig óva intették, hogy ne tegye, csak a legsúlyosabb helyzetben.

Utat nyitni a szellemeknek mindig nagy kockázattal járt. Soha nem tudhatja az ember, mit enged át a szándékán kívül. Elég sötét dolgok jutottak át anélkül, hogy segített volna nekik.

Habár Adie varázslónő volt, a mágussziklájának ilyen használatáról nem kellett tudnia. Titok volt, mint sok minden más, amit a varázslóknak örizniük kell. Zeddnek nehéz volt a szíve ettől a felelősségtől.

- Bíznod kell a szavamban, hogy meg lehet csinálni. A szavamat adtam, hogy segíteni fogok neked, és amikor biztonságos lesz, meg fogom próbálni.

Adie ujjai még mindig sürgetően Zedd karjába mélyedtek.

- Hogyan lehetséges ilyesmi? Biztos vagy benne? Honnan tudhatnál ilyesmit?

Zedd kihúzta a vállát.

- Az Első Rend varázslója vagyok.

- De biztos vagy benne?

- Adie, el kell fogadnod a szavamat. Nem adom könnyelműen. Nem vagyok benne biztos, hogy be fog válni, de azt hiszem, lehetséges. Most éppen az a fontos, hogy használjuk, amit tudunk, amit te és én tudunk, hogy megakadályozzuk az Őrzőt a Fátyol elszakításában. Helytelen lenne a tudásomat önző célokra használni, és ily módon veszélybe sodorni mindenki más biztonságát. A Fátyol fenntartása megköveteli az erők finom egyensúlyát; ez a dolog pedig megzavarhatja. Még az is megtörténhet, hogy ilyesmi elszakítja a Fátylat.

Adie elvette a kezét Zedd karjáról, és szürke hajának egy kósza tincsét kisöpörte az arcából.

- Bocsáss meg, Zedd! Igazad vagy. Életem nagy részében a világok közötti perifériát tanulmányoztam. Jobban kellene tudnom. Bocsáss meg!

Zedd mosolyogva átölelte a vállát.

- Örömet okoz, hogy ilyen fontosnak tartod az esküdet. Ez azt jelenti, hogy becsületes ember vagy. Nincs jobb szövetséges, mint egy becsületes ember.

Adie körülnézett lerombolt otthonán.

- Csakhogy... ezeknek a dolgoknak a gyűjtésével töltöttem az életemet. Oly sokáig voltam a gondviselőjük. Mások bízták rám őket.

Zedd kikísérte őt a törmelék közül.

- Azért helyezték beléd mások a bizalmukat, hogy használd a Tehetséget, amit kaptál, hogy erő nélkül védelmezd őket. Ők azok, akik a próféciaikat írták. Okkal juttattak el eddig a pontig. A bizalom az, amit meg kell őrizned.

Adie bólintott, vézna kezével Zedd vállát dörzsölgette, ahogy távolodtak az otthona maradványaitól.

- Zedd, azt hiszem, számos más csont is hiányzik.

- Tudom.

- Veszélyesek a nem megfelelő kezekben.

- Azt is tudom.

- Akkor mi a terved ezzel kapcsolatban?

- Azt tervezem, ami a próféciaik szerint az egyetlen lehetőség a Fátyol bezárására.

- És mi lenne az, öreg?

- Segíteni Richardnak. Módot kell találnunk arra, hogy segítsünk neki, mivel a próféciaik azt mondják, ő az egyetlen, aki be tudja zárni a Fátylat.

Egyikük sem nézett hátra, amikor láng csapott fel mögöttük, majd zúgva, kavarogva végigszárguldott a romokon és végigtáncolt a csontokon.

6. FEJEZET

Cyrilla királynő magasra emelte a fejét. Vonakodott elismerni, hogy az őt tartó emberek durva ujjaitól mennyire fájtak a karjai. Nem ellenkezett, miközben végighurcolták a mocskos folyosón. Reménytelen lenne ellenszegülni, és semmit sem segítene rajta. Úgy viselkedett most is, mint mindig: méltósággal viselte a vele történeteket. Ő volt Galea királynője. Méltósággal fogja tűrni, ami következik. Nem fogja kimutatni a rémületét.

Azonkívül nem az fájt legjobban, hogy mit fognak vele művelni. Az bántotta, ami Galea népével történik majd. És ami már történt.

Csaknem kétezer galeai gárdistát gyilkoltak meg a szeme láttára. Ki sejthette, hogy az összes hely közül itt fognak támadni: semleges földön? Nem jelentett vigaszt, hogy néhányan megmenekültek. Valószínűleg őket is kézre kerítik és megölik.

Cyrilla reménykedett, hogy a fivére, Harold herceg azok között volt, akik megmenekültek. Ha elmenekült, talán tud védelmet szervezni a legborzalmasabb mézsárlás ellen, ami még csak ezután következik.

A karját szorító katonák megállították egy rozsdás falikarba helyezett sisterső fáklya mellett. Ujjaik olyan fájdalmasan fonódtak rá, hogy egy apró kiáltás hagyta el az ajkát annak ellenére, hogy vissza akarta fojtani.

- Fájdalmat okoznak az embereim, hölgyem? - hallatszott hátulról egy gúnyos hang.

A királynő nem adta meg Fyren hercegnek azt az elégtételt, hogy válaszoljon.

Egy ör kulcsokat próbált egy rozsdás zárba. A fém éles, recsegő hangja visszhangzott a folyosón, amikor a zár nyelve elmozdult. A súlyos ajtó felnyikordult a forgópántjain, ahogy megrántották és kinyitották. A satuszerű kezek bevonszolták az ajtónyíláson, és végigkísérték egy újabb hosszú, alacsony folyosón.

Cyrilla hallotta szatén szoknyájának suhogását. A két oldalán és a háta mögött a férfiak csizmája kopogott a kőpadlón, amelyek egyszer-egyszer poshadt, bűzös vízbe toccsantak. A nyirkos levegőben fázott a válla, amely nem volt hozzászokva a fedetlenséghez.

Amikor Cyrilla arra gondolt, hová viszik, közel járt ahhoz, hogy elveszítse a fejét. Imádkozott a drága szellemekhez, hogy ne legyenek ott patkányok. Félt a patkányoktól, a hegyes fogaiktól, erős karmaiktól és alattomos, fekete szemeiktől. Amikor nagyon kicsi volt, előfordultak patkányokról szóló rémálmai, és olyankor sikoltozva ébredt fel.

Úgy igyekezett visszanyerni önuralmát, hogy próbált más dolgokra gondolni. Arra a furcsa nőre, aki személyes meghallgatást kért tőle. Cyrilla egyáltalán nem volt benne biztos, miért engedélyezte, de most azt szerette volna, bárcsak több figyelmet szentelt volna annak a kitartó nőnek.

Mi volt a neve? Valami kisasszony. Ahogy a fátyol alá rejtett haja megcsillan, túl rövidnek látszott a rangjához. Bevinvier... kisasszony. Igen, ez az: Bevinvier kisasszony. Bevinvier kisasszony valahonnan. Nem tudta kényszeríteni az elméjét, hogy emlékezzen. Amúgy sem számított; nem az számított, hová való volt a nő, hanem amit mondott.

Hagyd el Aydindrilt, figyelmeztette Bevinvier kisasszony. Távozz azonnal!

Ám Cyrilla a tél szorításában nem azt a megoldást választotta, hogy távozzon, mielőtt Középföld Tanácsa meghallgatta volna a panaszát és cselekedett volna a hatására. Követelni kezdte, hogy a Tanács tegye a dolgát, és azonnal állítsa le az országa és népe ellen irányuló törvénytelen cselekedeteket.

Városokat fosztottak ki, farmokat égettek fel és embereket gyilkoltak. Kelton csapatai egyesültek a támadáshoz. Invázió állt a küszöbön, ha ugyan nem volt már folyamatban. És miért? Semmiért, pusztán hódító céllal. Egy szövetséges ellen! Felháborító tett volt!

A Tanács feladata volt, hogy a védelmére keljen bármely országnak, amelyet megtámadtak, tekintet nélkül arra, ki tette. Középföld Tanácsának éppen ez volt a lényege, hogy ilyen árulást megelőzzön. Az ő feladatuk volt, hogy

minden országot Galea védelmére vezényeljen, és elfojtsa az agressziót.

Bár Galea erős ország volt, súlyosan legyengítette, hogy Középföldet védte D'Harával szemben, és nem volt felkészülve egy újabb költséges háborúra. Keltont elkerülte D'Hara hódításának nagyrésze, és bőséges tartalékai voltak. Galea fizette meg helyettük az ellenállás árát.

Előző éjszaka eljött Cyrillához Bevinvier kisasszony, és könyörgött neki, hogy azonnal távozzon. Közölte, hogy Cyrilla nem fog segítséget kapni a tanácstól Galea számára. Bevinvier kisasszony azt mondta, ha marad, komoly veszélybe kerül. Bevinvier kisasszony először - a kényszerítés ellenére - megtagadta a magyarázatot.

Cyrilla megköszönte neki, de azt mondta, nem fog hátat fordítani a kötelességének, amivel a népének tartozik, és a Tanács elé fog járulni, ahogy tervezte. Bevinvier kisasszony könnyekre fakadt, és könyörgött, hogy szenteljen figyelmet a szavainak a királynő.

Végül bizalmasan közölte, hogy látomása volt.

Cyrilla megpróbálta kihúzni belőle a látomás lényegét, de a nő azt mondta, hiányos volt, és nem tud részleteket. Csak azt, hogy ha a királynő nem távozik azonnal, valami szörnyű dolog fog történni. Bár Cyrilla erősen bízott a mágia erejében, nemigen hitt a jövőmondókban. A legtöbben sarlatánok voltak, és csak az erszényüket szándékoztak hizlalni üres szavak csűrésével-csavarásával, vagy elkerülendő veszedelemre tett homályos célzással.

Cyrilla királynőre hatással volt a nő látszólagos őszintesége. Azonban úgy okoskodott, ez talán nem más, mint megtévesztés, hogy pénzt csaljon ki belőle. Különösnek tűnt egy ilyen jómódúnak látszó nőtől a fortélyos pénzszerzés, de nehéz idők jártak, és Cyrilla tudta, hogy a vagyonos emberek nehezen viselték a veszteségeket. Végül is, ha aranyat és javakat akart valaki szerezni, teljesen ésszerű volt azoktól kérni, akiknek volt. Cyrilla sok olyan embert ismert, aki egész életében serényen dolgozott csupán azért, hogy mindent elveszítsen a D'Harával vívott háborúban. Talán ennek a veszteségnek volt a következménye Bevinvier kisasszony rövid haja is.

Cyrilla megköszönte neki, de közölte vele, hogy a küldetés túlságosan jelentős ahhoz, hogy elhárítsa. Egy aranyat nyomott a nő kezébe, de Bevinvier kisasszony elhajította az érmét a szobában, és fergeteges zokogásba tört ki.

Ez megrendítette Cyrillát. Egy sarlatán nem utasítja vissza az aranyat. Hacsak persze nem többre törekedett. Vagy a nő mondott igazat, vagy ő volt Kelton segítségére azzal, hogy megpróbálta elejét venni, hogy a tanács tudomást szerezzen az agresszióról.

Bárhogy volt, nem számított; Cyrilla eltökélt volt. Amellett volt tekintélye a Tanácsban. Tisztelték Galeát Középföld védelméért. Amikor Aydindril elesett, a tanácsnokokat, akik megtagadták az országuk D'Harának tett hűségesküjét, kivégezték és bábokkal helyettesítették. Azoknak a tanácsnokoknak, akik együttműködtek, megengedték, hogy megtartsák a pozíciójukat. Galea Tanácshoz hű nagykövetét kivégezték.

Hogy miként ért véget a háború, rejtély volt; a d'harai haderőkkel közölték, hogy Darken Rahl halott, és minden ellenségeskedés véget ért. Egy új Rahl Nagyúr váltotta fel, és a csapatokat egyszerűen hazahívták, vagy megparancsolták nekik, hogy segítsenek a leigázottaknak. Cyrilla gyanította, hogy Darken Rahl meggyilkolták.

Bármilyen történet is, számára kedvező volt; a Tanács ekkor visszakerült Középföld népének a kezeibe. Az együttműködőket és a bábokat letartóztatták. Azt mondták, mindent visszaállítanak abba az állapotba, ahogyan a diktátor előtt volt. Cyrilla arra számított, hogy a Tanács Galea segítségére siet.

Cyrilla királynőnek is volt szövetségese a Tanácsban, a legerősebb szövetségese: az Inkvizítor Anya. Bár Kahlan a féltestvére volt, nem ez kovácsolta a szövetségüket. Cyrilla mindig támogatta a különféle országok szuverenitását, miközben felismerte a közöttük fennálló béke alapvető szükségességét. Az Inkvizítor Anya méltányolta ezt az állhatatosságot, és ez a tisztelet Galea szövetségesevé tette őt.

Kahlan soha nem tanúsított semmiféle részrehajlást Cyrilla iránt, és ennek így kellett lennie; a kivételezés gyengítette volna az Inkvizítor Anyát, fenyegette volna a Tanács szövetségét és ezáltal a békét. Cyrilla tisztelte Kahlant, amiért Középföld egységét mindenféle hatalmi játékok fölé helyezte. Az ilyen játékok különben is nagyon bizonytalan kimenetelűek voltak; a végén mindig kedvezőbb helyzetben volt az, akit korrekt módon kezeltek, mint akivel kivételeztek.

Cyrilla titokban mindig büszke volt a féltestvéreire. Kahlan tizenkét évvel fiatalabb volt, okos, erős és - fiatal kora ellenére - körültekintő vezető. Bár vérrokonok voltak, szinte soha nem beszéltek róla. Kahlan Inkvizítor volt, és egész lény a mágiához kötődött. Nem olyan testvér volt, aki osztozott egy apa vérében, hanem egy Inkvizítor, és Középföld Inkvizítor Anyája. Az Inkvizítorok nem voltak senkinek sem rokonai. Inkvizítorok voltak.

Ennek ellenére, mivel Cyrillának szeretett fivére, Harold kivételével nem volt saját családja, gyakran égett a vágytól, hogy Kahlant a karjaiba zárja, mint rokonát, mint kishúgát, és a közös dolgaikról beszéljenek. De ez nem volt lehetséges. Cyrilla Galea királynője volt, Kahlan pedig az Inkvizítor Anya; két nő, akik látszólag idegenek voltak, akik a véren és a kölcsönös tiszteleten kívül semmiben nem osztoztak. A kötelesség előbbre való volt a szívnél. Galea volt Cyrilla családja; Kahlané pedig az Inkvizítorok.

Bár voltak olyanok, akik rossz néven vették, hogy Kahlan anyja a párjává választotta Wybornt, Cyrilla nem tartozott közéjük. Az anyja, Bernadine királynő azt tanította neki és Haroldnak, hogy szükség van Inkvizítorokra, nekik pedig szükségük van arra, hogy erőt örököljenek a mágia ezen ágán, és hogy ez a béke fenntartásának

magasabb érdekét szolgálta Középföldön. Az anyja soha nem beszélt keserűen arról, hogy az Inkvizítorok miatt vesztette el a férjét, hanem inkább elmagyarázta, milyen megtiszteltetés Cyrilla és Harold számára, hogy rokonságban vannak az Inkvizítorokkal, még akkor is, ha erről nemigen beszéltek. Igen, büszke volt Kahlanra.

Büszke, de talán egy kicsit bizalmatlan is. Az Inkvizítorok módszerei titokzatosak voltak a számára. Születésüktől fogva Aydinrilben képezték őket, más Inkvizítorok és varázslók tanították őket. A mágiájuk, az erejük velük született, ők pedig bizonyos tekintetben a rabszolgái voltak ennek. Bizonyos vonatkozásban ez Cyrilla esetében is így volt; királynőnek született, túl sok választási lehetősége nem volt. Bár nem rendelkezett mágikus képességekkel, tisztában volt az őt születésénél fogva megillető jog súlyával.

Az Inkvizítorokat születésüktől fogva a képzésük befejezéséig kolostorba zárva tartották, egy másik világban, úgy mint a papnőket. Állítólag rendkívül szigorú fegyelemben éltek. Bár Cyrilla tudta, hogy bizonyára nekik is vannak érzéseik, mint bárkinek ezen a világon, de az Inkvizítorokat arra képezték, hogy felülkerekedjenek rajtuk. Az erejüknek való engedelmesség volt a legfontosabb. Nem hagyott nekik választási lehetőséget az életben, a párválasztást kivéve, és még az sem szerelemből történt, hanem kötelességből.

Cyrilla mindig vágyott arra, hogy egy kis testvéri szeretetet tanúsíthasson Kahlan iránt. Talán azt is szeretne volna, hogy Kahlan is tanúsíthasson iránta egy kis szeretetet. De ez nem volt lehetséges. Talán Kahlan távolabbról szeretne őt, mint ahogy Cyrilla. Lehet, hogy Kahlan is büszke volt rá a maga módján. Mindig remélte, hogy így van.

Ami a legjobban fájt neki, hogy bár mindketten Középföldet szolgálták, őt szeretne a népe, amiért a feladatát teljesítette, Kahlantól viszont féltek, és gyűlölték érte. Arra vágyott, bárcsak Kahlan ismerhetné egy nép szeretetét; ez vigasz volt, ami részben kárpótolt az áldozatért. De egy Inkvizítor soha nem ismerhette ezt az érzést. Talán, gondolta, ezért tanították őket arra, hogy felülkerekedjenek az érzéseiken és szükségleteiken.

Kahlan is megpróbálta figyelmeztetni őt a Keltonból érkező veszedelemre.

A nyári napforduló ünnepén történt, néhány évvel ezelőtt, a Cyrilla anyja halálát követő első nyáron. Az első nyáron, amikor Cyrilla királynő lett. És az első nyáron, amióta Kahlan Inkvizítor Anyává lépett elő.

Hogy Kahlan ilyen fiatalon vált Inkvizítor Anyává, az erejének szilárdságára és a jellemére egyaránt következtetni engedett. És talán a szükségességére. Mivel a választás titokban történt, Cyrilla keveset tudott az Inkvizítorok utódlásáról azon kívül, hogy ellenségeskedés vagy versengés nélkül zajlott. Az erő szilárdságát kellett szembe állítaniuk az életkorral és a képzettséggel.

Középföld népe számára az életkor lényegtelen volt. Általában féltek az Inkvizítoroktól, tekintet nélkül az életkorra és az Inkvizítor Anya személyére. Tudták, hogy ő volt a leghatalmasabb Inkvizítor. Cyrilla azonban - a legtöbb embertől eltérően - tudta, hogy a hatalom önmagában és magától nem olyasmi volt, amitől szükségszerűen félni kellett, és Kahlan mindig igazságos volt. Soha nem törekedett semmi másra, csak békére.

Azon a napon Ebinissia, Galea királyi székhelyének utcáit mindenféle ünnepségek töltötték be. Még a legalacsonyabb rangú lovászinak is örömmel látott vendég volt a vásár asztalainál, a játékoknál vagy a zenészek, akrobaták és bűvészek környékén.

Cyrilla mint királynő elnökölt a versenyeken és szalagokat adott át a győzteseknek. Soha nem látott annyi mosolygó arcot, annyi vidám embert. Soha nem volt ennyire elégedett a népével, és nem érezte, hogy ennyire szeretik.

Azon az éjszakán királyi bál volt a palotában. A nagytermet csaknem négyszáz ember töltötte meg. Káprázatos látványt nyújtott mindenki a legelegánsabb ruhájában. Étel és bor sorakozott a hosszú asztalokon bőséges és pompás választékban, ami csak az év legfontosabb napjához illett. Túlszárnyalt minden eddigi bált. A béke és jólét, fejlődés és remény, új élet és bőkezűség időszaka volt.

A zene egyszer csak gyenge, diszsonáns hangokban elhalkult, és az egybegyűltek hangos zsongása hirtelen elnémult, ahogy az Inkvizítor Anya céltudatosan belépett a terembe, nyomában a varázslójával, aki után úszott ezüst köntöse. Az Inkvizítor Anya fejedelmi kinézetű fehér ruhája kitűnt a színek kavalkádjából, mint a telihold a csillagok közül. Az élénk szín és a díszes ruha soha nem látszott olyan váratlanul közönségesnek. Mindenki mélyen meghajolt, ahogy elhaladt mellettük. Cyrilla a tanácsadóival várt az asztal mellett, amelyen egy nagy, csiszolt üveg kehelyben fűszeres bor állt.

Kahlan áthaladt az elnémult termen, minden szem követte őt, és végül gyors fejbólintással megállt a királynő előtt. Az arckifejezése rezenéstelen volt. Nem várta meg, hogy viszonzák a tisztségének kijáró formális fejbólintást.

- Cyrilla királynő. Van neked egy Drefan Tross nevű tanácsadód?

Cyrilla oldalra mutatott nyitott tenyerével.

- Ő az.

Kahlan Drefanre emelte szenvtelen tekintetét.

- Négyszemközt szeretnék beszélni veled.

- Drefan Tross megbízható tanácsadó - szólt közbe Cyrilla. Több volt annál. Olyan férfi volt, akit nagyon kedvelt, akibe kezdett beleszeretni. - Talán beszélhetnél vele a jelenlétemben. - Nem tudta, miről van szó, de úgy

vélte, jobb, ha tudomása van róla. Az Inkvizítorok csak baj esetén szakítottak félbe díszvacsorákat. - Ez nem a megfelelő idő és hely egy ilyen természetű ügy elintézésére, Inkvizítor Anya, de ha nem várhat, történjen meg és záruljon le itt és most!

Úgy gondolta, ezzel elhalaszthatja egy megfelelőbb alkalomig. Az Inkvizítor Anya szenvtelenül fontolgatta ezt egy pillanatig. A mögötte álló varázsló minden volt, csak érzelemtől mentes nem. Ami azt illeti, eléggé izgatott volt. Kahlanhoz hajolt, hogy szóljon, de az felemelte a kezét, hogy elhallgattassa, mielőtt elkezdhetne volna.

- Ahogy óhajtod. Sajnálom, Cyrilla királynő, de nem várhat. - Visszafordította a figyelmét Drefanre. - Éppen most hallgattam meg egy gyilkos vallomását. Ebben a vallomásban egy orgyilkos bűntársának ismerte el magát. Ezt az embert nevezte meg mint orgyilkost, és azt vallotta, Cyrilla királynő a célpont.

Megdöbbsent sugdolózás hallatszott azoktól, akik elég közel voltak ahhoz, hogy meghallják. Drefan arca elvörösödött. A suttogások elhaltak, és rideg csend lett.

Cyrilla aligha tudta követni, ami utána történt. Egy szempillantás elég lett volna elszalasztani. Az egyik pillanatban Drefan úgy állt, mint előtte, a keze arany és mélykék kabátjában, a következőben pedig az Inkvizítor Anya felé dőlt egy késsel. Az egyenesen állt, és csupán a karja mozdításával elkapta a férfi csuklóját. Látszólag ugyanabban az időben erőteljes lökéshullám rázta meg a levegőt - hang nélküli mennydörgés. A csiszolt üveg kehely darabokra tört, vörösből ömlött az asztalra és a padlóra. Cyrilla összerándult a hirtelen belenyilalló fájdalomtól, ami átjárta a teste minden porcikáját. A kés csörömpölt a földön. Drefan szeme tágra nyílt, az álla leesett.

- Ūrnőm! - suttogta tisztelettudóan.

Cyrilla dermedt volt a megrázkódtatástól, hogy látott egy Inkvizítort használni az erejét. Csak az utóhatásait ismerte, és még soha nem látta a használatát. Kevesen látták. Úgy tűnt, a mágia még egy hosszú pillanatig sistergett a levegőben.

A tömeg közelebb nyomult. A varázsló figyelmeztető tekintete félénkséggé változtatta a kíváncsiságukat, és hátrahúzódtak.

Kahlan kimerültnak látszott, de a hangja nem árult el gyengeséget.

- Szándékodban állt orvul meggyilkolni a királynőt?

- Igen Ūrnőm - válaszolta buzgón, és az ajkait nyalogatta.

- Mikor?

- Ma éjjel. A zűrzavarban, amikor a vendégek távoznak. - Úgy látszott, Drefan gyötrődik. Könnyek törtek elő szeméből és folytak le az orcáin.

- Kérlek, Ūrnőm, rendelkez velem! Mondd meg, mit kívánsz! Engedd, hogy teljesítsem a parancsodat!

Cyrilla még mindig megrendültnak látszott. Ezt tették az apjával. Így tette a párjává egy Inkvizítor. Először az apját, most pedig azt a férfit, akit nagy becsben tart.

- Várj csendben! - utasította Kahlan. Az oldalánál lógó kézzel Cyrillához fordult, fiatal szemei most sajnálkozástól voltak terhesek.

- Bocsáss meg, amiért megzavartam az ünnepségeket, Cyrilla királynő, de félttem a halogatás következményeitől.

Cyrilla égő arccal szembefordult Drefannel. Az Kahlant nézte szájtátva.

- Ki parancsolta ezt, Drefan? Ki utasított, hogy ölj meg?

Úgy tűnt, a férfi még annak sem volt tudatában, hogy Cyrilla megszólalt.

- Nem fog válaszolni neked, Cyrilla - mondta Kahlan. - Csak nekem fog válaszolni.

- Akkor te kérdezd!

- Az nem volna tanácsos - jegyezte meg halkan a varázsló.

Cyrilla nevetségesnek érezte magát. Mindenki tudott a Drefan iránti elfogultságáról. Most mindenki látta, hogy becsapták. Soha senki nem fogja elfelejteni ezt a nyári napforduló ünnepet.

- Ne merészelj nekem tanácsokat adni!

Kahlan közelebb hajolt, és halkan beszélt.

- Cyrilla, úgy gondoljuk, talán varázslat védi őt. Amikor a bűntársának feltettem ezt a kérdést, meghalt, mielőtt válaszolni tudott volna. De azt hiszem, tudom a választ. Vannak kerülő utak az információ megszerzésére, amelyek kijátsszák a varázslatot. Ha elvihetném őt valahová egyedül és kifaggathatnám a magam módján, talán megkaphatnánk a választ.

Cyrilla a dühtől közel állt a síráshoz.

- Bízom benne! Közel állt hozzám! Elárult! Engem, nem téged! Meg fogom tudni, ki küldte. A saját szájából fogom hallani! Az én birodalmamban vagy, az én otthonomban! Kérdezd!

Kahlan kihúzta magát, arcára visszatért a szenvtelen maszk, ami semmit nem árult el.

- Ahogy óhajtod. - Ismét Drefanre irányította a figyelmét. - A saját akaratodból történt, amit a királynővel akartál tenni?

A férfi buzgó várakozással dörzsölte a kezét, hogy eleget tegyen az Inkvizítor Anyának.

- Nem, Úrnő. Küldtek.

Kahlan arca úgy tűnt, ha lehet, még higgadtabbá vált.

- Ki küldött?

A férfi egyik keze felemelkedett, a szája pedig kinyílt, mintha megkísérelte volna végrehajtani Kahlan parancsát. Csak vér bugyborékol fel a torkából, mielőtt összeesett.

A varázsló tudálékosan morgott.

- Amint gondoltam: akárcsak a másik.

Kahlan felemelte a kést és a nyelvvel Cyrilla felé nyújtotta.

- Úgy gondoljuk, nagyszabású összeesküvés készül. Hogy részese volt-e ez a férfi, nem tudom, de Kelton küldte.

- Kelton! Azt nem tudom elhinni.

Kahlan a Cyrilla kezében lévő kés felé intett a fejével.

- A kés keltoni.

- Sok ember hord Keltonban kovácsolt fegyvert. A legkiválóbbak közül valók. Ez aligha elegendő bizonyítéka egy ilyen vádnak.

Kahlan mozdulatlanul állt. Cyrilla túlságosan feldúlt volt ahhoz, hogy eltűnjön, milyen gondolatok járhatnak azok mögött a zöld szemek mögött. Kahlan végül érzelmektől mentes hangon megszólalt.

- Apám arra tanított, hogy a keltoniak csak két okból támadnak. Egyrészt irigységből, másrészt, ha gyengeség ejti őket kísértésbe. Azt mondta, bármelyik esetben először mindig azzal próbálkoznak, hogy megkíséreljék megölni az ellenfeleik közül a legerősebbet, legmagasabb rangút, akit csak tudnak. Galea most neked köszönhetően minden eddiginél erősebb, és a nyári napforduló ünnep ennek az erőnek a jele. Te vagy ennek az irigységnek az oka, és ennek az erőnek a jelképe.

Apám azt is mondta, hogy mindig szemmel kell tartani a keltoniakat, és soha nem szabad hátat fordítani nekik. Azt mondta, ha valaki megghiúsítja az első kísérletüket, az csak fokozza a vérszomjukat, és állandóan figyelni fognak bármilyen gyenge pontra, hogy támadhassanak.

Cyrilla izzó dühében, hogy Drefan félrevezette, kitört anélkül, hogy átgondolta volna a szavait.

- Nem akarom tudni, mit mondott apánk. Soha nem volt részem a tanításában. Elvette tőlünk egy Inkvizítor.

Kahlan arcának az Inkvizítorokra jellemző nyugodt, hideg kifejezéstelensége olyan kortalan, jóindulatot ismerő tekinteté alakult át, ami szemmel láthatóan jócskán túlmutatott az életkorán.

- Talán, Cyrilla, a jó szellemek úgy döntöttek, megkímélnék azoktól a dolgoktól, amiket tanított volna neked, és inkább engem tanítottak vele. Légy hálás, amiért jóindulatúan tekintenek rád! Kétlem, hogy az általa tanított dolgok bármiféle örömet okoztak volna neked. Nekem sem okoznak, eltekintve talán attól, hogy segítettek megóvni az életedet ma éjjel. Kérlek, ne légy keserű! Légy békés viszonyban magaddal, és tartsd becsben, amid van: a néped szeretetét! Ők a te családod, egytől egyig.

Kahlan kezdett elfordulni, de Cyrilla finoman megfogta a karját és félrehúzta. Közben férfiak hajoltak le, hogy kivigyék a holttestet a teremből.

- Kahlan, bocsáss meg! - Az ujjával egy szalagot babrált a derekánál. - Helytelenül irányítottam rád a Drefan miatti dühömet.

- Megértem, Cyrilla. A helyedben valószínűleg ugyanígy reagáltam volna. Láttam a szemedben a Drefan iránti érzelmeidet. Nem vártam el, hogy örülj annak, amit most tettem. Bocsáss meg, hogy szenvedést hoztam az otthonodba egy olyan napon, aminek csak örömtelinek kellene lennie, de nagyon félttem a halogatás következményeitől.

Kahlan azt érezte vele, hogy ő a kishúg. Cyrilla újra szemügyre vette az előtte álló magas, gyönyörű fiatal nőt. Kahlan elérte azt a kort, hogy párt válasszon. Talán már választott, már amennyire tudott. Az anyja körülbelül ilyen korú lehetett, amikor Cyrilla apját a párjává tette. Ilyen fiatalon...

Azokba a végtelen zöld szemekbe nézve Cyrilla megszabadult a Drefan miatti dühe egy részétől. Ez a fiatal nő, a testvére, éppen most mentette meg az életét. Nagyon jól tudta, hogy nem lesz érte köszönet, és talán csak erősebb félelemre és esetleg olthatatlan gyűlöletre tesz szert a féltestvére részéről. Ilyen fiatalon. Cyrilla szégyellte magát a saját önzősége miatt.

Első ízben mosolygott Kahlanra.

- Bizonyára nem csupán borzalmas dolgokat tanított neked Wyborn.

- Csak gyilkolásra tanított. Kit kell megölni, mikor kell ölni, és hogyan kell ölni. Légy hálás, hogy nem tudsz többet a leckéről, és hogy soha nem volt szükséged arra, amit tanított! Nekem volt, és attól félek, még éppen csak elkezdtem használni, amit tanított.

Cyrilla a homlokát ráncolta. Kahlan Inkvizítor volt, nem gyilkos.

- Miért mondanál ilyet?

- Úgy gondoljuk, lelepleztünk egy összeesküvést. Nem fogok beszélni róla, amíg nem ismerem meg a természetét, és nem szerzek bizonyítékot, de azt hiszem, olyan vihart kavarhat, amelyet eddig még egyikünk sem

látott.

Cyrilla megérintette a nővére orcáját, életében egyetlen alkalommal.

- Kahlan, kérlek, maradj! Élvezd az oldalamon, ami az ünnepekből még hátravan! Szeretném, ha itt lennél velem.

Kahlan arca újra magára öltötte az Inkvizítorok szenvtelen maszkját.

- Nem tehetem. A jelenlétemmel csak elrontanám a néped jókedvét. Köszönöm az ajánlatot, de egyedül kell örülnöd ennek a napnak a népeddel, anélkül, hogy én tovább rontanám.

- Badarság. Nem rontana el semmit.

- Mindennél jobban szeretném, ha így lenne, de nem így van. Tartsd észben, amit apánk mondott: elővigyázatosan tartsd szemmel a keltoniakat! Mennem kell. Nyugtalan, zűrzavaros idöket élünk, és látnom kell, hogy az Inkvizítorok megtalálják-e az okát. Mielőtt visszatérek Aydindrilbe, látogatást teszek Keltonban. Megpróbálom elérni, hogy ami történt, többé ne ismétlődjön meg. Tájékoztatni fogom a tanácsot a mai napon történt kellemetlenségről, hogy minden szem a keltoniakon legyen.

Mit tanítottak Aydindrilben, hogy vassá tudta változtatni, ami porcelánnak látszott?

- Köszönöm, Inkvizítor Anya - Cyrilla mindössze ennyit tudott mondani, hogy kifejezze a hűgának a tisztsége miatt kijáró tiszteletet. Közben nézte, ahogy nagy léptekkel távozik a varázsló kíséretében. Ez volt a legbizalmasabb beszélgetés, amit a féltestvérével valaha folytatott. A nyári napforduló fesztivál nem tartogatott számára sok örömet Kahlan távozása után. Ilyen fiatal, és mégis milyen idős.

Ma a Tanácsban Cyrilla meglepetten tapasztalta, hogy Kahlan nem elnökölt a tanács felett. Senki nem tudta, hol volt. Várható volt, hogy távol lesz, amikor Aydindril elesett; gyakran eltávozott inkvizítori minőségében, és valószínűleg megtette, amit tudott, hogy megállítsa D'Hara fenyegetését. Minden Inkvizítor ádáz küzdelmet folytatott a d'harai hordákkal. Cyrilla biztos volt benne, hogy Kahlan sem tett volna kevesebbet, részben azt használva, amit az apja tanított neki.

De az, hogy nem tért vissza azonnal Aydindrilbe, amikor D'Hara visszavonult, aggasztó volt. Talán még nem volt ideje visszatérni. Cyrilla attól félt, Kahlant esetleg megölte egy quad. D'Hara minden Inkvizítort halálra ítélt, és könyörtelenül vadásztak rájuk. Galea menedéket ajánlott az Inkvizítoroknak, de a quadok kérlelhetetlenül és irgalmatlanul mégis megtalálták őket.

Sőt, az Inkvizítor Anya távollétében nem volt varázsló, aki ellenőrzi a Tanács gyűlését. Cyrillának bizsergett a teste a balsejtelemtől, hogy nem lát varázslót. Felismerte, hogy az Inkvizítor és a varázsló távolléte veszedelmes ürt teremtett a Tanács testületeiben.

Amikor látta, ki elnökölt a tanács ülésén, a rossz előérzete riadalommá fokozódott. A keltoni Fyren nagyherceg ült az első székben. Éppen az az ember ítélkezett, aki miatt jött, hogy megszabaduljon tőle. Lesújtó volt látni őt abban a székben ülve, ami mindig csak az Inkvizítor Anyát illette.

A Tanácsot láthatóan nem helyezték vissza abba az állapotba, amibe kellett volna.

Cyrilla mindazonáltal nem vett tudomást a férfiről, hanem inkább a tanács többi tagjára zúdította követeléseit. Fyren herceg azonban felállt, és Középföld ellen irányuló árulással vádolta őt. Volt olyan arcátlan, hogy éppen azzal vádolta őt, amiben ő maga volt vétkes.

Azonkívül Fyren herceg biztosította a Tanácsot, hogy Kelton nem követett el agressziót, hanem csak önvédelemből lépett fel egy mohó szomszéd ellen. Egy tirádában a hatalmi helyzetben lévő nők gonoszságáról tartott nekik előadást. A tanács minden szavát elhitte. Nem hagyták, hogy Cyrilla bizonyítékot szolgáltatson.

Cyrilla döbbenet és szótlanul állt, miközben a Tanács Fyren vádjait hallgatta, és habozás nélkül vétkesnek találták, s fejesztésre ítélték.

Hol volt Kahlan? Hol voltak a varázslók?

Bevinvier kisasszony látomása bebizonyosodott. Cyrillának hallgatnia kellett volna rá, vagy legalább néhány óvintézkedést tennie. Kahlan figyelmeztetése szintén bebizonyosodott; Kelton először irigységből próbált támadni, most pedig, évekkel később megismételte a támadást, amikor kísértő gyengeséget tapasztaltak.

A galeai őrség a nagy udvarban állt készen arra, hogy azonnal hazakísérjék Cyrillát. A királynőnek hozzá kellett fognia Galea védelmének előkészítéséhez, amíg a Tanács részéről küldött erők megérkezhetnek. Ám erre nem került sor.

Az ítélet kimondásakor Cyrilla küzdelem borzalmas hangjait hallotta kintről. Ütközet, gondolta keserűen, Nem ütközet volt, hanem mészárlás. Cyrilla csapatai a tisztelet és hódolat jeleként fegyvertelenül vártak a nagy udvarban, ami nyilvánvaló kifejezése volt annak, hogy alávetik magukat Középföld Tanácsa irányításának.

Cyrilla Királynő az ablaknál állt egy-egy örrrel a két oldalán, és remegett a borzalomtól, ahogy nézte a mészárlást. Néhány emberének sikerült fegyvert ragadnia és a támadóikkal szembeállva bátran felvenni a harcot, de nem volt esélyük. Ötször kevesebben voltak, és többségében fegyverek nélkül. Nem védhették meg magukat. Cyrilla nem tudta megállapítani, vajon valaki megmenekült-e a zűrzavarban. Reménykedett, hogy igen. Imádkozott, hogy Harold köztük legyen.

A fehér hó, ami a földet borította, vörös tengerré változott. Cyrilla megrendült az öldökléstől. Csak a

gyorsaságában rejtett könyörületesség.

Cyrrillát térdre kényszerítették a Tanács előtt. Fyren herceg a markába fogta a királynő hosszú haját és lenyisszantotta a saját kardjával. Az hangtalanul térdepelt, a fejét büszkén feltartotta a népe tiszteletére, a férfiak tiszteletére, akiket az előbb látott meggyilkolni, miközben Fyren olyan rövidre vágta a haját, mint a legalacsonyabb rangú konyhai kisegítőé.

Ami egy órával ezelőtt úgy tűnt, rövidesen véget vet a népe megpróbáltatásainak, inkább az egésznek a kezdetévé vált.

A Cyrilla karját markoló erős ujjak megállásra kényszerítették egy kis vasajtó előtt. A királynő összerándult a fájdalomtól. A folyosó másik oldalán egy nálánál kétszer magasabb durva létra feküdt az oldalán a falhoz támasztva

Megint előrejött a kulcsos ör, hogy kinyissa a zárat. Átkozta a szerkezetet, és panaszkodott, hogy a használat hiánya miatt nehezen működik. Az összes ör keltoninak látszott. Cyrilla nem látott senkit Aydindril Helyőrségéből. Tudta, hogy a legtöbbjüket megölték, amikor Aydindrilt megtámadta D'Hara.

Végül a férfi kitárta az ajtót, és feltárult egy sötét verem. Cyrilla úgy érezte, mintha el akarnának olvadni a lábai. Csak a karját markoló kezek tartották meg őt. Be fogják zárni őt ebbe a sötét verembe. A patkányokkal.

Kényszerítette a lábait, hogy megint szilárdak legyenek. Ő volt a királynő. Ám a pulzusa nem akart csillapodni.

- Hogy merészelsz bevetni egy hölgyet egy patkányoktól hemzsegő üregbe!

Fyren Herceg közel lépett a fekete üreghez. Egyik csípőre tett keze hátrafogta kigombolt királykék kabátját. Másik kezével kiemelt egy fáklyát egy falikarból.

- Patkányok? Ez az, ami nyugtalanít, hölgyem? Patkányok? - Gúnyosan rámosolygott. Túl fiatal volt, hogy ilyen jól képzett legyen pimaszságból. Ha Cyrilla karja szabad lett volna, arcul ütötte volna. - Hadd fokozzam a félelmeidet, Cyrilla királynő!

Behajította a fáklyát a feketeségbe. Ahogy leesett, arckokat világított meg. Egy erős marok elkapta a fáklyát. Férfiak voltak a veremben. Legalább hat, de lehet, hogy tíz.

Fyren herceg behajolt az ajtónyíláson, a hangja visszhangzott az üregben.

- A királynő aggódik, hogy patkányok lehetnek ott lenn.

- Patkányok? - hallatszott egy durva hang a veremből. - Nincsenek patkányok itt lenn. Már nincsenek. Mindet megettük.

Fyren herceg egyik keze fehér fodrokkal a csuklóján még mindig a csípőjén nyugodott. A hangja gúnyos volt a színlelt együttérzéstől.

- Na, látod? Az emberek azt mondják, nincsenek patkányok. Enyhíti ez az aggodalmadat, hölgyem?

Cyrrilla tekintete a lent villódzó fáklyafény és Fyren között cikázott.

- Kik azok a férfiak?

- Nos, csak néhány gyilkos és erőszaktevő, aki ugyanúgy a lefejezésre vár, mint te. Tulajdonképpen elég hitvány barmok. Annyi mindennel kellett foglalkoznom, hogy még nem volt időm gondoskodni a büntetésükről. Attól tartok, komisz állapotba kerülnek ilyen hosszú tartózkodástól lent a veremben. - Visszatért a vigyora. - De biztos vagyok benne, hogy a körükben egy királynő jelenléte finomítani fogja a modorukat.

Cyrrillának erőltetnie kellett, hogy visszatérjen a hangja.

- Követelem a saját cellámat.

Fyren széles mosolya eltűnt. Felvonta egyik szemöldökét.

- Követelsz? Te követelsz? - Hirtelen a királynő arcába vágott. - Te nem követelsz semmit! Te csak egy közönséges bűnöző vagy, az embereim utálatos gyilkosa! Bírószág elé állítottak és elítélték!

Cyrrilla arca égett a férfi kezének sajgó nyomától.

- Nem vethetsz be oda engem... közéjük. - Tudta, hogy reménytelen volt a suttogó könyörgése, de nem tudta magában tartani.

Fyren a vállát forgatva kiegyenesítette a hátát és a kabátját, és ezzel visszanyerte önuralmát. Felemelte a hangját hogy a lentiekhez szóljon.

- Emberek, ugye ti nem becsutelenítenétek meg egy hölgyet?

Halk nevetés visszhangzott felfelé az üregből.

- Hát, persze. Nem szeretnénk, hogy kétszer fejezzenek le. - A durva hang rideg fenyegetéssé mélyült. - Igazán kedvesen fogunk bánni vele.

Cyrrilla meleg, sós vér ízét érezte a szája sarkában.

- Fyren, ezt nem teheted. Követelem, hogy fejezzenek le azonnal.

- Na, már megint: követelözöl.

- Miért nem lehet most végrehajtani? Történjék meg most!

Fyren hátrahúzta a kezét, hogy megint arcul üsse őt, de aztán lejjebb engedte, és visszatért a vigyorgása. - Látod? Először az ártatlanságodat hirdetted, és nem akartad, hogy kivégezzenek, de már meggondoltad. Néhány napot eltöltve ott lenn, velük, könyörögni fogsz, hogy fejezzenek le. Buzgón be fogod vallani az árulásodat

mindazok előtt, akiket összehívunk, hogy szemtanúi legyenek a büntetésednek. Azonkívül, más dolgokkal is kell foglalkoznom. Ezzel most nem vesződhettek. Akkor fognak kivégezni, amikor úgy ítélem meg, hogy ráérek.

Cyrilla növekvő rémülettel csak most kezdte felfogni teljes mértékben, milyen sors várt rá a veremben. Könnyek marták a szemét.

- Kérlek ... ne tedd ezt velem! Könyörgöm.

Fyren herceg a fehér fodrokat simogatta a torkánál, és halkán szólalt meg.

- Próbáltam megkönnyíteni neked, Cyrilla, mert nő vagy. Drefan kése gyors lett volna. Úgy keveset szenvedtél volna. Egy férfit a helyeden soha nem részesítettem volna ilyen kegyben. De te nem fogadtad el az egyszerű megoldást. Hagytad, hogy az Inkvizítor Anya beavatkozzon. Engedted, hogy még egy nő megsértse a férfiak uralmát! A nőknek nincs érzékük az uralkodáshoz. Nem alkalmasak a feladatra. Soha nem lenne szabad megengedni nekik, hogy hadseregeket vezényeljenek vagy nemzetek ügyeibe ártsák bele magukat. Helyre kellett hozni a dolgokat. Drefan meghalt, amikor az egyszerű megoldással próbálkozott. Most a másik módon tesszük helyre a dolgokat.

Bólintott egy mögötte álló férfinak. Az ő odavonszolta a létrát az ajtónyíláshoz, és az egyik végét leengedte a verembe. Közben a Cyrilla karjait fogó kezek odahúzták őt a szélére. A többi férfi kardot rántott, nyilvánvalóan azért, hogy megelőzzék, bárkinek a veremben eszébe jusson feljönni a létrán.

Cyrilla semmit nem tudott kitalálni, hogy ezt megállítsa. Tiltakozásának adott hangot, bár tudta, hogy ostobaság. De képtelen volt uralkodni a rémületén.

- Királynő vagyok, egy hölgy, nem fognak arra kényszeríteni, hogy leereszkedjek egy rozoga létrán!

Fyren herceg pislogott Cyrilla nevetséges tiltakozása hallatán, de aztán intett a kezével az embereknek, hogy húzzák vissza a létrát az ajtónyílásból.

Gúnyosan meghajolt.

- Ahogy óhajtod, hölgyem.

Kiegyenesedett és alig észrevehetően bólintott a királynő karját tartó férfiaknak. Azok elengedték őt. Mielőtt eszébe jutott volna, hogy megmozduljon, Fyren a két melle között mellkason vágta a keze élével.

A fájdalmas ütéstől elvesztette az egyensúlyát. Hátrabillent, át a nyíláson. Le a verembe.

Zuhanás közben arra számított, hogy a kőpadlónak csapódik és meghal. Egy utolsó sóhajrással megbékélt vele, miközben elmúlt dicsőségének kárba vesztett folyama lelki szemei előtt örvénylett. Ide vezetett az egész? Minden semmiért? Hogy összetörje a koponyáját, mint amikor egy tojás leesik az asztalról a padlóra?

Ám kezek kapták el. Mindenütt kezek voltak rajta, nem várt módon a legilletlenebb helyeken. Cyrilla szemei kinyíltak, és látta, hogy az ajtónyílás fénye hangos, visszhangzó csattanással elsötétedik.

Mindenütt arcok voltak körülötte a kísérteties, villódzó fáklyafényben. Ápolatlan, szakállas arcok. Visszataszító, verejtékes, kegyetlen arcok. Alattomos fekete szemek vették célba. Éhes, humortalan vigyorok görbe, hegyes fogakat láttattak. Mennyi fogat! Cyrilla torka összeszorult, a tüdejébe zárta a levegőt. Az elméje felmondta a szolgálatot, és zavaros, hasznavehetetlen képek cikáztak benne.

A földhöz préselték. A kő hideg és fájdalmasan durva volt a hátának. Morgások és mély rikoltások áradtak felé minden oldalról. Férfiak voltak fölötte szorosan egymás mellett. Minden igyekezete ellenére úgy húzták-vonták a férfiak a végtagjait, ahogy akarták. Markolászó, karomszerű kezek szaggatták finom ruháját és durván mardosták váratlanul, felháborítóan felfedett testét.

Aztán Cyrilla olyasmit tett, amit kislány kora óta nem.

Sikított.

7. FEJEZET

Kahlan mozdulatlanul állt. Csupán a nyaklancán függő sima, kerek csontot forgatta a hüvelyk- és mutatóujja között szórakozottan. Az előtte terpeszkedő várost tanulmányozta. Úgy tűnt, a környező meredek lejtők gyengéden körülölelik az épületeket, amelyek szinte teljesen betöltötték a szelíden hullámzó völgy egészét. Az északi végen álló palota magasabb csúcsaival együtt a fal szalagján belül meredek, magas palatetők törtek az ég felé. A kőkemények százaiból egyetlen füstgomolyag sem szállt fel a tiszta levegőbe. Kahlan nem látott mozgást. A főkapuhoz vezető nyílegyenes déli út, a kisebb, kanyargós utak, amelyek szétágaztak és a mellékkapuknál értek véget, valamint azok, amelyek a külső falak mellett együttesen észak felé vezettek, mind-mind elhagyatottak voltak.

A Kahlan előtt alant elterülő lejtős hegyi rétet fehér téli takaró borította. Egy közeli fenyő roskadozó ágát könnyű szellő szabadította meg a hó terhétől, ami sziporkázó felhő formájában kavargott tova. Ugyanez a fuvallat borzolta fel a nő vastag pelerinjének arcához simuló fehér farkas prémjét, de ő aligha vette észre.

Prindin és Tossidin készítette neki a köpenyt, hogy melegítse az északkelet felé tartó útvonalon a zord téli viharokban, amelyek végigsepertek a kietlen vidéken. A farkasok féltek az emberektől, és ritkán mutatkoztak, így Kahlan keveset tudott a szokásaikról. A fivérek nyilai célba találtak ott, ahol ő nem látott semmit. Ha nem látta volna Richardot löni, azt gondolta volna, ezek a lövések megvalósíthatatlanok. A fivérek majdnem olyan kiválóak

voltak, mint Richard.

Bár Kahlan mindig táplált valami meghatározhatatlan ellenséges érzést a farkasok iránt, valójában soha nem nyugtalanodott miattuk. Amióta Richard mesélt neki a farkák szoros családi kötelékeiről, eljutott oda, hogy valamiféle szeretetet érzett irántuk. Nem akarta, hogy a fivérek farkasokat öljenek a meleg pelerin elkészítéséhez, de azok erősködtek, hogy nélkülözhetetlen, úgyhogy végül beleegyezett.

Felfordult a gyomra a döglött állatok megnyúzásának látványától. Az irha alatt feltárult a vörös izom, a fehér csont és ín, az élet lényege, ami oly nemes, amikor élet és szellem tölti meg, és oly' váratlanul hátborzongató, amikor ezek elhagyják.

Ahogy a fivérek nekiláttak a rettenetes munkának, Kahlan csak Brophyra tudott gondolni. Arra a férfira, akit csak azért érintett meg az erejével, hogy így igazolja az ártatlanságát. A varázslója, Giller farkassá változtatta a férfit, hogy felszabadítsa az Inkvizitor mágiájának ereje alól, és így új életet kezdhesen. Kahlan azon morfondírozott, mennyire elszomorodhatnak ezek a farkas családok, amikor a társaik nem térnek vissza többé. Tudta, hogy Brophy párja és falkája is így érezhetett, amikor megölték őt.

Annyi gyilkosságot látott már. Könny szökött a szemébe a rengeteg átélt borzalom felidézésétől, és attól, hogy úgy tűnt, a sok szörnyűség a belátható vég nélkül folytatódni látszott. De legalább a három férfi nem érzett büszkeséget vagy örömet a pompás állatok megölése után, és imát mondtak a farkas testvéreik szellemének, ahogyan nevezték őket.

- Nem kellene ezt tennünk - dörögte Chandalen.

A férfi a dárdájára támaszkodott, és Kahlan tudta, őt nézi, de nem vette le a szemét az előttük elterülő néma városról, a túlságosan nyugodt tájképről. Chandalen hangja nem volt olyan kemény, mint általában. Elárulta a megilletődését, amit egy Ebinissia méretű nagyváros láttán érzett.

Még soha nem volt távol a Sár Népének vidékétől, soha nem látott ennyi épületet, különösen ilyen hatalmas méretűeket nem. Amikor először átfogta a méretét, barna szemeit néma ámulattal meresztette, amit nem tudott palástolni, csípős nyelve pedig ez egyszer cserbenhagyta. Mivel egész életét a faluban töltötte kint a síkságon, bizonyára úgy tűnik neki, mintha mágia szüleményét látná, nem pusztán emberi erőfeszítést.

Kahlan szájalmat érzett miatta és a fivérek miatt, hogy a külvilágról alkotott meglehetősen egyszerű világképüknek össze kellett törnie. Mielőtt ez az utazás véget ér, még többet fognak látni, ami újabb bámulatba ejti majd őket,

- Chandalen, óriási erőfeszítembe került - szinte minden ébren töltött pillanatban -, hogy az én nyelvemre tanítsalak téged, Prindint és Tossidint. Amerre megyünk, sehol sem fogják beszélni a tiéteket. A saját boldogulásotok érdekében teszem ezt. Jogotok van azt hinni, hogy kicsinyes vagyok, vagy hogy azt teszem, amit mondok: törődöm a biztonságotokkal az országotokon kívül. De mindenképpen azon a nyelven fogtok beszélni velem, amit tanítottam nektek.

Chandalen hangja feszültebb lett, de ennek ellenére sem tudta leplezni, milyen aprónak érezte magát, hogy első ízben látott egy hatalmas várost. És még hány, ennél jóval nagyobb fog látni! Hangja elárult valami olyat is, amit Kahlan soha nem érzékelt a részéről: félelmet.

- Aydindrilbe kell vigyelek, nem erre a helyre. Nem kellene ezen a helyen vesztegetnünk az időnket. - A férfi hanghordozása sejtette, hogy szerinte egy ilyen hely csak veszedelmes lehet.

Ahogy hunyorgott a fehér havon vakítóan ragyogó naptól, Kahlan látta, hogy messze lent a két alak megindult az emelkedőn. Hagyta, hogy a kerek csont kicsússzon az ujjai közül.

- Én vagyok az Inkvizitor Anya. A kötelességem, hogy Középföld minden népét ugyanúgy védelmezzem, ahogyan a Sár Népét igyekszem oltalmazni.

- Nem segítséget hozol a népemnek, csak bajt.

A férfi tiltakozása inkább szokásnak tűnt, mint szívből jövő felelősségre vonásnak. Kahlan csendes, fáradt mormogással válaszolt.

- Elég, Chandalen.

Szerencsére a férfi nem erőltette a vitát, hanem másfelé irányította az indulatát.

- Prindinnek és Tossidinnek nem így, a nyílt területen kellene feljönnie a hegyre. Arra tanítottam őket, hogy ne legyenek ilyen ostobák. Ha kisfiúk lennének, elfenekelném őket. Bárki láthatja, merre járnak. Megtennéd a kérésemre, hogy most eljössz a nyílt részről?

Kahlan hagyta, hogy Chandalen visszaterelje őt a fák rejtekébe. Nem azért, mert úgy vélte, szükséges, hanem mert a tudomására akarta hozni, hogy tiszteletben tartja a védelme érdekében tett erőfeszítéseit. Az ellenérzésétől függetlenül, hiszen kényszerítették erre az utazásra, a férfi teljesítette a feladatát, állandóan szemmel tartotta Kahlant, akárcsak a fivérek. Azok mosolyogva és törődéssel, ő mogorván és gyanakvással. Mindhárman éreztették vele, hogy értékes, törekeny szállítmány, amit állandóan őrizni kell. Kahlan tudta, hogy a fivérek őszinték. Abban is biztos volt, hogy Chandalen csupán végrehajtandó feladatnak tekintette a küldetését, akármilyen terhes is legyen az számára.

- Sürgősen el kellene mennünk innen - erősködött megint a férfi.

Kahlan előhúzza az egyik kezét a szörme pelerin alól, és hátrahúzza arcából hosszú hajának egy kósza tincsét.

- Kötelességem tudni, mi történt itt.

- Azt mondtad, az a dolgod, hogy Aydindrilbe menj, ahogy Indulatos Richard kérte.

Kahlan válaszára nélkül elfordult, és mélyebbre ment a hóborította fák közé. Jobban hiányzott Richard annál, hogy el tudja viselni. Minden alkalommal, amikor becsukta a szemét, látta az arcát azzal a tekintettel, amikor azt hitte, Kahlan elárulta őt. Szeretett volna térdre omlani és kiadni magából a sikolyt, ami úgy tűnt, mindig ott rejtőzik elfojtva a felszín alatt, és a nő tilalma ellenére megpróbál kiutat találni. Sikítani szeretett volna azért a borzalomért, amit tett.

De mi mást tehetett volna? Ha igaz az, amit megtudott, és az Alvilágba vezető Fátyol elhasadt, és Richard az egyetlen, aki képes bezárni, és a nyakörv az egyetlen dolog, ami meg tudta menteni az életét, és megadni neki az esélyt, hogy bezárja a Fátylat, akkor nem volt más lehetősége. Hogyan dönthetett volna másképpen? Hogyan tudná Richard valaha tisztelni őt, ha nem nézne szembe a kötelezettségeivel a magasabb cél érdekében. Annak a Richardnak, akit szeret, végül meg kell értenie ezt. Muszáj.

De ha bármi is nem volt igaz belőle, akkor a semmiért szolgáltatotta ki a legszörnyűbb lidércnyomásnak azt a férfit, akit szeret.

Megint azon tűnődött, vajon Richard gyakran megnézi-e a hajtincset, amit adott neki, és gondol-e rá. Remélte, hogy képes lesz megérteni és megbocsátani neki. Annyira el akarta mondani neki, mennyire szereti. Égett a vágytól, hogy magához ölelje. Az egyetlen dolog, amit akart, eljutni Aydindrilbe, Zeddehez, segítségért.

De tudnia kellett, mi történt itt. Elszántan megkeményítette a hátát. Ő volt az Inkvizitor Anya.

Szándékában állt körüljárni Ebinissiat, de az utóbbi két napon megfagyott női tetemek között haladtak el. Soha egyetlen férfi, csak nők, fiataloktól idősekig, gyerekektől nagymamáig. A legtöbben félmeztelenek voltak, néhányan teljesen ruhátlanok. Mindez a legkeményebb télben. A legtöbben egyedül voltak, néhányan viszont csoportokban, összefűjtak a fagyhalálban. Kimerültek vagy túlságosan rémültek és zavarodottak voltak, hogy menedéket keressenek. Nem eszeveszett sietségben, hanem hanyatt-homlok menekültek Ebinissiaból, és inkább a fagyhalált választották, mint a maradást.

A legtöbbször ráadásul borzasztóan meggyalázták, mielőtt minden irányban szétszaladtak a hegyes vidéken. Kahlan tudta, mit tettek velük, mi készítette őket arra, hogy ezt válasszák. A három férfi is tudta, de egyikük sem mondta ki hangosan.

Kahlan szorosabban összehúzta magán meleg pelerinjét. Ez a rémtett nem a d'harai hadseregek műve; túlságosan friss volt. A d'harai csapatokat hazahívták. Biztosan nem tették volna ezt, miután megmondták nekik, hogy vége a háborúnak.

Mivel egy pillanattal tovább sem volt képes elviselni, hogy nem tudta, milyen sorsra jutott Ebinissia, feljebb tolta a vállán az íját, és elindult lefelé a hegyoldalon. A lábízmai végre valahára hozzászoktak a terpeszben járáshoz, ahogyan a hócipőkben kellett mennie, amit a férfiak készítettek neki fűzfából és ínból. Chandalen utána iramodott.

- Nem szabad oda lemenned. Lehet hogy veszély.

- Veszélyes - helyesbített Kahlan, miközben feljebb rántotta a csomagját. - Ha veszedelem lenne ott, Prindin és Tossidin nem lenne kint a nyílt területen. Jöhetsz te is vagy várhatsz itt, de én lemegyek oda.

Chandalen tudta, hogy felesleges vitakoznia, ezért kivételes csendben követte őt. A ragyogó délutáni nap nem hozott melegséget a keservesen hideg napon. Általában fúj a szél a Rang'Shada hegység szélén, de szerencsére ezen a napon a változatosság kedvéért gyenge volt. Néhány napja nem esett hó, így kellemesebben telt az idejük a tiszta időjárásban. Kahlan mégis minden lélegzetvételnél úgy érezte, mintha a beszívott levegőtől megfagyna belül az orra.

Prindinnel és Tossidinnel félúton lefelé találkozott a lejtőn. Azok megálltak előtte, a dárdájukra támaszkodtak, és nehezen lélegeztek. Ez különös volt, mert úgy tűnt, semmi nem fárasztotta ki őket, ám nem voltak hozzászokva a magassághoz. Az arcuk sápadt volt, szép ikermosolyuk hosszú időre eltűnt.

- Kérlek, Inkvizitor Anya - szólt Prindin, és szünetet tartott, hogy levegőhöz jusson a kimerítő mászástól -, nem szabad odamenned arra a helyre. Az őseik szellemei elhagyták azokat az embereket.

Kahlan leoldott a derekáról egy bőrből készült víztömlőt, és előhúzza a pelerinje alól, ahol a testének melege megóvta a vizet a megfagyástól. Odanyújtotta Prindinnek, és unszolta, hogy igyon belőle, mielőtt kifagatja.

- Mit láttatok? Ugye nem mentetek be a városba? Mondtam, hogy ne menjetek a falakon belülre.

Prindin ziháló fivérének nyújtotta a víztömlőt.

- Nem. Rejtőzködni, ahogy mondtad. Nem menni be, de nem is kell. - Lenyalt egy vízcseppet az alsó ajkáról. - Eleget látni kívülről.

A nő visszavette a víztömlőt, amikor Tossidin befejezte, és visszahelyezte a dugót.

- Láttatok embereket?

Tossidin lopva hátrapillantott a hegyről a válla fölé.

- Sok embert látni.

Prindin megtörölte az orrát a kézfejjével, és a fivéréről Kahlanra pillantott.

- Halott embereket.

- Mennyit? Hogyan haltak meg?

Tossidin meglazította a bőrszíjat, ami a nyakánál szorosan tartotta szörme köpenyét.

- Harcban haltak meg. A legtöbbjük karddal, dárdával és íjjal felfegyverkezett férfi. Többen vannak, mint ameddig ismerem a számokat. Soha nem láttam ennyi férfit. Háború volt itt. Háború, és a legyőzötteket meggyilkolták.

Kahlan egy pillanatig mereven bámulta őket, mivel a borzalomtól elakadt a lélegzete. Reménykedett, hogy Ebinissia népe valahogyan megmenekült, hogy sikerült elszökniük.

Háború. Vajon a d'harai haderők tették ezt, miután a háború véget ért? Vagy valami más történt?

Vége ellazultak az izmai, és lefelé bámult a hegyről. Nyitott pelerinje hullámozott, és beengedte a fagyos levegőt. Kalapált a szíve a rettenettől, hogy mi történt Ebinissia népével.

- Le kell mennem oda, hogy lássam, mi történt.

- Kérlek, Inkvizitor Anya, ne menj! - szólt utána Prindin. - Szörnyű látvány.

A három férfi ugrott, hogy kövessék Kahlant, amint a nő menetelt lefelé a hegyről, és a lejtő még fokozta a lendületét.

- Láttam már halott embereket.

Igen távol a városfalaktól kezdtek rátalálni a leterített holttestekre, az összecsapások nyilvánvaló színhelyeire. Feltornyosult rajtuk a hó, és részben betakarta őket. Egy helyen kéz nyúlt ki, mintha alatta a férfi fuldoklott volna, és levegőért nyújtózkodna. A legtöbbjükhöz nem nyúltak állatok vagy madarak, akkora volt a bőség a dögevők számára. Mindannyian a galeai hadsereg katonái voltak, halálukban megfagytak, ahol elestek, véráztatta ruházatuk kökeményen rájuk fagyott, szörnyű sebeik fagyosan tátongtak.

A déli falnál, ahol hatalmas, vaspántokkal keresztezett tölgyajtók magasodtak, lyuk tátongott a kőben, a szélei megolvadtak és feketére égtek. Kahlan állt, és mereven bámulta a követ, ami megolvadt, akár a gyertyáról csöpögő viasz. Csak egy erőt ismert, ami ezt tehette: mágustűz.

Az elméje igyekezett megérteni, amit látott. Tudta, milyenek a mágustűz következményei, de már nem volt több varázsló. Kivéve Zeddet, és úgy vélte, Richardot. Ám ezt biztosan nem Zedd tette.

A falakon kívül minden oldalon fej nélküli holttestek heverték hatalmas, fagyott dombokba halmozva. A fejek kevésbé rendezett kupacokból bámultak ki. A kardokat, pajzsokat és dárdákat külön halmokba hajigálták, amelyek óriási, döglött tarajos sünnnek látszottak. Tömeges kivégzés volt, amit számos helyen egy időben hajtottak végre, hogy hatékonyabban elbánjanak a sokasággal. Mindannyian galeai katonák voltak.

Miközben Kahlan dermedt megrendüléssel bámulta, ahogy kifícamodott végtagok borultak az alattuk lévő társaikra, a mögötte álló három férfihoz szólt halkan.

- A szó, amit nem ismertetek, hogy számba tudjátok venni ezt a sokaságot, az ezer. Úgy ötezer halott férfi lehet itt.

Prindin finoman beszúrta a hóba a dárdája tompa végét, és esetlenül megforgatta.

- Nem tudtam, hogy van olyan szó, amivel meg lehet számolni ennyi embert. - A markával megint megforgatta a dárdát, és suttogóvá halkította a hangját. - Szörnyű hely lesz ez, amikor beköszönt a meleg idő.

- Már most szörnyű hely - mormolta magának a bátyja a saját nyelvén.

Kahlan tudta, hogy itt van a legkevesebb halott. Ismerte Ebinissia védelmi taktikáját. A falak nem voltak biztonságos erődítmények, mint a régi időkben. Ahogy Középföld szövetségének virágkorában növekedett a város, a régebbi, erősebb, erődítményszerű falakat lebontották, és a köveket ezeknek az újabb, a várost jobban körülölelő, külső falaknak az építéséhez használták fel. Ám kevésbé biztonságosra építették, mint a múltban. Inkább a királyi város méretének és büszkeségének szimbóluma voltak, mintsem egy erős, védhető peremsáv.

Támadás idején a kapuk zárva lettek volna, kívül pedig a legerősebb, legtapasztaltabb csapatok, hogy megállítsák a támadókat, mielőtt még esélyük lenne elérni a falakat. Ebinissia igazi védelmét a környező hegyek jelentették, amelyek keskeny hágói gátat vetettek az átfogó támadásnak.

Darken Rahl idejében a d'harai haderők két hónapig ostromolták Ebinissiát, de a védők fel tudták tartóztatni őket a falakon kívül a környező szorosokban. Lefoglalták és könyörtelenül kínozták őket, amíg a támadók a sebeiket nyalogatva, könnyebb prédá után nézve vissza nem vonultak. Bár Ebinissia népe diadalmaskodott, nagy árat fizettek a védők életével. Ha Darken Rahl kevesebbet foglalkozott volna a szelencék megtalálásával, küldhetett volna nagyobb seregeket, és talán lerohanhatták volna a védőket a hágókban, de nem tette. Ezúttal valaki mégis megtette.

Ezek a fej nélküli férfiak annak a külső védelmi gyűrűnek a tagjai voltak. A fal védelme során győzték le és fogták el, majd végezték ki őket, mielőtt a védelmi vonalat áttörték. Nyilvánvalóan a még bent lévők meggyőzése volt a cél, hogy megfélemlítsék, és a mindennemű ellenállás kilátástalan rettenetébe hajszolják őket. Kahlan tudta, hogy még szörnyűbb, ami a falakon belül van. A halott nők, akiket eddig találtak, nagyon is erről árulkodtak.

Megszokásból, és anélkül, hogy egyáltalán felfogta volna, magára öltötte azt a nyugodt arc kifejezést, ami

semmit nem árult el: az Inkvizítor arcát, ahogyan az anyja tanította neki.

- Prindin, Tossidin, azt szeretném, ha ti ketten körüljárnátok a falakat. Tudni akarom, mi van még kívül. Mindent tudni akarok arról, ami itt történt. Tudni szeretném, mikor tették, honnan jöttek a támadók, és hová mentek, amikor végeztek. Chandalen és én bemegyünk. Itt várjatok, amikor befejeztétek!

A fivérek elsiettek az utasítására, összedugták a fejüket, ahogy suttogtak egymásnak. Közben nyomokat és jeleket elemezve mutogattak, amiket egy pillantással megértettek. Chandalen szótlanul haladt Kahlan mellett. Nyíl volt az ijára helyezve, lövésre készen megfeszítette, amikor átléptek a kötörmeléken és keresztülhaladtak a tátongó lyukon.

Egyik férfi sem tiltakozott Kahlan utasításai ellen. A nő tudta, hogy ámulatba ejtette őket a város mérete, de még annál is inkább megrendítette őket annak a rettenete, ami itt történt; tisztelték Kahlannak a halottak iránti elkötelezettségét.

Chandalen tekintete szándékosan figyelmen kívül hagyta a mindenfelé heverő holttesteket, és inkább az árnyékos hézagokat és sikátorokat figyelte a kis sárral tapasztott vesszőfonatból készült házak között. Ezek földművesek és pásztorok otthonai voltak, akik a városhoz közeli földeken dolgoztak. Nem látszottak friss nyomok a hóban; mostanában nem járt itt egy teremtet lélek sem.

Kahlan kiválasztotta a megfelelő utcákat, Chandalen pedig szorosan a nyomában maradt a jobb vállánál, fél lépéssel lemaradva mögötte. A nő nem állt meg szemügyre venni a szanaszét heverő holtakat. Látszott, hogy mind ugyanúgy haltak meg: ádáz csatában ölték meg őket.

- Ezeket az embereket hatalmas seregek győzték le - állapította meg Chandalen csendesén. - Sok ezren, ahogy mondtad. Nem volt esélyük a győzelemre.

- Miért mondd ezt?

- Az épületek között csoportosultak. Ez harcolásra alkalmatlan hely, de ilyen zárt területen ez az egyetlen mód. Én ilyen módon próbálnék védekezni nagy tömeggel szemben - megakadályoznám, hogy az ellenség szétszóródjon mögöttem, hogy kelepcebe ejtsenek. Nagyobb seregek nem lennének annyira kíváloak a kis sikátorokban. Megpróbálnám meggátolni, hogy az ellenség szétszóródjon, és lerohannák őket minden oldalról, hogy ne tudjanak úgy támadni, ahogy szerettek volna, de állandóan rettegniük kelljen attól, hol leszek a következő pillanatban. Nem szabad úgy találkozni az ellenséggel, ahogyan ők szeretnék, különösen, amikor jelentős túlerőben vannak. Idős férfiak és fiúk vannak a katonák között. Fiúk és idős emberek nem jönnek harcolni Chandalen oldalán, hacsak nem látnák, hogy élethalálharcról van szó, és jelentős számbeli hátrányban vagyunk. Hogy ezek az emberek kiálltak és harcoltak mérhetetlenül nagy seregekkel szemben, azt mutatja, hogy bátrak voltak. Idős férfiak és fiúk nem jöttek volna segíteni ilyen bátor embereknek, ha az ellenség nem lett volna ilyen nagyszámú.

Kahlan tudta, hogy Chandalennek igaza van. Mindenki látta vagy hallotta a falakon kívüli mészárlást. Tudták, hogy a vereség halált jelent.

Úgy dőltek az emberi testek, mint a nádszálak erős szélben. Ahogy felmentek a magaslatra, ahol a régi városfalak álltak, még nagyobb számban voltak halottak. Látszott, hogy visszaestek, ahogyan a magasabb területről próbáltak ellenállni. Nem segített rajtuk; legázolták őket.

Minden halott védő volt; egyetlen holttest sem a támadóké. Kahlan tudta, hogy egyesek úgy vélték, ha otthagyják a halottakat, ahol ellenség legyőzése során elesetek, az balszerencsét hoz a jövő csatákban. Azonkívül pedig azt, hogy átengedik a szellemeiket a legyőzöttek szellemei büntetésének. Ugyancsak hitték, hogy ha ott hagyják a halottaikat a vereség színhelyén, az elesett bajtársaik szelleme tovább él, hogy gyötörje az ellenségeiket. Bármik tették is ezt, bizonyára hittek ilyesmiben, és elcipeltek a saját halottaikat a legyőzöttek holttesteitől. Kahlan számos népet ismert, akik hitték, hogy a csatában elesettek ilyen sors várt. Egy nemzet mindet megelőzve foglalt helyet a nő listája élén.

Ahogy egy feldöntött szekér mellett haladtak el, amelynek tűzifa szállítmánya leborult egy halomba, Chandalen megállt egy kis fából készült cégér alatt. Egy leveles növény volt belefáragva egy mozsár és mozsártörő szomszédságában. A férfi egyik kezével elárnyékolta a szemét a napfény elől, és benézett a hosszú, keskeny boltba, ami néhány méterrel hátrább állt, mint a két oldalán álló épületek.

- Mi ez a hely?

Kahlan elsétált mellette, be a szétfúzott ajtókereten át.

- Gyógynövény bolt. - A pultot hasznavehetetlen összeviasságban szétszórta törött üvegek és szárított gyógyfüvek borították. Csak két üvegfedél maradt egészben a világoszöld törmelék között. - Idejártak az emberek gyógynövényekért és orvosságokért.

A pult mögötti faliszekrény, ami a földtől a plafonig ért a keskeny bolt szinte teljes hosszában, több száz kis fából készült fiókot rejtett magában, amelyek patinája besötétedett az ujjak számtalan érintésétől. Azokat, amelyek még a helyükön maradtak, buzogánnyal zúzták szét. A földön heverő fiókokat és tartalmukat lábbal taposták szét. Chandalen leguggolt és kihúzott néhány érintetlenül maradt alsó fiókot, és felületesen megvizsgálta a tartalmukat, mielőtt egyenként visszatolta őket.

- Nissel lenne... hogyan mondd: „Megdöbenni”?

- Megdöbbenve - válaszolta Kahlan.

- Megdöbbenve látná ezt a sok gyógyító növényt. Vének elpusztítani olyan dolgokat, amik segítenek az embereknek.

Kahlan figyelte, ahogy a férfi fiókokat húz ki, aztán pedig visszatolja őket.

- Vének - mondta egyetértően.

Chandalen kihúzott egy újabb fiókot, és elakadt a lélegzete. Mozdulatlanul guggolt egy pillanatig, mielőtt tiszteletteljesen felemelt egy csokor apró növényt, amelyek a tövüknél voltak összekötve egy kis zsinaggal. A parányi száraz levelek sötét zöldesbarnák voltak bíborvörös erezzel.

Halk füttyentés hallatszott a fogai közül.

- Quassin doe - suttopta.

Kahlan a bolt homályos hátsó részét figyelte, és közben a szeme alkalmazkodott a sötétséghez. Nem látott testeket. A tulajdonos bizonyára elmenekült, mielőtt megölték, vagy talán azok egyike volt, akik a hadsereggel együtt ellenálltak a hódítóknak.

- Mi az a Quassin doe?

Chandalen forgatta a csokrot a tenyerében, és a tekintete rezzenéstelenül rászegeződött.

- A quassin doe megmentheti az életét valakinek, aki véletlenül tizlépéses mérget kap, vagy ha valaki elég gyors, amikor ilyen mérgezett nyíllal meglövik.

- Hogyan juthat valakibe véletlenül a mérget?

- Sok mérgező bandu levelet kell hosszú ideig rágni és a szájban megnedvesíteni, mielőtt sűrű péppé főzik. Olykor, ha valaki véletlenül lenyeli a szájában lévő nedv egy részét, vagy túl sokáig rágja, megbetegedhet tőle.

Chandalen kinyitott egy szarvasbőr erszényt, ami az övére volt akasztva, és mutatott a nőnek egy kis faragott, fedeles csont dobozkát. Sötét paszta volt benne.

- Ez tizlépéses mérget, amit a nyilainkra teszünk. A banduból készítjük. Ha egy nagyon keveset ennél belőle, megbetegedni fog. Ha egy kicsit többet ennél, egy jó idő elteltével meghal. Ha többet ennél, gyorsan meghal. De senki nem enne meg, miután elkészült és be van téve ide. - Visszacúsztatta az erszényébe a mérget tartalmazó dobozkát.

- Tehát az ember bevehet egy kevés quassin doe-t, és az rendbe hozza, ha véletlenül lenyel egy kis bandut, miközben a leveleit rágja, hogy elkészítse a mérget? - A férfi válaszképpen bólintott Kahlan kérdésére. - De ha meglőnének valakit tizlépéses nyíllal, nem halna meg, mielőtt magához veheti a quassin doe-t?

Chandalen az ujjai között forgatta csokor növényt.

- Talán. Olykor az ember akaratlanul felsérti magát a saját tizlépéses nyilával, és beveheti a quassin doe-t, amitől rendbe jön. Ha valakit mérgezett nyíllal meglőnek, olykor van ideje, hogy segítsen magán. A tizlépéses nyilak csak akkor hatnak gyorsan, ha a nyakán találják el az embert. Akkor nincs ideje bevenni a quassin doe-t, túl gyorsan meghal. De ha más helyen találják el, esetleg a lábát, a mérget később hat, és van ideje bevenni a quassin doe-t.

- Mi van akkor, ha az ember nincs Nissel közelében, hogy tudjon ilyet adni? Meghalna, ha kint lenne vadászni a síkságon, és véletlenül felsértené magát mérgezett nyíllal?

- Valamikor minden vadász hordott magánál néhány levelet, hogy bevehesse, ha felsértené magát vagy eltalálná nyíllal, és lenne még ideje, hogy cselekedjen. Ha nincs túl sok mérget a nyílon, mint ahogy nincsen, amikor kisebb állatok vadászatára használják, akkor több idő van. A régi időkben, amikor háború volt, az emberek quassin doe-t nyeltek közvetlenül a csata előtt, hogy az ellenség tizlépéses nyilai ne mérgezzék meg őket.

A férfi szomorúan rázta a fejét.

- De nagyon nehéz hozzájutni. Legutóbb nagy árat fizettünk érte, a faluban minden férfinak három íjat és két marék nyilat kellett készítenie, és minden nőnek tálat kellett csinálnia. Már régen elfogyott. Évekkel ezelőtt. Az emberek, akikkel cseréltünk, nem találtak többet. Két férfi meghalt, amióta nincs többé. A népem jól megfizetné, ha megint kaphatna ennyit.

Kahlan fölötte állt, és nézte, ahogy finoman visszateszi a fiókba.

- Vidd el, Chandalen! Add oda a népednek! Szükségük van rá.

Kahlan leguggolt mellé, kihúzta a fiókot, és kiemelte a kis csokrot. Talált a közelben a földön egy négyzet alakú ruhát, amit a bevétel becsomagolására használtak, és begöngyölte a quassin doe növényeket.

- Fogd! - A férfi kezébe nyomta a csomagot. - Ismerem ennek a városnak a népét. Viszonzni fogom nekik, amit elvittem. Mivel fizetni fogok érte, most már az én tulajdonom. Vidd el! Ez az ajándékom a kellemetlenségért, amit a népednek okoztam.

Chandalen a kezében lévő batyura meredt.

- Ez túl értékes ajándék. Egy ilyen hatalmas értékű ajándék arra kényszerít bennünket, hogy a lekötöztetettjeid legyünk.

- Akkor ez nem ajándék, hanem a fizetségem neked, Prindinnek és Tossidinnek, amiért védelmeztek ezen az

úton. Ti hárman kockáztatjátok az életeteket, hogy engem óvjatok. Nagyobb az adósságom annál, mint ez a fizetség. Nem tartoztok nekem több kötelezettséggel.

A férfi a homlokát ráncolva tanulmányozta egy pillanatig a csomagot, aztán kétszer feldobta a tenyerében, mielőtt begyömöszölte a derekán lógó szarvasbőr erszénybe. Bekötötte a hajtókáját a marhabőr szíjjal, és felállt.

- Akkor ez cserében van azért, amit teszünk. Nem tartozunk neked kötelezettséggel ezen az utazáson túl.
- Semmivel - mondta a nő megpecsételve az alkut.

A két ember továbbhaladt a csendes utcákon, a régi városrész boltjai és fogadói mellett. Minden ajtó, minden ablak be volt törve. Üvegszilánkok szikráztak a napfényben, csillogó könnyek a holtakért. A támadó sereg végigsöpört minden épületen, felkutatott minden élő lelket.

- Hogyan talált földet az a sok ezer ember, akik ezen az egy helyen éltek, hogy ellássák a családjukat? Nem lehetett elég elejthető vad vagy megművelhető föld mindenki számára.

Kahlan megpróbálta a férfi szemével látni a várost. Ez bizonyára óriási talány a számára.

- Nem mindenki vadászattal vagy földműveléssel foglalkozott. Az itt élő emberek szakosodtak.

- Szakosodtak? Az mi?

- Azt jelenti, hogy az egyes embereknek különféle szakmája van. Egy dologgal foglalkoznak. Ezüstöt vagy aranyat használnak, hogy megvásárolják a dolgokat, amikre szükségük van, és nem termelik meg vagy készítik el maguk.

- Honnan veszik ezt az ezüstöt vagy aranyat?

- Az emberek, akiknek szükségük van arra a dologra, amire ők szakosodtak, ezüsttel vagy arannyal fizetnek érte.

- És ezek a többiek honnan veszik ezt az ezüstöt vagy aranyat?

- Azoktól az emberektől, akik fizetnek nekik a dolgokért, amiket ők készítenek.

Chandalen kétkedve nézett rá.

- Miért nem cserélnék? Könnyebb lenne cserélni.

- Nos, ez bizonyos értelemben csere. Gyakran előfordul, hogy annak a személynek, akinek kell az, ami neked van, nincs olyasmije, amit te szeretnél. Ezért inkább pénzt ad neked: lapos, kerek koronggá formált ezüstöt vagy aranyat, amit érmének neveznek. Aztán arra használhatod a pénzt, hogy vásárolj dolgokat, amikre szükséged van.

- Vásárolni. - Úgy tűnt, Chandalen próbálgatta a nyelvével a különös szót, miközben végignézett egy utcán tőlük jobbra, és hitetlenkedve rázta a fejét. - Akkor miért dolgoznak az emberek? Miért nem csak elmennek megszerezni ezt az ezüst vagy arany pénzt?

- Néhányan azt teszik. Ezüstöt és aranyat keresnek. Ám az is kemény munka. Nehéz aranyat találni és kiásni a földből. Ezért is használják pénznek, mivel ritka dolog. Ha könnyen lehetne találni, mint a homokszemeket, akkor senki nem fogadná el cserében. Ha könnyen lehetne pénzhez jutni, vagy készíteni, értéktelenné válna, és akkor végül a kereskedelemnek ez a módja - értéktelen pénzzel - kudarcba fulladna, és mindenki éhezne.

A férfi a homlokát ráncolva megállt.

- Miből készül ez a pénz? Mi ez az ezüst vagy arany, amiről beszélsz?

Kahlan nem állt meg a férfival, így annak néhány futólépést kellett tennie, hogy utolérje.

- Az arany... A medál, a nyaklánc, amit a Bantakok adtak ajándékba a Sár Népeinek, hogy kinyilvánítsák, nem akarnak háborúzni, aranyból készült. - Chandalen megértő morgással bólintott. Ezúttal Kahlan állt meg. - Tudod, honnan szereztek a Bantak emberek annyi aranyat?

Chandalen a palatetőket pásztázta a tekintetével.

- Persze. Tőlünk kapták.

Kahlan megragadta a férfi köpennyel fedett karját, és maga felé húzta őt.

- Mit értesz azon, hogy tőletek kapták?

Chandalen megmerevedett a nő érintésére. Nem tetszett neki, hogy rajta van a keze - egy Inkvizitor keze. Nem volt jelentősége, hogy a szörme köpeny elválasztotta a testük valódi érintkezését; elég közel volt a testük. Ha a nő szabadjára engedné féken tartott erejét, az a vékony állatbőr nem lenne akadály; Kahlan ereje páncélzaton is áthatolt már. Engedett a szorításán, és a férfi láthatóan megkönnyebbült.

- Chandalen, honnan szerzett a Sár Népe annyi aranyat?

A férfi úgy nézett rá, mintha Kahlan egy gyerek lenne, aki azt kérdezi, hol lehet földet találni.

- A földben lévő lyukakból. Északon, ahol sziklás a vidékünk, és semmi nem terem vagy él meg, üregek vannak a földben. Ilyen arany van bennük. Kellemetlen hely az. A levegő forró és rossz. Azt mondják, az emberek meghalnak, ha túl sokáig tartózkodnak a föld alatt. Ezekben a mély üregekben van a sárga fém. Ahhoz túl lágy, hogy jó fegyvereket lehessen készíteni belőle, tehát haszontalan.

Chandalen egy kézlegyintéssel elvetette a jelentőségét.

- De a Bantakok azt mondják, az őseik szellemei szeretik a sárga fém látványát, ezért beengedjük őket a földünkre. Bemehetnek a lyukakba, hogy megszerezhessék, és olyan dolgokat készíthessenek, amikre szeretnek ránézni az őseik szellemei, amikor erre a világra jönnek.

- Chandalen, tudnak mások ezekről az üregekről a földben és a bennül lévő aranyról?

A férfi vállat vont.

- Nem engedünk be idegeneket a földünkre. De mondtam, hogy fegyverek készítéséhez túl lágy, tehát értéktelen. A Bantakoknak tetszik, és ők jó cserepartnereink, úgyhogy megengedjük nekik, hogy elvigyenek, amennyit akarnak. Azonban nem visznek sokat, mert kellemetlen bemenni arra a helyre. Senki nem szeretne bemenni oda, csak a Bantakok, hogy örömet szerezzenek az őseik szellemeinek.

Hogyan tudná megmagyarázni neki? A férfi nem értette a külvilág szokásait.

- Chandalen, soha nem szabad használnotok ezt az aranyat. - A férfi arckifejezése arról árulkodott, ő már elmagyarázta, milyen haszontalan, és senki nem vágya rá. - Lehet, hogy ti azt gondoljátok, hasznavehetetlen, mások viszont ölnének, hogy megszerezzék. Ha az emberek megtudnák, hogy arany van a földeteken, előzönlének, hogy megszerezzék. Az arany utáni kínzó epekedés megőrjíti az embereket, és azok bármit megtennének, hogy megszerezzék. Megölnék a Sárembereket.

Chandalen magabiztos arckifejezéssel kihúzta magát. Levette a kezét az íj húrjáról, és megveregette a mellkasát.

- Én és az embereim megvédjük a népünket. Távol tartanánk a kívülállókat.

Kahlan körbemutatott a karjával, és végigtekintett maga körül a holtak százain meg százain.

- Ennyi emberrel szemben? Ezekkel szemben? - Chandalen soha nem látott ennyi embert. Kevés fogalma volt az országán kívül élő tömegekről. - Ezekkel, akik mindaddig jönnek, amíg földre nem söpörnek?

A férfi tekintete követte az ívet, amit Kahlan karja mutatott. Olyan aggodalommal ráncolta a szemöldökét, ami idegen volt tőle. A pökhendisége elillant, ahogy körültekintett a halottakon.

- Az őseink szellemei figyelmeztettek bennünket, hogy ne beszéljünk a földben lévő rossz levegőjű üregekről. Csak a Bantakokat engedjük odamenni, senki mást.

- Gondoskodjatok róla, hogy ez így maradjon! - szólt a nő. - Mert különben jönnek és ellopják.

- Helytelen lenne lopni egy néptől. - A férfi újra megfeszítette az íjhúrt, miközben csalódottságában hangosan kifújta a levegőt. Ha elcserelni készítek egy íjat, mindenki tudja, hogy az Chandalen munkája, mert az olyan kiváló íj. Ha valaki ellopja, mindenki tudja, mi az, és honnan származik. A tolvajt pedig elkapták, és arra kényszerítenék, hogy adja vissza. Lehet, hogy a népe elkergetné. Hogyan állapítják meg ezek az emberek, kié a pénz, ha egy tolvaj elviszi?

Kahlan elméje zakatolt az erőfeszítéstől, ahogy ilyen dolgokat megpróbált elmagyarázni Chandalennek. Legalább megakadályozta abban, hogy a mindenfelé körülötte heverő halottakra kelljen gondolnia. Megint elindult a hóban, és át kellett lépnie egy férfi háta fölé, mert körülötte nem volt hely, egymáshoz olyan közel estek el.

- Ez nehéz kérdés. Ezért őrzik az emberek a pénzüket. Ha valakit lopáson kapnak, szigorú a büntetés, hogy megakadályozzák a tolvajlást.

- Hogyan büntetik a tolvajokat?

- Ha nem lopnak sokat, és szerencsájuk van, esetleg bezárják őket egy kis helyiségbe, amíg a családjuk jóvátétellel szolgálhat azért, amit loptak.

- Bezárják? Az mi?

- A zár egy ajtó elrekesztésére szolgál. A köhelyiségeknek, amikben a tolvajokat elhelyezik, olyan ajtajuk van, amit belülről nem lehet kinyitni. Zár van rajta, amihez kulcs kell, a megfelelő kulcs, hogy ki lehessen nyitni. Úgyhogy nem tudnak kijutni.

Chandalen a mellékutcát ellenőrizte egy ékszerész üzleten túl, ahogy haladtak tovább a főúton.

- Inkább végezzenek ki, mint bezárjanak egy szobába!

- Ha a tolvaj rossz személytől lop, vagy nincs szerencséje, ez történik vele.

Chandalen morgott. Kahlan úgy vélte, nem valami sikeresen magyarázta el neki a dolgokat. Úgy tűnt, a férfi véleménye szerint az egész rendszer kivihetetlen.

- A mi módszerünk jobb. Azt készítünk, amit akarunk. Mindenki azt készít, amire szüksége van. Ez a szakosodási szokás nem a mi módszerünk. Mi csak néhány dologért cserélünk. A mi módszerünk jobb.

- Ugyanazt csináljátok, amit ezek az emberek, Chandalen. Talán nem látod át, de így van.

- Nem. Mindenki sok dologhoz ért. Megtanítjuk az összes gyermekünket, hogyan kell elkészíteni mindazt, amire szükségük van.

- Szakosodtok. Te vadász vagy, sőt több annál, a néped védelmezője. - Kahlan megint a körülötte heverő holtak felé intett a fejével. Néhányuk élettelen szemmel visszabámult. - Ezek a férfiak katonák voltak. Arra szakosodtak, hogy megvédjék a népüket. Az életüket adták, amikor megpróbálták megóvni a népüket. Te ugyanaz vagy, mint ők: katona. Erős vagy, jól bánsz az íjjal és a dárdával, és kiváló vagy abban, hogy felfedezd és megghiúsítsd, amivel mások ártani próbálnának a népednek.

Chandalen egy pillanatig gondolkozott ezen, amíg megállt egy kicsit, hogy leverjen egy súlyos hótömeget a hócipője szegélyéről.

- De ez csak én vagyok. Mivel olyan erős vagyok és bölcs. A népem többi tagja nem szakosodik.

- Mindenki szakosodik, Chandalen. Nissel, a gyógyító, arra szakosodik, hogy beteg vagy sérült embereken segít. Az ideje nagy részét azzal tölti, hogy másokon segít. Hogyan gondoskodik magáról?

- Akiken segít, adnak neki, amire szüksége van. Ha pedig senkinek nem kell segíteni, és így nem kínálhatják élelemmel, akkor mások, akiknek van elég, felajánlják egy részét, hogy Nissel jól táplálkozzon, és kész legyen segíteni rajtunk.

- Látod? Akiken segít, táva kenyérrel fizetnek neki, de ez majdnem ugyanaz a dolog, ahogyan itt a pénzzel teszik. Mivel ő a falu szolgálatára szakosodott, mindenki segít egy kicsit, hogy ott legyen a faluért, amikor szükség van rá. Itt adónak hívják azt, amikor mindenki fizet egy keveset a csoport érdekében, hogy segítsék azok támogatását, akik az egész népért tevékenykednek.

- Te is így jutsz élelemhez? Minden nép ad neked, ahogyan mi tesszük, amikor eljössz bajt okozni nekünk?

Kahlan megkönnyebbült, hogy első ízben nem ellenségesen mondta ezt a férfi.

- Igen.

Chandalen tátongó második emeleti ablakokat vett szemügyre, amint olyan épületek között haladtak tovább, amelyek egyre nagyobbak és díszesebbek voltak. Tőlük balra egy fogadó dupla, vas forgópántos ajtaját betörték, és asztalokat, székeket, edényeket, vörös rózsával hímzett - nyilvánvalóan a Vörös Róza fogadó nevét visszaadó - ágyneműt dobáltak ki az utcára, ahol félig befedte őket a hó. A nyitott ajtón át Kahlan látta egy kötényes konyhai fiú holttestét a földön elnyúlva, a szemei a mennyezetet bámulták, dermedten az utolsóként látottak borzalmától. Nem lehetett több tizenkét évesnél.

- De ezek csak a vadászok és Nissel - tette hozzá Chandalen némi gondolkodás után. - A többiek nem csinálják ezt a szakosodást.

- Bizonyos fokig mindenki csinálja. A nők sütik a táva kenyeret, a férfiak készítik a fegyvereket. A természet is így működik. Bizonyos növények ott nőnek, ahol csapadékos az időjárás, mások ott, ahol száraz. Bizonyos állatok füvet esznek, mások leveleket, megint mások rovarokat, és vannak, amelyek más állatokat. Mindennek megvan a maga szerepe. Nők szülik a gyerekeket, és a férfiak...

Kahlan megtorpant, a kezei a két oldalánál, és a körülötte elesett számtalan holttestre meredt. Kitárta a karját.

- És úgy tűnik, a férfiak azért vannak itt, hogy mindent elpusztítsanak. Látod, Chandalen? A nők arra szakosodtak, hogy életet adjanak, a férfiak pedig arra, hogy elvegyék.

Kahlan a gyomrára szorította az öklét. Veszedelmesen közel volt ahhoz, hogy elveszítse az önuralmát. Émelygés tört rá. Szédült.

Chandalen lopva rápillantott a szeme sarkából.

- A Madarak Atyja azt mondaná, ne ítéljünk meg mindenkit az alapján, amit néhányan tesznek. És a nők nem egyedül hoznak létre életet. Abban a férfiaknak is van része.

Kahlan nyelte a hideg levegőt. Nagy erőfeszítéssel újra elindult, csoszogva tologatta előre a hócipőit. Chandalen hagyta, hogy a nő gyorsabb tempót vegyen fel, ahogy haladt mellette. Kahlan felfelé vette az irányt egy utcán, amit elegáns üzletek szegélyeztek. Miközben átevickélt egy hórólason, a férfi előre mutatott az íjával. Láthatóan ürügyet keresett, hogy témát váltson.

- Miért vannak itt fából készült emberek?

Egy fej nélküli próbabábu hevert ferdén egy ablakpárkányon, félig kidőlve a boltból. A kifinomult ízlésre valló kék ruhát, amit a próbabábu viselt, a dereka körül több sorban fehér gyöngyfüzerek díszítették. Kahlan örült, hogy elterelheti a figyelmét a fejében kavargó gondolatokról, ezért egy kicsit irányt változtatott a kék ruhás próbabábu felé.

- Ez szabóműhely. Ennek az üzletnek a tulajdonosai ruhakészítésre szakosodtak. Ez a fából készült ember egyszerűen egy alak, hogy bemutassa, amit készítenek. Így mások tudomást szerezhetnek róla, milyen igényes munkát végeznek. Ez annak megnyilvánulása, hogy büszkék a munkájukra.

Kahlan megállt a nagy ablak előtt. Minden üvegtábla ki volt törve. Néhány sárgára festett ablakosztó függött ferdén a keret tetejéről. A gyönyörű ruha kék színárnyalata a menyasszonyi ruhájára emlékeztette Kahlant. Érezte, hogy a nyaki ereiben lüktet a vér, ahogy visszanyelt egy jajkiáltást. Chandalen mindkét irányban - felfelé és lefelé - figyelte az utcát, mialatt Kahlan lassan kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a fagyos, kék anyagot.

A próbabábu mellett betekintett a boltba, ahol négyzet alakban napfény vetült a behavazott padlóra, és felfelé, valamint egy alacsony munkaasztalra. Kahlan keze elakadt. Egy kopaszodó halott férfi volt a falhoz szegezve a mellkasán átdöfött dárdával. A pulton arccal lefelé egy nő hevert, a ruháját és az alsószojnyait felgyűrtek a derekára, hogy kilátszott kékké fagyott teste. Egy szabóolló állt ki a hátából.

A helyiség távoli végének homályában egy másik próbabábu állt elegáns férfi kabátban. A sötét kabát elejét több száz kis vágás szaggatta rongyosra. A katonák kétségkívül kérdobáláshoz használták céltáblának a próbabábut, mialatt a sorukra vártak a nőnél. Amikor végeztek nála, nyilvánvalóan halálra döfködtek az ollójával.

Kahlan elfordult a bolttól, és szemben találta magát Chandalennel. A férfi vörös volt. Fenyegetés volt a tekintetében.

- Nem minden férfi egyforma. Elvágom a torkát bármelyik emberemnek, ha ilyen dolgot tenne.

Kahlan nem tudott válaszolni neki, és hirtelen nem volt beszédes kedvében. Ahogy megint elindult, meglazította a nyakán a pelerinjét, mert érezni akarta a hideg levegőt.

Csendben, ám az épületek közötti szél halk, vészjósló zúgásának hangjaira, vonszolták magukat az istállók mellett, ahol minden lónak el volt vágva a torka, valamint fogadók és nagy házak mellett, amelyek párkányzata magasan felettük húzódott, és eltakarta előlük a ragyogó, ferdén érkező napfényt. Egy ajtó két oldalán álló bordázott faoszlopokat karddal vagdostak össze, nyilvánvalóan minden cél nélkül, csak hogy elcsúfítsa a ház eleganciáját.

Az árnyékban hidegebb volt, de Kahlan nem törődött vele. Holttesteken lépkedtek át, amelyek arccal lefelé sebes háttal feküdtek a hóban, valamint felborított szekerek, kocsik, döglött lovak és kutyák között. Az egész a rombolás értelmetlen örületévé olvadt egybe.

Kahlan a földre szegezett tekintettel vánszorgott tovább a hóban. A hideg levegő belemart a húsába, ezért ismét összehúzta a nyakán a pelerint. A hideg nemcsak a melegséget szívta ki belőle, hanem az erőt is. Szilárd eltökéltséggel rakta egymás után a lábait, haladt a célja felé, és valahogyan azt remélte, hogy soha nem éri el.

Ebinissia fagyott halottjaival körülvéve csendes imával töltötte be kínzó magányát.

Kérlek, drága szellemek, tartsátok Richardot életben!

8. FEJEZET

A nap hevétől kopár, kiszáradt, kietlen síkság végláthatatlanul nyúlt el előttük. A távolban délibábként vibráló árnyak, amelyek inogtak és táncoltak a nap izzó vakításában, olyan hatást keltettek, mint az áldozatok, akik megadják magukat egy korlátlan hatalmú ellenségnek. A háttérben a csipkézett hegyek sziklás kősanca húzódott. A csend ugyanolyan nyomasztó volt, mint a hőség.

Richard az ingujjával letörölte a verejtéket a homlokáról. A bőr nyereg nyikorgott, ahogy a férfi áthelyezte a testsúlyát, miközben várt. Bonnie és a másik két ló is nyugton maradt, füleltek, s közben néha a száraz, repedezett földet kaparták, időnként nyugtalanul prüszköltek.

Verna Nővér mozdulatlanul ült Jessup hátán, és úgy kémlelte a végtelen semmit, mintha egy nagy jelentőségű eseményt szemlélt volna. Attól eltekintve, hogy barna fürtjei ernyedten csüngtek, úgy tűnt, nem zavarta a hőség.

- Nem értem ezt az időjárást. Még soha nem hallottam arról, hogy ilyen meleg legyen télen.

- Az időjárás más és más a különböző földrajzi helyeken - mormolta a nő.

- Nem igaz. Amikor tél van, hideg van. Csak nyár derekán van ilyen forróság.

- Láttál már havas hegycsúcsokat nyáron?

Richard változtatott a nyeregfülön nyugvó kezei helyzetén.

- Igen. De csak hegycsúcsokat. A levegő hidegebb ott fent. Mi nem hegycsúcson vagyunk.

A Nővér még mindig nem mozdult.

- Nem csak a hegycsúcsokon más az időjárás. Délen az időjárás nem olyan hideg, mint Északon. Ám ez a hely még inkább különbözik attól. Olyan, mint egy kimeríthetetlen hőforrás.

- És pontosan mi ez a hely?

- Az Elveszettek Völgye - suttogetta a nő.

- Kik veszték el benne?

- Akik létrehozták, és bárki, aki belép. - Végre elfordult egy kicsit, hogy szemügyre vegye Richardot. - Ez a világ vége. Legalábbis a te világodé.

A férfi áthelyezte a testsúlyát a másik oldalra, és Bonnie ugyanígy tett.

- Ha ez a világ vége, miért vagyunk itt?

Verna Nővér a hátuk mögötti területre mutatott.

- Éppen úgy, ahogyan Nyugatföld, ahol születél, elkülönül Középföldtől, Középföld pedig D'Harától, ezek a területek elkülönülnek attól is, ami ennek a helynek a távoli végében fekszik.

Richard a homlokát ráncolta.

- És mi van ennek a másik oldalán?

A Nővér visszafordult az előttük fekvő nagy térség felé.

- Te az Újvilágban éltél. Ezen a völgyön túl terül el az Óvilág.

- Az Óvilág? Még soha nem hallottam az Óvilágról.

- Az Újvilágban kevesen hallottak róla. Elszigetelődött az Újvilágtól, és elfeledkeztek róla. Ez a völgy, az Elveszettek Völgye nagyjából úgy különíti el, ahogyan valamikor a Határ választotta el az Újvilág három területét. A vidék többi része, amelyen átkelünk, sivár, kietlen pusztaság. Aki megkísérli átszelni, és bemerészkedik ebbe a völgybe, soha nem tér vissza. Az emberek azt hiszik, nincs semmi ezen túl, hogy ez Középföld és D'Hara déli vége, és utána nincs semmi, csak amit itt látsz: végtelen pusztaság, ahol szomjan és éhen lehet halni, az ember csontjait pedig kiégeti a nap heve.

Richard a Nővér mellett lelassította Bonnie-t.

- Szóval, mi van ezen túl? És miért nem tud átkelni senki? És ha senki nem tud átkelni, mi hogyan fogunk?

A nő a szeme sarkából nézett rá.

- Egyszerű kérdés, de nem egyszerű megválaszolni. - Egy kicsit hátradőlt a nyergében. - Az Új- és az Óvilág közötti terület némileg összeszűkül, és mindkét oldalán a tenger van.

- A tenger?

- Soha nem láttad az óceánt?

Richard a fejét rázta.

- Nyugatföldön messze délen van, és ott nem élnek emberek. Vagyis nekem így mondták. Másokat hallottam beszélni az óceánról, de én még soha nem láttam. Azt mondják sokkal hatalmasabb, mint bármelyik elképzelhető tó.

Verna Nővér egy kicsit elmosolyodott.

- Igazat mondanak. - Előre fordult, és jobbra mutatott. - Abban az irányban ott a tenger. - Balra mutatott, délkelet felé. - Egy kicsivel messzebb arrafelé is a tenger van. Bár hatalmas terület van közöttük, mégis ez a legkeskenyebb hely az Új- és az Óvilág között. Háborút vívtak itt emiatt. Háború volt a varázslók között.

Richard kiegyenesedett a nyergében.

- Varázslók? Miféle háború?

- Igen, varázslók. Nagyon régen történt, amikor még sok varázsló élt. Amit magad előtt látsz, az ennek a háborúnak a következménye. Mindössze ez maradt hátra emlékeztetőül, milyen mutatóványra képesek a varázslók, akiknek nagyobb az ereje, mint a bölcsessége.

A férfinak nem tetszett a Nővér vádló tekintete.

- Ki győzött?

A nő végre összekulcsolta a kezeit a nyeregfülön, és egy kicsit hagyta ellazulni a vállait.

- Senki. A két felet ez a tengerek közötti terület szigetelte el. Bár a harc befejeződött, senki nem diadalmaskodott.

Richard víztömlő után hajolt.

- Mit szólnál egy kis innivalóhoz?

A Nővér apró mosollyal elvette a tömlőt, ahogy a férfi átnyújtotta neki, és egy nagyot húzott belőle.

- Ez a völgy példa arra, mi történhet, amikor inkább a szíved irányítja a mágiádat, mint a fejed. - A mosolya elillant. - Amiatt, amit tettek, a két világ népei örökre elszigetelődtek. Ez az egyik oka hogy a Fény Nővérei tanítják a Tehetséggel rendelkezőket, nehogy ostobán cselekedjenek.

- Miért harcoltak?

- Mi miatt küzdenek bármikor is a varázslók? Azért folyt a harc, hogy mely varázslók uralkodjanak.

- Meséltek nekem valamit egy varázslók közötti háborúról, ami azon folyt, vajon kellene-e egyáltalán uralkodni a varázslóknak.

A nő visszaadta a víztömlőt, és egyik ujjával megtörölte az ajkait.

- Az egy másik háború volt, de részben ennek a folytatása. Miután ez a hely elszigetelte a harcban állókat, a két ellenséges tábor néhány tagja az Újvilágban rekedt. Mindkét csoport azért ment oda, hogy rákényszerítsék az uralmukat azokra, akik az Újvilágba mentek lakni, valamint azokra, akik mindig is ott éltek.

- Miután az Újvilágban rekedtek, az egyik fél évszázadokra elrejtőzött, és titokban azon fáradozott, hogy megerősödjön, mielőtt megkísérelték megszerezni a hatalmat az egész Újvilág felett. A háború, amely nagyon régen dúlt, újra fellángolt, míg néhány kivételtől eltekintve, akik elmenekültek a d'harai erődjükbe, le nem győzték őket. - A nő Richardra nézve felvonta egyik szemöldökét. - Azt hiszem, a te rokonságod.

Richard merőn nézte egy hosszú pillanatig, majd végül nagyot húzott a forró vízből. Csurgatott egy keveset egy keskeny rongydarabra - ezt Kahlan tanította neki -, és a feje köré kötötte. Egyrészt, hogy hűtse a homlokát, másrészt, hogy hátrafogja egyre hosszabb haját. Richard visszaakasztotta a víztömlőt a nyergére.

- Szóval, mi történt itt?

A Nővér ismét végigmutatott a kezével délkelettől délnyugatig.

- Ahol a szárazföld a legkeskenyebb volt, azaz itt, nemcsak hadseregek, hanem varázslók is csatáztak, és igyekeztek megakadályozni egymás előretörését. A mágusok varázslatokat helyeztek el, mindenféle mágiát üztek, hogy megkíséreljék kelepcébe csalni az ellenfeleiket. Mindkét oldal kimondhatatlan borzalom és veszedelem gonoszságát szabadította el egyformán. Ez húzódik itt előttünk.

Richard a nő üveges tekintetét bámulta.

- Azt akarod mondani, hogy a mágiájuk, a varázslataik még mindig ott vannak valahol?

- Változatlanul.

- Hogyan lehetséges ez? Nem tűntek volna el? Nem is gyengültek?

- Talán - sóhajtott a Nővér. - De többet is tettek. Hogy fenntartsák a varázslataik hatalmát, építményeket emeltek az erő táplálására.

- Miféle építmények képesek erre?

Verna Nővér még mindig a semmibe bámult, vagy talán olyan dolgokra meredt, amiket nem is látott.

- A Pusztulás Tornyai - suttogta.

Richard megcirógatta Bonnie nyakát, és várt. Végül úgy tűnt, Verna Nővér egy mély lélegzetvétellel elhessegette személyes gondolatait, és folytatta.

- Mindkét fél ilyen tornyok szemben álló vonalait építette ki az egyik tengertől a másikig, és felruházta őket a hatalmával és ördögösségével. A tengernél kezdődtek, és itt találkoztak, ebben a völgyben. Ám a két fél által épített tornyok ereje miatt egyik sem tudott elég közel kerülni, hogy a saját vonalának utolsó tornyát befejezze. Amit véghezvittek, holtpontra jutott azáltal, hogy mindkét felet megakadályozta az utolsó torony befejezésében. Ezért maradt egy gyenge pont a mágiájukban. Egy rés.

Richard kényelmetlenül fészkelődött a nyergében.

- Ha van egy rés, miért nem tudnak átkelni az emberek?

- Itt csupán mérséklődik a vonal teljes ereje. A Pusztulás vonala áthatolhatatlan mindkét oldalon, végig a dombokon és hegyeken át a szárazföld végéig és azon túl, a tengeren, ahol gyengül. Ha valaki belép, az feltámasztja a varázslatok, a mágia viharait. Bárki behatol, meghal, vagy ami még rosszabb, esetleg örökké bolyongani fog.

Itt, ebben a völgyben a patt helyzet mindkét oldalon megakadályozta az utolsó torony befejezését, ami lezárta volna a vonalat. Ám a varázslatok ott kóborolnak és áramlanak a résben, mint ahogyan a viharfelhőket sodorja a szél, és helyenként összeütköznek, találkoznak. Mivel ezen a helyen gyengék, van egy labirintus, amelyen át tudnak kelni azok, akikben megvan a Tehetség. A szabad átjárók mindig változnak, és a varázslatok nem mindig láthatóak. Érezni kell őket a Tehetséggel. Még így sem könnyű.

- Tehát ezért képesek végigcsinálni a Fény Nővérei? Mert megvan bennük a Tehetség?

- Igen. De legfeljebb csak kétszer. A mágia megtanulja, hogyan talál meg. Régen a Nővéreket, akik átmentek az Újvilágba és visszatértek, újra küldték, de másodjára egy sem tért vissza soha. - A nő levette Richardról a tekintetét, és a távoli ürességet kutatta. - Ott vannak bent, hogy soha ne lehessen rájuk találni vagy megmenteni őket. A Pusztulás Tornyai és a mágia viharai elragadták őket.

Richard várt, amíg a nő tekintete visszatért hozzá.

- Lehet, Nővér, hogy hűtlenné váltak, és úgy döntöttek, nem térnek vissza. Honnan tudhatnád?

A nő arckifejezése elkomorodott.

- Tudjuk. Néhányan, akik áthaladtak, látták őket ott bent. - A fejét a vibráló messzeség felé döntötte. - Magam is láttam néhányat.

- Sajnálom, Verna Nővér. - Richard Zeddre gondolt. Kahlan talán megtalálja őt, és elmondja neki, mi történt. El kellett hessegetnie Kahlan kínzó emlékét. - Tehát egy varázsló képes lehet végigcsinálni.

- A teljes erejének birtokában lévő varázsló nem. Miután a Tehetséggel rendelkezőket megtanítjuk annak irányítására, engedni kell visszatérni őket, mielőtt az erejük teljesen kifejlődik. A vonal egyetlen célja az, hogy megakadályozza a varázslók átjutását. Egy varázsló teljesen kifejlődött ereje úgy vonzaná a varázslatokat, mint mágnes a vasreszeléket. Ők azok, akiket a mágia keres; miattuk építették a tornyokat. Éppen úgy elvesznének, mint bárki, aki nem tudja használni a Tehetséget, hogy érezze a varázslatok közötti hézagokat. Akár túl kevés, akár túl sok az erőd, elvesztél. Ezért nem tudták befejezni a vonalat, akik létrehozták; a másik fél varázslatainak tartománya megakadályozta, hogy belépjenek. Az alkotásuk holtpontra jutott.

Richard érezte, hogy a reményei alábbhagynak. Ha Kahlan teljesítené a kérését és felkeresné öreg barátját, Zedd nem tudna tenni semmit, hogy segítsen neki. Richard visszanyelte a dermesztő reményvesztettséget, felemelte a kezét és megtapintotta a mellkasán bőrszíjon függő sárkányfogat.

- És felette át lehet jutni? Képes lenne valami átrepülni? A nő a fejét rázta.

- A varázslatok ugyanúgy kiterjednek felfelé a levegőbe, ahogyan kiterjednek befelé a tengerbe. Semmi nem tud olyan magasan repülni.

- Mi a helyzet a tengeri úttal? Ki lehet hajózni elég messzire, hogy kikerüljék őket?

Verna Nővér vállat vont.

- Hallottam történeteket arról, hogy ezt megtették már az idők folyamán. Láttam már életemben hajókat, amelyek elindultak, hogy megkíséreljék, de soha egyet sem láttam visszatérni.

Richard a válla felett hátrapillantott, de nem látott semmit.

- Képes lenne... valaki követni téged?

- Egy-két ember, ha elég közel maradnának, ahogyan neked is tenned kell. Nagyobb tömeg biztosan elveszne. A varázslatok közötti hézagok nem elég nagyok ahhoz, hogy sokan követhessenek.

Richard csendben gondolkodott, végül megkérdezte:

- Miért nem rombolta le senki a tornyokat, hogy a varázslatok széteszoljanak?

- Megpróbáltuk. Nem lehet megtenni.

- Csak mert ti nem találtatok rá módot, Nővér, nem jelenti azt, hogy nem lehet megtenni.

A nő szúrósan nézett rá.

- A tornyok és a varázslatok nemcsak Alkotó, hanem Pusztító Mágia segítségével is készültek.

Pusztító Mágia! Hogyan tudták a régi varázslók megtanulni a Pusztító Mágia használatát? A varázslóknak sosem volt hatalma a Pusztító Mágia felett. Bár Darken Rahlnek mégiscsak volt. Richard lágyított a hangján.

- Hogyan tudják a toronyok megakadályozni a varázslatok erejének kimerülését?

Verna Nővér a gyeplőt babrálta a hüvelykujjaival.

- Mindegyik toronyban benne van egy varázsló életereje.

A hőség ellenére Richard borzongást érzett.

- Azt akarod mondani, hogy egy-egy varázsló az életerejét áldozta a tornyoknak?

- Sőt. Mindegyik torony sok varázsló életerejét foglalja magában.

Richard dermesztő rémülettel bámult a gondolatra, hogy varázslók áldozták az életüket, hogy életerejükkel ruházzák fel a tornyokat.

- Milyen közel vannak egymáshoz a tornyok?

- Azt mondják, némelyek mérföldekre, mások csak néhány lépésnyire. A földben rejlő erővonalak szövődése alapján helyezték el őket. Nem értjük pontosan mit jelent az elrendezésük. Mivel a vonal átlépése, hogy a keresésükre induljunk, a halált jelentené, még azt sem tudjuk, hány torony van. Csak arról a néhányról van tudomásunk, ami ebben a völgyben van.

Richard fészkelődött a nyergében.

- Fogjuk látni valamelyik tornyot az átkelésünk során?

- Nem lehet megjósolni. A házagok állandóan változnak. Néha-néha a nyílások közel visznek egy-egy toronyhoz az áthaladás során. Az első átutazásom alkalmával láttam egyet. Egyes Nővérek soha nem láttak egyet sem. Remélem, soha nem látok többet.

Richard ráébredt, hogy a bal kezével a kardja markolatát szorítja. Az Igazság szó kiemelkedő betűi belenyomódtak a húsába. A markolatot elengedve ellazította a kezét.

- Szóval, mire számíthatunk, mit fogunk látni?

Verna Nővér abbahagyta a távolba bámulást, és visszanézett a férfira.

- Többféle varázslatra számíthatunk. Egyesek a kétségbeesés varázslatai. Ha egy ilyen behálóz, azt jelenti, hogy a lelked kétségbeesetten fog kóborolni örök időkre. Némelyek az öröm és elégedettség varázslatai, amelyek kelepccéjében bűvöletben vész el az áldozat örök időkre. Vannak egyszerűen pusztítóak, amelyek szétszaggatnak. Egyesek olyan dolgokat fognak mutatni, amelyekről félsz, hogy olyanok szorításába menekülj, amelyek a háttérben rejtőzködnek. Mások olyanokkal csábítanak, amikben reménykedsz. Ha engedsz a csábításnak... - A nő közelebb hajolt hozzá. - A közelemben kell maradnod és megállás nélkül haladnod. El kell fojtanod mindenféle vágyadat, mind a félelmet, mind a sóvárgást, hogy másképp ne cselekedj. Érted?

Richard végül bólintott. Verna Nővér újra a vibráló alakokra irányította a tekintetét. Mozdulatlanul ült, és figyelt. Richard úgy vélte, a távolban, a reszkető fény mögött viharfelhőket látott, amelyek sötéten és fenyegetően lebegtek a horizonton. Mást is érzett, ahogy hallotta a morajlásukat. Valahogy megérezte, hogy nem felhők, hanem mágia. Amikor Bonnie megrázta a fejét, Richard megnyugtatóan megpaskolta a nyakát.

Miután figyelt egy ideig, a Nővére nézett, aki mozdulatlanul és feszülten ült.

- Mire vársz, Nővér? Bátorságra?

A nő úgy válaszolt, hogy meg sem mozdult.

- Pontosan. Bátorságra várok, gyermekem.

Ezúttal Richard nem érzett dühöt, amiért „gyermeknek” szólította őt, hanem inkább azt, hogy ez lehet a megfelelő jellemzés, ami a képességeit illette.

A Nővér suttogva és mozdulatlanul folytatta, anélkül, hogy levette volna a szemét az előttük elterülő napégette poklóról.

- Még pólyában voltál, amikor átjöttem, de minden részletre úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. Igen, bátorságra várok.

Richard megszorította Bonnie-t a lábaival, hogy haladásra ösztökélje.

- Minél előbb indulunk, annál hamarabb átjutunk.

- Vagy elveszünk. - A nő elindította a lovát a férfi után. - Annyira égsz a vágtyól, hogy elveszsz, Richard?

- Én már elvesztem, Nővér.

9. FEJEZET

Húsz lépés széles lépcsősorral találták szemben magukat, melynek jobb szélén mentek felfelé, ahol a lendületes rózsaszín márvány korlát mellett tölcészerűen kavargott a szél, és lefújta róla a havat. Kahlan csak egy pillanatra állt meg, amikor ráébredt, hogy elérkeztek az úticéljához. A hócipőit erősen megvetette a lépcsőket borító vastag hóban, és felment az oszlopos előcsarnokba, amelynek párkányát egy sor kőbe vésett szobor díszítette. A faragott kő olyan kifejezően utánozta a redőzött kelmét, hogy úgy látszott, mintha mozogna a könnyű szélben. Mindkét oldalon tíz fehér oszlop tartotta a súlyos koronapárkányzatot - méghozzá szédítő magasságban a boltíves bejárat felett. Ádáz tusában elesett holttestek heverték egymáson mindenfelé a hóval borított pázsitokon, néhányan pedig

úgy ültek a kupolás külső előcsarnok falainál, mintha csak pihennének.

A díszes ajtókat, amelyek az Amnell-dinasztia finoman faragott királyi címerpajzsai ékesítették, és amelyeket a magasban két hegyi oroszlán tartott, szilánkokban heverték az előcsarnok padlóján. A terem távoli végében a füzér faragású boltív két oldalán állt Bernadine királynő és Wyborn király életnagyságú szobra. Mindketten dárdát és pajzsot tartottak az egyik kezükben, a másikban a királynő egy búzakévét, a király pedig egy bárányt. A királynő melleit letörték; kőszilánkok és köpor borította a rozsdavörös márványlapokat. Mindkét szobornak hiányzott a feje.

Kahlán szinte dermedt ujjakkal oldotta ki a hócipői kötését, majd a királynő szobrának támasztotta őket. Chandalen követte a példáját, mielőtt utána ment a törött tükrökkel és szétszaggatott faliszőnyegekkel szegélyezett szalonba. A nő szorosan összehúzta magán a pelerinjét. A lehetetlenség párafelhői lustán emelkedtek fel a teljesen mozdulatlan levegőbe, ami valahogyan sokkal hidegebb volt, mint a kinti.

- Mire használják ezt a helyet? - kérdezte Chandalen suttogva, mintha félne, hogy felébresztheti a holtak szellemét.

Kahlannak erőltetnie kellett, hogy ne suttogjon.

- Ez az ország királynőjének az otthona. A neve Cyrilla.

A férfi hitetlenkedő hangja visszhangzott a köcsarnokban.

- Egyetlen ember lakik egy ilyen helyen?

- Sok ember él itt. Vannak tanácsadók, akik olyasmik, mint a te néped körében az előljárók, és mások, akik az ország ügyeinek irányításáért felelősek, valamint olyan emberek, akik az ő szükségleteikről gondoskodnak, hogy végezhessék a munkájukat. Sok ember nevezi ezt a helyet az otthonának, de a királynő az udvartartás feje, ahogyan ő az országa feje is. Ő áll mindannyiuk felett.

Chandalen csendben követte őt, ahogy Kahlán elkezdte átvizsgálni a palotát. A férfi szeme az egyik csodálatos dologról a másikra siklott; gondosan faragott bútorokról, amelyek most darabokban heverték mindenfelé, a súlyos vörös, kék, aranszínű vagy zöld függönyökre, amelyek a tíz láb magas, szögletes tetejű, most kivétel nélkül kitört ablakokat díszítették.

Kahlán lement egy lépcsőn az alsó helyiségekbe. A tölgy lépcsőfokok minden lépésnél nyikorogtak a hidegben. Chandalen ragaszkodott hozzá, hogy ő lépjen be elsőként minden helyiségbe. Egy megfeszített tízlépéses nyilat tartva maga előtt az egyik lábával belökte az ajtókat, mielőtt megengedte, hogy a nő körülnézzen bent.

Csak holtakat találtak. Néhány helyiségben megtalálták a személyzet egyes tagjait, akiket egy falhoz felsorakoztattak és nyilakkal tűpárnává lőttek. Úgy látszott, mintha a támadók leültek volna a konyhákban egy részeges lakomára, miután kivégezték a szakácsokat, a segédeiket, pohárnokokat, a felszolgálókat, a mosogatókat, a csaposlegényeket és a kis kuktákat. A sörös- és boroshordók üresek voltak. Úgy tűnt, több ételt vágtak a falakhoz, mint amennyit elfogyasztottak.

Mialatt Chandalen a kifosztott éléskamrát vizsgálta át, Kahlannak a szemébe ötlött két fiatal nő, két konyhai alkalmazott holtteste egy hosszú húsvágó tőke mögött a földön. Az egyik teljesen meztelen volt, a másikon pedig csak egy barna, gyapjúharisnya volt a vékony bokájaig legyűrve. Kahlán első feltételezése téves volt. Nem minden alkalmazottat öltek meg a részeges tivornya előtt.

Olyan rezzenéstelen arccal, mint a halott nőké, megfordult, és nagy léptekkel kiment a konyhából, majd elindult felfelé a cselédlépcsőn, hogy ellenőrizze a felső szinteket. Chandalen rohanó léptei dübörögtek mögötte, ahogy a férfi hármásával szedte a lépcsőfokokat, hogy utolérje őt.

Kahlán tudta, a férfinak nem tetszett, hogy nélküle indult el, de az nem tette szavá.

- Van sózott hús. Esetleg vihetnénk egy keveset? Nem hiszem, hogy ezek az emberek elítélnék, ha így tennénk. Nem tagadnának meg tőlünk egy kis ételmet.

Kahlán rátette a kezét a korlátra, miközben kitartóan haladt felfelé, de aztán visszahúzta a pelerinje alá, mert a csiszolt juharfa érintése olyan hideg volt, hogy sajogtak tőle az ujjai.

- Ha megeszed a húst, meghalsz. Megmérgezték, hogy ha a holtak honfitársai közül bárki visszatér erre a helyre és magához vesz itt bármiféle ételmet, ő is meghaljon.

A fő szinten nem találtak holttesteket. Úgy látszott, a hadsereg főhadiszállásának használták. Üres boros- és rumoshordók heverték mindenfelé a bálterem padlóján. Ételmaradékok, korsók és poharak, összetört edények, pipahamu, véres kötések, olajos rongyok, törött vagy elgörbült kardok, dárdák és buzogányok, sötét faforgács egy diófa asztal lábából, amit valaki addig faragcsált, amíg nem maradt más, csak egy csonk, mosdótálak megfagyott vízzel, piszkos fehérnemű, csikokra szaggatott lepedők és mindenféle színű steppelt ágyterítők heverték a szőnyeggel borított padlón. Piszkos csizmák nyomai voltak mindenütt, még az asztallapokon is. A körkörös horzsolásokból úgy látszott, mintha az emberek táncoltak volna a tetejükön.

Chandalen különféle darabkákat vizsgálva sétált keresztül a törmeléken.

- Kettő, talán három napig voltak itt.

A nő egyetértően bólintott, ahogy körültekintett.

- Úgy látszik.

A férfi előre-hátra görgetett a lábával egy boroshordót, hogy ellenőrizze, üres-e. Az volt.

- Kíváncsi vagyok, miért maradtak olyan sokáig. Csak inni és táncolni?

Kahlan sóhajtott.

- Nem tudom. Talán pihentek és ápolták a sebesültjeiket. Talán csak részeges mulatozást csaptak, hogy megünnepeljék az itteni emberek felett aratott győzelmüket.

A férfi szűrös szemmel nézett fel.

- Az öldöklés nem ünnepelni való dolog.

- Azok számára, akik ezt az öldöklést elkövették, az.

Kahlan nagy nehezen rászánta magát, hogy felmenjen a felső szintre vezető lépcsőkön. Nem szívesen ment oda. Ott voltak a hálósobák.

Először a bal szárnyat ellenőrizték: a férfi lakosztályokat. Úgy látszott hálóhelynek használták a csapatok. Egy ilyen nagy létszámú hadseregben, amennyien a támadók voltak, sok magas rangú katona lehetett. A tisztek valószínűleg itt laktak az elegáns szobákban. Az irányításuk alatt álló katonák valószínűleg a fogadókat és közönségesebb házakat használták.

Kahlan egy mély lélegzettel megfeszítette az állkapcsát, hogy megerősítse az elhatározását, és a központi csarnokon keresztül, amelynek erkélye a főlépcsőházra nézett, áthaladt a keleti szárny szobáihoz. Chandalen a nyomában volt, és ki akarta nyitni helyette az ajtókat, hogy elsőként vizsgálja át a szobákat, de a nő itt nem engedte. Kahlan keze egy pillanatig elidőzött a kilincsgombon, majd végül kinyitotta az első ajtót. Állt egy ideig, és a benti látványra meredt. Odament a következő ajtóhoz, felrántotta, majd pedig az azt követőhöz.

Minden szobát használtak. Mindegyik hálósobában ruhátlan nők voltak. Ugyanazt a képet mutatta egyik szoba a másik után. A szőnyegek mocskos állapotából látszott, állandó volt a forgalom. Faforgács hevert kis halmokban szerteszét a padlón, ahol egy-egy férfi azzal töltötte az időt, hogy faragcsált valamit, ami a keze ügyében volt, amíg várt a sorára.

- Most már tudjuk, miért töltöttek itt el néhány napot - szólt Kahlan anélkül, hogy Chandalen szemébe nézett volna. A férfi csendben maradt. A nő csak sutogni volt képes. - Hogy ezt megtehessek.

Az a néhány nap kétségkívül a leghosszabb volt ezeknek a nőknek az életében. Kahlan imádkozott, hogy a szellemeik békében legyenek most.

A nő elért az utolsó ajtóhoz, annak a szobának az ajtajához, amin a fiatalabb nők osztoztak. Lassan kinyitotta, megállt és nézett be, Chandalen szorosan mögötte, a nő válla mellett lesett.

Kahlannak elállt a lélegzete, megfordult és egyik kezét a férfi mellkasára tette.

- Kérlek, Chandalen, várj itt!

A férfi bólintott, miközben dühösen a csizmáját tanulmányozta.

Kahlan becsukta maga mögött az ajtót, és állt ott egy ideig. Az egyik keze maga mellett volt, a másik pedig a szájára tapasztva, ahogy elment egy feldöntött, megrongált szekrény mellett, és haladt a fagyos szoba hosszában az ágy sorok között, miközben az egyik oldalról a másikra meredt. Az értékes kézi tükrök, hajkefék, fésűk és hajtűk, amelyeket valamikor szerető gondoskodással helyeztek el az ágyak közötti asztalokon, most szétszórva heverték a padlón. A kék habos selyem függönyök kissé hullámoztak a jeges levegőben, ami beáramlott a törött ablakokon.

Ők voltak a királynő udvarhölgyei. Tizennégy, tizenöt és tizenhat éves ifjú nők, néhányan egy kicsivel idősebbek. Ezek nem egyszerűen névtelen holttestek voltak; Kahlan sokat ismert közülük.

A királynő magával vitte őket, amikor Aydindrilbe utazott, hogy beszédet mondjon a Tanács előtt. Kahlan nem tudta nem észrevenni őket, a vibrálásukat, az izgatottságtól tágra nyitott szemüket, hogy Aydindrilben lehetnek. Az ő fiatal szemükkel nézve Aydindril nagyszerűségét, Kahlan is új fényben látta az őt körülvevő dolgokat, és mosolyt csalt az ajkaira. Arra vágyott, hogy személyesen vigye őket körutazásra, de az Inkvizitor Anya társasága megrémisztette volna őket, és így nem tette. Ám messziről csodálta őket, és irigyelte a lehetőségekkel kecsegtető életüket.

Kahlan megállt az ágyaknál, a háta feszes volt, a fejét magasan tartotta, az állkapcsát mereven, ahogy húzódozva lepillantott az ismerős arcokra. Juliana, az egyik legfiatalabb, mindig magabiztos és öntudatos volt. Tudta, mit akar, és nem volt bátoratlan, hogy kijárja magának. Mindig elbűvölték az egyenruhás fiatalember: a katonák. Egyszer ez bajba sodorta a gardedámjával, Nelda asszonnyal. Kahlan titokban közbenjárt a lány érdekében, és tájékoztatta Nelda asszonyt, hogy Juliana fecsegése ellenére Aydindril Helyőrségének minden tagja feddhetetlen becsületű férfi, és soha egy ujjal sem érnének a királynő udvarhölgyeihez. A lány csuklóit most az ágy fejének oszlopához voltak kötve, és ahogy fel voltak tépve, úgy látszott, az egész gyötrelmessel teli idő során így voltak. Kahlan csendesen átkozta a szellemeket a kegyetlen humorukért, hogy megadták az ártatlan lánynak azt, amire úgy vélte, vágyott.

A kis Elswyth feküdt a következő véráztatta ágyban. Számtalanszor mellbe döfték és elmetstették a torkát, mint soknak a többiek közül. Ahogyan a disznókat ölik meg. A szoba végében Kahlan megállt az utolsó ágy lábánál. Ashleynek, az egyik idősebb lánynak mindkét bokája az ágy lábának oszlopához volt kötve. Őt egy függőnytartó zsinórral fojtották meg. Az apja volt az egyik segítője a galeai nagykövetnek Aydindrilben. Az anyja a könnyekig megrémült, amikor Cyrilla királynő beleegyezett, hogy magához veszi Ashleyt egyik udvarhölgyének. Hogyan fog

valaha is szavakat találni, hogy elmondja Ashley apjának és anyjának, mi történt az ő kicsi lányukkal a királynőjük szolgálata során?

Ahogy Kahlan visszament ugyanazon az úton a szoba hosszában, és egy utolsó pillantást vetett mindegyik holttestre, mindegyik rémülettel vagy üres alázattal megdermedt arcra, hasztalanul azon tűnődött, miért nem sír. Nem kellene sírnia? Nem kellene térdre omolnia, fájdalmában ordítania, a kezét tördelnie és addig sírnia, amíg belefulladás a könnyekbe? De nem tette. Úgy érezte, mintha nem lennének ontani való könnyei.

Talán túl sok volt. Talán olyan sokat látott ezen a napon, hogy az egyszerűen fásulttá tette. Mint amikor az ember beszáll egy kád fürdővízbe, és először úgy érzi, túl forró, és biztosan leforrázza, ám néhány pere elteltével csak melegnek tűnik.

Finoman behúzta az ajtót. Chandalen pontosan ugyanazon a helyen állt, ahol hagyta őt. Az ujj ízületei elfehéredtek az iján. Kahlan elhaladt mellette, arra számítva, hogy a férfi követi. Nem tette.

- A legtöbb nő sírna - mondta, ahogy az ajtóra meredt.

Kahlan érezte, hogy forróság önti el az orcáit.

- Én nem vagyok olyan, mint a legtöbb nő.

Chandalen nem vette le a szemét az ajtóról.

- Nem, te nem.

Végül levette az ajtóról a tekintetét, és lenézett az ijára. A feszültség kiengedett a válláiból, miközben olyan mély lélegzetet vett, mintha egy ideje ez lett volna az első.

- Szeretnék elmondani neked egy történetet.

Kahlan néhány lépéssel odébb várt.

- Most éppen nem szeretnék történetet hallani, Chandalen. Talán később.

A férfi felé fordította indulatos barna szemét.

- Szeretnék elmondani neked egy történetet - ismételte ezúttal egy kicsit hangosabban.

Kahlan sóhajtott.

- Ha neked fontos, akkor mondd el!

Chandalen a nő szemébe nézve tette meg a közöttük lévő távolságot. Alig egy hüvelykkel alacsonyabb volt nála, de ezúttal magasabbnak látszott.

- Amikor a nagyapám olyan fiatal volt és erős - veregette dagadó mellkasát -, mint én most, volt már felesége és két fia. Sok nép járt a falunkba cserélni. Hagytuk, hogy jöjjön mind. Senkit nem tartottunk távol. Mindenkit szívesen fogadtunk. A Jocopó volt az egyik nép, amely cserélni jött.

- Kik azok a Jocopók? - Kahlan minden népet ismert Középföldön, de ezekről soha nem hallott.

- Egy nép, amely tőlünk nyugatra élt, közel ahhoz a helyhez, ahol a Határ volt.

Kahlan ráncolta a homlokát, ahogy gondolatban egy képzeletbeli térképet tanulmányozott.

- Senki nem él a Sár Népétől nyugatra. Az a terület elhagyatott. Chandalen a szemöldöke alól nézte őt.

- A Jocopó nagy törzs volt. - Egy fejjel magasabbra tartotta a kezét, mint ő volt, majd leengedte maga mellé. - De mindig békések voltak. Mint a Bantakok. Mint a mi népünk. Aztán háborút indítottak ellenünk. Nem tudjuk az okát. De a népünk rettegett. Éjszaka remegtek a félelemtől, hogy másnap esetleg megint jönnek a Jocopók. Eljöttek a falunkba, elvágta a férfiak torkát, a nőket pedig elvitték és ezt tették velük. - A kezét zavartan az ajtó felé lendítette.

- Erőszak - mondta a nő higgadtan. - Nemi erőszaknak hívják. A férfi bólintott.

- A Jocopó törzs ezt tette a mi asszonyainkkal. Sok nőt elraboltak, és elkövezték rajtuk ezt az erőszakot. - Megint az ajtó felé pillantott. - Ahogyan ezekkel a nőkkel tették. Érted?

- Sok férfi követett el rajtuk erőszakot, megkínózták és megölték őket.

A férfi megkönnyebbülten bólintott, hogy nem kellett részleteznie.

- A Sár Népének nem voltak harcosai, mint most mi, mint én. - Megint dagadt a mellkasa, és felemelkedett az álla. Végül kifújta a levegőt. - Soha senkivel nem kellett harcolnunk. A népünkben senki nem akart harcolni másokkal. Úgy gondolták, az helytelen. Ám a Jocopó törzs arra kényszerített, hogy akarjunk harcolni. Elrabolták a nagyanyámat. A nagyapám feleségét. Az apám anyját. A nagyapám megesküdtött, hogy a szellemvilágba küldi a Jocopó törzset. Összegyűjtött férfiakat, olyanokat, akiknek elvitték a feleségét, lánytestvérét vagy anyját, és... - Megtörölte a homlokát, mintha verejtékezne, pedig a hidegben nem izzadt.

Kahlan a férfi karjára tette a kezét. Az ezúttal nem rázkódott össze.

- Értem, Chandalen.

- A nagyapám Gyűlést hívott össze, és felkeresték őt az őseink szellemei. Megsíratta előttük a feleségét, és megkérdezte, megtanítaná-e az ősök szellemei, hogyan állítsa meg a Jocopó törzset. Azt felelték neki, először abba kell hagynia a könnyhullatást, amíg véget nem ér a harc.

Kahlan visszahúzta a kezét, és elgondolkodva cirógatta a nyakánál a prémet.

- Az apám valami nagyon hasonlót tanított nekem. Azt mondta: „Ne hullass könnyeket azok felett, akik már a földben vannak, amíg bosszút nem állítál azokon, akik oda juttatták őket. Utána lesz elég idő.”

Chandalen elismerően helyeselt.

- Akkor bölcs ember volt az apád.

Kahlan csendben várt, amíg végre úgy tűnt, a férfi gondolatban összeszedte a történetek emlékét és folytatta.

- Az ősök szellemei minden éjjel Gyűlésre jöttek a nagyapámhoz. Megtanították arra, mit kell tennie, hogyan kell ölni. Ő megtanította ezeknek a férfiaknak, amit tanult. Megtanította őket, hogyan kenjenek magukra sarat és kössenek magukra füvet, hogy ne lehessen látni őket. Az embereink olyanok lettek, mint az árnyék. A Jocópók nem látták őket, ha olyan közel álltak is, mint mi most.

- A nagyapám és az emberei háborút indítottak a Jocopo törzs ellen. Nem úgy háborúztak, ahogyan a Jocópók tették, hanem ahogyan a szellemek tanították. A Jocopo törzs nappal támadt, mert ők sokan voltak, és nem féltek tőlünk. A szellemek megmondták nagyapának, hogy nem szabad úgy harcolnia a Jocopo törzs ellen, ahogyan ők akartak, hanem félelmet kell ébreszteni bennük az éjszakától, a füves pusztaságtól és minden madár, béka vagy bogár hangjától. Minden egyes Sáremberre öt Jocopo jutott. A nagy létszámuk miatt eleinte nem féltek tőlünk. Öltünk Jocópókat, amikor élelemre vadásztak, amikor a terményeikkel foglalkoztak, amikor az állataikat gondozták, amikor vízért mentek, amikor lekuporodtak, amikor aludtak. Bármely Jocópót. Minden Jocópót. Nem próbáltunk harcolni velük; egyszerűen megöltük őket. Amíg nem volt több Jocopo ezen a világon, csak a szellemvilágban.

A nő egy kis ideig azon morfondírozott, vajon Chandalen úgy értette-e, hogy megölték a gyermekeket is, de tudta a választ; nem volt több Jocopo. Valami más jutott az eszébe, amire az apja tanította: Ha háborút indítanak ellened, a kötelességed, hogy ne mutass könyörületet. Bizonyosan hozzád sem lesznek könyörületesek, és árulója leszel a népednek, olyan, mint az ellenségük, ha a kelleténél több irgalmat tanúsítasz, mert a néped az életével fog fizetni a hibáért.

- Értem, Chandalen. A néped az egyetlen dolgot tette, amit tehetett. A nagyapád azt tette, amit kellett, hogy megvédje a népét. Az apám a következőt is tanította: „Ha megtámadnak, akkor olyan háború legyen, amelyet az ellenséged még a legszörnyűbb rémálmaiban sem képzelt soha. Ha egy kicsivel is szelídebb, az ellenséged kezébe adod a győzelmet.”

- Bizonyára az apád is ismeri az ősei szellemeit. Helyesen tette, hogy megtanította neked a leckéiket. - A férfi hangja megértően elcsendesedett. - Ám tudom, hogy kíméletlen dolog ezek szerint élni, és könyörtelennek tűnhetsz mások szemében.

- Tudom, hogy ez így van. A nagyapád megbecsülést hozott a Sár Népének, Chandalen. Biztos vagyok benne, hogy amikor véget ért, sok könnyet hullatott a népe azon tagjaiért, akiket meggyilkoltak. Chandalen kioldotta a bőrszíjat a nyakán, egy vállrándítással hátralökte a köpenyét, és hagyta, hogy a földre essen. Súlyos szarvasbőr tunikát és nadrágot viselt. Mindkét vállánál volt egy-egy csontkés, amit a felső karjára kötött préri gyapottól szőtt pánt tartott. Az alsó végük hegyesre volt faragva, a másik végén lévő kiszélesedő részt pedig a jobb fogás érdekében ugyanolyan szőtt gyapot borította. Fekete tollak lógtak a végéből.

A férfi megütögette az egyik csontot.

- Ez a nagyapámé. - Megérintette a másikat. - Ez az apámé. Egy napon, amikor lesz egy erős fiam, ő is viselni fog egyet belőlem és egyet az apámból, a nagyapámét pedig nyugalomba helyezzük a földbe.

Amikor Kahlan először látta a csontkéseket, ahogy elhagyták a Sáremberek faluját, azt gondolta, rituális tárgyak. Most már szörnyű bizonyossággal tudta, hogy nem azok. Valódi fegyverek voltak: szellem fegyverek.

- Mik azok a tollak?

A férfi megcírógatta fényes fekete tollakat a jobb vállánál lévő késen.

- Az akkori Madarak Atyja helyezte rá, amikor ez készült. - Megérintette a bal vállán lévőket. - Ezeket pedig a mostani Madarak Atyja helyezte rá. Holló tollak.

A holló hatalmas szellem volt a Sár Népe számára. A képe a halált idézte. Bár Kahlan hátborzongatónak tartotta, hogy az ember a nagyapja és az apja karcsonthiból készült kést viseljen, tudta, hogy ez Chandalen számára megtiszteltetés volt, és így nem szólt semmit, nehogy megsértse a férfi hitét.

- Megtiszteltetést jelent számomra, Chandalen, hogy elhoztad a védelmemre az őseid szellemeit.

A férfi nem látszott boldognak.

- A Madarak Atyja azt mondja, te is Sárember vagy, és oltalmazni kell, ezért viselem őket. Ez a dolgom.

Ismét megcírógatta a nagyapja csontját.

- A nagyapám tanította az apámat és a nagybátyámat, Toffalart - a férfit, akit megöltél -, hogy a népünk védelmezői legyenek. - Megérintette az apja csontját. - Az apám tanított engem. Én fogom tanítani a fiamat, amikor lesz, és egy napon ő fogja magával hordani az én szellememet, amikor a népünket védelmezi.

Azóta, hogy megöltük a Jocópókat, nem sok embert engedtünk a földünkre jönni. Az őseink szellemei arra tanítanak, a halál kihívását jelenti, ha másokat arra ösztönzünk, jöjjenek, amikor akarnak. A szellemek igazat beszélnek. Te elhoztad hozzánk Indulatos Richardot, és eljött miatta Darken Rahl, és megölt sok embert a népünk közül.

Tehát ide vezethető vissza. Chandalentől elvárták, hogy a népe oltalmazója legyen, de gyilkolták őket, és a férfi

nem tudta megakadályozni.

- Az ősök szellemei segítettek nekünk megóvni a Sár Népét és még számtalan embert. Látták, hogy Richard igaz szívű, és ugyanúgy kockáztatja az életét, mint te, hogy megóvjon másokat, akik nem akartak háborúzni.

- A Szellemek házában maradt, mialatt Darken Rahl gyilkolta a népünket. Nem próbálta megállítani őt. Nem harcolt. Hagyta, hogy az embereink meghaljanak.

- Tudod, miért? - Kahlan várt, ám Chandalen rezzenéstelen arccal állt, és mivel a férfi nem válaszolt, folytatta. - A szellemek azt mondták neki, ha felvinné a küzdelmet Darken Rahlal, úgy harcolna, mint Darken Rahl, és akkor Richard meghalna, hogy soha ne segíthessen másokon. Azt mondták neki, ha le akarja győzni Darken Rahl, és megmenteni a többi Sárembert, nem harcolhat úgy, ahogyan Darken Rahl tette, hanem várnia kell, és később a maga módszereivel kell harcolnia. Pontosan úgy, ahogyan a nagyapád utasították a szellemek.

A férfi kétkedve vette tudomásul Kahlan szavait.

- Ez az ő meséje.

- Ott voltam, Chandalen. Hallottam, hogy ezt mondták. Richard harcolni akart. Könnyeket ontott dühében, amikor a szellemek megtiltották neki, hogy harcoljon. Akkor éppen semmit nem lehetett tenni hogy megfékezzük Darken Rahl. Nem Richard hibája volt, és nem is a tiétek. Ugyanúgy nem tehetett volna semmit, hogy megakadályozzad, ahogyan Richard sem tehetett semmit. Ha megpróbálja, meghal, és Darken Rahl győzött volna.

A férfi egy kicsit közelebb hajolt.

- Ha nem hoztad volna el őt, ez nem történt volna. Nem jött volna Darken Rahl a keresésére.

Kahlan kihúzta magát.

- Chandalen, tudod, mi az én munkám? Mi a feladatom?

- Igen. Mint minden Inkvizítor, félelmet keltesz az emberekben magad iránt, hogy utasíthassad őket, mit kell tennük, és mivel félnek, azt teszik, amit mondasz.

- Bizonyos értelemben. Én vezetem Középföld Tanácsát. Én képviselem az összes népet, és védelmezem a jogaikat. Én teszem lehetővé az olyanok számára, mint a Sár Népe, hogy úgy éljenek, ahogyan szeretnének.

- Mi megvédjük magunkat.

Kahlan higgadtan bólintott.

- Úgy gondolod? Minden egyes Sáremberre öt Jocopó jutott. A nagyapád bátor volt, és legyőzött egy számbeli fölényben lévő ellenséget. Ám itt a Sár Népéből minden egyes férfira, nőre és gyermekekre száznál több halott katona jut, és ez csak egy városa ennek az országnak. Úgy legyőzték őket, mintha teljesen jelentéktelenek lettek volna. Száz harcos jutna ezek közül minden Sáremberre, és azt mondtad, bátran harcoltak. Szerinted mennyi esélyetek lenne egy olyan hadsereggel szemben, ami ekkora tömeget le tudott győzni? Akár egy felekkora hadsereggel szemben?

A férfi áthelyezte a testsúlyát, de nem válaszolt.

- Vannak olyan országok, amelyeknek nincs szavuk, mint a Sár Népe vagy a Bantokok törzse. Ők nem képviseltetik magukat a tanácsban. A nagyobb országok, mint ez, és amely legyőzte őket, nagyon erősek, Darken Rahl mégis meghódította őket. Én szólok azon országok nevében, amelyeknek nincs szavuk a Tanácsban. Én védelmezem az óhajotokat, hogy hagyjanak benneteket békében, és megtiltom másoknak, hogy a földekre menjenek. Ha én nem ijesztenék rájuk, és nem utasítanám őket, mit tegyenek, elfoglalnák a földeket. Láttad azt az országot, amelyen átutaztunk. A nagy része nehezen művelhető. Elvinnék a földeket gazdaságok számára, és hogy állatokat tenyészessenek. A szent és sérthetetlen füves területeiteket felégetnék, felszántanák és beültetnék terményekkel, hogy aranyra cseréljék.

Akármilyen bátor és erős vagy, nem lennél képes megvédeni a népedet. Ezek a betolakodók befeketítenék a földeket a sokaságukkal. Csak mert bátor és erős vagy, nem jelenti azt, hogy te fogsz győzni. Az itteni katonák bátrak voltak és erősek, százszor annyian voltak, mint ti, és nézd, mi történt velük! És ez csak egy város. Van sok nagyobb. Bátornak lenni nem jelenti azt, hogy ostobának kell lenned, Chandalen. Láttad, mit műveltek itt. Szerinted meddig tudnál harcolni egy olyan hadsereg ellen, amely ezt tette? Még azt is alig vennék észre, ha az embereid mindegyike megölne ötvenet. Úgy járnátok, mint a Jocopó nép, eltűnnének. Az utolsó emberig.

Kahlan a mellkasához érintette az egyik ujját.

- Én vagyok az, aki megmondja nekik, nem tehetik. Tőled nem félnek, de tartanak tőlem és a szövetségtől, amit képviselek. Kiváló népek vannak Középföldön, olyan nemzetek, amelyek hajlandóak harcolni, hogy megvédjenek másokat, akik kevésbé erősek. Ezek a halottak az egyik ilyen nép tagjai. Azok közül valók, akik mindig támogattak, amikor azt mondtam, egy ország sem támadhat meg másikat, hogy földet szerezzen.

Én vezetem Középföld Tanácsát, és összetartom az országokat, amelyek békét akarnak. Az irányításom alatt harcba szállnának bárki ellen, aki megtámadna másokat. Igen, félelmet ébreszték az emberekben, hogy azt tegyék, amit mondok. De nem azért, hogy a hatalom fényében sütkérezzek. Azért vagyok a hatalom birtokában, hogy Középföld népeit - a Sár Népét is beleértve - megóvjam az elnyomástól. Itt ezek az emberek korábban azért harcoltak, hogy fenntartsák Középföld minden népének a szabadságát, hogy azok úgy élhessenek, ahogy akarnak. Harcoltak értetek, a jogaitokért, noha ti soha nem szereztek tudomást arról, hogy a vérüket ontották értetek.

Kahlan még szorosabban összehúzta a pelerinjét.

- Nektek azelőtt soha nem kellett harcolnotok másokért, amíg nem fenyegetett mindenkit Darken Rahl. Azért mentem el Richarddal a Sár Népéhez, hogy segítséget kérjek. Az őseitek szellemei látták a küzdelmünk igaz voltát, és segítettek nekünk, hogy a Sáremberek és minden más nép szabadon élhessen. A Sár Népének először kellett vért ontania Középföldrét. Az őseitek szellemei látták ennek az igaz voltát, és segítettek nekünk. Középföld népei lekötöztették a Sár Népének az áldozatukért, de ti is az ő lekötöztettjeik vagytok. Indulatos Richard kockára tette az életét a népetekért. Szeretteit vesztette el a küzdelemben ugyanúgy, mint ti. Olyan dolgokat szenvedett el, amiket soha nem tudnál megérteni. Soha nem lennél képes elképzelni, mit tett vele Darken Rahl, mielőtt Richard megölte őt.

Kahlan dühösen állt, forró leheletének felhői felemelkedtek a hideg levegőbe.

- Azért keltek félelmet az emberekben magam iránt, hogy ti továbbra is vakok és önfejtűek lehessetek. Richard és én azért harcoltunk, hogy Középföld minden népét - beleértve a Sárembereket - megóvjuk az olyan gyilkolástól, ahogyan a Jocópók gyilkolták a Sárembereket. Még akkor is, ha megtagadnátok tőlünk a segítséget vagy egyszerűen csak a halát.

Visszhangzott körülöttük a csend.

Chandalen lassan a korláthoz ment, elgondolkodva végighúzta egyik ujját a fényes felületen. Kahlan figyelte, ahogy a férfi leheletének minden egyes lassú felhője szertefoszlik, egyik a másik után. Chandalen halkán szólalt meg.

- Te önfejtűnek tartasz engem. Én is önfejtűnek látlak téged. Talán az apáinknak azt is meg kellett volna tanítaniuk nekünk, hogy belássuk, az emberek olykor nem önfejtűségből teszik, amit tesznek, hanem mert féltik azokat, akiket védelmeznek. Talán nem kíméletlennek kellene látnunk egymást, hanem olyan embereknek, akik a tőlük telhető legjobbat teszik, hogy megőrizték a népük biztonságát.

Apró mosoly ült ki váratlanul Kahlan ajkaira.

- Lehet, hogy Chandalen nem olyan vak, mint gondoltam. Én a magam részéről meg fogok próbálni helyesebben látni, és olyan becsületes embernek tartani téged, aki vagy.

A férfi bólintott és egy kicsit elmosolyodott.

- Indulatos Richard nem ostoba ember. - A korlátra tette a kezeit, és kinézett az első emeletre. - Azt mondta, ha egy embert kellene kiválasztania, hogy az oldalán harcoljon, Chandalent választaná.

- Igazad van - szólt halkán a nő. - Nem ostoba ember.

- Richard úgy is feláldozta magát, mint a párod. Megmentette az embereinket a kiválasztástól, mivel biztosan kiszemelted volna az egyikünket, mert erősek vagyunk. - A hangja büszkén felerősödött. - Valószínűleg engem választottál volna, hogy a legerősebb párod lehessen. Richard megmentett engem.

Kahlan önkéntelenül megint elmosolyodott, miközben a férfi bámult át a korláton.

- Sajnálom, hogy úgy érzed, olyan terhes feladat a páromnak lenni.

Chandalen visszament hozzá. Állt egy pillanatig és a nő szemeit fürkészte, aztán pedig elkezdte kikötni a bal karján lévő szalagot. Eloldotta a szalagot és a csontkést, és a nő elé nyújtotta.

- Nagypa büszke lenne, ha védelmezhetne valakit az övéi közül, az ő Sárembereinek egyikét. - Hátralibbentette a nő pelerinjét a bal vállán.

- Chandalen, ezt nem fogadhatom el. A nagypád szellemét rejti magában.

A férfi figyelmen kívül hagyta Kahlan szavait, és a nő jobb karjára kötötte a pántot.

- Az apám szelleme velem van, és erős vagyok. A népünk védelméért harcolsz. Nagypa veled akarna lenni a harcokban. Kitüntetésben részesíted.

Kahlan felemelte az állát, miközben Chandalen becsúsztatta a pántba a csontkést.

- Akkor megtiszteltetés a számomra, hogy velem van a nagypád szelleme.

- Ez nagyszerű. Most már a kötelességed, hogy úgy harcolj a néped védelméért, ahogyan a nagypám harcolt. Az egész népedért. - Chandalen felemelte a jobb kezét és a csontkésre helyezte. - Esküdj meg, hogy a szívedben hordod ezt a kötelességet!

- Már megesküdtem, hogy megvédem a Sárembereket és Középföld többi népét. Már harcoltam, és folytatni fogom a harcot mindannyiatokért.

A férfi erősebben szorította Kahlan kezét a csontra.

- Esküdj meg Chandalennek!

A nő egy hosszú pillanatig a férfi eltökélt arckifejezését fürkészte.

- Fogadom neked, Chandalen. Megesküszöm a színed előtt.

A férfi mosolygott, miközben visszahúzta a pelerint a nő vállára, a csontkésre.

- Chandalen köszönetet fog mondani Indulatos Richardnak, amikor újra találkozik vele, amiért megmentette attól, hogy az Inkvizitor Anya a párjává válassza. Ki fogom fejezni neki a szerencsekívánatomat. Ő szintén a Sáremberekért harcol, ahogy a Madarak Atyja mondta nekünk.

Kahlan lehajolt, hogy felvegye a férfi köpenyét.

- Tessék. Vedd fel, nem akarom, hogy megfagyj. Még el kell vinned Aydindrilbe.

Chandalen bólintott, és még mindig az arcán volt a kis, feszes mosoly, ahogy a vállára vetette a köpenyt. Ahogy az ajtókra pillantott, a mosolya elillant.

- Valaki járt itt, amióta ezt tették.

Kahlan a homlokát ráncolta.

- Miből gondolod?

- Miért csuktad be az ajtókat, miután körülnéztél?

- A holtak iránti tiszteletből.

- Amikor az ajtókhöz mentünk, csukva voltak. Akik ezt az erőszakot elkövették, nem mutattak tiszteletet. Nem csuktak be minden ajtót. Azt akarták, bárki jön, lássa, mit tettek. Járt itt valaki más, és becsukta az ajtókat.

Kahlan az ajtókra pillantott, látott értelmet abban, amit a férfi mondott.

- Azt hiszem, igazad van - ingatta a fejét. - Akik ezt tették, nem csukták volna be az ajtót.

Chandalen megint a korlátra támaszkodott, és lenézett a széles lépcsőkre.

- Miért vagyunk itt?

- Mert tudnom kellett, mi történt ezekkel az emberekkel.

- Azt láttad kint. Miért vagyunk itt, ebben a házban?

Kahlan a felső szintre vezető lépcsőkre pillantott.

- Mert meg kell tudnom, megölték-e a királynőt is.

Chandalen a vállá felett nézett a nő felé.

- Jelent ő neked valamit?

Kahlan hirtelen észrevette, hogy zakatol a szíve.

- Igen. Emlékszel a szobrokra az ajtó mellett, amin bejöttünk?

- Egy nő és egy férfi.

Kahlan bólintott.

- A női szobor az anyjának a szobra. Az én anyám Inkvizitor volt. A férfi szobor az apjának a szobra. Wyborn Király. Ő volt az én apám is.

Chandalen felvonta a szemöldökét.

- Testvére vagy ennek a királynőnek?

- Féltestvére. - Kahlan a bátorságát összeszedve elindult a lépcsők felé. - Lássuk, itt van-e, aztán pedig folytathatjuk az utunkat Aydindril felé.

Kahlannak még mindig zakatolt a szíve, ahogy a királynő lakosztályának az ajtaja előtt állt. Nem tudta rávenni magát, hogy kinyissa. Irtózatosszag volt az előszobában, de ő alig vette észre.

- Szeretnéd, ha körülnéznék helyetted?

- Nem - válaszolt a nő. - A saját szememmel kell látnom.

Kahlan elfordította a kilincsgombot. Az ajtó zárva volt, és a kulcs még a helyén. A nő megérintette a jeges fémlapot.

- Ez a zár, amiről korábban beszéltem neked - magyarázta, miközben kihúzta a kulcsot és feltartotta. - Ez a kulcs. - Visszahelyezte a kulcsot, és remegő ujjakkal elfordította. - Ha van kulcsod, ki tudod nyitni a zárat és az ajtót.

Valaki nyilvánvalóan bezárta az ajtót a királynő iránti tiszteletből.

Az ablakok ugyanúgy érintetlenek voltak, mint a bútor. A szoba a palota többi részéhez hasonlóan jéghideg volt, de a szag hirtelen elnémította és a lélegzetük visszafojtására készítette őket. A külső szalonban emberi ürülék borított mindent. A két ember döbbsen bámolt. Sötét kupacok pettyezték a szőnyeget, és volt belőlük az írópolcon és az asztalon is. A kék bársonyszékeket és kanapékat sárga, megfagyott vizelet áztatta. Valaki gondosan még a kandallóban is leguggolt.

A köpenyüket az orruk elé tartva óvatosan lépkedtek át a szobán a következő csukott ajtóhoz. A királynő hálósobája még borzalmasabb volt. Alig tudták letenni a lábukat anélkül, hogy belelépjenek. Ám még a padlónál is jobban el volt borítva az ágy; halomban állt rajta az ürülék. Összemaszatolták vele a falak finom virágmintáját. Ha nem lett volna minden szilárdra fagyva, kiűzte volna őket a szobából a bűz. Így éppen hogy elviselhető volt.

Szerencsére holttestek nem voltak. A királynő nem volt itt.

A Kahlan elméjében lévő listán, hogy ki tehetett ezt az egészet, megcsappantak a nevek, és csak egy nemzet maradt. Akik korábban az élen voltak.

- Keltoniak - sziszegte magában.

Chandalen megrökönyödött.

- Miért tették ezt ezek az emberek? Gyerekek ők, akik nem tudnak jobbat?

Miután Kahlan még utoljára körülnézett, a vezetésével visszamentek az előszobába. Újra bezárta az ajtót, és végre mély lélegzetet vett.

- Ez üzenet. Az itt élő nép iránti tiszteletük hiányát szándékozik kifejezni. Azt mutatja, csak megvetést éreznek

ez iránt a nép iránt, és minden iránt, ami az övék. Minden módon bemocskolták az ellenségük becsületét, amire csak gondolni tudtak.

- Legalább a féltestvéred nincs itt.

Kahlan szorosra húzta a pelerinje szíjait a nyakán.

- Legalább.

A nő lement a lépcsőn, még egyszer megállt, hogy megnézze a csukott ajtókat a második emeleten. Chandalen figyelte őt, miután ő is az ajtók sorára pillantott.

Kahlan igyekezett kitölteni a csendet.

- Mennünk kell, hogy megkeressük Prindint és Tossidint.

A férfi arca barázdált volt a felindultságtól.

- Téged ez nem dühít fel?

Kahlan csak akkor ébredt rá, hogy az Inkvizítor arcát viselte.

- Semmi hasznom nem lenne belőle, ha most kimutatnám a dühömet. Amikor eljön az ideje, pontosan tudni fogod, milyen harag van most bennem.

10. FEJEZET

A városfalon ejtett hasadék mellett egy szűk, sárral tapasztott vesszőfonat falú házikóban Kahlan figyelte, ahogy Chandalen kis tüzet rak az épület középpontjában elhelyezkedő gödörben. A két fivért semerre sem látták.

- Melegedj meg! - szólalt meg a férfi. - Én megnézem, Prindin és Tossidin a közelben van-e, és szólok nekik, hol várakozunk.

Miután a férfi elment, Kahlan levette a pelerinjét, bár tudta, hogy nem jó ötlet túlságosan hozzászokni a meleghez, mert később ettől csak kellemetlenebbnek fog tűnni a hideg. A tűz varázsának vonzására közel guggolt, dörzsölgette a kezeit a lángok felett, és borzongott, ahogy a meleg átjárta a csontjait.

A házban két szoba volt, és ez volt a kisebbik, ám ez egy család világának nagy részét jelentette. Az asztal össze volt törve, a fal mellett álló kezdetleges pad azonban nem. Néhány ruhadarab volt szétszórva hajlott bádogtányérok és egy törött rokka társaságában. Az orsók benyomódtak a sárpadlóba.

Kahlan kikeresett a törmelék közül egy horpadt kannát. Úgy gondolta, egyszerűbb azt használni, mint kicsomagolni egyet az övéik közül. Odakint megpúpozta hóval, majd három kőre helyezte a tűzben. Aztán megint jéghideg ujjait melengette, végül hideg arcához nyomta őket. A sarokban egy horpadt bádogdobozban volt a tea, de Kahlan inkább elővette a csomagijából a sajátját, s várta, hogy felolvadjon a hó, és a férfiak visszatérjenek.

Bármennyire is igyekezett, képtelen volt kivenni a fejéből a halott lányok arcát.

Miközben olvadt benne a jéggé vált fehérség, néhányszor tett még havat a kannába. Éppen bugyborékolni kezdett a víz, amikor Prindin jött be az ajtón. A falhoz támasztotta az íját, és egy sóhaj kíséretében nehézkesen lerogyott a padra.

Kahlan felállt és az üres ajtónyílás felé pillantott.

- Hol van a fivéred?

- Hamarosan itt kell lennie. Más-más útvonalon jöttünk vissza, hogy több nyomot tudjunk megvizsgálni. - A férfi nyújtogatta a nyakát, hogy benézzen a másik szobába. - Hol van Chandalen?

- Elment megkeresni téged és Tossidint.

- Akkor hamarosan itt lesz. A fivérem nincs messze.

- Mit találtatok?

- Még több halott embert.

Úgy tűnt, pillanatnyilag nem akart beszélni róla. Ezért Kahlan úgy döntött, vár a kifaggatásával, amíg Chandalen vissza nem ér Tossidinnel.

- Éppen vizet melegítettem. Iszunk egy kis forró teát.

A férfi bólintott, a nőre villantotta vonzó mosolyát.

- Jó lesz forró teát inni.

Kahlan a kanna fölé hajolt, egyik kezével teát szórt bele egy bőr erszényből, a másikkal pedig hátrafogta az arcából hosszú haját.

- Csinos feneked van - hallatszott mögüle a férfi hangja.

A nő felegyenesedett és felé fordult.

- Mit mondtál?

Prindin a nő csípője felé mutatott.

- Azt mondtam, csinos feneked van. Jó formája van.

Kahlan megtanulta, hogy ne lepődjön vagy sértődjön meg Középföld különböző népeinek különös szokásai miatt. A Sár Népének körében például ha egy férfi egy nő melleit dicsérte, annyit jelentett, mint a tudtára adni, alkalmasnak látszik arra, hogy rátermett és egészséges anya legyen, aki képes felnevelni leendő gyermekeit. Olyan bók volt, ami büszke mosolyt váltott ki az érintett nő családtagjaiból, és biztos módszer az udvarló számára, hogy

barátságot kössön a nő apjával. Ám arra kérni egy nőt, hogy a ragacsos agyagtól megmosott hajjal mutakozzon, a legilletlenebb szívességekre való felszólítást jelentette, s egyenértékű volt azzal, mintha az illető felajzott íjat emelt volna fel.

A Sáremberek a nemiség témáját különösen hétköznapi módon kezelték. Kahlan több alkalommal elvörösödött attól, amilyen meglepő és fesztelen módon beszélt Weselan a férjével való együttléteikről. Sőt, alighanem Siddin jelenlétében is megtette.

Ahogy Prindinre meredt, a fiatal nők arcának látványa lebegett a szeme előtt.

Bár Prindin nem a melleit dicsérte, Kahlan úgy vélte, egy nő csípője értelmezhető ugyanannak az anyaságra utaló bókknak a hordozójaként. Tudta, hogy a férfi nem akart tiszteletlenül viselkedni, de neki mégis égne állt a karján a szőr a férfi ragyogó mosolyától. Talán csak alkalmatlan volt az időzítés. Köröskörül a halottak megrendítették. Ám a férfi nem látta a halott fiatal nőket.

Prindin mosolya csak egy kicsit halványult, miközben ránc jelent meg a homlokán.

- Meglepettnék látszol. Richard, az Indulatos még soha nem mondta, milyen remek feneked van?

Kahlan kereste a szavakat, mivel nem tudta, hogyan vessen ennek véget illendően.

- Ilyen kifejezetten soha nem említette.

- Más férfiak biztosan mondták már. Túlságosan tökéletes ahhoz, hogy ne vegyék észre. Nagyon szép formája van a testednek. Jó nézni. Eltölt a vágy, hogy... - A férfi tanácstalanul ráncolta a homlokát. - Nem ismerem a megfelelő szavakat...

A nőnek az arcába szökött a vér, miközben egy lépést tett felé.

- Prindin! - Ellazította az ökleit, és visszanyerte uralmát a hangja felett. - Prindin! Én az Inkvizitor Anya vagyok.

A férfi bólintott, széles mosolya visszatért, de nem annyira magabiztosan.

- Igen, de nő is vagy, és az alakod...

- Prindin! - csikorgatta Kahlan a fogait. A férfi meglepetten pislogott - A Sáremberek között talán helyénvaló ilyen módon beszélni egy nővel, de Középföld más helyein nem az. Másutt ilyen stílusban beszélni sértő. Nagyon sértő. Mi több, én az Inkvizitor Anya vagyok, és egyáltalán nem helyénvaló így beszélni velem.

Prindin mosolya szertefoszlott.

- De te most a Sáremberek egyike vagy.

- Ez talán igaz, de akkor is az Inkvizitor Anya vagyok.

A férfi arca elfehéredett.

- Megsértettelek. - Felugrott a padról, és térdre omlott a nő előtt. - Bocsáss meg, kérlek! Nem akartam tiszteletlenül viselkedni. Csak az irántad való odaadásomat akartam kimutatni.

Kahlan vörös arca lángolt zavarában. Ostobaságot tett: megszégyenítette a férfit.

- Értem, Prindin. Tudom, hogy a szavaid ártalmatlanok, de nem beszélhetsz így az országodon kívül. Mások nem értenék a szokásaitokat, és nagyon megsértődnének.

A férfi majdnem sírt.

- Nem tudtam. Kérlek, mondd, hogy megbocsátasz Prindinnek! - kapaszkodott Kahlan nadrágjába, és erős ujjaiával markolta a csípőjét.

- Igen... természetesen... tudom, hogy nem akartál megbántani. - Kahlan megfogta a férfi csuklóit, és finoman elhúzta a lábairól. - Megbocsátok...

Chandalen belépett az ajtón, és fenyegető tekintet ült ki az arcára. Gyors pillantást vetett Prindinre, mielőtt felnézett Kahlan szemébe.

- Mi ez?

- Semmi. - Kahlan sietősen felsegítette Prindint, ahogy a fivére is belépett a szobába. - De majd meg kell tárgyalnunk, miként illendő hölgyekkel beszélni Középföldön. Vannak dolgok, amiket meg kell tanítanom nektek, hogy megóvjon benneteket a kellemetlenségtől. - Lesimította a nadrágszárait és megdörzsölte a hosszantartó sajtást Prindin erős ujjai helyén, aztán pedig kihúzta magát. - Meséljétek el, mit találtatok!

Chandalen lesújtó pillantást vetett Prindinre.

- Mit műveltél?

Prindin fél lépést hátrált, és elfordította a tekintetét.

- Nem tudtam, hogy hiba lesz. Azt mondtam neki, remek...

- Mondtam, hogy semmiség - szakította félbe Kahlan. - Csak egy kis félreértés. Felejtsd el! - A tűz felé fordult. - Készítettem forró teát. Fogjatok csészéket - van néhány használható ott a földön -, és iszunk egy kis teát, miközben elmondjátok, mit találtatok.

Tossidin odament a csészékért, útközben a fivére fejét ütögette hátulról, és suttogva megdorgálta őt. Chandalen ledobta a köpenyét, és leguggolt a tűz elé, hogy megmelegítse a kezeit. A fivérek odahozták a csészéket, és körbeadták őket. Prindin a tarkóját dörzsölgette.

Kahlan úgy próbálta mindannyiuk tudomására hozni, hogy a szemében Prindin semennyit nem veszített a

becsületéből, hogy rá irányította a figyelmét, és az első kérdését hozzá intézte.

- Mondd el, mit találtál!

Prindin kurtán a másik kettőre pillantott, mielőtt komoly arckifejezést öltött.

- Tíz, talán tizenkét nappal ezelőtt követték el ezt az öldöklést. Az ellenség többsége keleti irányból jött, ők sokan voltak, néhányan pedig messzebből jöttek, Észak és Dél felől. Harcoltak a városbeli férfiakkal a hegyek közötti szorosokban. Azok a városbeli férfiak, akiket nem öltek meg, elmenekültek, amikor az ellenség lerohanta őket. Egyesítették az erőiket, és megpróbálták helytállni. Amikor ide menekültek, az ellenségük üldözte őket. Menekülés közben harcoltak és elesetek.

Egyre több és több támadó özönlött be a hágókon Dél felé kerülve ide, ahol csatáztak. Miután ezeket a férfiakat legyőzték, az elfogottakat pedig megölték, az ellenség áttört a falon. Amikor végeztek ebben a városban, együtt mindannyian megint Kelet felé mentek.

Tossidin bedőlt egy kicsit.

- Mielőtt eltávoztak, elvitték a halottaikat a városból. Szekereket használtak; sok keréknyom van. Talán két napot vett igénybe, hogy az összes halottjukat elvigyék innen. Több ezret. Az itteni emberek bizonyosan úgy harcoltak, mint a démonok. Akik ezt tették, több embert veszítettek, mint amennyit megöltek.

- Hol vannak a holttestek? - kérdezte Kahlan.

- Egy hágóban lévő medencében, keleti irányban - válaszolta Prindin. - A szekerekkel vitték a halottakat az úton, aztán pedig beborították őket a mélyedésbe. Olyan magas halomban vannak, hogy nem tudjuk megállapítani, milyen mély ott a föld.

- Hogy néztek ki? - A nő kortyolt a teából, és mindkét kezével körülfogta a bádogbögrét, hogy átvegye a melegét. - Mit viseltek?

Prindin benyúlt az inge alá, és kihúzott egy darab összehajtott anyagot. Átadta a nőnek a vérvörös csomagot.

- Rudakon voltak ezek. Sok férfi viselt olyan ruházatot, amin ugyanez a jel volt, de nem akartuk levenni a ruhát a halottakról.

Kahlan széthajtogatta a zászlót, és megütközve meredt a kezeire terített hosszú vörös háromszögre. A közepén fekete pajzs volt díszes ezüstsínű betűvel. Az R betűvel. Harci zászló volt a Rahl-ház címerpajzsával és szimbólumával.

- D'harai katonák - suttogta a nő. - Hogyan lehetséges ez? - Felnézett. - Voltak keltoniak is?

A három férfi összenézett. Nem értették. Nem ismerték a keltoniakat.

- Voltak néhányan másféle ruházatban - mondta Prindin. - De a legtöbbször ilyen szimbólum volt az öltözkén vagy a pajzsán.

- És kelet felé mentek?

Tossidin bólintott.

- Nem tudom, hogyan fejezzem ki neked a számukat, de olyan sokan voltak, hogy ha annak a széles útnak, amin haladtak, ugyanazon a pontján állnál, egész nap nézhetnéd a vonulásukat.

- És - szólalt meg Prindin - ahogy haladtak, csatlakoztak hozzájuk mások Északról, ahol várakoztak, majd velük tartottak.

Kahlannak összeszűkült a szeme, ahogy a homlokát ráncolva törte a fejét.

- Sok szekerek voltak? Nagy szekerek?

Prindinből nevetés tört ki.

- Biztosan van nekik több száz. Ezek az emberek semmit nem cipelnek. Szekereket használnak. Azért diadalmaskodnak, mert sokan vannak, pedig lusták. Szekereken utaznak, vagy a holmijaik szállítására használják őket.

- Egy ilyen nagy hadsereg fenntartásához sok ellátmányra van szükség - szólalt meg Kahlan. Ha szekereken utaznak, az frissen tartja őket a küzdelemre.

- És elpuhulttá teszi őket - szólalt Chandalen kihívóan. - Ha az ember cipeli, amire szüksége van, ahogyan mi tesszük, akkor megerősödik. Ha a holmija nélkül gyalogol, illetve szekéren utazik vagy lovagol, akkor legyengül. Ezek a férfiak nem olyan erősek, mint mi.

- Elég erősek voltak ahhoz, hogy elpusztítsák ezt a várost - mondta Kahlan a szemöldöke alól felnézve. - Elég erősek voltak ahhoz, hogy megnyerjék a csatát és megsemmisítsék az ellenfelüket.

- Csak mert sokan vannak - okoskodott Chandalen -, mint a Jocopók. Nem azért, mert erősek vagy jó harcosok.

- A nagy tömegnek - szólalt meg csendesen a nő - megvan a maga ereje.

Ezzel a három férfi egyike sem vitatkozott.

- A seregeik már mind elvonultak. Együtt tartanak Keletre - hajtotta fel a maradék teáját Prindin.

- Keletre. - Kahlan gondolkodott egy pillanatig, a három férfi pedig várt. - Olyan hágón mentek át, ami fölött vékony kötéllíd van kifeszítve? Olyan híd, amin egyszerre csak egy ember tud gyalogosan átkelni?

A fivérek bólintottak.

Kahlan felállt.

- A Jara-hágó - suttogta magában, miközben megfordult és kibámult az ajtón. - Az egyike azoknak, amelyek elég nagyok a szekerek számára.

- Van még valami - szólalt meg Tossidin, és ő is felállt. - Talán öt nappal azt követően, hogy elindultak, újabb emberek jöttek. - Mindkét kezét szétterpesztett ujjakkal feltartotta. - Ennyi követte el itt a mérszárlást. - A jobb kezének egyetlen kisujja kivételével mindet összecsukta. - Ennyien jöttek ide azt követően.

Kahlan Chandalenre pillantott.

- Akik becsukták az ajtókat.

A férfi bólintott, a két fivér pedig a homlokát ráncolta.

- Átkutatták a várost - folytatta Tossidin. - Emberek már nem voltak, hogy megöljék őket, ezért követték a nyomokat, követték azokat, akik Kelet felé mentek. Hogy csatlakozzanak hozzájuk.

- Nem - szólalt meg Kahlan. - Nem voltak a szövetségesei azoknak, akik ezt tették. Nem azért mentek, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Bár valóban utánuk mennek.

Prindin fontolgatta ezt egy pillanatig.

- Akkor ők is meg fognak halni, ha utoléri azokat, akik ezt tették. Nem olyan nagy a létszámuk, mint azoknak, akiket üldöznek. Úgy fognak járni, mintha bolhák próbálnának megenni egy kutyát.

Kahlan felkapta a pelerinjét és a vállára vetette.

- Induljunk! A Jara-hágó elég széles, és könnyű nagy szekerekkel átkelni rajta, ugyanakkor nagyon hosszú és kanyargós. Ismerek kis szorosokat - mint amelyik azon a kötéshídon visz át a Jara felett, majd fel a Hárpia-hasadékon át -, ahol hadsereg nem tud átkelni, de mi igen. És sokkal rövidebb. Amennyit ők három vagy négy nap alatt haladnak, mi meg tudjuk tenni egy nap alatt.

Chandalen felállt, de kényelmesen tette.

- Inkvizítor Anya, ha ezeket az embereket követjük, nem jutunk el Aydindrilbe.

- Át kell mennünk az egyik hágón, hogy eljussunk Aydindrilbe. A Hárpia-hasadék ugyanolyan jó, mint bármelyik.

Chandalen még mindig nem mozdult, hogy visszavegye a köpenyét.

- De egy több ezer fős hadsereg vonul ott. Olyan kevés kellemetlenség árán akartál Aydindrilbe jutni, ahogy csak lehet. Az az út sok kellemetlenséget tartogat.

Kahlan ráhelyezte egyik csizmáját egy hócipőre, és elkezdte rögzíteni a kötését. Szemei előtt a halott lányok arca lebegett.

- Az Inkvizítor Anya vagyok. Nem fogom hagyni, hogy ez történjen Középföldön. Ez a kötelességem.

A férfiak kényelmetlenül tekintgettek egymásra. A fivérek indultak, hogy visszavegyék a hócipőjüket. Chandalen nem mozdult.

- Azt mondtad, az a kötelességed, hogy Aydindrilbe menj, ahogy Indulatos Richard kívánta. Azt mondtad, úgy kell tenned, ahogy kérte.

Kahlan abbahagyta a másik hócipője felkötésével való foglalatosságot. Megkeményítette az aggodalom. Fontolgatta Chandalen szavait, de csak kurtán.

- Nem állok el attól sem. - Befejezte a kötözést, és felállt. - De Sáremberek vagyunk. Vannak más kötelességeink is.

- Más kötelességeink?

Kahlan megütögte a pelerinje alatt a karjára kötött csontkést.

- A szellemekkel szemben. A Jocopók, a Bantokok, és most ezek az emberek gonosz szellemekre hallgattak, és emiatt elmondhatatlan gázságot műveltek. Olyan szellemekre hallgattak, amelyek a Fátyol hasadékan jönnek át. Ezért vannak kötelezettségeink a őseink szellemeivel és azok élő leszármazottaival szemben.

Kahlan tudta, hogy a Fátyol bezárása érdekében el kell jutnia Zeddhez, hogy segítséget szerezzen Richardnak. Lehetséges, hogy Richard az egyetlen, aki képes bezárni a Fátylat. Chandalennek igaza volt; el kell jutniuk Aydindrilbe.

Ám a lányok arca még mindig betöltötte az elméjét. Még mindig átjárta őt az a borzalom, amit velük követtek el.

A két fivér a padon ült és kötözte fel a hócipőjét. Chandalen odalépett Kahlanhoz.

- Mi hasznunk származik belőle, ha utolérjük azt a hadsereget? Ez nem helyes - jegyezte meg fojtott hangon.

A nő Chandalen barna szemeibe nézett. Nem ellenszegülés volt bennük, mint azelőtt, hanem őszinte aggodalom.

- Chandalen, azok a férfiak, akik ezt az öldöklést elkövették, és kelet felé mentek, valószínűleg ötvenezer főt számlálnak. Azok, akik becsukták az ajtókat a palotában és üldözik a hadsereget, talán ötezren lehetnek. Tele vannak indulattal, de ha utoléri azokat, akiknek a nyomában vannak, őket is lemészárolják. Ha van rá esélyem, hogy ötezer embert megóvjak a haláltól, akkor élnem kell ezzel a lehetőséggel.

A férfi felvonta a szemöldökét.

- És ha közben téged is megölnek, akkor milyen hatalmasabb gonoszság fog elszabadulni?

- Ezért vagytok velem ti. Hogy meg ne öljenek.

Kahlan elindult az ajtó felé. Chandalen finoman megfogta a karját és megállította. Higgadtan beszélt.

- Hamarosan besötétedik. Itt tudunk pihenni és főzni ma éjjel. Reggel indulhatunk, miután kipihentük magunkat.

- Hamarosan fent lesz a hold, és megvilágítja az utunkat. Nincs vesztegetni való időnk. - Kahlan a férfihoz hajolt. - Én most továbbmegyek. Ha olyan erős vagy, ahogy mondod, velem jössz. Ha nem, pihenhetsz itt.

Chandalen csipőre tette a kezét. Összeszorított ajkakkal mélyen kifújta a levegőt. Csalódottan beletörődött.

- Nem tudsz többet gyalogolni, mint Chandalen. Mi is megyünk.

Kahlan gyors, feszes mosolyt vetett rá, és kiviharzott az ajtón. A fivérek felkapták az íjukat, és ugrottak, hogy kövessék. Közben Chandalen is lehajolt, hogy felkötözze a hócipőjét.

11. FEJEZET

Richard figyelte, amint a lovak legelik a nem létező fűvet, és viszketős szakállát vakargatta. A völgy felszíne kiégett és meddő volt, de úgy tűnt, a lovak olyan elégedetten legelésznek, mintha friss zöld fű lenne a lábuk alatt. Úgy tűnt, káprázat tévesztette meg és csalogatta még a lovakat is. A férfi azon morfondírozott, mi nincs ott, amit látni fog.

Verna Nővér végre megmozdult, felemelte Jessup kantárját, és visszahúzta a kóborlásból.

- Erre.

Baljós, sötét felhők fogták körül az előttük elterülő földet, és gomolyogtak, mintha ők is élnének és türelmetlenül várnák őket. Richard tovább húzta a másik két lovat és követte a Nővért. A nő azt mondta, gyalogolniuk kell, mert a lovakat váratlanul láthatatlan dolgok rémíthetik meg, és akkor tehetetlenül belevihetik őket egy varázslatba.

Verna Nővér a kopár földön hirtelen megváltoztatta az útírányt, és egy kicsit jobbra tartott. A por és föld sötét felhője felemelkedett és örvénylett a szélrohamokban, amik eddig még nem érték el őket. Verna Nővér a válla felett nézett, az arkifejezése olyan komor volt, mint a felhő.

- Bármit látsz, egyszerűen hagyd figyelmen kívül! Bármilyen legyen is az, nem valóságos. Egyszerűen ne vegyél róla tudomást! Érted?

- Mit fogok látni?

A nő ismét az előtte lévő útra irányította a figyelmét. Fehér blúza nedves volt az izzadságtól, akárcsak a férfi inge.

- Nem tudom megmondani. A varázslatok azokat a dolgokat keresik az elmédben, amiktől félsz, vagy amikre vágysz, úgyhogy mindenki más dolgokat lát. Néhány látomás azonban ugyanaz. Bizonyos félelmek mindannyiunkban megegyeznek. A mágia egy része, amit látni fogunk, nem látomás, hanem valóság. Mint azok a porfelhők.

- És mit láttál annak idején, amiktől annyira félsz?

A Nővér szótlánul ballagott egy ideig.

- Akit szerettem.

- Ha szeretted azt a nőt, miért félnél annyira, hogy látod őt?

- Mert az a férfi megpróbált megölni.

Richard pislogott a szemébe csorgó csípős verejtéktől.

- Férfi? Van egy férfi, akit szeretsz, Nővér?

A nő a földet nézte, ahogy baktatott.

- Már nincs. - A hangja halk volt a bánattól. Egy pillanatra feltekintett a férfit, majd újra a földet kutatta a szemével.

- Amikor fiatal voltam, volt egy szerelmem. Jedidiah.

A Nővér elhallgatott, ezért Richard megkérdezte:

- Már nem a szerelmed? - A nő a fejét rázta. - Miért nem?

A Nővér csak egy pillanatra állt meg, hogy egy ujjával megtörölje a homlokát, aztán továbbment.

- Fiatal voltam, talán fiatalabb, mint te, amikor eljöttem a Próféták Palotájából. Hogy megkeresselek. Nem tudtuk, világra jöttél-e már. Azt tudtuk, hogyha még nem, akkor meg fogsz születni. De nem tudtuk, mikor, ezért elküldtek három Nővért.

De ez sok évvel ezelőtt volt. Életemnek több mint a felét távol töltöttem a Palotától. Jedidiah-tól. - Megint megállt, először balra, majd jobbra kémlelt, mielőtt ismét elindult előre. - Már régen elfelejtett, és talált egy másikat.

- Ha igazán szeretted, Nővér, nem felejtett el és nem talált másikat. Te nem felejtetted el őt.

A nő rángatta a lova kantárját, hogy elhúzza valamitől, amit az szemügyre akart venni.

- Túl sok év telt el. Egymástól távol múlt felettünk az idő. Én megöregedtem. Már nem ugyanazok az emberek vagyunk, akik voltunk. Benne megvan a Tehetség, és megvan a maga élete. Én nem tartoznék bele.

- Nem vagy öreg, Nővér. Ha igazán szeretitek egymást, az idő nem számíthat. - Richard azon tűnődött, a nőről vagy saját magáról beszél-e.

Verna Nővér könnyedén, bizalmasan felnevetett.

- Fiatalság. A fiatalág sok reménységet rejt magában, de kevés bölcsességet. Ismerem az emberek viselkedését. A férfiakét. Túl régóta van távol a szoknyámtól. Már régen talált másikat.

Richard úgy érezte, ég az arca a hőségben.

- A szerelem több ennél.

- Nahát, szóval ilyen sokat tudsz a szerelemről, ugyebár? Hamarosan te is újabb csinos hölgyek bűvöletét fogod keresni.

Richard már azon volt, hogy kiönti hirtelen támadt dühét, amikor Verna Nővér megállt. A nő felnézett. A sötét felhő behúzódott és bezárult körülöttük.

Richard gyenge hangot hallott valahonnan, ami a nevét kiáltotta.

- Valami baj van - suttogta maga elé Verna Nővér.

- Mi az?

A nő nem vett róla tudomást, és balra húzta Jessupot.

- Erre.

Villámlás ragyogta be körülöttük a levegőt. Vakító mennykőcsapás sújtott le előttük a földre, amitől a meszes talaj az ég felé záporozott. A föld megremegett az ütéstől. A csapás közelségétől minden izmuk összerándult.

Amikor a villámlás egy pillanatra felnyitotta a sötét falat, Richard meglátta Kahlant. A nő állt és nézte őt. Aztán eltűnt.

- Kahan?

Verna Nővér útírányt változtatott.

- Erre. Most! Richard, mondtam, hogy nem valóságos. Bármit is láttál, figyelmen kívül kell hagynod.

A férfi tudta, hogy káprázat volt, de a látványtól a vágy éles kője hasított bele. Belül felnyögött. Miért kellett a mágának az ő látomásával csábítgatnia? Verna Nővér mondta, hogy a tudata azokat a dolgokat fogja előidézeni, amiktől fél, vagy amikre vágyik. Ez melyik volt, morfondírozott, félelem vagy vágy?

- A villámlás valóságos?

- Elég valóságos ahhoz, hogy megöljön bennünket. De ez nem olyan villámlás, amit ismersz. Ez egymással harcoló varázslatok vihara. A villámlás az energiájuk kislülése, ahogy viaskodnak egymással. Ugyanakkor elpusztítani is igyekeznek minden betolakodót. Az utunk a küzdelemük hézagaiban vezet.

Richard megint hallotta a neve távoli kiáltását, de ez nem Kahan hangja volt. Egy férfié.

Újabb villámcsapás sújtott le közvetlenül előttük. Richard és a Nővér az arca elé emelte védekezően az egyik karját. A lovak nem rezzentek meg. Úgy lehetett, ahogyan a Nővér mondta; a lovak akkor ijedtek volna meg, ha valódi villámlás lett volna.

Ahogy a villámlástól felcsapódott és lehullott körülöttük a föld, Verna Nővér megfordult, és az ingujjánál fogva megrántotta a férfit.

- Richard, figyelj rám! Valami nincs rendjén. Az út túl gyorsan változik. Képtelen vagyok úgy érzékelni, ahogyan kellene.

- Miért lenne így? Átkeltél már itt. Akkor képes voltál megtenni.

- Nem tudom. Sok dolgot nem tudunk erről a helyről. Olyan mágia rontja meg, amit nem teljesen értünk. Lehet, hogy a mágia megtanult felismerni, mivel voltam már itt korábban. Kettőnél többször lehetetlen átkelni. Azt mondják, másodszor nehezebb áthaladni, mint először. Lehet, hogy erről van szó. De lehet valami más is.

- Mi más? Rám gondolsz?

A nő elnézett mellette, olyan dolgok felé, amiket ő látott, de Richard tudta, hogy nincsenek ott. Újra a férfit szegelte a tekintetét.

- Nem, nem rád. Ha te lennél az oka, attól még képes lennék érezni az utat, mint korábban, de képtelen vagyok. Csak időnként érzem. Azt hiszem, amiatt van, ami Elizabeth és Grace Nővérről történt.

- Mi közük van ehhez?

A sötét vihar már teljesen körülvette őket, örvénylett és bömbölt. A ruházatuk lebegett a szélrohamokban. Richardnak hunyorognia kellett a por miatt.

- A halálukkor átadták a Tehetségüket. Azért adták az életüket, amikor visszautasítottad az ajánlatot, hogy átadják a Tehetséget a következőnek. Így tették erőssé, hogy a következő próbálkozásakor sikerrel járhasson.

Ezért érzett minden alkalommal egyre erősebb késztetést a nyakörv elfogadására, amikor megtették az ajánlatot! Kahan is mondta, hogy emiatt ölték meg magukat, amikor ő elutasította az ajánlatot: átadták az erejüket, hogy a következő erősebb legyen.

- Úgy érted, benned van a másik két Nővér ereje, a Han?

A nő bólintott, miközben cikázott a tekintete.

- Ez mindhármunk erejét adja nekem. - A tekintete visszatért a férfit. - Lehet, hogy túl sok az erőm, hogy

végigcsináljam. - Erősebben markolta a férfi ingét, és közelebb húzta magához. - Ha nekem nem sikerül, tovább kell menned egyedül, hogy megpróbáld egyedül végigcsinálni.

- Micsoda! Én nem tudom, hogyan lehet átjutni. Nem érzek semmit a körülöttünk lévő varázslatokból.

- Ne vitatkozz velem! Érezted a villámlást. Annyit éreztél. Aki nem rendelkezik a Tehetséggel, nem érezné, csak amikor már túl késő. Meg kell próbálnod.

- Nővér, minden rendben lesz veled. Érezkelni fogod az utat.

- De ha mégsem, neked kell megpróbálnod. Hagyj figyelmen kívül mindent, amit látsz, és ami kísértésbe ejt! Richard, ha meghalok, meg kell próbálnod átjutni a Próféták Palotájához.

- Ha bármi történik veled, én megpróbálok visszajutni Középföldre. Az közelebb van.

A Nővér erősen megrántotta Richard ingét.

- Nem! Muszáj mindig dacolnod azzal, amit mondok? - A nő egy pillanatig haragosan nézett rá, majd megenyhült az arckifejezése. - Richard, ha nem segít egy Nővér, hogy megtanítson uralni a Tehetségedet, meg fogsz halni. A nyakörv önmagában nem fog megmenteni. Szükséged van egy Nővérré, hogy a Rada'Han a segítségére legyen. Nővér nélkül annyit érne, mintha lenne tudód, de levegőd nem, ami megtölti. Mi vagyunk a levegő. Néhányunk már az életét áldozta, hogy segítsen neked. Ne hagyd, hogy hiábavaló legyen a haláluk!

Richard elvette az ingéről a nő kezét, és finoman megszorította.

- Meg fogod csinálni. Ígérem, hogy sikerülni fog. Ha tudok tenni valamit, hogy segítsen, meg fogom próbálni. Ne félj! Ne vegyél tudomást arról, amit látsz! Nem ezt mondtad?

A Nővér bosszúsán kifújta a levegőt, aztán visszahúzta a kezét és elfordult.

- Te nem tudod, miket látok. - A válla felett sandított a férfira. - Ne tégy próbára, Richard, nem vagyok olyan hangulatban. Azt teszed, amit mondtam.

Richard hallotta a lovak patáinak dübörgését, ahogy Verna Nővér gyorsan előre vezette őket. Hömpölygött körülöttük a sötétség, közben villámlás hasogatta keresztül. A férfi nehezen tudta megérteni a lovak nyugalmát. Talán valóban a Tehetséget használta, hogy érzékely?

A bal oldalán a porfal felemelkedett. Mögötte fény szűrődött át. Richard a látványra meredt. A Szarvasföldi erdő volt, az erdő, amit ismert, és ahová visszavágyott. Itt volt előtte. Csak át kellett lépnie. A békés helytől, amit bámult, mardosta a vágy, mintha a megváltást jelentené számára, ha átlép oda.

Ám tudta, hogy káprázat. A vágyódás varázslata, aminek az a célja, hogy kelepcébe ejtse őt, és hagyja bűvöletben bolyongani örök időkre. Azon morfondírozott, mi lenne abban olyan rossz, még ha nem is valóságos. Ha olyan hely, amit szeret, és ha ott boldog lenne, mi lenne abban olyan rossz?

Hallotta, hogy megint a nevét kiáltják. Lovak patái már majdnem utolérték őt. Megfordult, és rádöbrent, hogy Chase kiáltotta a nevét.

- Ne törődj vele, Richard! - hallatszott a Nővér zsörtölődése. - Ne állj meg!

Richard annyira vágyódott a barátja után, amennyire a Szarvasföldi erdő után. Hátrálva haladt és figyelt.

Chase lovagolt teljes vágtában, fekete köpenye úszott utána, a fegyverei csillogtak a könnyörtelen nap fényében. A lovat tajték borította. Valaki más is volt a férfival, az ölében. Richard hunyorgott, hogy jobban lásson, és rádöbrent, hogy Rachel volt az. Ez természetes volt; Rachel Chase-zel szokott lenni. Rachel is kiabálta a férfi nevét. Richard figyelte az illúziót, ahogy közeledett felé.

Rachellel kapcsolatban valami magára vonta a férfi figyelmét. Valami a kislánnyal kapcsolatban Zedd jelenlétének erőteljes képzetét keltette Richardban. A férfi tekintetét egy borostyánkő vonzotta, ami aranyláncon függött a kislány nyakában. A kő látványa annyira felkeltette Richard érdeklődését, mintha maga Zedd szólította volna.

- Richard! - ordította Chase. - Ne menj be oda! Ne menj be oda! Zednek szüksége van rád! A Fátyol elszakadt! Richard!

Chase hirtelen megrántotta a lovát, és az farolva megállt. Richard lassú léptekkel hátrált, miközben figyelte a káprázatot. Chase elcsendesedett, már nem kiabált. Rachellel a karjaiban leszállt a lóról, és csodálkozva körülnézett. Megint beúszott közéjük a por, és Richard alig látta öreg barátját. Chase letette Rachelt és megfogta a kezét, majd mindketten megfordultak és a semmibe bámultak. Richard úgy vélte, különös dolog, hogy ilyesmit tesz egy illúzió. De aztán úgy döntött, bizonyára csak így próbálja meg rávenni őt, hogy menjen megnézni, mit figyel Chase és Rachel.

Richard a Nővér felé fordult, aki a nevét szólította.

- Gyere, mert különben olyasmit teszek, hogy azt kívánod, bárcsak itt hagytalak volna! Nem szabad megállnod! - A nő mindkét oldalt szemügyre vette, miközben haladt előre. - Ez a nyílás bezárul körülöttünk. Siess, mielőtt kelepcébe esünk!

Richard hátrapillantott. A látomás eltűnően volt az örvénylő sötétségen túl. Úgy látszott, Chase és Rachel haladnak valami felé. Kavargó felhők vonultak Richard és a barátai látomása közé, és azok eltűntek.

Richard szaporázta a lépteit, hogy utolérje Verna Nővért. Ennek a különös látomásnak az okán tűnődött. Miért ezt a két embert választhatta ki a tudatából a mágia, hogy kísértésbe ejtse őt? Annyira valóságosnak tűntek. Olyan

érzés volt, mintha a karja kinyújtásával megérinthette volna kettőjüket. Talán arra próbálta rávenni a mágia, hogy kövessen valakit, akire rábízta volna az életét. De annyira valóságosnak tűnt; Chase olyan kétségbeesettnek látszott.

Richard intette magát, hogy figyeljen. Persze hogy valóságosnak tűnt. Ez volt a mágia célja: valóságosnak látszani, hogy bolondot csináljon az emberből és beszippantsa. Nem lenne valami hatásos mágia, ha nem látszana valóságosnak.

Richard rátette az egyik kezét Jessup horpaszára, amikor az utolérte őt. A tudomására akarta hozni, hogy ott van és megóvja a riadalomtól. Végighúzta a kezét a ló izmos testén, ahogy sietősen haladt tovább. Bonnie-t és Geraldine-t a kantárjánál fogva húzta előre a másik kezével.

Richard megpaskolta Jessup nyakát, ahogy elhaladt mellette. Jessup leejtette a fejét, és kantárját a földön húzva megint fűvet keresgélt, ami nem volt ott. Richard megdermedt menet közben.

Verna Nővér eltűnt.

Minden irányban villámlás robajlott süketítő lármával. Egy mennykőcsapás a férfi lábánál sújtott a földre. Richard félreugrott, hogy elkerülje a következő csapást. Úgy érezte, égnek állt a haja, ahogy csapkodott a villám. Érezte a perzselő hőséget. A látomását a cikázó villanások kék-fehér utóképei fűzték össze.

Richard a Nővér nevét kiáltotta, ahogy felszedte a kantárokat és húzta a lovakat. Kétségbeesetten tekintett körül. Úgy tűnt, követi őt a villámlás, újra meg újra oda csapott, ahol másodpercekkel előtte volt.

Tűzgömbök gyúltak a levegőben és sívítva szétestek. Úgy tűnt, mintha maga a levegő égett volna. A tűz zúgása hallatszott mindenfelé. Richard a rések felé szaladt, amelyek a többi szertefoszlása után megmaradtak, közben kerülgette a villámokat és a lángokat. Egyik kezével a fejét takarta, pedig tudta, ha lesújtana rá a mágia, attól a keze nem óvná meg. A hangzavar elegendő volt ahhoz, hogy az örületbe kergessen egy embert. A sötét porfelhők megakadályozták, hogy Richard bármit is lásson, ha egyáltalán volt valami látnivaló. Rohant tovább az iránnyal nem törődve, csak a kék mennykőcsapásokat és sárga lángokat próbálta elkerülni.

Egyszerre csak fényes, fehér márványfalak kiszögellése vált láthatóvá előtte. Ahogy zihálva megállt, megtántorodott. Felnézett, de nem látta a tetejét; eltűnt a felette lévő sötét felhőben. Egy túlságosan közeli csapás miatt megint futásnak eredt, és húzta maga után a három lovat. A fal közepén boltíves nyílás látszott. Richard a sarkon befordulva látta, hogy azon a falon is ott egy boltíves nyílás.

Futás közben számolt. Az építménynek mind az öt oldala körülbelül harminc lépésnyi volt. Mindegyik fal közepén hat lépés széles és körülbelül ugyanolyan magas boltíves nyílás volt. Richard levegő után kapkodva megállt az egyik kapu előtt. Az építmény belül üres volt, és a nyíláson át látta a boltíveket a többi falakban.

Villámlás csapkodott, és földet szórt a levegőbe. Richard az arca elé kapta a karjait. A csapások vonultak feléje, a hangjuk dübörgött a fülében. Nem volt hova mennie. Elengedte a lovakat, bevetődött a kapun és meghemperedett bent a homokos talajon.

Csend visszhangzott a füleiben, amikor a kezeire támaszkodva felült. Az építmény belseje sivár, üres volt. A levegő nem volt tikkasztó, mint kint. Ahhoz képest szinte hűvös érzetet keltett, és édesen illatozott, mint egy füves rét.

A boltíves nyílásokon át Richard látta a gomolygó fekete felhőket, amelyek körülölelték a földet. Hevesen íveltek a villámok, de a hangjuk csak tompa morajlás volt. A lovak lassan kóboroltak, legelészték a nem létező fűvet.

Ez bizonyára a Pusztulás Tornyaiak egyike, amiről Verna Nővér mesélt neki. A belső falak magasan a sötétség fölé emelkedtek, és feketék voltak egy varázsló Élettüzétől. Richard végighúzta egyik ujját a fekete homokon, és megkóstolta. Összerázkódott a keserű íztől, amit a nyelvén hagyott. A varázsló, aki meghalt, hogy az életét adja ennek a tűznek, nem egy nemes célért tette; azért tette, hogy megóvja magát a kínzástól, amit megtenni szándékoztak vele vagy talán el is követték rajta.

A földet fehér homok borította, ami a szivárvány minden színében csillogott és a sarkokban összegyűlt, mint a hó. Richard emlékezett, hogy látott már ilyen homokot. A Népek Palotájában, az Élet Kertjében, körben a helyiség közepén. Darken Rahl varázslatokat rajzolt abba a fehér homokba, amikor megpróbálta kinyitni Orden szelencéit.

Richard nagy léptekkel járkált a torony belsejében, megpróbálta eldönteni, mit tegyen. Biztonságosnak tűnt ezen a helyen, de mennyi ideig? Előbb-utóbb biztosan rátalálna a mágia. Talán ennek a helynek a látszólagos biztonsága egyszerűen ígézet volt, ami kelepcebe akarta ejteni őt és itt tartani örök időkre, mivel fél kimerészkedni.

Nem maradhatott. Meg kellett találnia a Nővért. A nőnek szüksége volt a segítségére. Félt. Richard megígérte neki, hogy át fog jutni.

De miért is akarna segíteni neki? A nő fogva tartotta őt. Ha itt hagyná, szabad lenne. De mit tehetne szabadon? Ha a Nővér nem segítene megtanulni uralni a Tehetséget, meghalna. Legalábbis így mondta.

Richard megfordult egy hangra, ami hátulról jött. Kahlan lépett ki az egyik boltív sötétjéből. Hosszú haja nem omlott a vállaira, hanem egyetlen fonatba hátra volt fogva. Fehér Inkvizitor ruhája helyett a Mord-Sithek vörös bőr öltözkéjét viselte.

Richard feszesen állt, a mellkasa hullámozott.

- Kahlan, nem vagyok hajlandó így gondolni rád, még a saját elmémből előrángatott káprázatban sem.

A nő felvonta a szemöldökét.

- De nem ettől félsz a legjobban?

- Öltözz át vagy tűnj el!

A vörös bőr vibrált, és a fehér Inkvizítor ruhává változott, amit Richard olyan jól ismert. A hajfonat kibomlott.

- Jobb így, szerelmem? Attól tartok, ez még nem fog megmenteni. Azért jöttem, hogy megöljelek. Halj meg tisztességgel! Védj magad!

Richard kirántotta az Igazság Kardját. Az acél páratlan csengése visszhangzott szerte a toronyban. A férfin düh áramlott át, ahogy elszabadult a mágia. Szenvtelen gyötrellemmel tűrte a gyilkolásvágy érzését, miközben annak az egyetlen személynek az arcát nézte, aki értelmet adott az életének.

Az ujj ízületei megfeszültek a fonott fémszállal borított markolaton, a kiemelkedő Igazság szón. Az állkapcsa izmai megfeszültek, ahogy a fogait csikorgatta. Hirtelen megértette, miként vehet rá egy varázslót arra, hogy Élettüzet hozzon létre. Ez még mindig jobb volt, mint elviselni azt, amit tenni szándékoztak velük. Néhány dolog rosszabb volt, mint a halál.

Richard a földre hajította a kardot Kahlan lábaihoz.

- Még egy káprázatban sem, Kahlan. Inkább meghalok.

A nő zöld szemei szomorú, időtlen, mindentudó pillantással ragyogtak.

- Jobb lenne, ha meghaltál volna, szerelmem, hogy ne lássad, amit megmutatni jöttem. Nagyobb fájdalmat fog okozni, mint a halál.

Kahlan szemei lecsukódtak, közben térdre ereszkedett, előre dőlt és mélyen meghajolt. Ahogy leroskadt, a haja egyre rövidebb és rövidebb lett. Mire a feje a sziporkázó fehér homokhoz ért, a haja olyan volt, mintha rövidre vágták volna, egészen a nyakszirtjéig.

- Ennek kell történnie, mert különben kiszabadul az Őrző. Ha valaki megakadályozza, azzal őt segíti, ő pedig mindannyiunkat megkaparint. Ha úgy hozza a szükség, elmondhatod e szavakat, ám a látomásról senkinek se beszélj! - Gépiesen beszélt, anélkül, hogy felnézett volna.

- Mindazok közül, akik ott voltak, csupán egyetlenegy fog életben maradni a sötétség fenyegetésének megszűnte után, hogy érvényre juttassa az igazságot, a mágia szülötte. Ennek következtében eljön a holtak nagyobb sötétsége. Hogy legyen esély az életben maradásra, ezt a fehér ruhást fel kell ajánlani a népének, hogy elhozza nekik a boldogságot és jólétet.

Ahogy Richard állt és az illúzióra meredt, Kahlan nyakának a hátulján véres kör nyílt meg. Richardnak elállt a lélegzete. Kahlan feje elgurult, mintha lemetszették volna. Teste az oldalára zuhant, vér ömlött és tócsában terült el alatta, vörösre színezve a fehér homokot és fehér ruhát.

Richard levegő után kapott.

- Neeeeeeee!

Zihált a mellkasa. Érezte, hogy a körmei belemélyednek a tenyerébe. A lábujjai összehúzódtak a csizmájában.

Káprázat, mondta magában és megrázkódott. Illúzió. Semmi több. Káprázat, aminek az a célja, hogy rettegésben tartsa őt.

Kahlan kifejezéstelen, halott zöld szemekkel meredt rá. Bár Richard tudta, hogy illúzióknak kell lennie, mégis hatásos volt. A rémület megbénította a lábait; félelem járta át az elméjét.

Kahlan képe megremegett, majd hirtelen eltűnt. Verna Nővér viharzott be az egyik oldalsó boltív alatt.

- Richard! - rikoltotta dühösen. - Mit csinálsz idebent! Mondtam, hogy maradj velem! Képtelen vagy követni a legegyszerűbb utasításokat? Muszáj mindig úgy viselkedned, mint egy gyerek?

A nő két hosszú lépést tett előre, az arca vörös volt a dühötől.

Richardnak vadul vert a szíve az előbb látottak kínjától. Ferde szemmel nézett Verna Nővérre. Rossz hangulatban volt ahhoz, hogy elviselje a nő zsémbeskedését.

- Eltűntél. Nem találalak. Kerestelek, de ...

- Ne beszélj vissza nekem!... - A nő fürtjei fel-le ugráltak, ahogy üvöltött. - Már nem tudom lenyelni, amit beszélsz. Mondtam, hogy nincs hangulatom hozzá. Vége a türelmemnek, Richard.

A férfi kinyitotta a száját, hogy megszólaljon, de a nyakörv hátrarántotta őt, a lábai felemelkedtek a földről. Úgy érezte, mintha egy nyakára csavart kötél rántotta volna meg. Egy mordulással a falhoz csapódott. Az ütközés kipréselte a levegőt a tüdejéből és az értelmet a fejéből. Talajt vesztett lábakkal lógott a Rada'Hannal a falhoz szegezve. A nyakörv fojtogatta. Hiába próbált meg látni, minden elmosódott előtte.

- Ideje, hogy megleckéztesselek. Már régen meg kellett volna tennem - szólt zsörtölődve a Nővér, ahogy nagy léptekkel ment felé. - Eleget szenvedtem az engedetlenséged miatt. Nem tűröm tovább.

Richard igyekezett levegőt venni. Minden lélegzetvétél égette, amit szorongatott nyakkal vett. A látása tisztult, és végre éles lett Verna Nővér arca. Richardban fortyogott a düh.

- Nővér... ne...

A fájdalom elhallgattatta. Olyan erősen mardosott és izzott a mellkasában, hogy bizseregtek az ujjai. Nem

tudott levegőt venni, hogy ordítson.

- Elegem van a szavaidból. Nem hallgatom tovább. Elég a kifogásaidból, az ellenkezésedből, a kemény ítéleteidből. Mostantól kezdve azt fogod tenni, amit mondok, amikor mondom, és nem fogsz többet pimaszkodni velem.

A Nővér tett még egy lépést a férfi felé. Az arckifejezése fenyegetően eltorzult.

- Értjük egymást?

A nő valahogyan fokozta a kint. Richard remegett a mellkasát szorongató fájdalomtól. Maró könny folyt tágra nyílt szemeiből.

- Kérdeztem valamit! Értjük egymást?

Levegő préselődött a férfi tüdejébe.

- Verna Nővér... figyelmeztetlek... ne tedd ezt, mert...

- Te figyelmeztetsz engem! Te figyelmeztetsz engem!

Izzó fájdalom nyilallt Richard mellkasába, és a szorítása minden lélegzetvétellel erősödött. Kiáltás szakadt ki a tüdejéből. A legszörnyűbb félelmei keltek életre. Ide juttatta megint a nyakörv viselése. Ezt szánták neki a Nővérek. Ez a sorsa, ha hagyja.

Richard hívta a kard mágiját.

Forrt az ölés vágyától, forrt a dühtől, és már alig várta, hogy kirobbanjon belőle.

Richard boldogan adta át magát neki, majd megragadta, s hagyta, hogy a saját dühe egyesüljön a kardéval és szétáradjon benne. A haragja felemésztette a fájdalmat, és segített erőt meríteni a kadból.

- Ne merészelj harcolni velem, mert olyasmit teszek, hogy megbánod, hogy a világra jöttél!

A győtrelem lángjai újjáéledtek testében. Richard bevonta őket a dühébe. A kardhoz azonban nem nyúlt, nem volt rá szüksége. Egy volt a mágijával, és most előhívta minden erejét.

- Hagyd ezt abba! - préselte ki fogcsikorgatva. - Mert különben...

Verna Nővér közelebb lépett, a kezei az oldalánál voltak.

- Szóval fenyegetsz? Figyelmeztettelek már, hogy ne fenyegezz! Elkövetted az utolsó hibádat, Richard!

Bár a férfit szinte megvakította a fájdalom, amivel a Nővér hirtelen sújtotta, egyetlen dolgot mégis látott. Az Igazság Kardját. A homokban feküdt a Nővér közelében.

A Kereső a kard mágijának erejével nekifeszült a varázslatnak, ami a falhoz láncolta őt. A mágikus kötelék hangos csattanással széttört, ő pedig a faltól elrugaszkodva bukfencezett egyet a homokban.

A keze megtalálta a kardot.

Verna Nővér felé rontott. Richard felállt, és meglendítette kardját. A nő vérét akarta, szomjazta. Másra nem vágyott. Más nem számított. Nem volt visszaút.

Halálhozó volt.

Richard nem próbálta irányítani a penge útját. Minden dühét, minden vérszomját beleadta a csapásba.

A kard hegye átsüvített a levegőn.

Halálhozó volt.

A penge vállmagasságban hasította át a Nővért. A hűvös levegőbe forró vér spriccelt. A vér szaga betöltötte a férfi orrcimpáit, a látvány elöntötte a tekintetét. A nő feje és a váll a magasba lendült, ahogy a penge kettészelte a testét. Vér és csont csapódott a falakra. A test alsó fele a földre omlott; vér szivárgott a fehér homokba, és terjedt szét alatta. A nő fejének és vállának maradványa jó tíz lábnyival odébb a földre zuhant, és fehér homok szóródott tőle a levegőbe. A kiomlott belső szervek a testtől távolabb egy vonalban csillogtak.

Richard zihálva térdre omlott, végre megszűnt a fájdalom. Megmondta magának, többé nem fogja hagyni, hogy ezt tegyék vele. Komolyan gondolta.

Mint valami távoli emlék, a zsigerei sajogtak annak kínjától, amit tett. Az egész olyan gyorsan történt, ideje sem volt gondolkodni. A kard mágiját használta, hogy elvegyen egy életet, és a mágia megkövetelte, ami megilleti.

Nem törődött a fájdalommal. Semmi volt ahhoz a győtrelemhez képest, amit a nő okozott volna neki. Ahogy a dühre összpontosított, a kín elillant és megszűnt.

De most mihez fog kezdeni? Szüksége volt a Nővérekre, hogy megtanítsák, miként kerülje el, hogy a Tehetség megölje. Verna Nővér segítsége nélkül meg fog halni. Hogyan mehet most oda a többi Nővérhez, hogy a segítségüket kérje? Egyszerűen Önmagát is halálra ítélte?

De azt többé nem fogja hagyni, hogy bántsák. Nem fogja.

Térdelt, ült a sarkain, igyekezett összeszedni magát, és megpróbált gondolkodni. Előtte, Verna Nővér teste mellett hevert a kis könyv, amit a Nővér az övébe dugva tartott. Az a kis könyv volt, amibe mindig írogatott.

Richard felvette és átlapozta az oldalakat. Üres volt. Nem, nem egészen. A vége felé két oldalon volt írás.

Én vagyok az a Nővér, akinek a felügyeletére van bízva ez a fiú. Ezek az utasítások esztelenek, ha nem képtelenek. Tudni akarom, mi az értelme ezeknek a rendelkezéseknek. Tudni akarom, kinek a megbízásából adták.

- A Fény szolgálatában: a ti Verna Sauventreen Nővéretek

Richard azon töprengett, hogy Verna Nővérnek még az írása is temperamentumos volt. Megnézte a következő oldalt. Az írás más kéztől származott.

Úgy teszel, ahogyan utasítottalak, különben bűnhődni fogsz a következményekért. Ne merészed újra megkérdőjelezni a Palota parancsait!

- Saját kezűleg: A Prelátus

Nos, úgy látszott, Verna Nővérnek rajta kívül sikerült felkeltenie valaki másnak is a haragját. Richard visszahajította a földre a könyvet a nő mellé. A holttestre meredve ült, bámulta, mit tett. Mihez fog most kezdeni?

Egy sóhajrást hallott, felemelte a fejét, és megint Kahlant látta, aki a fehér Inkvizítor ruhájában állt az egyik boltív alatt. Szomorú arckifejezéssel, lassan csóválta a fejét.

- És még csodálkozol, miért küldtelek el!

- Kahlan, te nem érted. Nem tudod, mit akart...

Halk nevetés keltette fel Richard figyelmét a helyiség túloldalán. Darken Rahl állt egy másik boltív alatt, fehér köpenye ragyogott.

Richard érezte, hogy a mellkasán bizsereg és ég az apja kezétől származó sebhely.

- Üdvözl az Örző, Richard. - Darken Rahl vigyora szélesedett. - Büszke vagyok rád, fiam.

Richard ordítva rontott keresztül a homokon, újra fellobbant benne a düh. A kardot maga elé tartva Darken Rahlra vetette magát.

A ragyogó alak köddé vált, ahogy Richard átrohant a boltív alatt. A nevetés visszhangzott, majd elhalkult.

A tornyon kívül vadabbá vált a villámlás. Három izzó villám süvített felé a sötétségen át. Richard ösztönösen cselekedve védekezően maga elé emelte a kardot. A villám belecsapott a kardba, izzott és tekergőzött, mint egy kelepcébe esett kígyó. Mennydörgés rázta meg a földet a férfi lába alatt.

Richard hunyorgott a vakító fénytől. Csikorgatta a fogait az erőfeszítéstől, ahogy igyekezett lefelé tartani a kardot, hogy elvezesse vele a tűz lobogó, folytonos lángnyelveit. Azok egyre fogytak, és a földre érve sziszegve kígyóztak, mintha haldokolnának, amíg végül elhalványultak és eltűntek.

- Elég ezekből a látomásokból!

Richard mérgesen visszadugta a kardját a hüvelyébe, és összeterelte a legelésző lovakat. Nem tudta, merre fog most menni, de igyekezett távol kerülni ettől a toronytól, távol a halott Nővértől. Távol attól, amit tett.

12. FEJEZET

A villámlás abbamaradt. A felhők még kavargtak Richard körül, de a mennydörgés megszűnt. Richard nem gondolt arra, hová tart. Amikor megmagyarázhatatlan félelmet érzett, kikerülte. A két oldalán látomások csábították, hogy nézzen oda, de Richard egykedvűen semmibe vette őket.

Egy újabb toronyra bukkant, amit először alig látott a sötét felhők miatt. Olyan volt, mint az első, csak fényes fekete. Richard először arra gondolt, kikerüli, de azon kapta magát, hogy odamegy az egyik boltíves nyíláshoz és kandikál befelé. Belül a földet ugyanúgy homok borította, ami összegyűlt a sarkokban, mint az előző toronyban. De nem fehér volt, hanem fekete. Ugyanolyan szivárványos fénnel csillogott, mint a fehér homok.

A kíváncsiság felülkerekedett az óvatosságon, Richard benyúlt és egyik ujját végighúzta a falakat borító fekete homokon. Édes íze volt.

A varázsló, aki ennek a tűznek áldozta az életét, azért tette, hogy megmentsen egy másikat. Nem azért, hogy önmagát megóvja a kínzástól. Ez a varázsló önzetlen volt, a másik bectelen.

Ha a Tehetség birtoklása azt jelenti, hogy ő is varázsló, akkor Richard kíváncsi volt, vajon melyik fajta. Szeretné azt gondolni, hogy nemes lelkű, de éppen most ölt meg egy másik embert, hogy megóvja magát a kínzástól. De nem volt joga ahhoz, hogy öljön, hogy megvédje az életét? Muszáj ártatlanul meghalnia, hogy tisztességes legyen?

Ki volt ő, hogy ítélkezzen, melyik varázsló volt bölcsőbb, vagy melyik tette azt, ami jogában állt?

A sziporkázó fekete homok elbűvölte a férfit. Úgy tűnt, a semmiből nyeri a fényt, és vibráló színekben veri vissza mindenfelé a palota belsejében. Richard elővett egy üres fűszeres dobozkát, és telemerítette a fekete homokkal. Visszadugta a dobozkát a csomagjába, ami Geraldine nyergéről lógott, és fűtött Bonnie-nak, aki megint elkószált legelészni.

A ló fülei a férfi felé fordultak, ahogy felemelte a fejét. Kötelességtudóan odaügetett, majd csatlakozott Richardhoz és a másik két lóhoz. A fejét a férfi vállához nyomta annak reményében, hogy az megvakarja a nyakát. Ahogy maguk mögött hagyták a tornyot, megkapta a vakarást, amire vágyott.

Richard ingét izzadság áztatta, ahogy sietősen gyalogolt a sivár földön át. Ki akart jutni ebből a völgyből, távol a mágiától, a varázslatoktól és a látomásoktól. Verejték gyöngyözött a homlokán, ahogy ment előre, megpróbálta

figyelmen kívül hagyni az ismerős hangokat, amelyek szólították. Égett a vágytól, hogy lássa a szerettei arcát, akik a nevét szólították, de nem nézett oda. Más hangok fenyegetően és veszedelmesen sziszegtek, de folytatta útját. Időnként a varázslatok csipkedték a testét, ami égett a forróság, a hideg vagy a fájdalom bizsergésétől, erre még gyorsabban menekült előlük.

Ahogy kitörölte a verejtéket a szeméből, tekintete a kiégett földre szegeződött, ahol lábnyomokat látott. A sajátját. Rádöbbsent, hogy miközben megpróbálta kikerülni a veszély érzeteit, a látomásokat és a hangokat, bizonyára köröket írt le. Ha a lábnyomok tényleg valódiak voltak.

Az az émelyítő érzése támadt, hogy a mágia kelepcebe ejtette. Talán egész idő alatt, miközben gyalogolt, nem haladt kifelé az Elveszettek Völgyéből. Talán ő is elveszett. Hogyan fog kivezető utat találni? Tovább húzta a lovakat és folytatta útját a rémület fokozódó érzésével.

Előtte a sötét homályból váratlanul előtűnt egy látomás, ami úgy meglepte a férfit, hogy megtorpant. Verna Nővér volt. Céltalanul kóborolt, a kezét imádságra kulcsolta, a szemeit az ég felé emelte, az ajkain pedig üdvözült mosoly ült.

Richard nagy léptekkel indult felé.

- Tűnj el! Elegendő van ezekből a jelenésekből! Hagyj békén! - Úgy tűnt, a nő nem hallotta őt. Ez lehetetlen volt; elég közel volt ahhoz, hogy könnyedén hallja. Richard közelebb lépett, miközben a levegőnek hirtelen sűrű és szikrázó érzete támadt körülötte, majd úgy tűnt, áthatolt rajta. - Hallod? Figyelj rám! Azt mondtam, tűnj el!

Messzeségbe révedő barna szemek tekintettek rá. A nő kinyújtotta a karját, a kezét pedig tiltakozóan feltartotta.

- Hagyjál! Megtaláltam, amit kerestem. Hagyj békében, boldogságban!

Ahogy a Nővér elfordult, Richard nyugtalan bizsergést érzett, egészen le a lábujjáig. A nő nem próbálta csalogatni, mint a többi látomás.

Richardnak csaknem égnek állt a haja.

- Verna Nővér?

Igaz lehet? Életben lehet? Talán valójában nem ölte meg. Talán látomás volt az egész.

- Verna Nővér, ha valóban te vagy az, beszélj hozzám!

A Nővér töprengően ráncolta a homlokát, ahogy a férfira tekintett.

- Richard?

- Persze, hogy Richard.

- Menj el! - suttogta, miközben a tekintete ismét az ég felé fordult. - Vele vagyok.

- Vele? Kivel?

- Kérlek, Richard, te tisztátalan vagy. Menj el!

- Ha látomás vagy, te menj el!

A Nővér könnyögően tekintett rá.

- Kérlek, Richard. Zavarod Őt. Ne tedd tönkre, amit találtam!

- Mit találtál? Jedidiah az?

- A Teremtő - mondta a nő áhítatos hangon.

Richard az eget kémlelte.

- Nem látok senkit.

A nő megfordult és elsétált.

- Hagyj Vele!

Richard nem tudta, ő az igazi Verna Nővér, netán csak egy káprázat. Vagy esetleg a halott Nővér szelleme. Mi az igazság? Hogyan tudná megállapítani?

Megígérte az igazi Nővérnek, hogy át fog jutni, és segítséget is nyújt ebben. A nő után eredt, mielőtt az eltűnne a sötét homályban.

- Hogy néz ki a Teremtő, Verna Nővér? Fiatal? Öreg? Hosszú haja van? Rövid? Megvan minden foga?

A Nővér feldühödött.

- Hagyjál!

A nő fenyegető arckifejezése megbénította Richardot.

- Nem. Hallgass rám, Verna Nővér! Velem jössz. Nem hagylak ennek a varázslatnak a kelepcejében. Csak egy igéző varázslatot látsz.

A férfi úgy okoskodott, ha a nő jelenés, és magával viszi, el fog tűnni, amikor kijutnak a völgy varázslataiból. Ha valóságos, nos, akkor megmenti őt. A Nővér élni fog. Bár szeretett volna megszabadulni tőle, inkább azt kívánta, hogy éljen, és hogy ne tette volna vele azt, amit ott a toronyban művelt. Nem szerette volna, hogyha az lett volna az igazi Verna Nővér. Megint elindult a nő felé.

A Nővér felemelte a kezét, mintha el akarta volna tolni Richardot, pedig jó tíz lépésnyire állt tőle. A lökés ereje a földre vetette a férfit. Richard átfordult, szorította a mellkasát, megragadta a távolodó kint. Olyan érzés volt, mint amit a toronyban okozott neki a nő - erős, égető fájdalom -, de gyorsabban szűnt.

Richard megrázkódva felült, levegő után kapkodva próbált magához térni. Felnézett, hogy ellenőrizze, merre

van a Nővér, amennyiben megint bántani akarná őt. Elakadt a lélegzete attól, amit látott.

Miközben a Nővér megint az ég felé bámult, a sötét homály kavargva alakokká forrt egybe körülöttük, kísértetek alakjává: testtelen figurákká, amelyekben fortogott és bugyborékol a halál. Az arcuk gőzölögve, változva kavargó árny volt, ami ragyogó vörös szemű koromfekete ábrázattá állt össze. Gyűlöletből táplálkozó forró lángnyelvek fenyegettek az örök éjszakából.

A férfi háta libabőrös lett és kirázta a hideg. Amikor a szellemek házában volt, és érzékelte a félclényt az ajtó másik oldalán, amikor érzékelte a férfit, aki éppen meg akarta ölni Chandalent, és amikor először találkozott a Nővérekkel, akkor volt ilyen mindent elsőprő, megmagyarázhatatlan veszélyérzete. Most ugyanazt a veszélyt érzékelte.

A legkisebb kétely sem merült fel az elméjében, hogy ezek a dolgok e völgy mágiájának részei voltak, és hogy ez a mágia végre betolakodót talált. Őt.

- Verna! - üvöltötte.

A nő fenyegető pillantással elhallgattatta őt.

- Mondtam, Richard, hogy Verna Nővérek kell szólítanod ...

- Ezt csinálod a felügyeletre bízottakkal? Fájdalmat okozol nekik az erőddel?

A nő elképedve nézett.

- De én...

- Ez a te örök Paradicsomod? Veszekedni az emberekkel? Bántani őket? - Richard sietve feltérdelt, és szemügyre vette a körülöttük lebegő alakokat. - Nővér, ki kell jutnunk innen.

- Szeretnék Vele maradni. Megtaláltam a boldogságomat.

- Ez a te elképzelésed a Paradicsomról? Fájdalmat okozni? Válaszolj, Verna Nővér! Ezt kívánja tőled a Teremtőd? Hogy bántsad a gondjaidra bízott embereket?

A nő szájátva bámult rá, hirtelen felgyorsult a mozgása, ahogy odavágtatott a férfinhoz.

- Bántottalak? - Megragadta Richard vállait. - Oh, gyermekem, sajnálom. Nem állt szándékomban.

A férfi teljesen talpra állt, és megrázta a nőt.

- Nővér, ki kell jutnunk innen! Nem tudom, hogyan! Mondd meg, hogyan lehet kijutni innen, mielőtt túl késő!

- De... én maradni szeretnék.

- Nézz körül, Nővér! Mit látsz?

A nő mereven kapkodta a fejét az egyik sötét alaktól a másikig, aztán a férfira.

- Richard ...

Richard dühösen az égre mutatott.

- Nézd, Nővér! Az nem a Teremtő! Az az Őrző.

A nő arra kémlelt, amerre Richard mutatott. Elakadt a lélegzete, és a szájához kapta az ujjait.

Az egyik sötét, mozgó alak szemének vörös ragyogása izzó zsarátnokká fokozódott. A veszély érzete átégette Richard lelkének legmélyét. A kard egy pillanat alatt kint volt. A ködös látomás kemény csonttá és izommá, karmokká és tépőfogakká szilárdult, egy irtózatoss, gennyes fekélyektől foltos, sötét, repedezett bőrű rémisztő fenevaddá változott. Borzasztó sebességgel rontott a férfira.

Richard mindkét kezével a kardot markolva, elszabadult dühvel ordított, és átdöfte a karddal a fenevad mellkasát, ahogy az rohant felé. A lány hús és a kemény csont sziszegett a pengével való találkozásakor. A szörnyeteg lecsúszott a kardról, a földre pottyant, mint egy vödör moslék, a bőre nem tudta teljesen magában tartani a tartalmát. Egy csepp vér fröccsent Richard karjára, átégette az ingét, és behatolt a húsába. A fenevad belül fortogott és habzott. Kukacok tekergőztek a gennyes fekélyekből.

Verna Nővér tágra nyitott szemekkel bámulta a bugyborékoló, gőzölgő halmot. A férfi belemarkolt a Nővér göndör hajába, és elfordította a fejét, hogy nézze a közeledő alakokat.

- Ez az elképzelésed a Paradicsomról? Nézd! Nézd őket!

Richard vonszolta őt magával hátrafelé, miközben a sötét, vízszerű vér a fenevadból kifolyva meggyulladt, és maró, olajos, fekete füst gomolygott a lángokból. Richard megtorpant, amikor eszébe jutott, mit mondott neki korábban a nő a nagyobb veszélybe hátrálásról. Égő hús szagát érezte, és rádöbrent, hogy a sajátja. Ráköppött a fájdalmas, füstölő foltra a karján, amit a fenevad vére okozott.

Gyorsan végigtekintett a területen. A legtöbb alak mögöttük volt. Egy újabb szilárdult fenevaddá, aminek ezúttal hasított patája és széles pofája volt. Borotvaéles agyari kitüremkedtek a pofájából, és hosszú, görbe fegyverekké nőttek.

Fújtatva rontott feléjük. Richard lesújtott a lény koponyájára, amikor az megpróbálta felöklelni. A fenevad egy rikoltás közepette a teljes súlyával a földre zuhant. Mire a terjedelmes test a földre csapódott, tekergőző kígyók tömegévé alakult. Hánykolódtak és tekeregtek, ahogy összeütköztek, és összegabalyodott kupacuk szerteszét kígyózott. Több száz vörös szem tekintett fel fenyegetően a férfira. Vörös nyelvek csapódtak a levegőbe, ahogy a sárga-fekete csíkos testek siklottak kettőjük felé.

Richard úgy vélte, nem csupán testetlen káprázat voltak; fájdalmasan égett a karján az a hely, ahová vércsepp

fröccsent. A kígyók sziszegtek. Némelyik támadóan tekergőzött, kimutatta csepegő méregfogát.

- Richard, ki kell jutnunk innen. Gyere, gyermekem!

Richard megfordult és futásnak eredt, a lebegő vörös szemű alakok követték. Richard érezte a szikrázó levegő sűrűségét, ahogy átment rajta.

Verna Nővér felkiáltott. A férfi megfordult, és meglátta őt a földön a kígyók előtt. A nő talpra ugrott és ismét megpróbálta, de nem tudott átjutni. Számára szilárd volt a levegő.

Egy pillanatig szótlanul állt, elcsendesedett. Összekulcsolta a kezeit.

- Richard, csapdába ejtett ez a varázslat. Nem tudok szabadulni. Engem ejtett foglyul a varázslat, és felismer. Nekem már túl késő. De te menekülj! Fuss! Nélkülem talán van esélyed. Igyekezz! Menj!

Úgy tűnt, sokkal több kígyó volt, mint Richard először látta. Hemzsegett tőlük a föld. Bekerítették a férfit. Lesújtott, ahogy támadtak, és hármat lefejezett, amelyek túl közel jöttek.

A fej nélküli testek tekergőztek, majd több száz hatalmas, fényes, fekete-barna csíkos bogárrá bomlottak szét. Szaladtak minden irányban. Néhány felszaladt a férfi nadrágszárába. Richard őrvongva rázta a lábait, hogy megszabaduljon tőlük. Minden marást forró széndarabnak érzett a húsán. Toporzékolt a lábaival, hogy lerázza őket. Még több bogár özönlött ki a földből, ahol a kígyókat megölte, páncélos testükkel egymáson bukfenceztek át, és zizegtek, mint amikor kiszáradt földön száraz leveleket sodor a szél.

Richard a csattogó bogarak és tekergőző kígyók között ugrándozva visszalépett a szikrázó levegőbe.

- Nélküled nincs esélyem. Velem jössz.

A karjaiba vette a nőt és a kardját maga elé tartva nekiugrott a szikrázó akadálnak. Először keménynek tűnt a fal, de aztán tündöklő villanásokkal szétrobbant. Repedezett üvegre emlékeztető fénycsíkok repültek minden irányban. A levegő pattogó szikrákban és recsegő mennydörgésben tört ki. A repülő darabok lelassultak, majd kövér hópelyhekként a földre hulltak. A fényük kihuny, ahol talajt értek. Ők ketten a varázslattól megszabadulva elhagyták a megsemmisített akadályt.

A sötét alakok követték őket. A kígyók is. Bogarak pukkantak szét és ropogtak a férfi csizmája alatt.

Richard erősebben markolta a kardot.

- Gyerünk ki innen!

A nő tett két lépést, aztán megdermedt.

- Mi a baj?

- Nem érzem az utat - suttogta. - Richard, nem érzem a réseket. - A férfihoz fordult. - Érzel valamit? - Az a fejét rázta. - Próbáld meg! Richard, próbáld meg érezni, hol van kevesebb veszély!

A férfi toppantott, hogy lerázza a bogarakat a lábáról, és nagyot csapott az egyikre, ami az arca felé igyekezett. Még mindig özönlöttek a kígyók a földből, ahol a szörnyeteg elesett. Úgy buzogtak fel, mint egy forrásból a víz.

- Képtelen vagyok. Köröskörül veszélyt érzek. Ugyanaz mindenfelé. Merre?

A nő belemarkolt a szoknyájába.

- Nem tudom.

Richard sikoltást hallott. Az ismerős hang magára vonta a figyelmét, mielőtt vissza tudta volna tartani magát. Kahlan állt ott, ahol a kígyók özönlöttek a földből. Csúsztak-másztak fel és át rajta, mintha szikla lett volna egy kígyóktól nyüzsgő patakban. Kinyújtotta a karjait a férfi felé.

- Richard! Segíts! Azt mondtad, mindig szeretni fogsz! Kérlek, Richard! Ne hagyj itt! Segíts!

A saját hangja remegő suttogásnak hallatszott.

- Verna Nővér, mit látsz?

- Jedidiah-t - válaszolta csendesen. - Mindenütt kígyók vannak rajta. A segítségemet kéri. A Teremtő legyen irgalmas hozzánk!

- Miért most kellene elkezdenie?

- Ne légy szentségtörő!

A férfi kényszerítette magát, hogy elforduljon a látomástól. Megragadta a Nővér karját, és elvezette őt. Oldalazva lépkedtek, és figyelték a körülöttük lebegő alakokat. A kígyókat kikerülték, de a hatalmas bogarakra lehetetlen volt nem rálépni. Richard tudta, veszélyesebb bármerre haladni úgy, hogy nem tudják merre menjenek, mint mozdulatlanul állni most, hogy a mágia megtalálta őket. Mégsem tudott megálljt parancsolni a lábainak. Végül olyan területre értek, ami pillanatnyilag mentes volt a kígyóktól és bogaraktól.

- Kifutunk az időből. Érzel már valamit? Érzed már az utat?

- Semmit. Sajnálom, Richard. Kudarcot vallottam a feladatomban, cserbenhagytam a Teremtőt. Mindkettőnket megöltem.

- Még nem.

Richard fütttyentett a lovának. Ügetve jöttek, a sötét alakok ügyet sem vetettek rájuk. Bonnie a férfit döfkölte a fejével, hogy tegyen egy lépést hátra. Verna Nővér felemelte a kötőféket, és kezdte elvezetni Jessupot.

- Ne! - Richard felpattant Bonnie-ra. Lecsapott két csattogó bogarat a nadrágja száráról. - Szállj fel! Siess!

Verna Nővér bámult rá.

- Richard, nem lovagolhatunk. Mondtam. Ők csak ostoba állatok. Megrémülnek, és a varázslatok viharába visznek bennünket. Zabla nélkül nem tudjuk irányítani őket!

- Nővér, azt mondtad, olvastad a Bonnie Day kalandjait. Emlékszel, amikor a három hős biztonságos helyre vitte a sebesülteket, és elérték a méregfolyóhoz, amin nem lehetett átkelni? Mit mondtak? Azt mondták, csak hinniük kell az embereknek, hogy meg lehet csinálni. Bonnie, Geraldine és Jessup átvezette őket a folyón. Legyen hited, Nővér! Szállj fel! Siess!

- Olyasmit kívánsz tőlem, amiről tudom, hogy meg fog ölni bennünket, mert olvastál valami ostobaságot egy könyvben! Gyalogolnunk kell!

Bonnie a fejét rázta és ugrándozott. Richard rövidebbre fogta a gyeplő szarát, hogy egy helyben tartsa.

- Te nem tudod az utat. Én nem tudom az utat. Ha maradunk, meghalunk.

- Akkor hogyan fog segíteni a lovaglás? - A Nővérnek erőset kellett rántania Jessupon, hogy nyugton maradjon. Felingerelte őt Bonnie izgatottsága.

- Nővér, mit csináltak a lovak egész nap, amikor csak hagytuk?

- Legelészték a nem létező füvet. Vannak látomásaik!

- Tényleg? Te ezt tudod? Mi van akkor, ha az a káprázat, amit mi látunk? Talán ők látják azt, ami valójában itt van. Most menjünk!

A sötét alakok közelebb voltak, a szemük élénkebb vörös színben ragyogott. Verna rájuk pillantott, aztán pedig felkapaszkodott a nyeregbe.

- De...

- Legyen egy kis hited, Nővér! - Bonnie oldalra ágaskodott, türelmetlenül indulni akart. - Megígértem, hogy meg foglak menteni, és a szándékomban áll ezt tenni. Én vezetek! Ne maradj le!

Richard erőset rúgott a sarkaival a ló bordái közé, és közben kiáltotta a parancsszót. A ló teljes vágtába lendült. A másik két ló is ugrott, hogy kövesse. Richard előrehajolt Bonnie marja fölé, ahogy a ló belenyújtózott a vágtába. A férfi szabadjára engedte a gyeplőt, és egyáltalán nem irányította a lovat. Az állat füleire szegezte a tekintetét ahelyett, ami előttük feküdt. Nem akarta befolyásolni őt.

- Richard! - ordította Verna Nővér hátulról. - A Teremtő nevében, figyeld, merre mész! Nem látod, mibe vezeted azt a lovat?

- Nem vezetem - kiáltotta a dübörgő patak hangján át. - Ő választja meg az útirányt.

A Nővér a férfi mellé vágtatott, dühösen összevonta a szemöldökét. - Örült vagy? Nézd, hová tartasz!

Richard gyors pillantást vetett előre. Vakon száguldottak egy szakadék pereme felé.

- Csukd be a szemed, Nővér!

- Elment az...

- Csukd be a szemed! Csak illúzió. Olyan dolgot vetít elénk, amitől mindnyájan féltünk - a zuhanást. Éppen úgy, ahogyan mindketten kígyókat láttunk.

- A kígyók valóságosak voltak! Ha tévedsz, meg fogunk halni!

- Csukd be a szemed! Ha valóban ott van, a lovak nem fognak belerohanni a szakadékba. - Reménykedett, hogy ebben nem téved.

- Hacsak nincs ott valóban, a mágia pedig lapos föld látomását mutatja nekik, hogy megöljön minket!

- Ha maradunk, meghalunk! Nincs választási lehetőségünk!

Richard hallotta a nő szitkozódását, miközben megrántotta a lova bal gyeplőjét, hogy megpróbálja megfordítani, de Jessup Bonnie-val tartott. Bonnie vezetett; Jessup és Geraldine nem hagyná el őt.

- Mondtam, hogy ostobaság volt összetörni azokat a zablákat! Nem tudjuk irányítani őket! Elragadnak bennünket!

- Mondtam, hogy meg foglak menteni. Azoknak a zabláknak a megsemmisítése fog megmenteni. Az én szemem csukva van. Ha élni akarsz, csukd be a magadét!

Verna Nővér csendben maradt, a három ló pedig dübörgött tovább. Richard szemei szorosan össze voltak zárva. Amikor úgy ítélte meg, a meredélynél kell lenniük, visszatartotta a lélegzetét. Imádkozott, hogy ezúttal a jó szellemek legyenek vele.

A lábai bizseregtek a gondolattól, hogy lezuhannak a szirtfalon. Megpróbált nem gondolni arra, milyen lesz a lefelé vezető út. Közös félelem, csak az volt. Rádöbrent, hogy halálosan kapaszkodik Bonnie sörényébe. Ellazította az ujjait, de a szemét csukva tartotta.

A zuhanás nem következett be.

A három ló vágtatott tovább. Richard nem tett semmit, hogy lassítsa őket, hanem hagyta, hogy rohanjanak, ahogy csak akarnak. Emelkedett hangulatban voltak az egész napi legelészéstől, és a férfi meg tudta állapítani, hogy élvezik a rohanást. A futás pusztá öröméért vágtattak.

Egy idő után Richard észrevette, hogy a pataik hangja megváltozott. Nem volt olyan éles; lágyabbá vált.

- Richard! Kint vagyunk a völgyből!

A férfi hátranézett a válla felett, és látta, hogy a sötét viharfelhők foszlányai a horizont szélén gomolyognak. Az

aranszínű nap alacsonyan csüngött az égen a füves, hegyes-völgyes terület felett, ahol jártak. A lovaik könnyű vágatába lassítottak.

- Biztos vagy benne? Biztos vagy benne, hogy távol vagyunk tőle?

A Nővér bólintott.

- Ez az Óvilág. Ismerem ezt a helyet.

- De ez még mindig lehet káprázat, hogy elbizakodottá tegyen bennünket, és kelepcebe ejtsen, mielőtt felocsúdnánk.

- Muszáj mindig megkérdőjelezned, amit mondok? Érzem a Hanommal. Ez nem káprázat. Biztonságban kint vagyunk a völgyből, és távol a mágiájától. Már nem tud elérni bennünket.

Richard röviden eltűnődött azon, lehet-e a nő még káprázat. Ám azt is érezte, hogy a veszély már nincs jelen. Előrehajolt és szélesen átölelte Bonnie meleg nyakát.

A hatalmas hegyeken, amik közé beértek, nem voltak fák; fűcsomók és vadvirág nyalábok borították. Az alacsony helyeken homokszínű sziklák voltak szétszórva. A nap melegen sütött, de már nem perzselte a földet. Richard belenevetett az arcába csapó szélbe.

Vigyorgott Verna Nővére, a nő azonban nem mosolygott. A homlokán komor tekintet redői ültek, ahogy a hegyvonulatot pásztázta előttük.

- Tüntesd el azt a vigyort a képedről! - csattant fel.

- Csak boldog vagyok, hogy sikerült. Örülök, hogy élsz, Nővér.

- Ha lenne fogalmad arról, most milyen mérges vagyok rád, Richard, egyáltalán nem örülnél annyira, hogy még mindig veled vagyok. Vedd komolyan ezt a tanácsot: nagy szívességet tennél magadnak e pillanatban, ha tartanád a szád.

A férfi csak bólogatni tudott.

13. FEJEZET

- Muszáj levágnod a karomat!

Zedd visszahúzta a kék szaténblúz ujját a sebre, ami nem igazán akart gyógyulni, sőt, zöldes fénye még erősebben izzott.

- Hányszor kell még elmondanom Adie, hogy nem fogom levágni a karodat?

Zedd visszahelyezte a lámpát az ezüstberakású asztalra, egy tál barna kenyér és egy adag birkapörkölt mellé. Keresztülhaladt a süppedős függönyökön, hogy egy ujjnyival beljebb húzza a nehéz, hímzett szőnyeget. Mikor odaért, kinézett a jégvirágos ablakon a sötét, néptelen utcára. A kandalló meleget és halvány világosságot árasztott a külső szobából. A helyiségek meglehetősen csendesek voltak, még az ebédlőben lévő nagyszámú vendégsereg zivaja ellenére is.

A Kos Szarvához címzett vendéglő hatalmas forgalmat bonyolított le, annak ellenére, hogy halálosan hideg tél tombolt odakint - vagy talán éppen azért. Az utak mentén a hó és a hideg miatt nem lehetett táborot verni, a kereskedelem pedig nem állhatott le. Kereskedők, kocsisok, utazók töltötték meg a fogadókat egész Penverroban.

Zedd és Adie szerencsésnek mondhatták magukat, hogy egyáltalán találtak szállást. Persze a fogadás ugyanilyen szerencsésnek érezhette magát, hogy hajlandók voltak megfizetni a szemtelenül magas árakat. Zedd nem aggódott, hiszen az Első Rend varázslójának nem okozott gondot arannyal fizetni. Sokkal komolyabb problémák gyötörték. Adie sebe, amit a skrin vágott a karján, nem gyógyult. Egyre súlyosabbá vált és még a mágia sem segített. Valójában éppen a mágia volt a gond.

- Figyelj rám, öreg! - könyökölt fel Adie. - Ez az egyetlen megoldás. Te mindent megpróbáltál, én pedig igazán nem hibáztatlak, amiért nem sikerült meggyógyítanod! Ha most nem esek túl rajta, meghalok! Emiatt kockáztassam az életem? Ha nincs bátorságod megtenni, akkor add a kést, és megteszem magam!

- Ebben egy percig sem kételkedem, de attól tartok, ez sem segítene - nézett rá komoran Zedd.

- Ezt meg hogy érted? - kérdezte a nő elhaló hangon.

Zedd kiválasztott egy hideg báránysültet az egyik aranszegélyű tálból és egyetlen falással magába tömte, majd díszes köntösét felemelve az ágy szélére ereszkedett. Még mindig a falatot rágtá, amikor felemelte a nő ép kezét. Az most igen vékonynak és erőtlennek látszott, holott korábban fegyverek acélját forgatta.

- Adie! Ismersz bárkit is, aki járatos az ilyen sebek gyógyításában?

A nő figyelmen kívül hagyta az iménti kérdést.

- Miért mondd, hogy nem segítene?

Zedd megszorította a kezét.

- Ismersz valakit, aki már látott már ilyet?

- Gondolkodnom kellene rajta, bár nem hiszem, hogy él még valaki, aki rendelkezik ilyen tudással. Te varázsló vagy, neked kellene a legtöbbet tudnod erről, hiszen a varázslók egyúttal gyógyítók is. - Visszahúzta a kezét. - De mit jelentsen az, hogy már nem lehetne levágni a karomat?

Aztán hirtelen elhallgatott és rádöbben.

- Úgy érted, már túl késő...?

Zedd felállt az ágyról és elfordult. Csípőre tett kézzel mérlegelte a lehetőségeket. Igazság szerint nem volt mit fontolgatni.

- Törd a fejed, de gyorsan, Adie! Komoly bajban vagy, én pedig nem tudom, miként lehetne rajtad segíteni.

Adie fáradtan felsóhajtott, majd visszahuppant a párnák közé.

- Szóval meghalok. Legalább a lelkem találkozhat Pellel. Neked azonban indulnod kell! Ne vesztegess több időt, már így is elég sokáig a betegágyam mellé láncoltalak. Muszáj eljutnod Aydindrilbe! Kérlek, Zedd, ne hagyd, hogy én legyek a felelős azért a katasztrófáért, ami akkor történik, ha nem jutsz el oda! Menj, és segíts Richardnak, engem pedig hagyj sorsomra.

- Adie! Kérlek, gondolkozz! Ki lenne képes segíteni rajtunk?

Túl későn vette észre, hogy hibát követett el. Tudta és várta, hogy mi fog következni. Már hallotta is az ágy felől érkező kérdést:

- Rajtunk?

- Csak úgy értettem, hogy...

Adie ép karjával maga mellé húzta az ágyra a férfit, miközben mérgesen a szemébe nézett.

- Rajtunk? - ismételte ezúttal halk, reszelős hangon. - Miközben olyan varázslatot keresel, ami engem megmentene, valamit eltitkolsz előlem. Vagy elmondod rögtön, vagy nagyon megbánod, hogy eddig is magaddal vonszoltál!

Zedd beletörődötten felsóhajtott. Igaza volt, ennél tovább nem rejthette el titkát. Felhúzta sötét köntösének ujját. Felső karján - ugyanott, ahol a nőnek - egy pénzérme nagyságú fekete körökkel szegélyezett bélyeg volt a húsába égetve, amely ugyanolyan halvány zöldes fénnel izzott. Adie rezzenéstelen arccal bámult a sebre.

- A varázslók az empátia-varázslatot szokták alkalmazni, hogy meggyógyítsák az embereket. Átvesszük, és magunkba irányítjuk a fájdalmat, a betegséget, a sebet. Mindannyian átestünk a fájdalomtűrés próbáján, és képesek vagyunk elviselni a másoktól szerzett fájdalmat. Ezzel párhuzamosan próbáljuk a megengedett nagyságú és fajtájú varázslattal meggyógyítani a beteget. A harmónia rajtunk keresztül korrigálja a diszharmóniát. Miközben a betegség és a sérülés ideje megrövidül, a varázslat visszaállítja az egészséget és az egyensúlyt a beteg szervezetében. Természetesen csak bizonyos keretek között - simogatta meg Adie karját. - Nem vagyunk a Teremtés keze. Ám ha van értelme, nem habozunk használni a Tehetséget.

- De... miért ugyanolyan a karod, mint az enyém?

- Magát a betegséget vagy a sérülést soha nem vesszük át. Csupán a fájdalmat és a szenvedést. Azután pedig erőt, gyógyulást és egészséget adunk annak, akit megsegítünk - húzta vissza karjára a ruha ujját. - Valahogy a skrin mindkettőnket megfertőzött.

Nyugtalanság ült ki a nő arcára.

- Ez azt jelenti, hogy mindketten elveszítjük a karunkat?

Zedd megnedvesítette ajkát.

- Nem, ez nem lehet a megoldás. Mikor megpróbálok valakit meggyógyítani, érzem, merre kell keresnem a sérülést.

Ismét háttal állt a nőnek.

- Bár a seb a karodon van, a skrin fertőző varázslata az egész testedben szétáradt. - Suttogva tette hozzá: - És már az enyémbe is.

Mindketten hallották a jókedvű kacagást a lenti ebédlőből. A vidám dal utat tört az elegáns és gazdagon díszített szőnyegeken keresztül. A bárd egy felszolgáló lánynak álcázott hercegnőről énekelt, akit az apja hozzá akart kényszeríteni egy olyan herceghez, akit gyűölt. Miután visszautasította gaz és pénzéhes kérését, a lány inkább a szolgálóéletet választotta.

A tömeg a korszokat magasba lendítve fejezte ki tetszését. Adie lágy hangon szólalt meg:

- Azt hiszem, igen nagy bajban vagyunk!

- Így igaz! - bólintott Zedd.

- Igazán sajnálom Zedd, hogy ekkora veszedelmet hoztam a fejünkre - mormolta a nő sajnálkozóan.

- Ami megtörtént, azon már változtatni nem tudunk. Ez nem a te hibád. Ha valaki hibázott, az én voltam, mert nem gondolkodtam, mielőtt varázslathoz nyúltam volna. Ez az ára annak, ha valaki a szívére, és nem az eszére hallgat! És annak, hogy megsérti a Varázslók Második Szabályát. - Utóbbi csak magában fűzte a mondottakhoz. Nehéz köntöse köréje csavarodott, ahogy a nő felé fordult.

- Adie, gondolkodj, kérlek! Bizonyára létezik valaki, aki tud valamit erről a betegségről vagy a skrinről. Találkoztál bárkivel is az Alvilág titkait kutatva, aki tudhat erről? Még a legapróbb részlet is hasznos lehet, hogy kiderítsem, miként tudnánk kiszabadulni ebből a szorult helyzetből.

Adie mélyen a gondolataiba mélyedt, végül fejcsóválva megszólalt:

- Mikor felkerestem azokat az asszonyokat, akik rendelkeztek a Tehetséggel, még nagyon fiatal voltam. Mindannyian jóval idősebbek voltak nálam, és valószínűleg mostanra már egyikük sem él.

- Van valamelyiküknek leánygyermek?

Adie tekintete találkozott a férfiéval, egyik szemöldökét felhúzta, és mosoly ült ki finoman barázdált arcára.

- Igen! Az egyik asszonynak, aki a legfontosabb ismeretekre tanított a skrinnel kapcsolatban, vannak leányai. Három lányról tudok, akik szintén rendelkeznek a Tehetséggel. Ha az anyjuk elég hosszú időt élt meg, talán átadta nekik minden tudását.

Az idegen varázserő okozta, csontjaiban sajgó tompa fájdalom ellenére Zedd izgatottan előrelépett.

- Ez esetben muszáj találkozunk velük! Hol találjuk őket?

Adie visszabújt a párnák puhaságába és magára húzta a takarót.

- Nicobareseben, annak is egy távoli pontján.

- A kutyafáját! Nagyon hosszú az út odáig, és éppen az ellenkező irányban van - sóhajtott Zedd. Mutató és hüvelykujjával közrefogta az állát. - Tudsz esetleg valaki másról is?

Adie gondolatban számba vette a többi ismerős varázslónőt.

- Az egyiknek csak fiai vannak - hajlította ki az egyik ujját. - A másik - számolta az ujjain - nem tud semmit a skrinről, a harmadiknak pedig egyáltalán nincs gyermeke. Sajnálom, Zedd, de csak az említett három testvér tudna segíteni. Ők viszont Nicobareseben élnek.

- És az anyjuk? Ő hol szerezte a tudását? Az talán közelebb van!

Adie kihúzta karjait a takaró alól és széttárta őket.

- Ezt csak a Fény tudhatja! Az egyetlen hely, ahol választ találhatunk, Nicobarese!

- Akkor elmegyünk Nicobaresebe!

Adie bizonytalanul pillantott rá.

- Zedd, Nicobareseben ott a Falka Vére! A nevem nem örvend túl nagy népszerűségnek arrafelé!

- Az már borzasztó régen volt, Adie! Azóta két király is meghalt!

- A Falka Vére mit sem felejt az idő múlásával.

- Nos, senki sem fogja tudni, kik vagyunk, mert elrejtjük valódi kilétünket, hogy kikerüljünk az Őrző látóköréből! Jómódú utazókként megyünk tovább. Már úgy is régóta viselem ezt a szörnyű gúnyát! - pillantott rosszallóan a nőre. A gazdag díszruha ugyanis Adie ötlete volt, a varázsló azonban ki nem állhatta.

- Úgy tűnik, nincs más választásunk - vont vállat Adie. Nehézkesen felült az ágyban. - Azonnal indulnunk kell!

- Még túl gyenge vagy - intett tiltakozóan Zedd. - Pihenőre van szükséged! Meg kell szerveznem az utazást, nehézkes lenne lóháton folytatni utunkat. Azt hiszem, bérelek egy fogatot. Ha már ilyen csicsás öltözetet viselünk, és járasszuk a gazdag utazót, legjobban egy hintó illene a szerephez.

Adie figyelte, hogyan mustrálgatja Zedd önmagát az ember nagyságú állótükrökben. A köntös nehéz, gesztenyebarna anyagból készült, hosszú fekete ujjakkal és csuklyaszerű vállakkal. Az ujjak kezelőjén három soros ezüstbrokát díszlett. A nyak körül és a köpeny felső részén furcsa tervezésű aranszalagok hullámoztak. A derekát csillogó vörös színű, aranygombos szaténöv tartotta. Az egész túlzottan pompás hatást keltett, amitől Zedd lelke felettébb szenvedett. Ami azonban szükséges, az szükséges. Zedd mellén keresztbe font kézzel színpadiasan meghajolt:

- Hogy tetszem, drága hölgyem?

Adie letépett egy darab barnakenyeret.

- Mint egy bolond.

- Felhívnám becses figyelmedet, hogy ez a ruhadarab a te választásod volt! - egyenesedett fel a varázsló, ujját a nőre szegezve.

- Bosszúból. Mert az enyémet meg te választottad. Gondoltam, ezzel is törleszthetek.

Zedd fortyogva járkált fel-alá hosszú lépteivel a terjedelmes szőnyegek, miközben azon morfondírozott, hogy még mindig a nő járt jobban.

- Most pihenj egy keveset, én pedig megnézem, mivel utazhatnánk.

Adie egy falat kenyérrel a szájában az ajtó felé fordult.

- Ne felejtse itt a kalapod!

Zedd jeges pillantást vetett rá.

- A kutyafáját, asszony! Muszáj még a kalapot is felvennem?!

- Az úr szerint, akitől a ruhákat vettük, most ez a divat a nemesek körében.

Zedd felkapta a puha, vörös kalpagot az ajtó melletti asztalkáról, és ősz fejébe nyomta.

- Így jobb?

- Ferdén áll a toll!

Zedd nagy nehezen kiegyenesítette a pávatollat.

- Most már boldog vagy?

- Zedd! - mosolygott Adie. Mégpedig kárörvendően, vélte a varázsló. - Csak azért mondtam, hogy úgy nézel ki, mint egy bolond, mert annyira vicces, amikor egy jóképű férfi giccses ruhákkal próbálja feldíszíteni egyébként tökéletesen elegáns küllemét.

A férfi arcára visszalopódzott a vigyor.

- Ó, igazán köszönöm, hölgyem! - hajolt meg fürgén ismét.

- És Zedd! Légy óvatos! - A férfi kérdően nézett rá. - Ebben a maskarában még az is megeshet, hogy belecsípnek a hátsódba, mint az álruhás hercegnőnek a dalban.

- Ne aggódj, egyetlen betolakodó sem lépheti át a felségterületedet! - kacsintott rá Zedd pajkosan.

Hetykén megigazította kalapját, majd egy vidám dalocskát dúdolván kiviharzott az ajtón. Egy sétatálcát, gondolta. Vennie kellene egy sétatálcát is. Egy díszes darabot, természetesen. Egy igaz úriember nem járhat akármilyen sétatálcával.

14. FEJEZET

Meleg, fűledt levegő áradt a zsúfolásig megtelt étkezőből. A sült hús illata összekeveredett az édes pipadohány füstjével. Amint a lépcsőkön lefelé haladt, Zedd gyomra felmorajlott az isteni illatok hatására. Azon tűnődött, talán belefér az idejébe, hogy rendeljen egy fogást. Az egyik lépcsőfordulóban egy magas kosár három sétatálcát rejtett. Zedd kiválasztotta a legdíszesebbet: egy ezüst fejű fekete pálcát. Finoman rásuhintott a fakorlátra, hogy ellenőrizze súlyát. Elég nehéznek tűnt, de úgy gondolta, a sétatálcát elengedhetetlen kellék.

A tulajdonos, Hillman úr, mokány kis ember volt. Fehér ingujját húsos könyökéig tűrt fel, legfelül pedig vakítóan fehér kötényt viselt. Azonnal fölfedezte Zeddét a lépcsőn lefelé jövet, és a vendégek között utat törve keresztülröghant a szobán. Kerek, pirosposzgás arca még feltűnőbben vöröslött, ahogy keskeny száján szétáradt az ismerős vigyor.

- Rybnik uram! Úgy örülök, hogy újra látom!

Zedd majdnem körülnézett, hogy kihez is beszél ez az ember, amikor rádöbbsent, hogy ezen a néven mutatkozott be. Azt mondta a kocsmárosnak, hogy ő Ruben Rybnik, Adie pedig, akit Eldaként mutatott be, a felesége. Zeddnek mindig is az egyik kedvence volt a Ruben név. Ruben. Kellemesen csengett.

- Kérem, Hillman úr! Szólítson Rubennek!

A férfi bólintott.

- Természetesen, Rybnik uram, természetesen!

- Azt hiszem - emelte fel Zedd a pálcát -, szükségem lenne egy sétatálcára. Meg tudnánk egyezni ennek a darabnak az árában?

Hillman Mester szélesre tárta a karjait.

- Önnek bármit, Rybnik Mester! Az unokaöcsém készíti őket, én pedig megengedem neki, hogy itt állítsa ki azokat a rendkívüli vendégeim számára. Ez a darab különleges és meglehetősen drága.

Ügyet sem vetve Zedd szkeptikus arckifejezésére, felemelte a pálcát. Közelebb hajolt, mint aki halkan és bizalmasan kíván beszélni.

- Hadd mutassak valamit, Rybnik uram, amit még senki másnak nem mutattam! Itt, látja? Ha az ezüst szalagnál megtekeri a botot, egy kis üreg nyílik ki!

Kettéválasztotta a részeket, melyek egy csillogó pengét rejtettek.

- Közel két láb keltoni acél. Diszkrét védelem egy úriember számára. Nem vagyok azonban biztos benne, hogy az ön egyszerű és tiszta céljaira fel tudná használni, és amúgy sem olcsó...

Zedd visszatolta a vékony pengét, majd tekert egyet rajta, és az automata szerkezet összezárt a két részt.

- Finoman bánok majd vele. Tetszik a fazonja, úgyhogy írja az árát a szobaszámlámhoz!

Egy igazi gazdag úriember ugyanis nem kérdezi meg az árat. Hillman gazda lendületesen bólogatott.

- Természetesen, Rybnik uram, természetesen! A legvégén majd hozzáírom a számlájához.

Megtörölte tiszta, pufók kezeit a köténye sarkában, majd a szoba felé mutatott.

- Felajánlhatok egy asztalt önnek? Nézzük, merre találom egy megfelelő!

- Ne, ne - intette le Zedd az új botjával. - Az az üres asztal ott a sarokban a konyha mellett tökéletes lesz.

A fogadós aggódva tekintett az asztal irányába.

- Oda? Ó nem, Uram! Ennél sokkal jobb helyet is tudok kínálni, talán a dalnok közelében, ha szeretne valami kellemes muzsikát hallgatni. Az összes híres dalt ismeri, és ha elárulja a kedvencét, megbízom, hogy énekelje el önnek.

Zedd közelebb húzódott hozzá és rákacsintott.

- Sokkal többre értékelem a konyhájából kiáramló csodálatos illatokat, mint az éneklést.

Hillman fogadós büszkén kihúzta magát, és az üres asztal felé tessékelte Zeddét.

- Túlságosan is megtisztel, Rybnik uram! Soha, senki nem becsülte annyira a főztömet, mint ön. Azonnal felszolgálók!

- Kérem, szólítson Rubennek! Emlékszik? Nagyon örülnék, ha kaphatnék abból a pompás sült húsból, amelynek illata felébresztette az étvágyamat!

- Igenis, uram, természetesen!

Köpenyének sarkát gyűrögetve az asztal felett Zeddhez hajolt:

- Hogy érzi magát a nagyságos asszony? Remélem, jobban van. Minden nap imádkozom érte!
 - Attól félek, nem javul az állapot.
 - Ó, jaj! Nagyon sajnálom! Nem hagyok fel az imádkozással! - Elindult a konyhaajtó felé. - Hadd szolgáljam fel a sültet!

Zedd a fal mellé támasztotta új botját, és nyomban az asztalra dobta kalapját. A kopaszodó bárd egy zsámolyon ült a kis színpad tetején. Lantja fölé görnyedve lendületesen pengette hangszerét, és énekelt egy kocsis viszontagságos utazásairól, mely lepusztult utakon vezetett, az egyik lepusztult várostól a másikig, az egyik csalfa asszonytól a másikig. Zedd a helyiség másik végében ülő magányos férfit figyelte, aki lehunytt szemmel hallgatta az egyik valószínűtlen történetet a másik után.

Az asztalon előtte egy gondosan összetekert ostor hevert. A férfiak nagy része a történetek valódiságáról meggyőződve dúdolgatta a dalokat, miközben sűrűn emelgették korsóikat. Némelyek, akik már felettébb vidámra itták magukat, a csinos, mosolygós pincérlányok hátsóját igyekeztek megpaskolni, de lassúságuk miatt csak a levegőt markolták.

A többi asztalnál kifogástalan ruházatú férfiak és nők - minden bizonnyal gazdag kereskedők és feleségeik - beszélgettek egymás közt. A szoba egyik sarkában, oldalukon fénylő kardokkal, néhány, a legutóbbi divat szerint cicomázott nemes ült. A bárd és a magányos férfi közötti üres területen párok táncoltak. A legtöbbjük felszolgáló lány volt, akiket pénzért kérhettek fel a férfi vendégek.

Zedd fájdalmasan nyugtázta, hogy a legtöbb ember egyszerű kalapot visel, és egyikük sem hord tollat díszítésként. A zsebébe nyúlt, hogy megszámlolja aranyait. Csupán kettőt talált. Felsőhajtott. Drága mulatság gazdag utazót játszani! Nem is értette, hogyan teremtik elő ezt a temérdek pénzt a tehetősek. Most azonban nem ért rá ezen morfondírozni, hiszen még meg kellett szervezni útjukat Nicobaresebe. Adie még túl gyenge volt a lovagláshoz.

Hirtelen Hillman uram tűnt fel egy aranszegélyű tányérral a kezében, melyen Zedd csodálatos báránsültje gözölgött. Kissé szerencsétlenül helyezte vendége elé, mert egy pár cseppnyi szaft a terítőre folyt. Nyomban tisztogatni kezdte egy konyharuhával. Bár éhes volt, Zedd elhatározta, hogy lassan és óvatosan fogyasztja el az ételt, ugyanis a fogadós állandóan ott sürgött-forgott körülötte és attól félt, hogy még a száját is megtöri helyette.

- Hozhatok egy korsó házi főzésű sört, Rybnik uram?
 - Kérem, hívjon Rubennek! Ez a nevem! Egy forró tea igazán jól esne!
 - Természetesen, Rybnik uram! Esetleg valami mást még a teán kívül?

Zedd közelebb hajolt hozzá.

- Hogyan váltják most az aranyat ezüstre?
 - Negyven egész ötvenöt az egyhez - vágta rá a fogadós, majd megköszönte a torkát. - Legalábbis azt hiszem. Nem követem az árfolyamváltozást, de úgy emlékszem, negyven egész ötvenöt az egyhez - mosolygott bocsánatkérően.

Zedd gondolkodóba esett, végül előhúzta egyik aranyát, s az asztalon keresztül a vendéglős felé gurította.

- Kezdek kifogyni az aprópénzből! Lenne olyan kedves, hogy felváltja ezt nekem? Két külön erszénybe tegye az ezüstöket, és az egyik felét váltsa át rézpénzre. A visszajárót tartsa meg!

Hillman gazda gyorsan egymásután kétszer is meghajolt.

- Természetesen, Rybnik uram, és köszönöm!

Gyorsan felkapta az érmét és távozott. Zedd beleharapott az egyik sültbe, és végignézett az embereken. Mire elfogyasztotta az egyik báránycsontot, a fogadós két kisebb és egy nagyobb zsákocskával tért vissza.

- Tizenkilenc ezüst a világos, hús a sötétbarna, a réz pedig ebben a zöld erszényben van, Rybnik Mester!

Zedd rámosolygott.

- És a tea?

A nagydarab férfi a homlokára csapott.

- Bocsásson meg! A pénzváltás közben teljesen elfelejtettem!

Elkapta az egyik felszolgáló lány karját, aki épp egy korsókkal megrakott tálcával viharzott ki a konyhából.

- Julie! Gyorsan hozz egy kanna teát Rybnik uraságnak!

A lány bólintott, és tovább rohant.

- Julie mindjárt hozza, uram! És ha egyéb kívánsága lenne, csak hívjon!

Sietve elrohant a várakozó nemes vendégek felé. Zedd egy újabb darab sültet kanyarintott le. Miközben evett, Julie-t figyelte, amint le-föl cikázik a vendégek között. Az egyik asztalnál ülő férfi valamit mondott neki, miközben a korsókat pakolta az asztalra.

A lánynak közelebb kellett hajolnia, hogy a zajtól tisztán halljon. A férfiak hirtelen röhögésben törek ki. Julie felegyenesedett, és tálcájával a részeg fejére csapott. Ahogy elfordult, a férfi belecsípett, de ő tovább haladt. Ahogy Zedd asztalához ért, rámosolygott.

- Azonnal hozom a teáját, Rybnik uram!

- A nevem Ruben. Láttam, mi történt. Muszáj elviselned ezt?

- Ó, ez csak Oscar. Ártalmatlan, csak a szája nagy és ronda. Néha azt kívánom, törjön rá a csuklás, mielőtt egy újabb disznóságot mondana. Most meg egy újabb korsót akar. Sajnálom, hogy túl sokat beszélek, hozom a teát, Ryb...

- A nevem Ruben.

- Ruben - villantotta rá bájos mosolyát a lány, majd elsietett.

Miközben evett, Zedd arra gondolt, talán valóra tudná váltani a lány kívánságát. Csak egy kis tréfa. Amikor Julie megérkezett a teával, Zedd magához intette.

- Igen, Ruben? - hajolt oda hozzá, miközben háta mögött szorosabbra húzta köténytét.

- Te igazán elbűvölő ifjú hölgy vagy, Julie! - Bökte finoman az ujját a lány álla alá Zedd. - Nem szabadna hagynod, hogy ez a fickó molesztáljon téged! Mikor oda viszed a korsóját, szólítsd a nevén, és nézz mélyen a szemébe. Ekkor teljesülhet a kívánságod, amiről beszéltél!

Julie értetlenül pislogva felegyenesedett.

- Sajnálom Ruben, de mit is mondott?

- Csak azt mondtam - mosolygott Zedd -, hogy köszönöm a teát, és hogy ismersz-e itt valakit, akinek bérelhető fogata lenne?

- Az ittlévő férfiak fele, szóval... - harapott az ajkába a lány - azoknak a férfiaknak, akik nem olyan jól öltözöttek, mint ön, több mint fele kocsis. Néhányuk talán felbérelhető, ha meg tud velük egyezni.

Zedd megköszönte, és figyelte, ahogy Julie Oscar elé teszi a korsót. A férfi részeg vigyorral a nő szemébe bámult. Zedd figyelte, hogy a lány a szemébe néz, majd halkán a nevét mondja. Oscar szólásra nyitotta ajkait, de csuklásban tört ki. Buborékok törtek fel a szájából és a levegőben szétpukkantak. Az asztalnál kirobbant a röhögés. Zedd homlokát ráncolva figyelte a jelenetet. Furcsa, gondolta.

Minden egyes alkalommal, amikor Oscar Juliehoz akart szólni, csuklani kezdett és buborékok törtek fel a szájából. A többiek azzal ugratták a lányt, hogy szappanozza a sört. Julie azonban nem törődött velük, és a dolga után sietett. A boxban ülő magányos férfi rendelt tőle valamit. Ahogy Zedd asztalához ért, az ember felé biccentett.

- Talán neki van egy fogata, hiszen úgy bűzlik, mint egy ló. Elnézést. Ez nem volt kedves tőlem. Csak nem bírom rávenni, hogy több sörre költse a pénzét. Most teát akar.

- Nekem több van, mint amit meg bírok inni, megosztom hát vele az enyémet! - a lányra kacsintott - Így megspórolsz egy fordulót.

- Köszönöm Ruben, tessék, itt egy másik csésze!

Zedd bekapta az utolsó falat sültet is, majd a kanna és a csészék társaságában elindult a férfi felé. Oscar abbahagyta a csuklást, a vendégek pedig a bárd egyik szomorú dalát hallgatták egy férfiről, akinek maghalt a kedvese. Ahogy a férfi asztalához ért, felemelte a kannát.

- Nem bírok megbirkózni ennyi teával, megoszthatnám önnel?

Az idegen gyanúsán pislogott bozontos szemöldöke alatt. Valóban igen bűdös volt. Felemelte egyik hatalmas karját, hogy az ostort az asztal végére tolja, majd egy határozott mozdulattal hellyel kínálta a varázslót.

- Ó nagyszerű, köszönöm! A nevem Ruben.

Kalapját az asztalra dobva várakozóan nézett.

- Ahern vagyok - mondta mély hangján. - Mit akar?

- Nos, csupán megosztanám önnel a teámat, Ahern.

- De mit akar valójában?

Zedd teát töltött a férfinak.

- Úgy gondoltam, szüksége lehet munkára.

- Van már munkám!

Zedd magának is töltött.

- Tényleg? És beszélne róla?

Ahern keresztbefonta karjait a mellkasán. Hátradőlt és mélyen a varázsló szemébe nézett. Hosszú utazókabátot viselt zöld ingje felett. Vékony, szürkés haja, melyet ritkán érinthetett fésű, egészen a füléig ért. Az időjárás viszontagságai mély barázdákat véslek szélfúttá arcába.

- Miért akarja tudni?

- Hogy megfontoljam, tudok-e többet ajánlani. - Zedd, mint varázsló természetesen bármennyi aranyat elő tudott varázsolni. Mégis, úgy vélte, most nem ez a legjobb megoldás. Belekortyolt teájába, majd várt.

- Tristenből acélt szállítok a penverroi kovácsoknak. Mint tudja, mi keltoniak készítjük a legjobb fegyvereket egész Középföldön!

- Én másként hallottam. - Ahern arca elsötétült. Zedd megmarkolta az ezüstberakású botot. - Úgy tudom, nem csak Középföldön, de a három föld egyikén sem akad párja a keltoni acélnak. - A bárd új dalba kezdett, ezúttal egy királyról, aki elvesztette a hangját, és csak írásbeli parancsokkal tudta kormányozni birodalmát. Ám mert soha nem engedte meg alattvalóinak, hogy megtanuljanak olvasni, nemsokára a királyságát is elvesztette. - El tudom képzelni, milyen nehézkes lehet a szállítás ebben az évszakban.

Ahern elhúzta a száját.

- A tavasz sokkal rosszabb. A sár miatt. Ekkor látszik, hogy ki ért a fuvarozáshoz és ki a beszédhez!

- Állandó munka? - tolta közelebb Zedd a teli csészét a férfinhoz.

- Megélek belőle - Ahern végre felemelte a feléje tolt csészét.

- Olyan embernek tűnik, akinek gyakorlata van az ostor használatában - érintette meg Zedd az ostor fonott végét.

- Sokféleképpen lehet egy fogatot vezetni - biccentett Ahern a helyiség másik vége felé. - Ezek a bolondok azt hiszik, elég, ha sűrűn használják az ostort.

- És ön nem így vélekedik?

Ahern megrázta a fejét.

- Arra használom az ostort, hogy a lovaim rám figyeljenek és megtudják, mit akarok! Azért kezelhetőek, mert kiképeztem őket, és nem azért, mert félnek az ostortól! Ha meleg helyzetbe kerülök, azt akarom, hogy a fogatom értse, mit akarok, és ne ugorjon meg rémülten. Elég sok szakadék van így is tele lovak és emberek csontjaival.

- Úgy hangzik, hogy ön aztán igazán ért az állatokhoz.

Ahern Zedd tömött erszényei felé bökött az állával.

- És ön milyen üzlettel foglalkozik?

- Gyümölcsös kertjeim vannak. A legjobb gyümölcsöket termesztetem az egész világon.

- Saját földjei vannak, melyeket másokkal műveltet?

- Pontosan. Bár nem így kezdtem, hanem egyedül, a két kezemmel. Én választottam ki, ültettem el, öntöztem a fákat, amíg ki nem termesztettem a legjobb fajta gyümölcsöt. Addig azonban kitartó küszködés vezetett, de végül sikerült! Az utóbbi években egyre sikeresebb lettem, és most már másokat alkalmazok a munkára. Én csupán felügyelek.

Zedd elégedetten dőlt hátra, büszke volt magára, hogy így kivágott egy történetet.

- És merre vannak azok a gyümölcsösök?

- Nyugatföldön.

- Akkor mit keres maga itt?

Zedd előre hajolt és lehalkította hangját.

- Tudja, a feleségem nincs jól! Mindketten elég idősök vagyunk, és most, hogy a Határ megszűnt, szeretné viszontlátni a szülőföldjét. Ismer ott valakit, aki meg tudná gyógyítani. Túlságosan gyenge azonban, hogy lóháton utazzon, ezért szeretnék egy fogatot bérelni. Mindent megteszek érte, bármibe is kerüljön!

Ahern arca valamelyest meglágyult.

- Hová kellene eljutniuk?

- Nicobaresébe.

- Micsoda?! - csapta Ahern az asztalra a poharát, majd hangját lejjebb halkítva Zeddhez hajolt.

- Ember! Gyilkos tél van odakint!

Zedd végigfuttatta ujját a csésze peremén.

- Mintha azt mondta volna, hogy a tavasz a legrosszabb.

- Ez itt a Rang'Shada hegység északnyugati része. Nyugatföldről Nicobaresé felé nem kellett volna átkelnie a hegyeken, mert most visszafelé újra át kell hágniuk.

Zedd a megfelelő válaszon gondolkodott.

- Mivel én Aydindrilből származom, az volt az eredeti terv, hogy odamegyünk először, de a feleségem megbetegedett, ezért változtattunk az úticélon.

Ahern fáradtan felsóhajtott.

- Ruben, ez egy borzasztóan hosszú út, tele nehézségekkel! Nem is tudom, hogy elvállaljam-e.

- Valóban? Ha még ön sem vállalja, kihez forduljak?

- Nem állítom, hogy én vagyok a legjobb, de ezeknek az embereknek a szájuk nagyobb a tehetségüknél. Senki nem vállalná el ezt a veszélyes munkát!

- Ahern! Azt hiszem, csupán az árat kívánja felverni - izgett-mozgott a padon Zedd.

- Maga meg túlságosan is le akarja alkudni!

- Nem hinném, hogy ez annyira nehéz feladat, mint ahogy állítja - mosolyodott el Zedd.

- Olyan könnyűnek gondolja?

Zedd vállat vont.

- Ön amúgy is fuvarozik, ez a foglalkozása. Most is ugyanezt kellene tennie, csak a másik irányban.

- Csak éppen ott, ahová el akar jutni, háború dúl! - hajolt felé a kocsis megfeszített arcizmokkal. - Mindenek előtt itt vannak a híresztelések arról, hogy Nicobaresében polgárháború dúl. Nagyobb a baj azonban a rövidebb úttal, hacsak nem akar heteket tölteni azzal, hogy messze, délen, Galeán hatoljunk keresztül - itt lehalkította a hangját. - Komoly a konfliktus Galea és Kelton közt. Arról értesültem, hogy a határ mentén végig harcok folynak. Keltoni városokat dúltak fel és fosztottak ki. Az itteniek, Penverro lakói is nyugtalanok, hisz közel a galeai határ.

Mindenki erről beszél. Galeába behatolni kész életveszély.

- Harcok? Csak ostoba pletyka és lotyogás. A d'harai csapatokat visszahívták, a háborúnak vége.

Ahern lassan megrázta a fejét.

- Nem d'haraiak. Galeaiak.

- Badarság! - csapott az asztalra Zedd. - Ezek a nyavalyás keltoniak mindig galeai támadásnak vélik, ha egy paraszt fellöki a lámpását, és tüzet fog a szalma; s ugyanúgy viszont, már csattognak is a fegyverek, ha egy keltoni farkas elragad egy galeai bárányt! Ha az árnyakba lődözött nyilak ára az én zsebemben lenne! - húzta fel bozontos szemöldökét. - A Központi Tanácsnak egyszerűen le kéne nyakaztatnia azt, aki háborút kiált a két ország közt! Nem nézni, hogy kicsoda-micsoda, megoldódna a probléma, higgye el nekem! - koppantott pálcájával keményen a padlón. - Nem szabadna hagyni, hogy viszályt szítsanak.

- Én nem túl sokat értek a politikához - húzta össze magát Ahern -, s még kevesebbet tudok azokról az inkvizitor-boszorkányokról, abban azonban bizonyos vagyok, hogy amit kér, az nem olyan egyszerű, mint hiszi. Sőt, abban is biztos vagyok, hogy ha az ember át akar kelni Galeán, jó pár nyilat kaphat az árnyékokból. Nem tudhatja az ember, miféle alakokat rejtenek a sötét zugok azon az átkozott vidéken!

Zeddek kezdett eleje lenni. Erre nincs ideje. Adie szavai jártak a fejében, valamit mondott neki a fénnel kapcsolatban. Nekifogott, hogy lekerekítse a társalgást, s egyetlen mozdulattal felhajtotta teáját.

- Köszönet a beszélgetésért, Ahern, de látom, hogy ön nem tud segíteni nekem!

Felkelt, hogy a kalapjáért nyúljon. A férfi azonban a karjánál fogva visszahúzta.

- Nézze, Ruben! Nehéz időket élünk! A D'Harával folytatott háború megölte a kereskedelmet. Kelton felélte a tartalékait a háborúban, de a szomszédaink közül sokan még gazdag készletekkel rendelkeznek. Nehéz lenne halottakkal kereskedni. Nincs annyi szállítmány, mint amire szükség lenne, mi pedig nem vártunk tovább a munkára. Nem hibáztathat azért, mert a legmagasabb árat kérem az életem kockáztatása fejében.

- Bármelyikük - mutatott Zedd a szoba felé - örömmel elvállalná ezt a munkát, és mindegyik megpróbálná felverni az árat! Bárki képes lenne közülük meséssel tarkítva bizonygatni, hogy ő a legjobb fuvaros. Ön eleve magas díjat kért, de ne játsszon tovább velem! Miért kellene ennyit fizetnem?

Ahern vastag ujjának hegyével az asztal közepére tolta a poharát. Zedd lesimította a ruhája ujját, majd töltött neki. Ahern hatalmas kezébe vette a csészét. Óvatosan körbepillantott a termen.

Mindenki a dalnokra figyelt. Egy szerelmes dal hangjai szárnyaltak a teremben, mely egy szolgálólánynak szólt. A lány kezét a dalnok kezében tartotta, s olthatatlan áhítat sugárzott a kiénekelte szavakból. A leány arca vörös volt. Talcáját a háta mögött tartotta, s közben a lábait nézve kuncogott.

Ahern ekkor egy láncot húzott elő inge alól, melynek végén egy ezüst medalion csillogott.

- Ez az, amiért olyan magas árat kérek!

- Mintha galeai lenne - hajolt olyan közel a királyi címerrel ékesített medálhoz Zedd, hogy szinte az orrával érte.

- A múlt tavasszal D'Hara megtámadta Ebinissiat. A galeaiak lassan kezdtek kivérezni, és senki nem segített nekik. Nem volt elég fegyverük.

Én felajánlottam nekik, hogy az elszigeteltebb ösvényeken járva beszerezem a szükséges fegyvereket, és még sőt is, amire szintén égető szükségük volt. A galeai helyőrség felajánlotta, hogy kíséretet ad mindenki mellé, aki megkockáztatja a fuvart, de így is kevesen vállalkoztak rá. Azok az ösvények életveszélyesek.

- Ez igen nemes cselekedet volt.

- Nem volt ebben semmi nemes, tisztán üzlet volt. Busásan megfizettek. Csak nem szerettem látni, hogy milyen kutyaszorítóban vannak. És főleg, mert tudom, mit tesznek a d'haraiak a legyőzöttekkel. Úgy gondoltam, hogy a keltoni fegyverekkel talán ki tudnak szabadulni a harapófogóból. Mint említettem, a keltoni fegyvereknek nincsen párja.

Zedd a medálra mutatott, mely mostanra már Ahern inge alatt rejtőzött.

- És mi a helyzet ezzel?

- Miután az ostromnak vége lett, Cyrilla királynő az udvarába hívatott, hogy megköszönje a segítséget. Ő maga adta ezt hálája jeléül, hogy segítettem a népének megvédeni magát, és hozzátette, hogy Galeában mindenkor szívesen látott vendég vagyok. Ezzel bármikor bárhová akadálytalanul eljuthatok Galeán belül. Ez egy királyi menlevél - tapogatta meg büszkén az inge mélyén lapuló kincset.

- Most tehát - pislogott ki Zedd szemöldöke alól - ezt a megfizethetetlen értékű védelmet kell megfizetnem?

- Amit én tettem - szűkültek össze Ahern szemei -, csak egy kis dolog volt. Ők vitték véghez a dolog oroszlánrészét. Segítettem azoknak az embereknek, mert segítségre volt szükségük, és mert méltán megfizették nekem ezért. Nem vagyok hős, de bolond sem, hogy ne használjam ki ezt a különleges szolgáltatást! Itt a kezemben ez a menlevél, s ha ez segít a megélhetésemben, úgy vélem, semmi rossz sincs abban.

- Teljesen igaza van, Ahern, én is megjutalmaztam volna a galeaiak helyében - dőlt hátra Zedd. - Ha módomban áll, én is megfizetem. Nevezze meg az árat, amennyiért eljuttat bennünket Nicobaresebe!

Ahern hatalmas kezében a teáscsésze, melyet folyvást szorongatott, csöppnyi kupicának tűnt csupán.

- Harminc arany. Se több, se kevesebb!
 - Nocsak, nocsak! Nem gondolunk egy kicsit sokat magunkról? - sandított az emberére Zedd.
 - Ennyiért eljuttatom magukat oda. De ez az ára. Harminc arany.
 - Rendben van, húsz most, és a többi tíz majd Aydindrilben!
 - Aydindril! Eddig nem említette Aydindrilt. Nem akarok semmit a varázslók és Inkvizítorok földjén! És akkor újra át kellene vágnunk a Rang'Shada hegyein.

- Úgyis át kell kelnie még egyszer, ha ide vissza akar jönni. Úgyis északon fog átkelni. Ha nem akar húsz aranyért átvinni minket Nicobaresebe, azt hiszem, találni fogok mást, aki tíz aranyért még Aydindrilig is elvisz! Ha harmincat akar az egészért, el kell fogadnia az ajánlatomat, s máris hozzá kell fogunk a készülődéshez. Ez az utolsó ajánlatom.

Ahern rábólintott.

- Rendben van, húsz arany most és még tíz Aydindrilben. Egyet azonban meg kell ígérnie!

- Mi lenne az?

- Nem viselheti azt a kalapot, mert a toll felidegesíti a lovakat!

Zedd arcán széles vigyor terült el.

- Boldogan engedelmeskedem, de ezt önnek kell közölnie a feleségemmel! És mondja meg, hogy ez az ön feltétele!

- Rendben - vigyorgott vissza rá Ahern. - Ne felejtse el, ez nem egy egyszerű kis kirándulás lesz a hegyeken keresztül! Azzal a kocsival megyünk, amelyet az Ebiniissiai fuvarokon szerzett keresetemből vettem. Azokra tudok szántalpakat is szerelni. Jobban bírják a hajtást, és a mély hó sem jelent akadályt számukra. Most pedig kérem a pénzt!

A bárd ujjai könnyedén táncoltak hangszere húrjain, könnyed dallamok töltötték el a termet. A teremben szinte minden láb együtt dobolt a dallammal. Zedd a köpenye alá rejtette kezét, s az övéen lógó egyik ezüsterszényhez nyúlt. Üres tekintettel nézte a termet.

Majd ismét megtette azt, amit az elmúlt napokban egyre többször volt kénytelen megtenni: Ujjaiból hangtalanul áramlott a varázslat - és az ezüstök arannyá változtak.

Mégis, mi más választása lett volna? Ha küldetése kudarcot vall, az élet világára a pusztulás vár. Magában remélte, hogy ezzel nem csupán igazolni próbál magának egy felettébb veszélyes trükköt.

- Semmi sem egyszerű - dörögte.

- Hogy, hogy? - kapta fel a fejét a merengő kocsis.

- Azt mondtam: nem lesz valami egyszerű az utazás - tette az asztalra a sötétbarna erszényt. - Ahogy megegyeztünk! Húsz arany most.

Ahern kinyitotta a zsákot, s vastag ujjával a mélyén kotorászva számlálni kezdett. Zedd közben az ételt, italt, s muzsikát élvező emberek felé pislogott. Szívét nyugtalanság mardosta. Kiváltképp Nicobarese miatt.

- Ez valami jópofa vicc?

Zedd ismét ránézett, és a kocsis egy érmét dobott elé az asztalra. Normálisnak látszott, kivéve, hogy fából és nem aranyból készült.

- Én, én... nos...

Ahern az aranyérméket ujjatlan kesztyűjének markába öntötte, majd hagyta, hogy visszaguruljanak az erszénybe.

- Ez itt csak tizennyolc darab. Kettő hibádzik. Fapénzt pedig nem fogadok el!

Zedd zavartan mosolygott, miközben a világosbarna erszényért nyúlt.

- Bocsásson meg Ahern - kapta fel a fapénzt az asztalról - a rossz erszényt adtam oda önnek! Ez a szerencsepénzem. Soha senkinek sem adnám oda. Minden aranyamnál többet jelent nekem.

A másik erszénybe pillantott. Csak tizenhét darab volt. Tizenkilencnek kellett volna lenni. Hillman mester rövidítette volna meg? Nem, ez túlságosan átlátszó csalás lett volna. Különben is, mi értelme lenne fából aranypénzt faragni?

- Még kettő hiányzik!

- Ó, persze, persze... - dobott Zedd még két aranyat az asztalra. Ahern mindet a saját erszényébe söpörte, majd szorosan összehúzta az erszény zsinórját, és az egészet a zsebébe süllyesztette.

- Mostantól a rendelkezésére állok! Mikor kíván indulni?

Az ezüstök, melyek fává változtak, nem aggasztották a varázslót. Azt még meg lehet valahogyan magyarázni. Valahogyan. Három viszont eltűnt. Elenyészett. Erre viszont már nem lehet magyarázatot találni. Aggasztotta a dolog. Nyugtalansággal töltötte el a lábujjai hegyéig.

- Amilyen hamar csak lehet. Akár azonnal.

- Úgy érte, holnap?

- Nem - csapta a fejébe Zedd a kalapját. Ahern meglepetten pislogott rá. - Úgy értem, most, azonnal! Nem vesztegethetjük a drága időt! Mihamarább gyógyítóhoz kell jutnunk. Tudja... a feleségem miatt.

Ahern vállat vont.

- Én éppen csak visszaértem Tristenből, szükségem van egy kis alvásra, hisz nehéz út előtt állunk. Előkészítem a fogatot, felszerelem rájuk a hótálpakat. Az viszont jó néhány órába beletelik. Hacsak nem kérek meg valakit az itteniek közül, hogy segítsen.

Zedd határozottan koppantott a sétatálcájával.

- Nem! Ne említse senkinek, mit csinál, merre megy, még azt sem, hogy egyáltalán távozni készül! Azok az árnyékok - halkította le a hangját Ahern meglepett ábrázatát megpillantva -, amelyekről beszélt nekem. Nem lenne jó, ha a nyílveesszők is tudnák, merre tartunk.

Ahern gyanúsán mérte végig, miközben felállt, s vállaira borította nagykabátját.

- Először a varázslók és Inkvizítorok átkozott földjére kell eljuttatnom, most pedig ez a titkolózás! Azt hiszem, túl keveset kértem. Mindegy, megegyeztünk. Az üzlet az üzlet. Előkészítem a fogatot, majd lepihenek. Három órával napkelte előtt itt találkozunk, holnap délre már elhagyjuk a határt és Galeában vagyunk.

- Három órával hajnal előtt, ugyanitt - bólintott rá Zedd. - Aprópó, a lovainkat az istállóban hagytam, szeretném, ha elhozná őket!

Gondolatai már máshol jártak. Komoly bajban voltak, s nem késhetett a segítség már egy szemernyit sem. Talán az az asszony Nicobareseben, akinek a három lánya volt, valahol közelebb tanult. Talán megtalálják, amit keresnek, anélkül, hogy az egész hosszú utat végig kellene járniuk. Mindennél fontosabb volt, hogy időben odaérjenek.

Csak a fény tudja, mondta Adie, hogy az az asszony hol tanult a skrinről. A Tehetséget gyakran emlegették úgy, hogy „fény”. Ám homályos utalásként használták valami egészen másra is. Dühösen koppantotta a botját a padlóhoz. Muszáj Adie-nek mindig boszorkány-talányokban beszélnie?

Amint Ahern az ajtó felé indult, a varázsló is feltápaszkodott és a lépcsők felé irányította lépkeit.

15. FEJEZET

Amikor Zedd kinyitotta az ajtót, egész ködfelhőnyi füst köszöntötte. Az ablak tárva-nyitva állt, a jeges levegő befelé, a füst kifelé áramlott. Adie az ágyban kuporgott nyakig betakarózva, és egyenes, ősz csíkokkal tarkított, álláig érő haját fésülte.

- Mi folyik itt? Mi történt?

- Fáztam, és megpróbáltam feléleszteni a tüzet - bökött a kandalló felé fésűjével Adie.

- Adie, fa nélkül nem tudsz begyújtani!

- Volt fa, csak varázslattal akartam meggyújtani innen, az ágyból, de e helyett nagy lobbanás és füst keletkezett. Kinyitottam az ablakot, hogy kiszellőztessek, és akkor vettem észre, hogy a hasábok eltűntek.

- Eltűntek? - hajolt közelebb az asszonyhoz Zedd.

- Valami baj van. A Tehetségemmel.

Zedd megvakarta a fejét.

- Tudom. Velem is ez történt. Ez biztos a skrin miatt van. Beszennyezte a Tehetségünket. - Leült az asszony mellé, kivette a kezéből a fésűt, és letett. - Adie! Van még valami, amit tudnunk kell a skrinről?

- Már mindent elmondtam, amit tudok! A skrin az az erő, ami az élők és a halottak világának találkozásán létezik.

- De miért nem gyógyul a sebünk, miért nem használ a varázslat? És miért tűnt el a tűzifa, amikor mágiát használtál, hogy meggyútsad?

- A skrin mindkét világ szülötte. Hát nem érted? - rázta dühödt értetlenséggel a fejét. - A skrin a mágia teremtménye. Mindkét mágiaé, hogy mindkét világban működhessen. Egyaránt megvagyon benne az Alkotó és a Pusztító Mágia. Ez az erő érintett meg minket. A Pusztító Mágia szennyezte be a Tehetségünket.

- Úgy érted, a Pusztító Mágia szennyezi be és teszi tönkre a varázserőnket?

Adie bólintott.

- Pontosan. Úgy, mintha pusztá kézzel pucolnád a kandallót, és aztán kormos kézzel teregetnél hófehér lepedőket. A kezedet beszennyezi a hamu és a korom, ami aztán rátapad a tiszta fehér lepedőkre is.

Zedd egy ideig némán töprengett a dolgon.

- Adie! Akkor nekünk valahogy kezet kell mosnunk. Le kell mosnunk ezt a szennyet!

- Örülök, hogy végre megértetted, vénember!

Zedd témát váltott.

- Adie! Kibéreltem egy fogatot, hogy Nicobaresebe vigyen. Ez egy igen hosszú út és azonnal indulnunk kellene! Biztos nincs senki, aki közelebb lenne? Tudnom kell, ha van!

- Nincs senki más!

- És az az asszony, akinek három lánya van? Talán ő maga, valahol itt a közelben tanult! Inkább oda kellene mennünk.

- Az nem segítene semmit.

- Miért nem?

Adie egy pillanatig a varázsló arcát fürkészte.

- Ő ugyanis a Fény Nővéreitől tanult.

- Micsoda? - Szökkent talpra Zedd, majd elkezdett fel-alá járkálni a kandalló és az ágy között - A kutyafáját, és még egyszer a kutyafáját! Tudtam!

- Zedd! Attól, hogy tőlük szerezte a tudását, még nem vált maga is Nővérré. Miután tanult tőlük, hazatért. A Nővérek sem annyira... esztelenek... mint gondolod.

- Hogyan tudtad meg ezt? - sandított rá a férfi félszemmel.

- A kerek skrin csont, amelyet attól az asszonytól kaptam, mielőtt meghalt volna; az, amit mondtam, hogy annyira fontos, amit elveszítettünk a házamban... Az a Tehetséggel bíró nő, aki nekem adta, a Fény Nővére volt.

- Akkor mit keresett az Újvilágban? - kérdezte Zedd ingerült hangon.

- Nem ő volt az Újvilágban, hanem én voltam az Óvilágban.

Zedd csipőre tett kézzel fordult felé.

- Szóval, te átkeltél az Elveszettek Völgyén? És megjártad az Óvilágot? És még te mondod, hogy nincsenek titkaid!

Adie idegesen vállat vont.

- Mondtam, hogy olyan asszonyokat kerestem, akiknek megadtam a Tehetség. Néhányuk valóban az Óvilágban élt, így oda kellett mennem. Arra használtam az egyetlen alkalmat, amikor átkelhettem a Völgyön, hogy megtanuljam mindazt, amire szükségem volt. - Összehúzta magán a takarót. - Apró, de igen fontos dolgokat tanítottak meg nekem a Nővérek. Úgy tartják, az a legfőbb feladatuk, hogy tudjanak mindent az Őrzőről - a „Névtelenről”, ahogy ők nevezik -, hogy a lelkeket távol tartsák a karmaitól.

Nem sokáig időztem köztük; nem is hagyták volna, hogy sokáig maradjak, hacsak nem leszek én is egy közülük, de ez idő alatt hagyták, hogy tanuljak tőlük és tanulmányozhassam az ősi írásokat a pincéik mélyén. Voltak Nővérek a Palotában, akire nem bízám, hogy reggelit készítsen nekem, de voltak olyanok is, akik nagy segítségemre voltak.

- A Fény Nővérei megtévelyedett fanatikusok! - morogta Zedd, ahogy újra nekikezdett fel-alá lépkedni. - Hozzájuk képest még a Falka Vére is értelmes emberek gyülekezete! - Megtorpant. - Amikor ott voltál, láttál náluk fiúkat? Olyanokat, akik rendelkeztek a Tehetséggel?

- Megvolt nekem a dolgom a magam tanulmányaival. Nem azért voltam ott, hogy teológiai vitákat folytassak velük. Ez nem lett volna bölcs dolog. Egyébként sem hagyták volna, hogy a rájuk bízott fiúk közelébe menjek, már ha volt náluk egyáltalán ilyen. Bizonyos vagyok benne, hogy ha volt is, csak az ő oldalukról volt.

Sokkal bölcsőbbek ők annál, hogy kockáztassák a fegyverszünetet. Félik azt, hogy a varázslók ezen az oldalon miket tehetnek, ha esetleg megszegik. Ott lehettem velük, tanulhattam, de soha nem engedték volna meg, hogy lássam a fiúkat, vagy akár csak tudjak róluk.

- Hát persze, hogy nincs náluk egyetlen ilyen fiú sem! - csattant fel Zedd. - Alig születik már valaki a Tehetséggel. Túl sok varázslót gyilkoltak le a háborúban. Haldokló fajta vagyunk.

Mint az Első Rend varázslója, soha nem utasítanám el egy Tehetséggel bíró fiú tanítását, mint ahogy azt évezredekkel ezelőtti tették. Sem egyetlen varázsló, akit tanítottam. A Nővérek tudják ezt, ismerik a szabályokat. Nem vehetnek magukhoz egyetlen ilyen! ifjút sem, csak ha minden varázsló visszautasítja a tanításukat. Ha csak egyszer is megszegnék a szabályokat, az a halálos ítélettel! lenne egyenlő azoknak a Nővéreknek, akik valaha is keresztülvágnának a Völgyön.

- Tisztában vannak vele, Zedd, és komolyan veszik a veszélyt!

- Még szép, hogy tisztában vannak vele! Amikor még fiatal voltam, találkoztam egyikükkel, és elküldtem üdvözlőmet a Prelátusnak. Barbár módszereket alkalmaznak. Olyanok, mint ha gyermekek lennének, akik a sebészet tudományát akarják tanítani. Ha tudnám, hogy hogyan jussak át azokon az átkozott Tornyokon, a földdel tenném egyenlővé a Próféták Palotáját!

- Zedd, a múltban éppen elég Tehetséggel bíró ifjú halt meg azért, mert senki nem tanította őket, hogy miként uralják az erejüket. Akik rendelkeztek a hatalommal, éppen azért nem akarták tanítani őket, mert féltek, hogy egy nap a saját hatalmuk is veszélybe kerül, és majd pont e fiúk fogják fenyegetni mestereiket. Így magukra hagyták azokat, akik a Tehetséggel születtek, hogy megölje őket az erő, ami velük született, de amit nem tudtak uralni. A Nővérek nem akarták, hogy ez megtörténjék, csak azt tették, amiről azt gondolták, hogy a legjobb az embereknek.

- A Fény Nővérei azt teszik, ami nekik a legjobb - vetett rá megsemmisítő pillantást Zedd.

- Talán így van, de őket is kötik a szabályok és a fegyverszünet, mint ahogy téged is, amikor békén hagyod őket, ha átjönnek ide.

Zedd megrázta a fejét:

- Önző okokból hagyni, hogy meghaljanak a Tehetséggel bíró fiúk... Ha a régi idők mágusai varázslóhoz méltó módon éltek volna, a Fény Nővéreinek soha nem kellett volna megalakulniuk. Soha nem lett volna rájuk szükség. Bezzeg a Nővérek soha nem engednék, hogy egy varázsló tanítson egy fiatal varázslónőt Tehetségének

használatára, miközben ők megengedhetik maguknak, hogy fiatal varázslókat okítsanak hatalmuk alkalmazására.

- Zedd, én ugyanazt vallom, amit te, de hallgass rám! Az ősi, félig elfeledett sérelmek és háborúk nem tartoznak ránk. A Fátyol elszakadt. A Könnyek Köve itt vagy, az élők birodalmában. Ezzel kell törödnünk!

Én azért mentem azokhoz az asszonyokhoz, hogy tanuljak. És azzal, amit ott tanultam és neked megtanítottam, bár nem volt képes megfőkezni a mágiánk megfertőződését, legalább le tudtuk lassítani. De muszáj megtisztulnunk tőle, mielőtt teljesen magával ragadna minket.

- Természetesen igazad van, Adie, sürgető problémánkat kell megoldanunk.

- Örülök, hogy az eszedre hallgattál - mosolygott rá gyengéden a nő.

Zedd kinyújtotta elgémberedett izmait.

- Gondolod, hogy az az asszony a három lányával tényleg tud valamit tenni? Nagyon hosszú útnak nézünk elébe, hogy pusztán csak a reményeink alapján menjünk oda.

- Az az asszony éveket tanult a Fény Nővéreinél. Annyira megszerették, hogy azt akarták, ő is Nővér legyen. De nem úgy gondolkodott, mint ők és végül hazament. Én nem ismerem a képességeit, de ha a Nővérek valamit is tudtak erről a fertőzésről, és megtanították neki, nagy valószínűséggel ő is átadta ezt a lányainak. Én sem vagyok boldog, hogy Nicobaresebe kell mennünk.

Mikor Zedd látta, hogy az asszony fázósan összehúzza magán a pokrócot, az ablakhoz lépett, hogy becsukja. Azután a tűzhely elé térdelt, hogy összeszedje a maradék tűzifát, és már majdnem azon volt, hogy varázslatot használ, amikor a hagyományos módon csiholt tüzet.

- Zedd, drága barátom - mondta Adie csendes, gyengéd hangon - én nem vagyok a Fény Nővérei közül való. Tudom, hogy ezen gondolkodsz, de nem vagyok az.

Zedd gondolatai valóban ekörül forogtak.

- És ha az lennél, elmondanád nekem?

A nő csöndben maradt. Zedd a vállai fölött rápillantott. Adie mosolygott.

- A Fény Nővérei szemében az igazmondás szinte mindenek felett áll. Bár a Teremtő nevében hazudni, éppen hogy erény számukra.

A parázs lángot fogott, és Zedd a nő felé fordult. Most nem viszonzta az asszony mosolyát.

- Ez egyáltalán nem nyugtat meg.

Adie összekulcsolta a kezét.

- Zedd, az igazat mondom! Némelyiküknek tényleg adósa vagyok, de a halott Pellem lelkére esküszöm, hogy én nem tartozom a Nővérek közé. Soha nem hagynám, hogy elvegyenek a mi oldalunkról egy olyan valakit, aki rendelkezik a Tehetséggel, amíg tudom, hogy van egy varázsló, aki tanítja. Soha nem engedném, hogy egy ilyen fiút olyanná neveljenek, mint ők maguk.

Zedd a lábával simította ki a szőnyeg szélét.

- Tudom, hogy nem vagy közülük való, drága hölgy, csak gyűlölök arra gondolni, miket művelnek az ilyen fiúkkal, miközben én meg tudnám mutatni nekik, hogy micsoda öröm rejlik a Tehetségben! Ez egy áldás, a Nővérek pedig úgy kezelik, mint egy átkot.

- Látom, új sétatálcád van! - váltott témát Adie.

Zedd elhúzta a száját.

- Nem is merek arra gondolni, mennyibe fog kerülni.

- És valóban sikerült találnod egy megbízható fogatot?

Zedd bólintott.

- Igen, találtam egy embert, a neve Ahern. Jobb lesz, ha most egy kicsit pihenünk. Miután rendbe szedte a fogatot, hajnal előtt három órával értünk jön majd. Még valami, Adie! Amíg nem érünk Nicobaresebe, és meg nem szabadultunk ettől a fertőzéstől, nagyon körültekintőnek és óvatosnak kell lennünk, mielőtt varázslatok használatába kezdenénk.

* * *

- Biztonságban vagyunk itt?

Egy puha, meleg kéz nyúlt ki a homályló ködből, és megsimogatta az arcát.

- Igen, biztonságban vagy itt, Rachel, mindketten biztonságban vagytok, most és mindörökre! Nem kell félnetek!

Rachel mosolygott, igen, érezte, hogy semmitől nem kell tartania. Olyan biztonságot érzett, mint amilyet előtte még soha. Mintha anyja karjaiban ringott volna. Előtte sosem emlékezett az anyjára, de most el tudta képzelni az őt átölelő puha karokat.

A szörnyű rohanás és küzdelem, melyeket Chase-zel élt át Richard keresése közben, mind semmivé foszlottak. A csontig hatoló kétségbeesés, hogy nem tudják utolérni, már a múlté volt. A szörnyűségek, ahogyan megpróbálták megállítani őket, a harcok, amiket Chase vívott, a borzalmak és a vér látványa mind-mind már a múlté.

Ahogy felállt a gyöngyöző kis tavacska előtt, a kezek újra megérintették. Segítettek kigombolni a gombjait piszkos, átizzadt ruháján. A vállán előbukkant az a seb, melyet az üldözés közben egy férfi ejtetett rajta. A mosoly

szomorúságba fordult, amint felfedezte fájdalmát. A fénylő kezek végigsimították a vállát, és amint felemelkedtek, a seb eltűnt a fájdalommal együtt.

- Így jobb?

- Igen, sokkal jobb, köszönöm! - bólintott Rachel.

A kezek óvatosan lefejtették a zokniját és a cipőjét, majd egy meleg sziklára ült, és onnan lógatta lábát a hullámzó vízbe.

- Olyan jó lenne egy frissítő fürdőt venni és lemosni az összes piszkot és izzadságot! - gondolta a kislány.

A kezek a nyakában lógó kő után nyúltak, de visszahúzódtak, mintha megijedtek volna.

- Ezt mi nem tudjuk eltávolítani segítség nélkül! Neked, magadnak kell megtenned!

A Rachelt körülölelő biztonságon és boldogságon keresztül egyszer csak egy ismerős hang derengett fel elméjében. Zedd hangja volt az, ami éppen arra figyelmezteti, hogy soha, senkinek se adja oda a követ, ami a nyakában van. Semmilyen okból nem tehet ilyet, hiszen nagyon fontos, hogy megőrizze. Felnézett és a mosolygós arcba pillantott.

- Nem akarom levenni. Nem hagyhatom magamon?

A mosoly visszatért és kiszélesedett.

- Hát persze, hogy magadon hagyhatod, Rachel, ha úgy akarod. Ha ez az, ami boldoggá tesz, nyugodtan hagyj magadon!

- Igen, magamon akarom hagyni! Ez boldoggá tenne.

- Akkor hagyj magadon. Most és mindörökre, ha úgy kívánod!

A békés mosoly újra elterült arcán, ahogy a vízbe huppant. Nagyon jól esett neki. Úgy érezte, az összes gondja eltűnik a kosszal együtt. Az aranyló vízben a túloldal felé úszott, mert emlékezett, hogy ott hagyta Chase-t. Meg is találta a férfit, a parton napozott egy puha szőnyegen. Szemei csukva voltak, és elégedett mosoly ült az arcán.

- Apa?

- Igen, lányom? - suttogta anélkül, hogy kinyitotta volna szemeit.

Kimászott mellé a partra, és a karjára hajtotta a fejét. Ismét biztonságban érezhette magát.

- Apa! El kell valaha hagynunk ezt a helyet?

- Nem, azt mondták, hogy mindörökre itt maradhatunk.

Közelebb bújott hozzá.

- Úgy örülök, olyan boldog vagyok!

És már aludt is, igazából aludt, olyan édes álommal, mint ahogy előtte még soha. Azok után, amin keresztülment, végre teljes biztonságban érezte magát. Amikor felébredt, felöltözött, ruhái tiszták és csillogóak voltak, éppen úgy, mint az apjának. Ha játszani volt kedve, gyermekek jöttek, és kézen fogták, hogy együtt játszassanak, kacajuktól visszhangzott az egész erdő.

Amikor megéheztek, a ragyogó, mosolygós arcokkal együtt leültek a puha, meleg fűre és fenséges, édes ételeket fogyaszthattak. Ha fáradt volt, ott aludt el, ahol éppen kívánta, hiszen semmitől, de semmitől nem kellett tartania többé. Mindenütt nyugalom honolt. Aztán sok gyerek jött, és a végtelenségig csak játszottak. Szerették, mindegyikük nagyon szerette, és ő mindenkit ugyanazzal a szeretettel viszonyszeretett.

Néha csak egyedül sétálgatott az erdőben, gyönyörködött a fákban, a tisztásokon pompázó gyönyörű virágokban. Csodálatos csokrokat gyűjtött belőlük.

Néha Chase-zel együtt sétált kéz a kézben. Örült, hogy ő is boldog volt. Nem kellett már soha többet harcolnia senkivel sem. Ő is biztonságban volt. Azt mondta, hogy végre békességet talált.

Felfedezték az erdő minden szépségét, semmitől nem kellett félniük, bármerre is mentek. Chase megmutatta, hogy merre játszott ő, amikor pontosan ilyen idős volt, merre volt a kedvenc búvóhelye, és Rachel mosolygott, boldognak és elégedettnak érezte magát. Szerette Chase-t, és boldog volt, hogy végre mindketten békességet és nyugalmat találtak.

* * *

A nő felnézett és halvány mosoly jelent meg szája szegletében. Nem hallotta túl erősen, de nem volt szüksége rá, hogy füleit a sötétségben a hang forrása felé fordítsa, a szavak tiszták és érthetőek voltak. Tudta, hogy ki áll az ajtó másik oldalán, és azt is tudta, hogy az a valaki mennyi ideje strázsál szobája előtt.

Még mindig keresztbevetett lábakkal, lassan felemelkedett a levegőbe. A fiú élettelen karjai úgy csüngtek, mint a horgászbot végén a hal. Megmerevedett háta visszahajlott a nő egyik karjába. A másik kezében a szobrot szorította. Felállt és kinyújtott lábaira nehezedve lépett a szalmával borított földre.

Ahogy a fiú teste kicsúszott a kezéből, az élettelen test súlyánál fogva a feje ismét a földnek ütődött. Karjai és lábai ferdén az egyik oldalra fordultak. Ruhái piszkosak voltak. Undorító, gondolta a nő, s megtörölte kezeit köntösében.

- Miért nem jössz be, Jedidiah? - hangja élesen és hidegen csengett. - Tudom, hogy ott vagy, ne is próbáld az ellenkezőjét tettetni!

A nehéz ajtó lassan kitárult, és az asztalra rögzített egyetlen gyertya fényében egy alak árnyéka bontakozott ki.

A fiatal férfi nyugodtan és csendben figyelte, amint a nő szemének narancssárgás izzása ismét halványkékbe váltott. Pillantása a nő kezében markolt szoborra vetődött.

- A tulajdonosa küldött, hogy megkeressem, ami az övé. Szeretné ismét magánál tudni.

- Most, azonnal? - húzta fel vállait mosolyogva a nő. - Nos, már úgyis végeztem - nyújtotta felé a szobrot. -

Legalábbis mostanra.

Jedidiah arcán nyugodt maszk ült, mikor átvette a szobrot.

- Nem szereti, ha csak úgy „kölcsonveszed” a dolgait.

- Nem ő az, akit szolgálok. Nem igazán érdekel, hogy mit szeret és mit nem!

- Bölcsebben tennéd, ha igenis érdekelne!

- Valóban? - ragyogott a nő mosolya. - Ugyanezt tudom tanácsolni én is neki.

A földön heverő test felé mutatott.

- Megvolt benne a Tehetség.

A fiú felé fordult, arcáról eltűnt a mosoly, mintha soha életében nem ült volna rajta, és dühösen sziszegte.

- Most pedig már az enyém!

A férfi arcán némi értetlenség ült.

- Azt hiszed, Jedidiah, minden egyes alkalommal muszáj átesnünk a ceremónián? A Hagen erdőbeli rituálén? -

Lassan megrázta fejét. - Ettől fogva többé már nem. Csak először, mert mi nők vagyunk, és a női Han nem képes a férfiak Hanjának elnyelésére.

Hangjának tónusa izgatottá vált:

- Mostantól fogva ez másképp lesz. Most, hogy rendelkezem a férfiak Tehetségével, a hagyományos rituálé nélkül is magamba tudom szívni a Tehetségüket.

Közelebb húzódott az ifjúhoz.

- Te is megtudhatnád, Jedidiah. Meg tudnád tanítani rá, nagyon egyszerű. Neki is csak megmutattam, hogyan kapcsolódjon be a szertartásba, hogy lássa, milyen is igazán a benne rejlő férfi Han ereje. - Arca szinte az ifjú fülét érte, ahogy suttogott bele - De nem tudta, hogyan irányítsa a Tehetségét. Űrt képeztem a quillionban, és ez az űr az életével együtt a Tehetségét is kiszívta belőle. - Hátrahúzódott, hogy a férfi szemébe nézhessen. - És most már az enyém.

- Nem emlékszem, hogy láttam volna már itt őt.

A fiatalember a halott testre pillantott és összerázkódott. A nő pedig még mindig suttogva hátrébb húzódott tőle.

- Ne szórakozz velem, Jedidiah! Pontosan tudom, hogy mire vagy kíváncsi! Arra, hogy hol és miért én találtam rá, és miért nem a Nővérek!

Jedidiah érdektelenül vállat vont.

- Ha tényleg az, akinek mondd, miért nincs rajta a nyakörv?

- Mert még túl fiatal. Az erejének a kisugárzása túl gyöngye volt ahhoz, hogy a Nővérek felfedezzék, de nekem sikerült! Itt élt a szemük előtt, ebben a városban, és mégsem vették észre! Valószínűleg az egyik éjjeli mulatozásotok gyümölcse.

- Nagyon hatékony! Még a jelentésekkel sem kell bíbelődnötök. Sem a kínos kérdésekkel.

A nő a hullára pillantott.

- Légy jó fiú, és tüntesd ezt el nekem! A folyó melletti nyomortelepen találtam, dobd oda vissza! Senkinek nem fog feltűnni.

- Azt akarod, hogy én takarítsak fel utánad? - vont fel szemöldökét az ifjú.

A nő hirtelen és erősen, a nyakánál fogva megragadta.

- Hatalmas hibát követsz el, Jedidiah, ha engem egyszerű Nővérnek nézel! Én már ennél több vagyok. Rendelkezem a férfi Hannal, csakúgy, mint te, és azt is tudom, hogyan használjam. És nem is hinnéd, mennyivel nagyobb hatalmat ad, ha megtoldod még egy férfi Hanjával!

- Úgy tűnik, olyan Nővérré kezdesz válni, akivel valóban számolni kell. Belátom, egy bölcs embernek vigyáznia kell veled!

A varázslónő megcsipkedte az arcát.

- Okos fiú vagy te, Jedidiah! Talán azt hiszed magadról, hogy nagyon veszélyes alak vagy pusztán azért, mert a Tehetség él benned. De én úgy gondolom, hogy talán nem kellene ennyire biztosnak lenned ebben. Soha nem kellett összemérned az erődöt itt a többi varázslóval, de most egy új próbatétellel fogod magad szembetalálni. Nemsokára ideér az a valaki - és illet még az életedben nem láttál! Azt hiszem, attól fogva nem leszel a Palota büszkesége!

Jedidiah megpróbálta elrejtetni érzéseit, de az arca elvörösödött. Felemelte a szobrot.

- Nos, mintha azt mondtad volna, hogy szívesen tanítanál engem!

A nő az ujjával megfenyegette az ifjút.

- Csak lassan a testtel, ő már az enyém! Ha növelni akarod az erődöt, szerezz magadnak egy másikat! Bárkit,

csak ne ezt!

Az ifjú a szobrot még mindig a kezében tartva közbevágott.

- Azért öneki is lesz mindehhez hozzáfűzni valója, hiszen megvannak a maga tervei. A hamarosan ideérkezővel kapcsolatban is.

A nő elmosolyodott:

- Tudom. És te fogsz tájékoztatni minden egyes tervéről!

- Neked vannak terveid velem? - nézett rá a fiú kérdően.

- Különleges terveim - terebélyesedett a nő mosolya. Ezalatt a kezei lassan az ifjú derekáról a csípőjére vándoroltak, hogy érezhessék a köntös alatt duzzadó erős és fiatal izmokat.

- Úgy hallottam, hogy nagyon ügyesen bánsz a fémekkel! Van valami, amit szeretnék veled elkészíttetni. Valamit, ami varázserővel rendelkezik. Úgy tudom, ez az egyik olyan terület, ahol a legerősebb a Tehetséged.

- Mit kívánsz? Egy medált vagy valamilyen amulettet? Ezüstből vagy aranyból?

- Nem, nem kedves fiúcska! Acélból kell elkészítened. Száz kard hegyét kell összegyűjtened, nagyon különleges kardok anyagát, olyanokat, melyeket réges-régen használtak a hadseregben, és amelyek emberek húsát tépték.

- És mit kívánsz, mit készítek belőle?

A nő kezével a fiatalember combjának belső részét simogatta.

- Erről majd később beszélgetünk...

Elmosolyodott azon, hogy a másik milyen gyorsan reagált az érintésére.

- Bizonyára, nagyon magányos voltál, amióta Margaret elhagyott! Biztosra veszem, hogy szükséged van egy barátra, egy társra, aki megért téged! Gondoltad volna, Jedidiah, hogy most, hogy rendelkezem a férfiak Hanjával, sokkal jobban megértem a vágyaitokat? Igen, egészen új fényben látom, hogy mi az, amit a férfiak leginkább megbecsülnek... Azt hiszem, nagyon különleges barátok leszünk, és mint nagyon különleges barát, még a feladatod teljesítése előtt megkapod a jutalmad!

Egy gyenge kis varázslatot lövellt a férfi felé, egyenest oda irányítva, ahol a legerősebb hatást képes kifejteni. Mosolya egyre terebélyesebbé vált, amikor a férfi csukott szemmel hátravetette a fejét, majd torkából kéjes, mély morgás tört fel. Felsőhajtott, lihegve megmarkolta a nő tomporát, majd maga felé húzta, és teli szájjal csókolni kezdte.

A nő arrébb rúgta a holttestet, miközben hagyta, hogy a férfiúi mohóság a szalmával borított földre teperje...

16. FEJEZET

A borz egyre közelebb került. A nyílvevő csendben várakozott, hogy felemelje fejét. Halk morgás hangzott fel Richard háta mögül.

- Csendet! - suttogta Richard.

A gár elhallgatott. Abban a pillanatban, ahogy az áldozat feje felbukkant, a nyílvevő suhanva röppent tova a pattanásig feszített ideg energiájától. Szárnyait csapkodva a kis gár le-föl ugrándozott, ahogyan a nyílvevő röptét figyelte.

- Várj! - intette Richard.

A gár megtorpant. A nyílvevő tompa puffanással csapódott a célba. A kis gár vidáman ugrált egyik lábáról a másikra, miközben szárnyaival izgatottan hadonászva Richard felé fordult. Richard közelebb hajolt, és a gár tompa kis orrára mutatott, mire az feszülten az emberre kezdett figyelni. Várakozóan pillantott a férfira.

- Rendben van, de a nyílvevőt is hozd vissza!

Egy gyors igenlő fejbólintás, és a gár már a levegőbe is emelkedett. Richard figyelte, amint a szörny kiéhezett ragadozóként csap a halott vadra, mintha csak prédája menekülését akadályozná meg tettével. Szőr és bőrdarabok repkedtek szanaszét, amint a gyilkos karmok a zsákmány testébe mélyedtek. A gár szárnyai és a feje le-föl rángatózott, amint újabb húsdarabok tűntek el a feneketlen torokban.

Richard elfordult a látványtól, és a lassan tisztuló égbolt felé fordította tekintetét. Verna Nővér hamarosan felébred, nemsokára véget ér tehát éjjeli őrökődése, amelyre a Nővér szerint egyáltalán nem volt szükség.

A Nővér végül is ráhagyta, mert tudta, hogy úgysem maradna a táborban. Ettől csak még mérgesebb lett, de mitől nem lett a Nővér még mérgesebb? Most, hogy keresztülvágtak a Völgyön, még inkább dühös volt rá, mint általában. Sőt, attól kezdve némaságba burkolózott.

Richard a kis gár felé pillantott, aki még mindig az evéssel küszködött. Hogy miként tudta követni, keresztül az Elveszettek Völgyén, Richard számára rejtély maradt. Talán azért szegődött a nyomába, mert mielőtt elérték volna a Völgyet, végig felelősséget érzett iránta, és etette az állatot. Minden éjszaka, amikor Richard őrködött, a gár felkereste, hogy az ember élelmet vadásszon számára. Azt hitte, utoljára látja, amikor átvágtak az Óvilágon, de a gár valahogy megtalálta és a nyomukba eredt.

A kis gár szenvedélyes ragaszkodással követte Richardot minden egyes őrködése alkalmával. Vele evett, vele játszott és a lábánál - vagy éppen a lábán - aludt. Pirkadatkor rendszeresen búcsút vett Richardtól, és a nap többi

szakaszában már nem is bukkant elő. Mintha ösztönösen érezte volna, hogy távol kell magát tartania a Nővértől. Biztos volt benne, hogy a nő megpróbálná megölni. Talán a gár is tudta ezt.

Richardot folyamatosan ámulatba ejtette a prémes kis szörny intelligenciája. Gyorsabban tanult, mint bármelyik más állat, amit valaha is látott. Kahlan korábban már említette neki, hogy a rövid farkú gárok igen okosak. Most saját maga is tapasztalhatta ezt. Egyszer vagy kétszer kellett csak megmutatnia az új dolgokat, és kis szörnyeteg már meg is értette őket.

Megtanulta megérteni a férfi szavait, és azon volt, hogy megpróbálja kiejteni őket. A kezdeti nehézségek ellenére egy-két szó hangzása már majdnem tökéletesre sikeredett. A Kereső tanácstalan volt, hogy mit kezdjen vele. Talán szabadjára kellene engednie, vissza a vadonba, hogy megtanuljon egyedül vadászni, de tudta, nem hagyná el, követné, bárhová is menjenek, még a veszélybe is. Talán túl fiatal volt még az önálló élethez, talán az embert egyetlen túlélési lehetőségnek vagy pótyának tekintette.

Az igazság azonban az, hogy Richard nem igazán akarta elzavarni a gárt, barátokká váltak, és a kis lény megajándékozta szeretetével, soha nem kritizálta és soha nem vitatkozott vele. Jó érzés volt, hogy van egy barátja.

Szárnycsapkodások ütötték meg a fülét. A gár ereszkedett le a földre, pontosan a lába elé. Ahogy Richard végigmérte, úgy tűnt neki, hogy jó pár kilót magára szedett, amióta megtalálta.

A mellkasán és a hasán feszülő rózsaszínű bőr alatt domborodó izomzata ruganyossá vált, hosszú karjait is kidolgozott izmok fonták körül. Richard még belegondolni is félt, hogy végül majd mekkorára növi ki magát. Reménykedett benne, hogy addigra már sikerül önállósulnia. Egy kifejlett rövidfarkú gárt etetni ugyanis egész napos elfoglaltság lenne.

Miután a gár megtisztította a vértől farkának selymes bundáját, a férfira villantotta torz, vértől vöröslő vigyorát, miközben felé nyújtotta a nyílveesszőt. Richard a háta mögé mutatott:

- Erre most nincs szükségem, rakd vissza a helyére!

A gár a Kereső vállai fölött, a hátán lógó tegezbe helyezte vissza a nyílveesszőt, majd a dicséretre várva pislogott vissza a férfira.

- Jó fiú, ügyes voltál! - mosolygott Richard, miközben megpaskolta a hasát. A gár boldogan ugrándozott a fűvön, majd hosszú karjaival átölelte az embert és az ölébe hajtotta a fejét.

- Nevet kellene neked adnunk!

A gár ránézett és ismételte:

- Nevet...

Richard a mellkasára mutatott:

- Az én nevem: Richard.

A gár is az ember mellkasához ért és megpróbálta utánózni. Fejét előre hajtotta, így próbálta meg kiejteni a szót: - Raaaa...

Richard bólintott.

- Rich... ard.

Ismét megérintette a férfi mellkasát.

- Raaaa grrrr... - mondta artikulálatlan hangon.

- Rich-ard!

- Raaach aaarg...

Richard felnevetett:

- Ez már közel volt! Nos, én hogy szólítsalak téged?

Gondolkodóba esett, hogy milyen megfelelő nevet adjon neki.

A következő pillanatban a gár megragadta a férfi kezét és a mellkasához szorította:

- Raaachaaarg - mondta. Aztán az ember kezét a saját rózsaszín, mellkasához nyomta:

- Grratch.

- Gratch? - kérdezte Richard csodálkozva - Gratch a neved?

A gár bólogatott és folyamatosan a saját mellkasát ütögette:

- Grratch, Grratch!

Richard hirtelen nem is tudta, hogy mire vélje a dolgot, hiszen még soha nem hallotta volna, hogy egy gárnak neve legyen.

- Rendben van, akkor Gratch. Gratch lesz a neved.

Magára mutatott:

- Az én nevem Richard. - Mosolyogva a gár vállát veregette meg: - A tiéd pedig Gratch.

A Kereső felnevetett, amikor a gár ráugrott, és a földre rántva birkózni kezdett vele. Az evésen kívül a birkózás volt Gratch második legkedveltebb tevékenysége. Kacagva hempergöztek végig a fűvön, de azért vigyáztak, hogy egymást ne sebesítsék meg. Richard sokkal óvatosabb volt szörnyeteg barátjánál. A gár sokszor bekapta a férfi karját, játékosan megszorította, de soha nem harapott bele. A tűhegyes agyarak már éppen elég hosszúak voltak ahhoz, hogy egyetlen harapással átjárják a puha húst.

Richard véget vetett a birkózóversenynek és felegyenesedett a fűvön. Gratch melléje telepedett és karjaival, lábaival, szárnyaival átölelte. Richard a közeli bozótosban egy nyulat fedezett fel, és azt gondolta, hogy talán Verna Nővér örömmel elfogyasztaná reggelire.

- Gratch, szükségem van arra a nyúlra!

Gratch kimászott az öléből, amikor Richard elővette az íját. Miután kilőtte a nyulat, utasította a gárt, hogy hozza oda az állatot, de ne egye meg. Gratch boldogan teljesítette az új feladatot.

Azután Richard ráparancsolt, hogy most már menjen el, és elindult a tábor felé. Gondolatai már a Kahlanról szóló látomása körül forogtak, és azok a dolgok jártak a fejében, amit mondott. A lány alakja újra és újra feltűnt lelki szemei előtt. Felidézte a szavait.

„Mindazok közül, kik voltak, csupán egyetlenegy marad életben a sötétség fenyegetésének megszűnte után, hogy érvényre juttassa az igazságot, a mágia szülötte. Ennek következtében eljön a holtak nagyobb sötétsége. Hogy az életnek legyen esélye, ezt a fehér ruhást fel kell ajánlani a népének, hogy elhozza nekik a boldogságot és jólétet.”

Pontosan tudta, hogy ki lehet az a fehér ruhás valaki, és mit jelent megörvendeztetni az embereket. Ezután Verna Nővér prófécijának sorai tolultak elméjébe:

„Ő a Halálhozó, és ő fogja így elnevezni magát.” Verna Nővér szerint a prófécia arról szól, hogy az a valaki képes lesz a kadból előszólitani a holtakat, s a múltat a jelenbe hívja majd. Richard azon töprengett - és aggódott -, hogy mit jelenthet ez.

A táborba érve Verna Nővért zabkenyér készítése közben találta. Az illattól megkordult a gyomra. Lassan az erdő többi lakója is ébredezni kezdett, mozgás és neszezés zaja hallatszott a fák közül. Kis, fekete madarak énekelgettek a fák ágain, és szürke mókusok kergették egymást a bokrok alján. Richard nyársra húzta a nyulat a tűz felett.

- Hoztam egy kis reggelit, mert úgy gondoltam, szeretnél egy húst is enni.

Verna Nővér egyetlen pillantást vetett rá, s valami köszönöm-félét morgott.

- Még mindig azért haragszol rám, mert tegnap megmentettem az életedet?

- Nem azért haragszom rád Richard, mert megmentetted az életemet!

- Mintha azt mondtad volna, hogy a Teremtő gyűlöli a hazugságot. Szerinted hisz neked. Mert én nem.

A nő arcába vér szökött, és a férfi hirtelen úgy érezte, göndör haja azonnal lángra kap.

- Ne beszélj ilyen szentségtörően!

- A hazugság nem az?

- Richard! Nem érted, hogy miért vagyok mérges.

A férfi a földre kuporodott, és maga alá húzta a lábait.

- Lehet, hogy tudom. Neked kellene engem megvédened és nem fordítva. Talán úgy érzed, hogy most kudarcot vallottál. Szerintem viszont egyáltalán nem így van. Mindketten csak azt tettük, amit kellett, hogy túléljük ezt az egészet.

- Azt, amit tennünk kellett? - fintorgott a Nővér. - Ha jól emlékszem a könyvre, amikor Bonnie, Geraldine és Jessup átvezették az embereket a méregfolyón, néhány ember meghalt.

Richard mosolygott.

- Ezek szerint mégiscsak olvastad!

- Mondtam, hogy igen! Örült vállalkozás volt. Majdnem odavesztünk.

- Hiszen nem volt más lehetőségünk!

- Mindig van egy másik lehetőség, Richard! Pontosán ez az, amit megpróbálok megtanítani neked. A varázslók is azt hitték, hogy nincsen választásuk, és ezért az egyik hibát a másikra halmozták. Tegnap azon a helyen használtad a Hanodat. De úgy használtad, hogy nem értetted és nem láttad előre, hogy mik lesznek a következményei.

- Milyen egyéb lehetőségünk lett volna?

- Mindig van másik lehetőségünk, Richard! Odalent a Völgyben szerencsések voltunk, amiért a Tehetséged nem ölt meg téged is.

- Miről beszélsz?

Verna Nővér közelebb húzta magához a tariszniját és keresgélni kezdett benne, végül egy zöld színű vászontáskával a kezében bukkant elő.

- Látom, vérfoltok vannak a karodon, feltételezem attól a szörnytől. Megcsípett valamilyen rovar?

- Igen, a lábamon.

- Mutasd!

Richard felhúzta nadrágja szárát és előrenyújtotta a lábát, melyet égő, piros csipések borítottak. A Nővér megcsóválta a fejét, és két kis üvegcsét húzott elő zsákjából. Egy fadarabbal kevéske fehér krémet kent a kés lapjára. Aztán a botot a tűzbe dobta. Majd egy másikkal a sötét pasztából is vett egy kicsit és összekeverte a két masszát a kés pengéjén, és utána a másik botot is a tűzbe dobta. Richard hátrahőkölt, amikor egy fehérén izzó

tűzgömbbé robbant fel, s forrongó fekete füstfelhőket lövellt az ég felé.

A Nővér feltartotta a kést, amelynek szinte az egész pengéjén kenőcs szürkéllett.

- Fény és sötét, föld és ég, ez az ige meggyógyít, különben holnap halott lennél! Richard, kitűnően értesz ahhoz, hogy bajba sodord magad. Minden egyes lépésed csak ront a helyzeteden. Most pedig gyere közelebb!

Richard a tűz közelébe húzódott.

- Ilyen nehezen határozta el magad, hogy segíts rajtam?

- Természetesen nem! Ez egy nagyon erős varázslat, amely a testedbe kerülve ellenméregként fejti ki hatását. Ha túl hamar kapod meg, belehalhatsz, ha túl későn, akkor viszont a méreg végez veled. Ezért nagyon fontos, hogy a megfelelő időben a megfelelő típusú varázslatot alkalmazzuk! Egyszerűen csak addig vártam, míg ez az idő elérkezik.

Richard vitatkozni szeretett volna vele, de e helyett csak ennyit mondott:

- Köszönöm, hogy segítesz rajtam. Nővér! Hogyan tettem a dolgokat még rosszabbá?

- Túlságosan is könnyelmű voltál. A mágia nemcsak másokra, hanem arra is veszélyes, aki azt előhívta.

Richard felszisszent, ahogy a Nővér keresztet metszett minden egyes csípésbe. Könnyezni kezdett.

- És hogyan jelent ez veszélyt rám?

A Nővér elmélyülten suttogva a varázsigéket, folytatta a sérülések ellátását. Bár könnyű kis sebeket vágott a csípéseken, Richardnak minden erejét össze kellett szednie, hogy fel ne ugorjon fájdalomában.

- Úgy képzeld el, mintha az erdő közepén raknál tüzet, és hirtelen az égő fák gyűrűjében találnád magad. Bolond és veszélyes dolgot műveltél a Völgyben.

- Verna Nővér, én csak megpróbáltam életben maradni!

- És nézd, mi történt! Ha nem gyógyítanálak meg, meghalnál! Amikor azokkal a szörnyekkel harcoltunk, azt gondoltad, hogy meg tudsz menteni minket. De minden, amit tettél, csak még nagyobb veszélybe sodort.

Amikor végzett az utolsó sebbel is, a Nővér a tűzbe tartotta a kést, egészen addig, míg a rajta lévő anyag el nem párolgott.

- Ha nem teszünk valamit, Nővér, meghaltunk volna!

A Nővér rávillantotta izzó tekintetét.

- Nem azt mondtam, hogy rosszul tetted, hogy cselekedtél, hanem azt, hogy rossz varázslatot használtál.

- Az egyetlen dolgot használtam, amim van: a kardot.

A Nővér megtisztította és elrakta a kést.

- Úgy használni a mágiát, hogy nem ismerjük a végkifejletét, biztosan a halálba vezet.

- Amit te tettél, az viszont semmit sem segített.

Verna feltérdelt és egy pillantással végigmérte Richardot, majd elfordult, hogy elpakolja az üvegeket.

- Sajnálom Nővér, nem így értettem! Úgy gondoltam, hogy... csak nem voltál képes felmérni a helyzetet, és ha én nem cselekszem, mindketten meghalunk.

- Richard! Uralni vagy használni a Tehetségedet még nem minden! Ez a könnyebbik része a dolognak. Az igazán fontos az, hogy milyen mágiát használjunk, mennyit és mikor, valamint az, hogy számba vegyük a következményeket. Ezeket kell mérlegelned, mielőtt varázslatba kezdenél. Példa legyen erre az a varázslat, amit a csípéseidre használtam. Ismeret nélkül mágiát használni olyan, mintha egy vak ember hadonászna egy fejszével a kezében, miközben gyermekek hada veszi körül. El sem tudod képzelni, mekkora veszélyt rejt, amikor a Tehetséget használod! Azt kell megtanulnod, hogy előre lásd mi lesz az eredménye.

Richard kezével a fűben matatott.

- Én még ezen soha nem gondolkodtam...

- Talán ha valami, akkor az dühít, hogy bolondul viselkedtem. Nem gondoltam volna, hogy valaha is csapdába kerülök. Hibáztam, és most megköszönöm, hogy megmentetted az életemet Richard.

- Nagyon megijedtem, amikor rád találtam, azt hittem, hogy meghaltál, de örülök, hogy mégsem!

A Nővér az összes kis üvegcsét az erszényből a földre helyezte.

- Örökre elveszhettem volna abban a varázslatban!

- Hogy érted?

- Láttunk már olyan Nővéreket, akik elenyésztek a mágia bűvöletében. Megpróbáltuk megmenteni őket, de soha nem voltunk képesek segíteni rajtuk. Én is láttam egyikőjüket, amikor először áthaladtam a Völgyön. Nem tudtam rajta segíteni... Több Nővér belehalt a próbálkozásba... - Elkezdte visszapakolni az üvegcséket. - Használtad a mágiát.

- A kardot használtam. Te is tudod, hogy varázserővel rendelkezik.

- Nem. Nem a Kard mágiáját, hanem saját a Hanodat használtad, még ha nem is tudtál róla. A saját Hanodat pusztán a vágó alapján, tudás és bölcsesség nélkül használni a legveszélyesebb dolog, amit tehetsz.

- Nővér! Én úgy éreztem, hogy csak a Kard ereje áradt ki!

- Amikor szólítottál, meghallottalak. Soha azelőtt egyetlen ember sem hallotta meg a szölongatást. Egyetlen alkalommal sem.

- Csak azért, mert nem tudtátok, hogy hogyan kell! Te sem hallottál, amíg át nem léptem valami szikrázó falon, ami körülvelt. Ezután már hallottál engem. Csak át kellett lépni hozzá ezen a falon.

A Nővér gyöngéd hangon szólalt meg, még mindig az üvegcséket rendezve.

- Ezt nagyon is jól tudjuk, Richard. Higgy nekem, az összes fajta varázslatot kipróbáltuk, hogy áttörjük a varázsfalat, vagy hogy felhívjuk magunkra a bennük csapdába esettek figyelmét. Ám soha senki nem került még ki élve egy ilyen bűbájvarázslatból. - Az utolsó üvegcsét is helyrerakva, végül visszafordult Richard felé. - Köszönöm, Richard!

- Nos... ez volt a legkevesebb azután, amiket elkövettem ellened.

- Amit elköveltél ellenem?!

Richard óvatosan visszahajtogatta lába szárán a nadrágot.

- Nos, mielőtt megmentettelek, már egyszer megöltelek.

A nő közelebb hajolt.

- Mit csináltál?!

- Kínoztál. A varázserőddel. A nyakörvön keresztül.

- Sajnálom Richard, de a varázslat mélyén voltam, és nem figyeltem oda, mit cselekszem. Sajnálom, hogy megsebesítettelek.

- Nem akkor, korábban. A Fehér Toronyban.

A Nővér ámultan meredt rá.

- Bementél a Toronyba? Megőrültél?! Figyelmeztettelek, mifélek azok a Tornokok! Hogy lehetsz ennyire...

- De Nővér! Nem volt más választásom!

- Épp most vitatkoztunk arról, hogy mindig van másik lehetőség. Figyelmeztettelek, hogy tartsd távol magad a Tornokoktól, figyelmeztettelek, milyen veszélyt rejtenek magukban!

- Nézd, borzasztóan villámlott, és én csak megpróbáltam menedéket keresni. Átvágtam az ösvényen és a Toronyba futottam.

- Nem tudsz egyszerűen csak szót fogadni? Muszáj mindig úgy viselkedned, mint egy gyerek?!

Richard hirtelen felkapta a fejét.

- Pontosan ezeket mondtad akkor is. A Toronyba jöttél. Legalábbis, én biztos voltam benne, hogy te vagy. Dühös voltál rám, még annál is jobban, mint most, és ugyanezeket a szavakat használtad. - Fogait csikorgatva, ujjával a nyakát körülfonó fémgallérhoz nyúlt. - Ezt használtad! Ennek a segítségével falhoz vágta és odaszögeztél vele. Lehetséges ez?

A nő némán bólintott.

- Igen. Mi nem rendelkezünk olyan erővel, mint egy varázsló, nincsen meg bennünk a férfi Han. A nyakörv azonban felerősíti a mágiánkat, így erősebbek leszünk, mint az, aki viseli. Így vagyunk képesek tanítani őt.

Richard mérgesen folytatta.

- Azután ezt a gallért használtad arra, hogy irtózatossá tégy nekem, csakúgy, mint amikor a bűbáj varázslatban voltál foglyul ejtve. Csakhogy ez fájdalom sokkal de sokkal tovább tartott. Erre is képes ez a gallér, Nővér?

A nő egy marék füvel tisztogatni kezdte a kezét. Kerülte a férfi tekintetét.

- Igen. De ez csak egy látomás volt. Richard, valójában nem tettem meg.

- Mondtam, hogy hagyd abba, mert különben közbe kell avatkoznom. Te nem hallgattál rám. Előhívtam a Kard mágiáját, és elszakítottam vele magam a falhoz láncoló erőtől. Örjögve azt kiabáltad felém, hogy ez volt az utolsó hibám, és ezért most meg fogsz ölni. Meg akartál ölni, Nővér!

- Sajnálom, Richard, hogy ezt el kellett szenvedned. - Ismét a férfira pillantott. - És aztán mit tettél velem... vagyis a látomásbeli énemmel?

A Kereső előre hajolt, és mutatóujjával megérintette a nő vállát.

- Kettévágtalak a Karddal. Pontosan itt.

Verna keze megdermedt. Szobormereven ült tovább; elsápadt, de aztán összeszedte magát. Richard a füvet nézte a lába mellett.

- Én nem akartalak megölni, de biztosra vettem, ha nem teszem meg, te ölsz meg engem.

- Hát persze, Richard, de ez csak egy látomás volt. A valóságban nem így alakult volna. Soha nem lettél volna képes erre.

- Kit próbálsz erről meggyőzni, Nővér? Engem, vagy saját magadat?

A Nővér állta a tekintetét.

- Azok a dolgok, amiket láttál, és amiken keresztülmentél, a valóságban nem léteznek. Egyszerű illúziók voltak!

Richard hagyta a témát. Megforgatta a nyárson a nyulat és a sült részéből egy darabot a tányérra helyezett, a zabkenyér mellé, hogy kihűlhessen.

- Bárhogy is volt, amikor újra láttalak, nem tudtam eldönteni, hogy illúzió vagy-e vagy sem. Végig abban reménykedtem, hogy élsz. Nem akartalak elpusztítani. - Felnézett és elmosolyodott. - Különben is, megígértem,

hogy átjuttatlak az Elveszettek Völgyén.

Verna bólintott.

- Valóban. Több vágy, mint bölcsesség.

- Nővér, és csak azt tettem, amiről úgy véltem, hogy segít a túlélésben. Mindkettőnknek.

A Nővér sóhajtott és feléje fordította fejét.

- Richard! Tudom, hogy mindig megpróbálsz helyesen cselekedni, de meg kell értened, hogy amit helyesnek hiszel, az nem mindig az! Előhívtad a Hanodat anélkül, hogy tudtad volna, mit fogsz vele kezdeni, sőt anélkül, hogy egyáltalán tudtad, mit csinálsz. Ez a tudatlan viselkedés pedig olyan veszélyeket rejt, amit még csak el sem tudsz képzelni.

- Hogyan voltam képes használni a Hant?

- A varázslók szokása, hogy ígéretet tesznek arra, hogy Hanjukat jóra fordítják. Te is megígérted, hogy segítesz nekem átjutni a Völgyön. De mikor ezt tetted, próféciaát hívtál segítségül.

- Én nem kaptam semmiféle jóslatot! - ráncolta össze Richard a homlokát.

- Ez nem attól függ, hogy kaptál-e vagy nem. Ha úgy használod a Hanodat, hogy észre sem veszed, az annyit jelent, mintha használnád azt a próféciaát, amelyről nem tudod, hogy honnan jött. Így tudod a múltbeli cselekedeteidet a jövőben a javadra fordítani.

- Miről beszélsz?

- Arról, hogy tönkretetted a lovak zabláját.

- Már akkor megmagyaráztam neked, hogy miért tettem. Kegyetlenség így bánni a lovakkal!

A Nővér megcsóválta a fejét:

- Ez az, amiről beszélek. Azt hiszed, hogy ezt egyetlen okból tetted, de ez egy másik célt is szolgált. A tudatod mindig azt próbálja igazolni, hogy miként cselekszik a Hanod. Amikor a Völgyből kifelé vágattunk, alig akartam elhinni, hogy mit tettél. Megpróbáltam irányítani a lovamat, de mivel nem volt zablája, képtelen voltam uralni az állatot.

- Mit akarsz ezzel mondani?

A Nővér közelebb hajolt.

- Az, hogy tönkretetted a zablákat a múltban, megfelel a jövő jóslatának. Próféciaát használtál, de még mindig vakon hadonászol a fejszével!

Richard szkeptikus arckifejezést öltött:

- Te is tudod Nővér, hogy ez túlzás!

- Richard, én tisztában vagyok vele, hogy miként működik a Tehetség!

A Kereső végiggondolta a dolgot, és végül úgy döntött, hogy nem hisz a Nővérnek. Mégsem állt szándékában vitába bocsátkozni vele. Másról is tudni akart.

- Talán betelt a kis könyved? Régóta nem láttalak beleírni.

- Tegnap, ahogy átvágtunk a Völgyön, küldtem egy üzenetet, de most már semmi sincs, amiről írhatnék. Ennyi az egész. Ez egy varázskönyv, és a mágia segítségével rendszeresen kitöröljük a régi üzeneteket. Én is ugyanezt tettem, két oldalt kivéve. Most azzal, amit tegnap hozzáírtam, három oldal van teleírva.

Richard magához húzta a forró zabkenyeret.

- Ki az a Prelátus?

- Ő parancsol a Fény Nővéreinek és ő az, aki... - a szemei összeszűkültek - soha nem említetem neked őt, honnan tudsz róla?

- A könyvedben olvastam.

A Nővér az övéhez nyúlt, de a könyvet ott találta.

- Elolvastad a személyes levelezésemet? Nagyon helytelenül cselekedtél! Én...

- Hiszen akkor halott voltál!

A nő elhallgatott és Richard folytatta:

- Amikor megöltelek... vagyis a képmásodat, a könyv a földre esett. Én pedig elolvastam.

Verna Nővér izmai elernyedtek.

- Nos, ez egyszerűen csak része az illúzióknak. Mondtam neked, hogy valótlan dolgok is előfordulhatnak ezekben a varázslatokban.

Richard a zabkenyér másik sarkát is letörte.

- Csak két oldal volt a könyvben, és az a harmadik, amit utólag írtál hozzá, nem szerepelt benne.

- Illúzió volt, Richard!

- Az első oldalon ez állt: „Én vagyok az a Nővér, akinek a felügyeletére van bízva ez a fiú. Ezek az utasítások esztelenek, ha nem képtelenek. Tudni akarom, mi az értelme ezeknek a rendelkezéseknek. Tudni akarom, kinek a megbízásából adták. - A Fény szolgálatában: a ti Verna Sauventreen Nővéretek"

A második oldalon pedig ez:

„Úgy teszel, ahogyan utasítottalak, különben bűnhődni fogsz a következményekért. Ne merészed újra

megkérdőjelezni a Palota parancsait! - Saját kezűleg: A Prelátus"

A Nővér holtápadt volt.

- Milyen jogon merésztél beleolvasni a könyvembe?

- Ahogy mondtam, akkor éppen halott voltál. És különben is, milyen utasítást adtak velem kapcsolatban, amitől ilyen mérges lettél?

A Nővér arca kezdte visszanyerni eredeti színét.

- Csupán szakmai részletkérdés. Amúgy sem értenél belőle semmit... és különben is, nem tartozik rád!

Richard felvonta a szemöldökét.

- Nem tartozik rám?! Azt próbálsz nekem bemagyarázni, hogy azért vagy itt, hogy segíts nekem, miközben rab vagyok melletted, és azt mondod, hogy nem tartozik rám?! Itt ez a gallér a nyakam körül, amivel kínozni tudsz és talán meg is ölni - és azt mondod, hogy nem tartozik rám? Arra tanítasz, hogy muszáj másképp csinálnom a dolgokat, mint ahogy azt egész életemben tettem, és ez még mindig nem tartozik rám? Azt mondod, hogy az illúzió, amit láttam, nem a valós világról szól, miközben pont az ellenkezője derül ki, és ez nem tartozik rám?

Verna Nővér csöndben volt. Semmi érzelmet nem árult el. Olyan hidegen nézett rá, gondolta Richard, mintha egy kis bogár lenne a skatulyában.

- Verna Nővér! Válaszolnál arra az egy dologra, ami már régóta foglalkoztat?

- Ha tudok, igen.

- Amikor először találkoztunk, meglepődtél, hogy felnőtt vagyok, sokkal fiatalabbra számítottál.

- Ez így van. Néhányan közülünk rendelkeznek azzal a képességgel, hogy felismerjék a Tehetséggel rendelkezőket. Te viszont el voltál rejtve előlünk, így csak hosszú keresgélés után akadunk a nyomodra.

- De te azt mondtad, hogy a fél életedet azzal töltötted, hogy engem megkeress! Ha huszonvalahány évet töltöttél a kereséssel, hogyan várhattad, hogy egy fiatal fiúra bukkansz? Egy idősebb, felnőtt férfira kellett számítanod, hacsak nem előre tudtad születésem idejét. Már jóval azelőtt, hogy a születésemet a Palotában megérezhette volna bárki is, te már kerestél engem.

A Nővér hangja halkan, bizonytalanul csengett.

- Ez pontosan így történt. Erre korábban soha nem volt példa.

- Miért kezdted el utánam kutatni? Mielőtt bárki megérezte volna, hogy megszülettem.

A Nővér óvatosan válogatta meg szavait.

- Nem tudtuk pontosan megállapítani, hogy mikor fogsz megszületni, de azt tudtuk, hogy meg kell születned. Ezért küldtek minket a keresésedre.

- És honnan tudtátok, hogy meg kell születnem?

- Mert a próféciák beszélnek rólad.

Richard bólintott. Sokkal többet szeretett volna megtudni erről a jóslatról, és arról, hogy miért gondolták a Nővérek, hogy ő ennyire fontos személy. Nem akart azonban letérni arról az útról, amelyen a beszélgetés folyt.

- Szóval évekkel ezelőtt tudtátok, hogy végül meg fogtok találni!

- Igen, tudtuk, bár azt nem, hogy mikor. Csak az évtizedet tudtuk körülbelül behatárolni.

- Mi alapján választották ki a Nővéreket a keresésre?

- A Prelátus választott ki bennünket.

- Nem is volt beleszólásotok?

A Nővér feszengett, mintha kezdené érezni, hogy nemsokára esetleg hurokba kerül a nyaka, de képtelen volt arra, hogy ne adjon hangot hitének.

- Mindannyian a Teremtő szolgálatában állunk, nem tehetünk fel kérdéseket. A Palotának teljes egészében az a rendeltetése, hogy segítse azokat, akik a Tehetséggel születnek. Ha valakit kiválasztanak erre a feladatra, az a legnagyobb megtiszteltetés, amit egy Nővér valaha is elérhet.

- És senki, akit korábban küldtek, nem kényszerült még arra, hogy élete nagy részét erre áldozza?

- Nem, a legtöbbjük egy esztendőnél nem tartott tovább. De én már előtte tudtam, hogy ez a küldetés évtizedekig eltarthat.

Richard arcát diadalmas mosoly öntötte el. Hátradőlt, hogy kinyújtóztassa izmait, mélyet sóhajtott.

- Most már értem.

A Nővér szemei összeszűkültek.

- Mit értesz?

- Azt, Verna Nővér, hogy miért bánsz így velem, miért vitatkozunk állandóan, miért ugrunk egymás torkának, hogy miért állsz bosszút rajtam. És hogy miért gyűlölsz engem.

Verna Nővér döbbenten meredt rá:

- Én nem gyűlöllek téged, Richard!

Richard bólintott, a csapda a Nővér körül bezárult.

- De igen. Gyűlölsz engem. És én nem hibáztatlak. Megértelek. Hiszen miattam kellett elhagynod Jedidiah-t.

A Nővér hátrahőkölt, mintha a hurok már szorítaná is a nyakát.

- Richard! Hogy merészelsz így beszélni velem...

- Igenis, ez a bosszúd! Nem azért, ami azzal a másik két Nővérrel történt, hanem Jedidiah miatt. Ha nem kellene rám vigyáznod, most vele lehetnél. És a következő húsz évet is vele tölthetnél. A szerelmedet kellett feláldoznod, hogy megkeress engem. Elküldtek, és nem volt más választásod, menned kellett. Ez a küldetésed, melynek az ára a szerelmed és a leendő gyermekeid. Ezért megértelek, megértem, hogy miért gyűlölsz engem.

A Nővér csak ült és maga elé bámult, se egy szó, se egy mozdulat nem hagyta el testét.

- Valóban a Kereső... - motyogta maga elé.

- Sajnálom, Verna Nővér!

- Nem szükséges, Richard. Fogalmad sincs arról, hogy miket beszélsz. Lassan leemelte a nyulat a tűzről, és az egyik vastányérre helyezte a zabkenyér mellé. Egy pillanatig a semmibe bámult.

- Jobb, ha befejezzük a reggelit, nemsokára indulnunk kell!

- Rendben van, de azt akarom, hogy tisztában legyél vele, Nővér, nem én tettem ezt veled, nem én választottam ezt, hanem a Prelátus. Rá kellene inkább haragudnod. Vagy, ha olyan odaadóan szolgálod a Teremtőt, mint azt fennen hirdeted, akkor repossz az örömtől, hogy szolgálhatod. Bárhogy legyen, kérlek, ne engem hibáztass!

A Nővér válasza nyitotta ajkait, de e helyett a vizes tömlőt ragadta meg, és nagyot kortyolt belőle. Mikor befejezte az ivást, mélyet sóhajtott, és ruhája ujjával letörölte a vízcseppeket az ajkairól.

- Hamarosan, Richard, a Palotába érkezünk. Ezt megelőzően azonban át kell jutnunk egy nagyon veszélyes nép földjén. A Nővérek egyezséget kötöttek velük az áthaladás tekintetében. Egy feladatot kell teljesítened, ha nem teszed, óriási bajba sodorsz minket!

- Mit kell tennem?

- Meg kell ölnöd valakit a számukra.

- Verna Nővér! Megígérhetem, hogy én nem fogok...

A Nővér mutatójának egyetlen mozdulatával csendre intette.

- Ezúttal ne merészd vakon lóbalni a fejszét, Richard! - suttogta fenyegetően. - El sem tudod képzelni a következményeket!

A Nővér felemelkedett.

- Készítsd elő a lovakat, indulnunk kell!

A Kereső is már a talpán volt.

- Nem fejezed be a reggelidet?

A Nővér válasza sem méltatva közelebb lépett hozzá.

- Kettőn áll a vásár, Richard! Állandóan mérges vagy rám, és dühöngsz, bármit is mondok neked. Te vagy az, aki bosszút áll rajtam. Te vagy az, aki gyűlölködsz, mert azt hiszed, én tettem a nyakadra azt a gallért. Ám nem én voltam, és ezt te is tudod! Kahlan volt az, miatta kell viselned a Rada'Hant! Ha ő nem akarta volna, nem kellene velem lenned. Elvesztetted őt, és ezért gyűlölsz engem!

De azt hiszem, tisztában kell lenned vele, Richard, hogy ez nem az én választásom volt! Nem én akartam ezt, hanem Kahlan! Rá kellene inkább haragudnod, vagy ha ennyire ragaszkodsz hozzá, inkább örülnöd kellene, hogy teljesítheted a kívánságait. Talán nyomós oka volt rá. Talán egyszerűen csak kedves vagy a számára. Bárhogy legyen, kérlek, ne engem hibáztass!

Richard megpróbált nyelni egyet, de nem tudott.

17. FEJEZET

A Nap fénye vérvörösbe borította az eget, amint a fák fölött a láthatár mögé bukott. Kahlan végigfuttatta zölden villanó szemét az őrhelyeken, melyeket véleménye szerint egymástól túlságosan távol állítottak fel. Figyelmét ezután a völgyben sorokba rendezett és le-föl masírozó katonák számbavétele kötötte le. Még nagy jóindulattal sem lehettek többen ötezernél.

Baloldalt tartalék lovak legeltek a sorba fűzött pótszekerek mellett. A főzósátrak már berendezkedtek az éjszakára, mögöttük latrinák gödrei mélyedtek a hóba. A parancsnoki sátrakon színes csatazászlókat lengetett a szél. Valószínűleg ez volt a legrendezettebb katonai tábor, amelyet valaha is láttak. A galeaian vérében volt a rendszeret.

- Túl jól néznek ki, ahhoz képest, hogy egyenest a vágóhídra menetelnek! - jegyezte meg Chandalen csendben. A két testvér idegesen nevetve helyeselt.

Kahlan oda sem figyelve bólintott. Ma reggel láthatták a hadsereget, amelyet ezek az emberek üldöznek. Ők egyáltalán nem voltak rendezettek, tiszták, csillogóak, és az őrszemeik sem voltak oly távol egymástól. Chandalen és a két fivér elkísérte a nőt, hogy feltérképezze az ellenséges hadsereget. Becslése szerint több mint ötvenezer lehettek. Mélyet sóhajtott. Lehelete fehér felhőcskét formázott a hidegben.

- Ennek véget kell vetnem. Ereszkedjünk le közéjük!

Chandalen, Prindin és Tossidin mögötte haladtak, ahogy a hegytetőről lefelé ereszkedtek a süppedő hóban. Jóval tovább tartott utolérni ezeket az embereket, mint gondolta. A hóvihár a Jara-hágó csúcsán két napig egy

útszéli fenyőktől védett bűvőhelyre kényszerítette őket. Az útszéli fenyők Richardra emlékeztették Kahlant, és akár nappal, amikor a szél süvítését hallgatta, akár éjszaka, mikor álmába merült, csak a férfi képe lebegett a szeme előtt.

Dühös volt, hogy értékes időt veszteget el, mikor az Aydindril felé vezető úton megpróbálta megállítani ezt a gyilkos hajszát, melyet ez a hadsereg azért folytat, hogy megbosszulja az ebinissiai mészárlást. Az Inkvizítor Anya nem hagyhatja, hogy közel ötezer ember céltalanul meghaljon. Meg kell akadályoznia, hogy elérjék az ellenség táborát. Már így is túl közel kerültek, és már csak egyetlen nap kellett, hogy beérjék őket.

A hadsereg hirtelen életre kelt, mikor a négy fehér farkasbundát viselő alak feléjük igyekezett. A sátorokból fejek bukkantak elő, kardok lendültek a magasba, belehasítva a hideg esti levegőbe. Lándzsás férfiak rohantak feléjük a havas földön. Feszülő íjak száza meredtek rájuk. A több száz felfegyverzett katona falat képezett az érkezők és a parancsnoki sátrak között.

Kahlan és társai lassítottak, majd megálltak. Kahlan még mindig egyenes tartással várakozott. Mögötte Chandalen, Prindin és Tossidin lustán lándzsáikra támaszkodtak.

Egy tiszt pattant elő a legnagyobb sátorból, és egy nehéz, barna kabátot próbált magára húzkodni. A katonák között útját egyenesen az idegenek felé vette, miközben két másik tiszt is csatlakozott hozzá. Rangjelzése alapján ő volt a kapitány, a másik kettő pedig a hadnagy.

Amint lihegve megállt a nő előtt, Kahlan leeresztette köntöse csuklyáját, mely alól előzuhogott hosszú haja.

- Mi a... - meredtek tágra a kapitány szemei. Ő és a két hadnagy azonnal térdre borult. Körös-körül minden térd és fej meghajolt. A fegyverek csörgése hirtelen elhalkult. Kahlan három kísérője csodálkozva pislogott, hiszen a Sáreembereket kivéve soha nem látták még, hogy bárki is így üdvözölte volna az Inkvizítor Anyát. Csupán a zászlók suhogását lehetett hallani a hideg éjszakában.

- Keljetek fel, gyermekeim!

Mindenki lassan felemelkedett. A kapitány ünnepélyes főhajtással és büszke mosollyal lépett előre.

- Inkvizítor Anya, micsoda megtiszteltetés!

Kahlan kételkedve méregette szögletes állát, hullámos, világosbarna haját, tiszta, kék szemét és fiatal, jóképű arcát.

- Te egy gyermek vagy! - suttogetta. Körbenézett a több ezer csillogó szemű fiatalon, akik egytől-egyig őt bámulták, érezte, amint arcába szökik a vér.

Ökölbe szorított keze dühösen előrelendült.

- Gyermekek vagytok! Mindannyian gyermekek vagytok!

A kapitány zavartan körbepillantott emberein.

- Inkvizítor Anya! Bár újoncok vagyunk, de mindannyian a galeani hadseregben szolgálunk!

- Csupán gyermekek vagytok - suttogetta. - Gyermekek!

Az újonc katonákra körben csend ereszkedett. A legtöbb nem nézett ki többnek tizenöt-tizenhat évesnél. A kapitány és a hadnagy is lecsüggesztett fejjel nézett maga elé. Néhányan közülük nem tudták megállni, hogy nyíltan Chandalent, Prindint és Tossidint bámulják, hiszen soha nem láttak még ilyen embereket azelőtt.

Kahlan kabátjának gallérjánál fogva megragadta és magával húzta a kapitányt, miközben a két hadnagy felé fordult.

- Ti ketten szintén velünk jöttök!

A hadsereg felé fordította a fejét.

- Mindenki menjen és folytassa azt, amit abbahagyott!

A tábor újra életre kelt, Kahlan pedig a fák felé vette az irányt. Mikor hallótávolságon kívülre értek, egy mérges mozdulattal eleresztette a kapitányt. Az egyik ágon fehérlő hólabdába markolt és összegyúrta. Chandalen a jobb, Prindin és Tossidin a bal oldalához állt. Kezükből lándzsáikkal csendesen várakoztak.

- Mi a neved, kapitány?

A fiatal katona idegesen piszkálgatta kabátjának rézgombját.

- Bradley Ryan. Bradley Ryan kaptány, Inkvizítor Anya! - emelte kék szemeit a nőre. Jobboldalára mutatott. - Ez itt Nolan Sloan hadnagy. Ez pedig Flynn Hobson hadnagy - mutatott a másik oldalára.

- Hány gyermek van itt veled, Ryan kapitány?!

- Inkvizítor Anya! Talán fiatalabbak vagyunk nálad, bár nem sokkal, és lehet hogy nem tartasz minket sokra, de katonák vagyunk. Jó katonák.

- Jó katonák! - Kahlan alig tudta visszafogni magát, hogy ne kezdjen el kiabálni vele. - Ha olyan jó katonák vagytok, hogyan juthattam át sértetlenül őrszemeitek vonalán?! És ezek között a jó katonák között - titeket is beleértve - van-e köztetek, aki tizennyolc tavasznál többet látott?

A kapitány összeszorította ajkait és megrázta a fejét.

- Akkor még egyszer megkérdezem: hány gyermek tartozik az irányításod alá?

- Négy és félezer ember.

- És tisztában vagy vele, Ryan kapitány, hogy tízszeres túlerőtől fogtok vereséget szenvedni?!

A kapitány felvonta egyik szemöldökét és kisfiús mosoly ült ki az arcára.

- Nem készülünk vereséget szenvedni senkitől, Inkvizitor Anya! Mi éppen, hogy üldözzük őket napok óta! Úgy gondolom, holnap már sikerül is elkapnunk őket!

Kahlan gúnyosan sziszegett a fogai közül:

- Elkapni őket! Holnapra! Ha most nem sikerült volna elérnem benneteket, holnapra már mindnyájan halottak lennétek! Fogalmad sincs róla, milyen az a hadsereg, amit „elkapni” készülsz!

- Pontosan tudjuk, mit üldözünk. Vannak felderítőink és mindent jelentettek.

Kahlan mérgesen dobantott lábával, és kezével a völgy túlsó oldalára mutatott.

- Ötvenezer embert rejtenek azok a hegyek!

- Ötvenkétezret és egy pár százat - vont vállat a kapitány - Nem vagyunk bolondok, tudjuk, hogy mit cselekszünk!

- Ó, szóval tudjátok! És mit szándékoztok tenni, amikor eléritek őket?

A kapitány büszkén kihúzta magát, hogy bebizonyítsa: igenis tudják, mit cselekszenek.

- Tudjuk, hogy meg akarják változtatni a továbbhaladási irányukat. Egy kisebb csapatot küldök előre, és ettől azt hiszik majd, hogy az egész hadsereggel fognak megküzdeni. Ezután ez a kis csapat ide, a szoros felé tereli őket, ahol a sereg nagyobbik része fog rájuk várni. Ezt követően menekülést színlelünk, és a szoros felé húzódunk vissza, majd hirtelen kettéválunk, és ők középre kerülnek. A lándzsások lezárják a szoros legszűkebb részét, tehát semerre sem tudnak elmenekülni! Ez a rész lesz az üllő, az íjászok pedig a terület közepe felé fogják terelni őket. Ők lesznek a kalapács. - Mosoly terült el arcán. - És ott, középen, lecsapunk rájuk!

A kapitány büszkén húzta ki magát.

- Ez egy klasszikus taktika, amely Kalapács és Üllő néven ismert.

Kahlan döbbsen meredt rá.

- Ismerem ezt a cselt, fiatalember! A Kalapács és Üllő rendkívül merész manőver... a megfelelő körülmények között. Tízszer nagyobb ellenséggel szemben azonban teljes örülség! Olyan, mintha egy borz próbálna meg egészen lenyelni egy ökröt.

- Megtanították velünk, hogy hogyan lehet ezt a kis létszámot ilyen szűk helyen a javunkra fordítani. Csupán bátor emberek és megfelelő időzítés kell hozzá!

- Bátor emberek!? Szóval úgy gondoljátok, hogy halálotok után majd a szellemek megjutalmaznak ezért? Erre vagytok ennyire büszkék? - A kapitány a földre meredt. - Egy vékony ágacskával képtelenség sziklákat görgetni. Az egyetlen lehetőség arra, hogy visszaszorítsátok őket az, hogy rájuk ijesztetek.

Ismét kinyújtotta karját és az ellenség felé mutatott.

- Azok ott gyakorlott, harcedzett emberek! Már régóta a háború és a gyilkolás az életük! Azt hiszed, hogy ők nem ismerik a Kalapács és Üllő taktikát?! Ne becsüld le az ellenség képességeit! Ezek az emberek nem bolondok!

- Nos... ööö igazad van, csak arra gondoltam...

Kahlan az ujjával a mellkasára bökött, és félbeszakította a férfit.

- Akarod, hogy elmondjam, mi fog történni, kapitány? Nincs elég embered, hogy visszaszorítsátok őket! Amikor az előcsapatot kiküldöd, hogy körülzárja az ellenséget, ők veszik át az irányítást, és ők fogják kiterjeszteni az arcvonalukat, hogy a hadseregedet körülzárják. Ezt úgy hívják, hogy Diótörő. Mit gondolsz, ki lesz a dió?! Aztán elindulnak az üllő felé. Vérszomjas vadászkutyaként fognak előre nyomulni! Miután felmorzsolták a kalapácsodat, semmi nem lesz, ami megállítsa a csapataikat, melyek minden oldalról lerohannak titeket. Sok-sok csatában szerzett tapasztalatuk alapján pontosan tudják, mit kell tenniük. Szétszabdálják majd a lándzsákat és az íjászokat, majd elvágják őket a kardforgatóktól. Biztonságos fedezékek mögül előröppenő kövek fogják elpusztítani a lándzsáidat! Végül pedig seregük félholdja lassan körülzárja csapataid maradványát, csak azért, hogy felfegyverzett lovasságuk előretörhessen. Céljuk az íjászok leszerelése lesz. Addigra pedig már egyetlen lándzsás sem tartóztathatja fel a derékhadat. Mindannyian bátran fogtok küzdeni, de a túlerő addigra már kiegyensúlyozhatatlan lesz, körülbelül húsz az egyhez! Csak azért, mert azt reméltétek, hogy a kalapács majd megvédi benneteket. Addigra azonban már mindannyian halottak lesztek! Ahhoz, hogy egy ennyivel nagyobb haderővel szemben sikeresek lehessetek, meg kell osztanotok őket, és mindig túlerővel kell támadnotok a kisebb csapattesteiket. Ezzel szemben ti pont az ellenkezőjét tennétek: éppen magatokat osztanátok meg! Így ők fognak titeket könnyedén összemorzsolni.

A kapitány talpra ugrott.

- Meg tudjuk mutatni, mire vagyunk képesek! Még nem ismered, hogy milyen jók vagyunk! Nem vagyunk tapasztalatlanok!

- Az összes gyermek, aki a parancsnokságod alá tartozik, meg fog halni! Láttál már igazi halált, kapitány? Nem olyat, mint mikor egy öregember az ágyban nyugszik el, hanem véres és gyötrelmes kimúlást a csatatéren? Dárdák röpülnek a levegőben, a nyílvevők szemeket fognak átlőni! A kardok kezeket, lábakat, bordákat hasítanak ketté! A pengék hasakat szaggatnak fel, és kiömlő belek borítják majd a harcmezőt. Az arcok, melyeket ismersz, a barátaid arcai pánikba esve néznek majd rád, miközben saját vérük a felismerhetetlenségig mocskolja vonásaikat.

Mások üvöltve kérnek segítséget, amikor az ellenség a földön fekvő sérülteket fogja kibebezni, hogy még szörnyűbb halállal sújtsa őket. A foglyokat mind kivégzik, közben az ellenség lakomát rendez és ünnepli diadalmas győzelmét!

Ryan kapitány feje végül felemelkedett. Két hadnagya még mindig a földet bámulta.

- Úgy beszélsz, mint Harold herceg, Inkvizitor Anya! Többször is hasonló szövegeket intézett már hozzám.

- Harold herceg okos katona.

Ryan kapitány begombolta meleg gyapjúkabátjának legfelső két gombját.

- Ez azonban nem másítja meg a szándékamat. A Kalapács és Üllő az egyetlen és a lehető legjobb stratégia ebben a helyzetben. Hiszem, hogy képesek vagyunk megcsinálni, muszáj véghezvinnünk!

Chandalen a nőhöz hajolt és a saját nyelvén így szólt:

- Inkvizitor Anya, ezek az emberek a saját halálukba sétálnak bele! Távol kellene tartanunk magunkat tőlük, mielőtt mi is belekeverednénk ebbe az örületbe. Mind egy szálra elpusztulnak!

A kapitány homlokát ráncolta.

- Mit mondott?

Kahlan a fiatal kapitányhoz hajolt:

- Csak annyit mondott, hogy holnap mindnyájan meghaltok.

Ryan kapitány szemeivel méregette Chandalent:

- Mit tudhat ő a csatáról? Hiszen ő csak egy vadember a rengetegből!

Kahlan kérdően nézett rá.

- Vadember?! Nagyon is okos ember. Két nyelven beszél. A sajátján és a miénken. - Ryan kapitány nyelt egyet.
- Rengeteg csata áll mögötte, igazi küzdelmek, melyekben emberek életét oltotta ki! Hány embert öltél meg idáig, kapitány?

A férfi két hadnagyára pillantott.

- Nos... ööö, azt hiszem, még egyet sem... Sajnálom, nem úgy értettem, ahogyan mondtam, de hidd el, tudom, mi az a háború!

- És mi az, amit tudsz a háborúról, gyermekem? - suttozta a nő.

- Mindannyian önkéntesek vagyunk, jómagam már három éve. Kemény kiképzésben részesültünk, maga Harold herceg tanított különböző taktikákra. Nagyon sok imitált csatát nyertünk az oldalán! Talán fiatalok vagyunk, de van tapasztalatunk! Egy veszélyes küldetés volt az utolsó próbatétel, mielőtt megkaptuk a kinevezésünket. Körülbelül egy hónapig mindentől elszigetelten éltünk, csak hadicseleket és taktikákat gyakoroltunk. Hogy fiatalok vagyunk, még nem jelenti azt, hogy nem tudunk harcolni! Fiatalok vagyunk, de ez azt is jelenti, hogy erősek vagyunk!

Chandalen nevetett.

- Erősek?! Hiszen úgy utaztok, mint asszonyok!

Megköszörülte torkát, mikor Kahlan felvont szemöldökkel nézett rá.

- Nos, mint általában az asszonyok... Nem vagytok olyan erősek, mint hiszitek. Sőt, azt kell mondjam, igencsak gyöngék vagytok! Nézzétek: szekereken vonszoljátok a szükséges felszereléseket. Ez tesz benneteket gyöngévé! Biztos vagyok benne, hogy holnap mindnyájan el fogtok pusztulni!

Kahlan a három katona felé fordult.

- A barátom rosszul tudja, nem fogtok holnap meghalni.

A kapitány felvillantotta tekintetét:

- Valóban nem? Akkor hát bízol bennünk?

A nő megcsóválta fejét.

- Nem fogtok meghalni, mert én nem engedem. Visszaküldelek benneteket az egységetek alá, és ez, kapitány, parancs! Én most Aydindril felé tartok, hogy elsimítsam ezt az egész ügyet, meg kell állítanom ezt az öldöklést!

- Nincs egységünk, ahová visszatérhetnénk! Mindannyian elpusztultak Ebinissában. Ott képezték ki bennünket, de épp akkor, az öldöklés napján hadgyakorlaton voltunk. Megtudtuk, hogy ki tette és most a nyomukban vagyunk!

- Az ebinissai katonák kétszer annyian voltak, mint ti és az ellenség könnyedén végzett velük!

- Tudjuk! Ismertük azokat a katonákat! Velük éltünk, ettünk, aludtunk, a tanítóink, a testvéreink, az apáink voltak! Nekünk is ott kellett volna lennünk és velük együtt harcolnunk!

Kahlan hátat fordított a három galeai katonának. Ujjával könnyedén masszírozni kezdte a halántékát. Megfájdult a feje, annyira aggódott ezekért a fiatalemberekért. Megértette, hogy a barátaik estek el abban a harcban. Lelki szemei előtt már látta is az ártatlan emberek gyötrelmetől torzult arcát.

Kahlan hirtelen megfordult, és a fiatal kapitány szemébe nézett. Azokba a szemekbe, amik sokkal többet láttak már, mint korábban hitte volna.

- Te voltál az - suttozta. - Te voltál az, aki bezárta az ajtókat! Te reteszelted el a Palotában azokat az ajtókat, melyek a királynő és az udvarhölgyek termeit védelmezték.

A férfi nyelt egyet és aztán bólintott. Kék szemei könnyekben úsztak. Ajkai halkán suttozták.

- Miért kellett ezt tenniük azokkal a szegény emberekkel?

Kahlan gyengéd hangon válaszolt:

- Egy katona fő feladata, hogy megzavarja az ellenséget. A megfélemlítés egyetlen célt szolgálhat: elhitetni az ellenféllel tehetetlenségét. A harag azonban még ennél is veszélyesebb, hiszen ha mérges vagy, hibát hibára halmozol és így könnyebben meg tudnak ölni.

- Azok művelték ezt, akiket üldözünk. Nincs már egységünk, ahova visszatérjünk. Ránk vár a bosszú.

- Pontosan ez az az örült dolog, amit ki akarnak csikarni belőled! Nem fogod megtenni. Más parancsnoksága alá kerülsz, és nem ütközhöl meg azzal a hadsereggel.

- Inkvizitor Anya! Én katona vagyok, aki Galea és Középföld védelmére tette le esküjét. Egész életemen keresztül soha nem kérdőjeleztem meg a feljebbvalóim parancsát, sem a királynőjét sem az Inkvizitor Anyáét! - Ryan kapitány felemelte a nő csuklóját, és a saját vállára helyezte. - De most, most nem teljesíthetem a parancsodat! Ha akarod, tégy a rabszolgáddá a varázserőddel, csak ez az egy dolog kényszeríthet arra, hogy teljesítsem azt, amit mondtál!

Sloan hadnagy szólalt meg először.

- Akkor velem is ezt kell tenned, mert ha nem, elfoglalom a helyét, és én viszem az embereinket a csatába!

- Aztán pedig velem is! - lépett előre Hobson hadnagy is.

- Hármunk után - mondta Ryan kapitány - körbe kell járnod az egész hadsereget, és mindenkit meg kell érintened. Mindaddig, amíg csak egy is marad, aki harcolni akar.

Kahlan visszahúzta a kezét.

- A Központi Tanácsba tartok, hogy rendezzük ezt az ügyet. Amit ti itt véghez akartok vinni, az kész öngyilkosság!

- Inkvizitor Anya, akkor is harcolni fogunk!

- Miért?! A pusztá dicsőségért? Hősi halottként akartok bekerülni a történelembe? Dicső áldozatok akartok mindörökké maradni, akik mind egy szálig elvesztek egy kilátástalan csatában?

- Nem, Inkvizitor Anya - mondta a fiú csendes hangon. - Láttuk, hogy mit műveltek ezek az emberek Ebinissában. Láttuk a kegyetlenségüket, ahogyan katonáinkat, asszonyainkat, gyermekeinket pusztították. Szinte mindegyik emberemnek megölték az anyját, a nővérét, a fivérét! Végig kellett néznünk, hogy mit tettek a szeretteinkkel!

Kihúzta magát és egyenesen, rezzenéstelen tekintettel Kahlan szemébe nézett.

- Nem dicsőségvágyból tesszük ezt Inkvizitor Anya. Tudjuk, hogy ez egy öngyilkos küldetés. De egyikünk sem tartozik már sehová. Nincs már sem családunk, sem rokonunk, akit hátrahagyhatnánk. Azért tesszük ezt, mert az a gyilkos horda ugyanígy fog bánni a következő város polgáraival is. Azért kockáztatjuk az életünket, mindazt, amink maradt, hogy megállíthassuk őket, ha lehetőségünk nyílik rá. Az életünk és a kardunk az emberek életének a szolgálatában áll, de már nincsenek saját hozzátartozóink, ezért muszáj megpróbálnunk megállítani őket, mielőtt más népeket is elpusztítanak. Imádkozom a jó szellemekhez, hogy sikeres legyél Aydindrilben, de addig még hosszú hetek fognak eltelni. Hány város pusztulhat el, s juthat ugyanilyen sorsra Középföldön, mint a mi városunk? Mi vagyunk az egyetlen sereg, amely megakadályozhatja őket ebben. Ez most az egyetlen lehetőség, hogy feltartóztassuk ezt a gyilkos hadat a következő áldozat elpusztítása előtt. Amikor letettem az eskümet és felvettem ezt a kardot, elhatároztam, hogy nem számít, miféle parancs kötelez, először mindig a saját népemet fogom megvédeni. Ezért nem engedelmeskedhetek a parancsodnak, Inkvizitor Anya! Nem dicsőségvágyból, hanem azért, hogy megvédjem a védteleneket. Nagyon szeretném, ha áldásodat adnád erre, de én így is, úgy is megpróbálom! Az áldásoddal - vagy anélkül.

Kahlan lassan az egyik ágra támaszkodott. Belebámult a semmibe. A hat férfi csendben várakozott. Valóban gyermekek. Idősebbek voltak, mint gondolta. És igazuk volt.

Hosszú időt venne igénybe, mire eljutna Aydindrilbe, és még tovább tartana, mire össze tudna toborozni egy ütőképes hadsereget, hogy megütközzenek ezekkel a gyilkosokkal. Ez idő alatt pedig csak tovább ölnének. Hány ember halna meg addig, míg a Központi Tanácstól várja a segítséget?

Ebben a pillanatban szívesen lett volna bárki más, mint aki volt: az Inkvizitor Anya. Lelkében kétség dült a két lehetőséget mérlegelve, mégis el kellett döntenie ezt a kérdést. Végül felállt és Chandalenhez fordult:

- Muszáj segítenünk ezeken az embereken!

Chandalen közelebb hajolt hozzá.

- Inkvizitor Anya! Ezek itt vakmerő gyermekek, nem fogják megérni a holnap estét! Ha velük maradunk, a halál vihara ragad magával mindannyiunkat, velük együtt pusztulunk! Ha meghalunk, soha nem juthatsz el Aydindrilbe!

- Chandalen! Ezek a fiúk pontosan ugyanolyanok, mint a Sáremberek. Ha nem segítünk nekik, sokkal több ember fog meghalni, mint amit a városban láttunk!

Prindin is közbeszólt.

- Inkvizitor Anya! Úgy cselekszünk ahogy kívánod, de nem tudunk segíteni ezeknek a fiúknak, mi csak négyen vagyunk!

Tossidin bólintott.

- És nem szabadna elfeledned küldetésedet: el kell jutnod Aydindrilbe. Ez nem fontos?

- Persze, hogy az! - Néhány hajszaút kifésült ujjával az arcából. - És ha az ellenség, aki ezelőtt az ebinissiaikat ölte, most a Sáremberek ellen indul? Akkor sem segítenétek, ha a saját népetek lenne az áldozat?! Hogyan szállnátok szembe akkor velük?

Végül Tossidin szólalt meg ismét.

- Túl sokan vannak. Nincs mód a győzelemre.

Chandalen mérgesen megbökte Tossidin vállát:

- Sárember harcosok vagyunk, sokkal okosabbak, mint ezek az emberek, akik úgy utazgatnak a szekereikkel, mintha gyöngé asszonyok volnának! Azt hiszed, hogy jobbak, mint mi?

A két fivér zavartan a földet kezdte bámulni.

- Nos... - mondta Prindin - tisztában vagyunk vele, hogy az a mód, melyet az ellenség legyőzésére választottak, a biztos halálhoz vezet. Azonban van egy jobb megoldás!

Chandalen mosolygott:

- Hát persze, hogy van! Az őseink megtanították a nagyapámat, aki megtanította az apámat és az engem. Tisztában vagyunk vele, hogy mit kell tennünk egy nagyobb létszámú hadsereggel szemben. - Kahlan szemébe nézett. - Te magad is jobban felméred a helyzetet, mint ezek a fiatal emberek. Tudod, hogy nem szabad a terveik szerint megütközniük az ellenséggel.

Kahlan mosolygott és bólintott.

- Talán segíthetünk nekik megmenteni az életüket!

Az Inkvizítor Anya Ryan kapitány felé fordult. Ő és a hadnagyok tisztelettel várakoztak, amíg a négy idegen ismeretlen nyelven tárgyalt egymással.

- Rendben van kapitány, az ellenség után megyünk!

A férfi megragadta a vállait.

- Köszönöm, Inkvizítor Anya!

Hirtelen visszakapta kezeit, és ijedten dörzsölgette össze őket.

- Működni fog, majd meglátod! Hirtelen rajtuk ütünk, meglepjük és kelepcébe zárjuk a seregüket.

Kahlan felé hajolt.

- Meglepjük őket? Hogyan akarod meglepni őket?! - A nyakánál fogva megragadta a kapitányt és közelebb húzta az arcát. - Egy varázsló is van közöttük, te idióta!

A kapitány elsápadt.

- Egy varázsló? - suttogta.

A nő mérgesen elengedte gallérját.

- Ha Ebinissában voltál, hogyan lehet, hogy nem vettéd észre a városfalat, amelyen ott tátongott egy hatalmas lyuk?!

- Nos... azt hiszem, hogy elkerülte a figyelmemet. Csak a halottakkal törődtünk! Mindenhol halottak voltak!

Kahlan hangja ismét hidegre változott.

- Megértem. Barátaid és családtagjaid feküdtek ott vérbe fagyva. Megértem, hogy nem ilyesmivel törődtél, de ez akkor sem lehet kifogás egy katona részéről. Egy kapitány semmit sem hagyhat figyelmen kívül. Ha nem veszed észre az apró részleteket, a halált hozhatja rád. Okulj ebből a példából is, hogy milyen fontosak az apró részletek.

A férfi nyelt egyet és bólintott.

- Igen, Inkvizítor Anya!

- Igazán el akarjátok pusztítani az ellenséget, aki lerombolta Ebinissiát?

Mindhárom katona igenlő választ adott.

- Ebben az esetben én fogom irányítani a hadtestet! Ha győzni akartok, azt kell cselekednetek, amit parancsolok - akár Chandalen, akár Pridin vagy Tossidin mondja.

Talán járatosak vagytok a harci taktikákban, mi viszont azt tudjuk, hogy hogyan lehet embereket ölni. Ez nem csata, kapitány! Ez gyilkolás! De csak abban segítünk, hogy megfékezzétek azokat az embereket. De ha csatázgatni van kedvetek, itt hagyunk benneteket, és biztosak vagyunk benne, hogy mindnyájatokat le fognak mészárolni!

Ryan kapitány térdre ereszkedett, két hadnagy is követte példáját.

- Inkvizítor Anya! A legnagyobb megtiszteltetés lenne, ha alattad szolgálhatnék! Az életemet és összes emberem életét a rendelkezésedre bocsátom. Ha segítséget tudsz nyújtani abban, hogy megállítsuk ezeket a gyilkosokat, bármit megteszünk, amit kérsz!

Kahlan helyeslően bólintott.

- Ez nem egy háborús játék, kapitány! Ahhoz, hogy győzzünk, minden egyes emberednek követnie kell a parancsokat! Ha csak egyvalaki nem követi - az az ellenséget erősíti, és egyértelmű árulás. Ha győzni akartok, az én parancsnokságom alá kell tartoznotok, és nem gondolhatjátok meg magatokat, amikor a dolgok komolyra fordulnak. Megértetted?

- Igen, Inkvizítor Anya, megértettem!
A nő a másik kettőre nézett:
- És ti?
- Megtiszteltetés neked engedelmeskedni, Inkvizítor Anya!
- Muszáj Aydindrilbe jutnom, de mielőtt oda indulnék, segítek nektek. Időben megtudjátok, hogy mit kell tennetek. Egy-két napig tudunk csak itt időzni, ellátunk benneteket utasításokkal, de azután magatokra kell hagynunk titeket.
- Inkvizítor Anya! Mi a helyzet a varázslóval?
- Azt csak bízd rám! Ő az enyém! Megértetted?
- Rendben! Mit kívántok először?
Mindannyian a tábor felé vették útjukat.
- Az első dolog, amit meg kell tennetek: szerezzetek egy lovat nekem!
Chandalen elkapta a nő karját, közelebb húzódott hozzá és mérgesen megkérdezte:
- Minek neked egy ló? Hová készülsz?
- Sejtí bárki is közületek, hogy mire készülök? Most enyém a választás, hogy melyik oldalon áll az igazság. Én vagyok az Inkvizítor Anya! Ha én eldöntöttem, hogy melyik oldalon állok, egész Középföld azon fog felsorakozni!
- Chandalen szemébe nézett. - De nem tehetem pusztán ezeknek az embereknek a szavára hallgatva.
Chandalen idegesen félbeszakította.
- Milyen bizonyítékot akarsz még? Láttad a városban, hogy mire képesek azok ott!
- Amit láttam, nem érdekes. Azt kell megtudnom, hogy miért. Én nem a háborút akarom megmagyarázni, hanem azt akarom megtudni, hogy kik ezek az emberek és kiért, miért harcolnak.
Volt még egy nagyon fontos oka, hogy odamenjen, de arról nem beszélt.
- Hiszen azok gyilkosok!
- Te is öltél embereket! Soha nem akartad megtudni, hogy miért támadtak rád?
- Örült asszony! - Pridin figyelmeztetően Chandalen vállára tette kezét, a férfi azonban mérgesen lerázta azt magáról. - Azt mondd, hogy ezek az emberek örültek? Te vagy az örült! Elmenekülni sincs lehetőség, ha meg akarnak ölni!
- Én az Inkvizítor Anya vagyok! Senki nem támadhat rám.
Tudta, hogy minden magyarázata sántít, de nem tehetett mást. Chandalen túl mérges volt, hogy tovább vitatkozzon. Végül elfordult, és otthagya a kis csapatot. Kahlan tudta, hogy a férfi tiszta szívből aggódik érte. Neki sem tetszett az ötlet, de úgy érezte, nem lehet más választása. Ő volt az Inkvizítor Anya, neki kellett Középföld sorsát kézben tartania.
- Hobson hadnagy, kérlek, szerezz nekem egy lovat! Egy fehérret vagy szürkét!
A Fiatalember bólintott, és elindult, hogy teljesítse feljebbvalója kérését.
- Kapitány, azt akarom, hogy hívd össze az embereidet és mondd el nekik, hogy mit beszéltünk!
Közben Chandalen is visszatért hozzá. Kahlan a vállára tette a kezét. Megérintette az apja csontjából készített szellemkést. A saját nyelvén szólt hozzá:
- Most egész Középföldért harcolunk, nem csak a Sáremberekért!
A férfi mérgesen mordult egyet.
- Mialatt odaleszek, azt akarom, hogy ti hárman elmagyarázzátok ezeknek az embereknek, mit kell tenniük!
Remélem, még hajnal előtt visszatérek!
Mindeközben Hobson hadnagy is megjelent a lóval. Kahlan a kapitány felé fordult.
- Ha nem... ha bármi is... - Mélyet sóhajtott és újra kezdte. - Ha eltévednék, és nem találnám a visszavezető utat, a parancsaidat Chandalentől kapod, megértetted?! Mindent úgy kell tenned, ahogy ő mondja!
- Igenis, Inkvizítor Anya!
Majd kezét a szívére téve szalutált.
- A jó szellemek vigyázzanak rád!
- A leggyorsabb lóra lesz szükségem!
- Kívánságod parancs! - felelte Hobson hadnagy.
- Nick a leggyorsabb ló a táborban. Nem fog cserbenhagyni! A kapitány kezét nyújtott neki, hogy a lóra segítse. Végignézett az embereken, miközben az állat hátát veregette. Nick fűjtatott és a fejét ingatta. Mielőtt ideje lett volna idegeskedni, Kahlan megfordította a hatalmas mént, és az ösvény felé irányította, amely egyenesen az ellenség táborába vezetett.

18. FEJEZET

A hófödte fák ágai minden oldalról körülölelték a derengő fényben. A Hold lassan alábukott, s a hó megvilágította és még könnyebben kivehetővé tette az utat. Amint lovát a nyitott völgy felé irányította, Kahlan megkönnyebbült, hogy elhagyhatta a nyomasztó fák sokaságát, melyek lombozata biztonságos rejtékhely lehetett

bárki számára. Nyugalmat erőltetett magára, amint elhaladt az őrszemek előtt, de azok nem reagáltak egy magányos lovas alakjára.

Feljebb, a sereg táborra élettől pezsgett. Emberek nyüzsgése, tüzek fényei varázsolták mozgó egésszé. Akár egy kisebbfajta város, úgy terült el a völgyben; zsvaját már mérföldekről lehetett hallani. Túlereje miatt a sereg teljes biztonságban érezte magát.

Köpenyébe burkolózva és csuklyáját a fején tartva Kahlan végiglovagolt Nick hátán keresztül a zűrzavaros ember, szekér, ló és sátor, öszvér és szerszám-kavalkádon. Egyenesen ült a lován, annak ellenére, hogy szíve szinte a torkában dobogott. A sült hús erős illata és a tűzifa csípős füstje keveredett a levegőben. A havat több tízezer ember és állat lába, illetve szekerek kerekei taposták simává.

A tűz körül marcona férfiak ittak, ettek és énekeltek. Fegyverek heverték mindenfelé körülük, lándzsák, íjak és nyilak sötétlettek az éjszakai hóban. Közel s távol a férfiak az egyik tábortűztől a másikig vándoroltak, hogy kedvükre falatozhassanak a távolabb sült inyességekből, a zenészek körül énekelhessenek, vagy csak egyszerűen koccinthatassanak nagy vigasságukban. Úgy tűnt, ez utóbbi a legfőbb elfoglaltságuk.

Senki nem figyelt a magányos lovasra, túlságosan is elfoglaltak voltak. A nő üggetésre sarkallta az állatot és gyorsan elhaladt a rá-rábámuló torz tekintetek előtt, esélyt sem adva nekik, hogy tudatukig eljuthasson: kit vagy mit láttak. Az egész tábor egy hatalmas, forrongó zendülés benyomását keltette.

Néhány közeli sátorból asszonyok sikkantásai szűrődtek ki, melyet rendszerint durva férfiröhögés követett. Megpróbált bele sem gondolni, mik folyhatnak ezekben a földön ragadt pokoli bugyrokban, de akaratlanul is beleborzongott. Kahlan tisztában volt vele, hogy a hadsereg általában kedveli a kéjnők társaságát, akik szekereikkel gyakran csapódtak egy-egy táborhoz. Azt is nagyon jól tudta, hogy a hódító sereg katonái számára a legkedvesebb az ellenség asszonyain tölteni kedvüket, ez gyakran még annál is fontosabb tevékenységnek tűnt, minthogy ékszereket és aranyakat prédáljanak a halottak erszényeiből. Bármi volt is a sikolyok forrásának oka - élvezet vagy gyötrelme - tudta, semmit nem tehet ellenük. Éppen ezért megpróbálta a figyelmét más felé fordítani.

Először csak d'harai csapatokat látott. Jól felfegyverzett, egyenruhás harcosoknak ismerte őket. Mellkasán minden egyes harcos „R” betűt viselt - annak dicső jelét, hogy a Rahl házat szolgálják. Később néhány keltonit is felfedezett a d'haraiak között. Látott egy pár csapat nyugatföldi harcost és a katonák között fel-feltűntek más népek fiai is: nicobaresiek, sandariaiak és legnagyobb megdöbbenésére jó páran Galeából is. Abban reménykedett, hogy ezek csupán galeai ruhákba bújt d'haraiak, de valahogy nem tudott hinni elképzelésében.

Civakodás hangjai hangzottak fel a tábor területének különböző pontjain. Férfiak vitatkoztak a kockajáték, az étel és az ital fölött. Némelyikük késsel a kezében próbált érvényt szerezni saját igazának.

Végül megpillantotta útjának célját: a parancsnoki sátrakat. Annak ellenére, hogy zászlók nem lobogtak a hadvezérek lakhelyeit jelezve, Kahlan tisztában volt azzal, hogy azok előtt áll, melyeket keresett. A legnagyobb sátor előtt, közvetlenül a tűz mellett, egy kicsiny asztal állott roskadásig terítve. Az izzó parázs fölött éppen egy barátságos húsdarab sült. Kobzosok szórakoztatták az asztalka körül mulató férfiakat.

Ahogy közelebb ért, egy lábait az asztalon pihentető hatalmas ember felkiáltott:

- ...és ezt komolyan értettem, különben lehasítom a fejedet! Egy teli hordót akarok! Egy teli hordóval hozzád, vagy a levágott fejedet még lándzsára is tűztem!

Amikor a katona elrohant, az asztal körül mulató férfiak durva röhögésben törtek ki.

Kahlan hatalmas csatalovát az asztal jobb sarka felé irányította. Egyenesen és büszkén ülte meg a lovat, miközben végigmérte a félig részeg férficsapatot. Közülük négy d'harai tisztnek tűnt, egyikük hatalmas ember, aki csizmáit az asztalon pihentette és továbbra is feltűnően hangoskodott, egy a keltoni parancsnokok sráfjait viselte, díszes egyenruhájának szabadon lógó legfelső gombjai láttatni engedték mellkasát, melyen száftól és bortól pecsétet, piszkos ing feszült. A mellette ülő férfi egyszerű köntöst viselt.

A hatalmas ember egy nagy késsel jókora darab húst kanyarított le a csontról, majd a cupákat a vállai fölött a csaholó kutyák közé dobta. Fogaival kettéharapta a sültet, majd a kezében tartott zsíros késsel a köntöst viselő fiatalember felé bökött. Mindeközben boros kupájáért nyúlt szabaddá vált kezével, s nagyot kortyolt belőle. Miután letette, a hangját eleresztve megszólalt:

- Slagle varázsló aszongya itt nekem, hogy egy Inkvizitor szagát érzi! - Vérekes szemeivel felfelé pillantott. - És a te varázslód merre van, Inkvizitor? He?

Az asztalnál mindenki együtt hahotázott a nagydarab fickóval. A sör végigfolyt rövid, szökés szakállán.

- Szolgálhatok valami innivalóval, Inkvizitor? Lassan kifogyunk belőle! Nem?! Nem baj, úgy is jó!

A kése hegyét a keltoni parancsnok felé fordította:

- Karsh említett egy szép kis várost, nagyjából egyheti járóföldre a hegyeken túl, ahol valami mennyei sört főznek! Ezt pedig mind a mi szomszjas fiainknak fogják felajánlani, miután lehetőséget kapnak, hogy csatlakozzanak hozzánk és letegyék a hűségesküt.

Kahlan szemei a varázslóra pillantottak, őmiatta jött ide. Magában azt próbálta számíthatni, vajon elég gyors-e ahhoz, hogy egyetlen ugrással ott teremjen. Még mielőtt bármit is tehetne, meg kell érintenie erejével. Minden bizonnyal sikerült is volna, hiszen a késsel hadonászó óriás nem tűnt túlságosan gyorsnak. Az ötletet azonban

gyorsan elvetette. Megfogadta magában, hogy csak abban az esetben kockáztatja életét, ha teljesen biztos lehet a sikerben.

Hiszen a varázsló miatt jött ide! Ő volt a hadsereg szeme. Távolabbról meglátott dolgokat, mint a többiek. Ezért pedig tisztelték, hiszen a d'haraiak félnek a mágikus dolgoktól és a szellemektől. A varázsló személye védelmet jelentett számukra a mágiától és az ártó lelkektől. Pillantását a mágiatudó mélyen ülő szemeiről és részeg vigyoráról a kezei felé terelte, hogy láthassa, miben mesterkedik. Valamit farigcsált. Az asztalon előtte egy kisebb rakásban faforgács hevert. Ugyanolyan volt, mint amit Kahlan Ebinissiában látott az udvarhölgyek ajtaja előtt.

A varázsló mozgatni kezdte a botot, melynek a tetejéről forgácsokat pattintott le. Ekkor látta meg Kahlan, hogy mit is művel a fickó. Egy falloszt farigcsált nagy műgonddal. A varázsló vigyora kiszélesedett. Az óriási alak késével ismét az elmélyülten munkálkodó figurára mutatott:

- Slaglenak egy kis meglepetése van a számodra, Inkvizitor! Már két órája dolgozik rajta, pontosan, amióta megérezte jöttödet. - Megpróbálta visszatartani a nevetését, de nem járt sikerrel, és végül kitört belőle a hahota.

Szóval két órája! Ez pontosan elárulta a varázsló erejének nagyságát. Kahlan a saját táborukat négy órája hagyta el, ez tehát azt jelenti, hogy nincsenek elég közel ahhoz, hogy a varázsló észrevegye és figyelmeztesse a saját hadseregét. Ha egy kicsit is közelebb lennének, egészen biztosan felfedezte volna őket, még mielőtt bármiféle támadást megkezdhetek volna.

Megvárta, amíg a férfiak nevetése elcsitul, mielőtt megszólalt.

- Megsértettél engem!

- Ó, még nem! De majd ezután!

A férfiak újra röhögésben törtek ki. A nő szívét teljes nyugalom szállta meg. Hátrahajtotta a csuklyáját és ismét az Inkvizitor arcát viselte.

- Mi a neved, katona?

- Katona?! - A férfi dühösen az asztalba vágta a kését - Én nem vagyok katona! Riggs generális vagyok! Én irányítom az összes itt állomásozó csapatot. Minden egyes katona, veterán és újonc, öreg és fiatal nekem engedelmeskedik!

- És kinek a nevében harcolsz, Riggs generális?

- A Birodalmi Rend azok érdekében folytat háborút, akik hozzánk csatlakoznak - háborút az összes elnyomó ellen, mindenkivel szemben, aki részt vesz az elnyomásunkban. Ha valaki nem csatlakozik hozzánk, vagy bármi módon szembeszegül, elpusztítjuk! Azért harcolunk, hogy rendet teremtsünk. A Birodalmi Rend értelmében mindaz, aki csatlakozik hozzánk, védelemben részesül! És ők is megvédik bajtársaikat. Az összes ország csatlakozni fog hozzánk, ha nem, hát örökre elsöpörjük őket! Ez az új rend, aminek mindannyian engedelmeskedünk. Ez a Birodalmi Rend. Ők minden földek urai, én pedig az eszközük vagyok.

Kahlan összehúzta a szemöldökét és megpróbálta feldolgozni mindazt, amit hallott.

- Én az Inkvizitor Anya vagyok, én irányítom Középföldét és nem te!

- Inkvizitor Anya? - csapta hátba a varázslót. - Miért nem mondtad, hogy ő az Inkvizitor Anya?! Nos, ahogy így elnézlek, egyáltalán nem tűnsz „anyának”, de ne félj! Teszünk róla, hogy ez után az éjszaka után igazán az legyél! A szavamat adom rá! - szinte fuldokolva röhögött.

- Darken Rahl halott. - Ez a kijelentés véget vetett a nevetésnek. - Az új Rahl Nagyúr befejezte a háborút és visszahívta az összes d'harai csapatot!

Riggs generális felemelkedett.

- Darken Rahl olyan ember volt, aki nem láthatott mindent előre, mert túlságosan el volt foglalva a saját varázserejével és keveset törődött a renddel. Minden erejét saját kis kalandjai és régi vallási ügyei kötötték le. A mágia, amíg végleg el nem töröljük, csak eszköz lehet, nem uralkodhat az emberek felett.

Darken Rahl elbukott, mert nem élt a lehetőséggel. Mi nem fogunk elbukni! Darken Rahl maga is tudja ezt, miközben most az Alvilágban gyötrődik, és nagyon bánja, hogy így cselekedett. De most már a mi ügyünket követi. A jó szellemek mondták ezt. Többé nem hajtunk fejet a Rahl háznak, hanem ők, nemesi házak, hercegségek, királyságok fognak hajlongani előttünk. Az új Rahl úrnak is csatlakoznia kellene hozzánk, ha nem, elpusztítjuk őt is és az összes pogány kutyát, aki követni merésze! Kiírtunk minden pogányt!

- Egyszóval, generális, te csak saját magadért harcolsz. Célod pedig, hogy emberek öljen!

- Én nem magam miatt harcolok, sokkal nagyobb a tét, mint egyetlen ember győzelme. Mindenkinnek megadjuk a lehetőséget, hogy csatlakozzon hozzánk. Ha nem teszik, az azért van, mert az ellenség oldalán állnak, ezért kell megölnünk őket. Egyébként is teljesen fölösleges politikát és jogot magyarázni egy nőnek. Az asszony népnek nincs elég sütnivalója, hogy uralkodni tudjon.

- A férfiaknak nem kizárólagos joga a kormányzás, generális!

- Férfiatlan viselkedés, hogy leboruljak egy asszony előtt a védelemért. Egy igazi férfi egyetlen módon kerül kapcsolatba az asszonyokkal: igyekszik a szoknyájuk alá jutni! Nem pedig a szoknya mögé elbújni. A nők a melleikkel irányítanak, együttérző cicijüket nyújtják a csecsemőknek. Egy férfi viszont az öklével kormányoz! A férfiak alakítják a törvényeket. Ők a gondviselők és a védelmezők mindenki számára. Minden egyes királynak és

alattvalójának fel fogjuk ajánlani a lehetőséget, hogy csatlakozzék hozzánk azért, hogy biztonságban tudhassák saját embereiket a mi védelmünk alatt. Minden királynőnek lehetősége lesz, hogy felajánlja bájait egy bordély szolgálatában vagy hogy alázatos felesége legyen egy parasztnak, de bárhogya is legyen, mindenképpen hasznossá tesszük őket a köz számára!

Megragadta az asztalon nyugvó kupáját és néhány kortyot gurított le torkán.

- Nem látod, asszony? Nő létedre is annyira agyalágyult vagy, hogy nem éred fel ésszel, mi folyik itt?! Mit ért el Középföld szövetsége az asszonyok kormányzása alatt?

- Mit ért el? A szövetség célja semmi más nem lehet, mint hogy a különböző népek békés szomszédságban éljenek egymás mellett, és tudják, hogy biztonságban vannak a hatalomra vágyó kezekről, és ennek érdekében mindannyian összefognak, még a gyengék és elnyomottak is, hogy senki se veszíthesse el otthonát!

A férfi megdicsőült mosollyal nézett körbe:

- Ahogy halljátok, így beszél egy szuka. - Megvetően folytatta. - Nem biztosítasz semmiféle felsőbbrendű törvényt. Minden egyes föld maga alakítja ki törvényeit. Ami az egyik helyen bűncselekmény, az a másik helyen erény. Mindenki mindenkit irányít. És ez által minden egyes megosztott nép csak a saját tulajdonát őrzi féltékenyen, és nem gondol az egységre, vagy ha megfordul a fejében, a saját kapzsisága javára fordítja. Pontosan ez teszi őket sebezhetővé!

- Tévedsz! A Központi Tanács pontosan azért van Ayndindrilben, és azért működik, hogy egyesítse a különböző földeket a közös oltalom érdekében. Olyan gyilkosokkal szemben, mint amilyenek ti vagytok! Nem egy gyenge szövetség, mint ahogy azt gondold. Meglátod, mekkora az ereje!

- Illúziókban ringatod magad. Ahogy már említettem: semmit nem tudsz nekik nyújtani, csak gyávaságuk miatt vagy képes őket egyesíteni, nem pedig egy közös törvény alatt. - Egyik kezét ökölbe szorítva a nő felé lendítette karját. - Védtelenné és gyámoltalanná teszed őket. Elveszett lelkek vagytok, akik igazi uralmat keresnek. Óriási szükségetek van arra, hogy valaki megvédjen benneteket.

Ahogy a Határok leomlottak, Darken Rahl seregei söpörtek végig a népeden. De ő csak félszívvvel tette a dolgát, mert csak az ostoba mágiája érdekelte. Ha szabad kezét adott volna a tábornokainak, semmi sem maradt volna származás szövetségeiből.

- És ki az, akitől mindannyiunkat meg kell védenetek?

A férfi maga elé bámult. Szinte magának suttogta:

- Attól a hordától, ami közeleg.

- Miféle horda?

A férfi felnézett, mintha csak most ébredt volna.

- A horda, melyet a próféciák is emlegetnek.

Úgy nézett a nőre, mintha az valóban reménytelenül ostoba lenne, majd egyik karját varázslója felé nyújtotta.

- Ez a jó varázsló itt elmagyarázta nekünk a próféciákat. Te, aki varázslók között töltötted az életedet, még soha nem kérted tanácsukat?

- Olyan ékesszólóan ecsetelted, hogy azt akarod, hogy az emberek békében és harmóniában éljenek, Riggs generális. De amit Ebinissával műveltél, nyilvánvalóvá tette előttünk igazi szándékodat. Bár Ebinissia már soha nem lesz képes erről beszélni, mégis mindörökké megcáfolhatatlan bizonyítéka marad cselekedetednek és annak valódi okának. Te és te a Birodalmi Rended, ti vagytok a horda!

Kahlan a varázslóra pillantott.

- És neked mi közöd van ehhez, Slagle varázsló?

A férfi vállat vont.

- Csupán annyi, hogy segítek egyesíteni az összes embert a közös törvény alatt.

- Kinek a törvénye alatt?

- A győztesek törvénye alatt - mosolygott. - Ezek volnánk mi, a Birodalmi Rend.

- Te, mint varázsló felelősséggel tartozol az embereknek. Elsősorban szolgálnod és nem kormányoznod kell. Azonnal jelentkezel Ayndindrilben, hogy elkezd szolgálatodat, különben nekem fogsz számot adni.

- Neked?! - kérdezte egy dühös horkantással. - Te beszélsz? Hiszen te változtatsz férfiakat csúszó-mászó nyáladzó férgek, hogy téged szolgáljanak! És hagyod, hogy az Őrző bérencei ezrével kószáljanak mindenfelé a földeken!

- Az Őrző bérencei? - nézett dühösen Riggsre Kahlan. - Feltételezem, voltatok olyan bolondok és kikértétek a Falka Vérenek tanácsát is.

- Ők már csatlakoztak hozzánk - válaszolta Riggs generális. - Az ő ügyük most már a miénk, a miénk pedig az övéké. Tudják, hogyan kell lecsapni azokra, akik az Őrzőt, vagy az ellenségeinket szolgálják. Megtisztítjuk ezt a vidéket az Őrző szolgáitól! Az igazság diadalmaskodni fog.

- A te igazságod, ugye? Mert te akarsz uralkodni.

- Vak vagy, Inkvizitor?! Ez az egész nem rólam, hanem a jövőről szól! Én most csupán betöltöttem ezt a pozíciót, hogy irányíthassam az igazakat, de nem én vagyok a középpontban. Mi mindannyian felajánljuk a lehetőséget,

hogy velünk együtt szolgáljanak, ugyanúgy, ahogy nekünk is felajánlották. Itt most már nincsenek d'harai seregek. Mindannyian a Birodalmi Rend vagyunk! Mindannyian egy célért harcolunk. Ha én elbukok, egy másik jön, hogy elfoglalja a helyemet és vezesse csapatainkat vidékről-vidékre egészen addig, míg a Birodalmi Rend felvirágzik!

Az összes férfi túl ittas volt ahhoz, hogy felfogja, miről beszél a generális. Kahlan körbepillantott a részegen táncoló és a tábornokok körül éneklő tömegen. Mindannyian örültek. Mint a Bantakok. Vagy mint a Jocópók.

- Riggs generális! - a férfi éppen mérgesen morgott maga elé, de abbahagyta, és a nőre nézett - Én vagyok az Inkvizítor Anya. Tetszik vagy nem, én képviselem Középföldet. Középföld nevében felszólítalak, hogy azonnal vess véget ennek a háborúnak, és térjete vissza D'Harába! Vagy gyertek a Tanács elé, és ott adjátok elő sérelmeiteket. Talán meghallgatást nyersz a Központi Tanácstól, és orvosolják sérelmeidet, de nem folytathatsz háborút a népem ellen. Jobb, ha bele sem gondolsz a következményekbe, melyek azután szakadnak rád, ha nem fogadod el az ajánlatomat.

- Nem kötünk kompromisszumot. Mindenkit elpusztítunk, aki nem csatlakozik hozzánk. Azért harcolunk, hogy megállítsuk az öldöklést és a gyilkolást, ahogy ezt a jó szellemek hagyták meg nekünk. Mi a békéért harcolunk. Amíg ez a béke nem következik be, háborúzni fogunk.

- Ki mondta ezt neked? Ki mondta, hogy harcolnod kell?

- Ez magától értetődik, te ostoba ringyó!

- Nem lehetsz annyira esztelen, hogy elhiszed, hogy a jó szellemek háborúzni kényszerítenek?! A jó szellemek soha nem ilyen nyíltan tevékenykednek.

- Ó, szóval nem értünk egyet? Végül is ez a háború lényege, nem? Hogy eldöntsük az efféle vitákat. A jó szellemek tudják, hogy a jó oldalon állunk, egyébként könnyedén ellenünk fordulnának. A győzelmünk bizonyítja, hogy velünk vannak, vagy még eddig sem juthattunk volna. A Teremtő maga kívánja, hogy diadalmaskodjunk, és győzelmünk bizonyítja majd igazunkat.

Ez a férfi tébolyodott. Kahlan figyelmét az egyik keltoni parancsnok felé fordította.

- Karsh...

- Karsh generális!

- Lealacsonyítod a posztot! Miért mérszázoltattad le Ebinissia népét?

- Ebinissianak felajánlottuk a lehetőséget, hogy csatlakozzon hozzánk, éppen úgy, mint az összes többi városnak. Ebinissia a harcot választotta. Muszáj volt példát statuálnunk azoknak a hitetleneknek, hogy megmutassuk: így jár mindenki, aki nem csatlakozik hozzánk békével. Az embereink fele odaveszett, de még ez az áldozat is megérte.

- Ezt hívjátok ti bölcs vezetésnek? A zsarolást és a gyilkolást?

Karsh generális az asztalra vágta a kupáját, szemei izzottak.

- Ugyanazt tettük velük, amit ők tettek a mieinkkel! Betörték falvainkba, legyilkolták a keltoniakat, úgy tapostak el bennünket, mint a rovarokat. Mi legalább békét ajánlottunk nekik! Ennyivel is kegyesebben jártunk el velük szemben. Megadtuk a lehetőséget, hogy csatlakozzanak békében, de ők a háborút választották. Most jó példát szolgáltatnak a jövőben minden népnek, aki így gondolkodik.

- És mit tettek Cyrilla királynővel? Őt is felkoncoltátok, vagy talán az egyik ocsmány sátratokban tartjátok fogva?

Mindannyian röhögésben törtek ki.

- Ott lenne, ha megtaláltuk volna!

Kahlan ismét Karshra pillantott, aki ismét szájához emelte kupáját.

- És mit szól ehhez Fyren herceg?

- Fyren Aydindrilben van, én pedig itt!

Talán a Koronának nem volt ebben része. Kahlan úgy ismerte Fyren herceget, mint egy felelősségteljes embert. Keltoni diplomata volt, aki Aydindrilben tartózkodott, és azon fáradozott folyvást, hogy Középföldet a Központi Tanács irányítása alatt egyesítse. A herceg igazi úriember volt minden tekintetben.

- Amellett, hogy gyilkos vagy, Karsh generális, úgyszintén a hazád, a koronád és a királynőd árulója is!

A férfi ingerülten dobolt kupájával az asztalon.

- Hazafi vagyok, a népem védelmezője.

- Nem vagy más, mint egy áruló fattyú! Egy lelkiismeretlen bérgyilkos! Biztos vagyok benne, hogy Fyren herceg halállal jutalmaz ezekért a tetteidért.

Karsh ökölbe szorította a kezét.

- A jó szellemek tisztában vannak árulásoddal Középföld népeivel szemben! Felvilágosítottak minket, hogy soha nem lehetünk szabadok, amíg te életben vagy. Felszólítottak, hogy öljük meg az összes olyat, mint amilyen te vagy, az összes hozzád hasonló szentségtörőt. A szellemek végig mellettünk állnak majd, míg elérjük küldetésünk célját! Mindenkit elpusztítunk, aki engedelmeskedik az Örzőnek!

- Egyetlen igazi főtiszt sem hallgatna a Falka zagyvaságaira! - vetette oda Kahlan megvetően.

Eközben a varázsló egy veszélyes kinézetű, folyékony tűzgömböt formázott, majd lassan dobálta egyik kezéből

a másikba. A lánggolyó fortyogott és sistergett, miközben apró szikrákat szórt magából. Riggs generális hatalmasat böfönt, majd az asztalon keresztül a nő felé hajolt.

- Eleget társalogtunk. Most pedig ereszkedj le ide közénk, te kis cafka, hogy elkezdhessünk végre igazán szórakozni! Nekünk, bátor szabadságharcosoknak szükségünk van egy kis mulatozásra.

Karsh generális rávigyorgott.

- És holnap, vagy talán azután lefejezünk. A harcosaink örvendeznek majd a halálon. Ujjongani fognak, hogy diadalmat arattunk az Inkvizitor Anya, vagyis a varázslók elnyomásának szimbóluma felett. A népeinknek látniuk kell a büntetést, hogy tudják: a jó mindig győzedelmeskedik. Szükségük van a reményre. Ezért kell a fejedet vennünk!

- Annak fognak örülni, hogy a bátor katonáik el tudtak banni egy asszonnyal?

- Nem! - felelte Riggs generális - Nem ez az igazi ok. A halálonak ugyanis igen nagy jelentősége van! Egy új nemzedéket teremtünk, Inkvizitor, egy olyan nemzedéket, ahol nincs helye a te régi vallásodnak. Az Inkvizitorok és a varázslók korszaka lejárt.

Volt idő, háromezer évvel ezelőtt, amikor szinte mindenki a Tehetséggel született, mindent a mágia irányított. De ezt a mágiát erőfitogtatásra használták, a varázslók visszaéltek erejükkel és saját önző céljaikra használták. Versengtek a hatalomért. Mindenkit megöltek, aki rendelkezett a Tehetséggel, és ettől fogva egyre kevesebben születtek a Tehetséggel. A mágiával bírók kezdenek kiveszni az emberi fajból.

Akik még hátra maradtak, továbbra is a hatalomért versengtek, és egyre csak ritkították a saját soraikat. Az olyan, másfajta varázserővel rendelkezők, mint például te, egyre kevésbé reménykedhettek a védelmükben és a mágiájuk támogatásában. Mára már szinte senki nem születik a Tehetséggel. S bennük, maga a mágia is haldoklik. Lehetőségük volt a kormányzásra, csakúgy, mint Darken Rahnak, de elbuktak. Az ő idejük, a varázslók ideje a múlté.

Az új csillagok most olyan embereknek kedveznek, mint amilyenek mi vagyunk. Az alkony lényeit már nem oltalmazza senki, így véget ér a mágia korszaka. Beköszönt az ember kora. És ebben az új világban nincs helye az ősi, haldokló hitnek, amit mágiának hívtok. Most az ember fogja elfoglalni méltó helyét a világban. A Birodalmi Rend az, ami ezt megvalósítja. De ha nem ez, akkor majd egy más névvel ellátott szövetség. Ez most az emberek ideje, hogy végre ők uralkodjanak, a mágiára pedig halál vár.

Kahlan hirtelen nagy ürességet érzett. Egy váratlan könnyesepp gördült végig az arcán. Igazi pánik szorongatta torkát.

- Hallod ezt, Slage? - suttogetta. - Te is rendelkezel mágiával. Akiket szolgálsz, téged is elpusztítanak.

A férfi egyik kezéből a másikba dobálta a tűzgolyót.

- Ennek így kell lennie. A mágia, legyen bár tiszta vagy tisztátalan, ezen a világon az Őrzőt szolgálja. Amikor segítünk elpusztítani ennek a mágiának bármilyen formáját, nekem is meg kell halnom. Én ezzel leszek az emberek szolgálatára.

Riggs szinte sajnálkozva nézett fel a nőre, ahogy folytatta.

- Az embereinknek muszáj látniuk, hogy a régi hit meghalt. Te vagy a varázslók által kreált mágia szimbóluma. A halállal remény tölti majd el szívüket, és gondolkodás nélkül el fognak pusztítani mindent, ami mágiával kapcsolatos! Amikor az összes föld megszabadul a mágia fertőzésétől, jámbor emberek tölthetik meg ezeket a földeket és aztán végül mindannyian felszabadulhatunk a te dogmaid alól, melynek nincs helye az ember jövője dicsőségében. Miután veled végzünk, a szolgálatunkba fogjuk állítani Galeát és a többi országot. A totális és végső győzelemig nem hagyhatjuk abba a háborút.

Düh kelt életre Kahlanban, elűzve benne a pillanatnyi pánikot, s egyre fortyogott benne, amikor azokra gondolt, akiknek léte és biztonsága az ő szaván és helytállásán múlott. Lassan bólintott és állta a tábornok tekintetét.

- Én, mint az Inkvizitor Anya, a legmagasabb tisztség viselője Középföldön, aki előtt mindenki meghajol, teljesítem a kívánságokat - legyen hát háború! Megígérhetem, hogy egyikőtöknek sem lesz kegyelem.

Kahlan a varázsló felé fordult. Miatta jött ide.

Mellkasa zihált a dühtől, és a rémülettől, amikor végiggondolta ezeknek az embereknek az örületét. A mágia végigáramlott rajta, követelte, hogy szabadjára eressze. Követelte, hogy elpusztítsa a varázslót.

A varázslóért jött. Most nem hibázhat. A Vérdüh üvöltve tombolt benne.

Szabadjára engedte a villámokat.

Semmi sem történt.

A vér meghűlt ereiben, és egy pillanatra pánik lett úrrá rajta.

Ekkor Riggs a lába felé vetette magát.

Kahlan hirtelen megrántotta a kantárt. A hatalmas csatáló harcba lendült. Forgolódni és rugdalózni kezdett, Kahlan kétségbeesetten kapaszkodott belé. A hatalmas paták egyike Riggs képébe talált, aki az ütéstől hátrahanyatlott. Az állat lábait az asztalra ejtette, ami szanaszét repülő szilánkokká tört, hátrálásra kényszerítve ezzel a körülötte ülőket. A hatalmas mén mellső patáival az egyik d'harai tiszt fejét, míg egy másiknak a lábát zúzta szét.

Az állat körbeforgott és rúgott, akit csak ért. Kahlan megsarkantyúzta, és megfordítva ügetésre kényszerítette,

amikor a varázsló talpra ugrott. Meglepett férfiak húzódtak el az útból, miközben Kahlan egy gyors pillantást vetett hátra a válla fölött a varázslóra, aki hirtelen előrenyújtotta a karját. Mágustűz lángolt fel a kezei közt, s létrehozója parancsára várva lüktetett a levegőben. A varázsló ismét kinyújtotta a kezét, mire a tűzgömb a levegőbe emelkedett és a menekülő nő kezdte követni.

Kahlan csatalova tábornöveket és embereket átugorva vágatott kifelé a táborból, menekülése során sátrakat, fegyvereket, embereket tört és zúzott szét. Kahlan kiszúrta azt, amit akart, amire még az életnél is jobban vágyott, és arra felé manőverezte a lovat.

Hallotta a levegőben a tűzgolyó sivítását, amint az követte, közben mindent lángba borított, ami mellett csak elhaladt. Hátranézve láthatta, hogy a sárga-kék lángok egyre dagadva haladnak, és felgyújtják a sátrakat, embereket és állatokat egyaránt. Az emberek és a lovak égve hemperegtek. A mágustűzet irányítani kell, a varázsló pedig jelenlegi állapotában nehezen tudta kordában tartani mágikus teremtményét. Ha józan lenne, gondolta Kahlan, már nem élnék.

- Drága szellemek! - imádkozott - ha meg kell halnom, hadd fejezem be először, amit muszáj megtennem!

Elérte, amit akart. Amint az egyik lándzsa mellett ellovagolt, felkapta azt, és hatalmas lovát a tábor közepe felé fordította. A tűzfolyam követte a nő útvonálát, mindenhol lángoló embereket és tárgyakat hagyott maga után.

Kahlan kezében a lándzsával egyenesen a varázslót vette célba, miközben vágásra sarkallta lovát. Az állat vágatott, nem ijedt meg a zajtól, a felfordulástól, az örülden rohangáló emberektől, még a mágustűztől sem. A fegyver azonban meglehetősen nehéznek bizonyult. Férfi karjának erejéhez méretezték, de a nő lelkében tomboló erők felülkerekedtek izmai felett. Kahlan hol jobbra, hol pedig balra manőverezve tért ki a varázslótól elválasztó akadályok útjából.

Slagle megpróbálta megváltoztatni a mágustűz irányát, hogy megfékezze a nő rohamát. A varázsló reakciói lassúak voltak, de Kahlan tudta, hogy ha közelebb ér hozzá, már nem kell gyorsnak lennie, hogy a tűz elérje.

Az utolsó pillanatban rántotta jobbra a lovát. A mágustűz annyira közel süvített el mellette, hogy érezte saját hajának égett szagát. Addigra azonban a varázsló közelébe ért. Slagle megpróbálta módosítani a tűzlabda útját, mely mint egy gátat áttörő vízfolyam hömpölygött tova, de reakciója túl lassú volt, s a robbanás messze a nő háta mögött rezgette meg az éjszakai levegőt.

A táborban mindenfelé emberek és állatok rettenetes halálsikolya hallatszott. Több tucatnyi katona a hóban hemperegve próbálta hűsíteni égett sebeit. A mágustűzet azonban nem lehet csak úgy eloltani. Mágia éltette, és a szándék, hogy életeteket oltson ki.

Pánik tört ki azok között, akik nem értették, hogy mi történt. A legtöbbjük azt hitte, hogy a szellemek átka szállt le rájuk. Kardok kerültek elő, és az emberek rémülten csapkodták egymást és a tűz elől menekülőket. Csata tört ki. A levegőben már nem csak az égett hús, hanem a vér szaga is érződött.

Kahlan megpróbálta tudatából kiiktatni az üvöltéseket. Egyetlen feladatára koncentrált: a varázslóra.

Az hátrébb lépett, de elesett. Gyorsan négykézlábra ereszkedett, hogy felállhasson. Ujjai között lassan újra a mágustűz fényei kezdtek vibrálni, de szándéka csak próbálkozás maradt.

Kahlan megállította lovát, s fogait összeszorítva a hóna alá szorította nehéz lándzsáját. Nick balra léptetett, hogy segítsen lovasának pontosabb célzásban. Nekiiramodott, s egyszerre minden lelassult körülötte. Az utolsó tizlépésnyi vágta óráknak tűnt. A rohamozó lovasra fel sem pillantó varázstudó kétségbeesetten formálta a mágustűz szikrányi maradványait.

Slagle fejét lehajtva koncentrált, de abban a pillanatban, amikor a közeledő hangjára önkéntelenül is felnézett, az Inkvizítor lándzsája keresztüldöfte mellkasát. A fegyver olyan erővel csapódott a testébe, hogy eltört, és szinte kettészakította a varázslót. Ló és lovasa spriccelő vérfelhőn száguldott keresztül.

Az Inkvizítor Anya gyorsan megfordította lovát, és kettétört lándzsával leütött egy férfit, aki rá akarta vetni magát. A csapás kitépte a kezéből a fegyvert. Lovát megsarkantyúzva a tábor kijárata felé vette az irányt. Szíve pontosan olyan gyorsan vert, mint amilyen ütemben a ló patái a hideg, keményre fagyott földbe csapódtak.

Az egyik d'harai tiszt az asztalra állva ordított egy lóért. Emberek jöttek és felugrottak hatásaikra. Bár meglehetősen nagy távolság volt köztük, Kahlan mégis hallhatta a tiszt fenyegetését, mely szerint, ha nem kapják el a nőt - mindannyiukat kibelezik és felnégyelik. Közel negyvenen követték tisztet távolból.

A tábor széle felé haladva az emberek nem értettek semmit az egészből, ezért nem is álltak a magányos lovas útjába. A férfiak a sátrak mellett vagy a tüzek körül részegen ültek, fegyvereik szanaszét heverték a hóban.

Nick minden fölött átugrott, amin nem tudott keresztültörni. Az egyik sátor zsinórjai azonban lábai köré tekeredtek. A felforduló sátor alatt kockázó emberek meglepett ábrázata vöröslött elő a tűz fényénél, érmék és kockák repültek a levegőbe, amint a hatalmas mén magával rántotta az egész sátorszerkezetet. Ló és lovasa a földre bucskázott. Egyetlen pillanattal később már rohantak is feléjük az őrjöngő férfiak.

Kahlan az egyik sátor oldalán lógó hüvelyből villámgyorsan kirántott egy kardot, és elvágta a Nick lábára tekeredett kötelet. Felpattant a nyeregbe, s tovább vágatott. Ahogy elhaladtak az egyik karám mellett, kardjával kettévágta az ajtaját, és amekkorát csak tudott, a legközelebb álló ló farára csapott. Ez megijesztette és pánikba ejtette a többi lovat, melyek végül is kitörtek a karámból, és a szélrózsa minden irányába elvágattak.

Az állatok a tűz láttán megbokrosodtak és irányíthatatlanná váltak. Az üldözők lovai is megrettentek a tüztől, nem egy levetette hátáról lovasát. Hirtelen egy férfi állta útját, és elkerülve a ló patáit, Kahlanra vetette magát. Ahogy elvágatott mellette, Kahlan kardja keresztül hatolt a mellkasán. A fegyver markolata az ütés erejétől kiszakadt a kezéből. Még mindig kifelé vágatott a végtelennek tűnő táborból, és bár az őt üldöző férfiak nem voltak közel, tisztán lehetett hallani a hangjukat.

Hirtelen véget ért a tábor, és a havas úton találta magát. Kahlan a saját nyomait követve haladt tovább a holdfényben. Izmos lova úgy gázolt át a havon, mintha ott sem lett volna.

Végül elérte a fákat, mielőtt bevetette volna magát a sűrűbe és elindult volna a meredek kaptatón, visszapillantott vállai fölé.

Körülbelül ötven férfi üldözte mintegy hárompercnnyire lemaradva tőle. Megtévesztheti őket, ha letér az erdei ösvényről, de még így is utolérhetik.

Ő éppen ezt akarta.

19. FEJEZET

- Óvatosan - utasította a lovát Kahlan, majd az egyik bizonytalan pata megcsúszott - Vissza, vissza! Gyerünk, fiú! Vissza!

A lejtő felől már hallotta az üldözők hangját - az egyik valószínűleg egy d'harai tiszt volt - mérgesen kiabálta, hogy nem hagyhatják elmenekülni a nőt, míg mások lovaikat a mély hóba vezették. Ha eléri a sík völgyet, ahol a nő már korábban járt, ismét vágásra válhatnak át.

Kahlan gyengéden magrántotta a kantárt. Nick felemelte patáit a jeges földről, és hátrálni kezdett egy szűk rés felé a hófödte fenyők között, visszafelé a saját nyomán.

Talált egy hosszú ágat, melynek villás volt a vége és ezt maga után húzva próbálta eltüntetni a hóba süppedő nyomokat. Ezután ugyanezzel az ággal óvatosan rázni kezdte a havas ágakat. Az egyik vállá még mindig sajgott a kezében tartott lándzsa súlyától.

Amikor visszavezette Nicket a fák közé, az ágat a növényzetbe dobta. Az ág szinte teljesen elfödte a kis nyílást, amely a fák közt rejtőzött. A legnagyobb szolgálatot azonban mégis a fákról lehulló hó tette: elrejtette a nyomait. Gallyakat húzott maga és a ló köré, miközben a folyamatosan hulló hóval próbálta eltakarni Nick patáinak nyomát, hogy a lehető legtermészetesebbnek nézzenek ki.

Egy halk köszönömöt küldött Richardnak, amiért megtanította őt erre a cselre. A férfi nem egyszer mondta, kiváló erdőjáró lehetne belőle. Gyötörte a vágy Richard után. Bizonyos volt benne, hogy Richard nem örülne, ha látná, milyen veszélybe sodorja magát, miközben éppen ezt a trükköt használja. Ám nem engedhette, hogy a nyomai a galeaiak táborába vezessék az ellenséget. Ha bármelyikük is észrevenné a táborba vezető utat, a galeaiak mind elpusztulnának.

A hóban ropogó paták tompa zaja felrázta gondolataiból. A férfiak elérték a tisztást, és ismét vágába kezdtek. Kahlan, miután befejezte a nyomok eltüntetését, ugyanazon az úton haladt visszafelé, mint amelyiken az ellenség táborába tartott. Eközben ágakat rázott meg, hogy a lehulló hó még kivehetetlenebbé tegye a nyomait, s megnehezítse a Birodalmi Rend dolgát.

Az üldözők hangja már hallatszott. Kahlan az egész utat így tette meg, összehúzta magát és egyik karjával lova nyakát ölelte. Halkan a fülébe suttogott:

- És most csendben légy, Nick, kérlek, ne mozdulj! Ne ejts egy hangot se! Legyél jó fiú, egy hangot se!

Az állat hallgatott rá, bár Kahlan szíve erősebben és hangosabban vert. Az üldözők a rejtekhelyéhez értek. Amint éppen előtte felfedezték a nyomait, keresztültörték a földön fekvő ágakon, melyek Kahlan baljától talán tízlépésnyire lehettek. Felsóhajtott.

Hallotta a paták koppanásait a jeges földön, melyet a fák árnyékai rejtettek a holdfénytől, és ahová az ő hamis nyomai vezettek. A hamis nyomok ugyanis a fák között egy kis jeges területet rejtettek, közvetlenül a sziklák előtt.

Egy kis patak húzódott ezen a helyen, de mikor ez befagyott, a mederből kifolyó víz is jéggé vált. Így a folyam előtt egy kis tavacska képződött. A jég tükrére pedig a hó vont vastag paplant, elrejtve a veszélyes felületet a rárontók elől.

Mikor az ellenség keresztülrontott a fák lombjain, közel hatlépésnyi út állt rendelkezésükre, hogy megálljanak, mielőtt a sziklák szélén a mélybe buknának. Ezek mögött a sziklák mögött egy hatalmas szakadék húzódott. Most azonban a szakadék előtti jeges földön kellett akrobatikus mozdulatokkal egyensúlyozniuk. Ezen a jeges pályán a lovak patái nem találhattak kapaszkodót. A fagyott föld ráadásul kemény sárrögöktől volt bordázott, melyek minduntalan a rajtuk átkelők lábai alá keveredtek, és az állatok felbuktak. Még nehezebb volt azonban újra talpra állni.

Kahlan hallotta a lovak lábának reccsenését, a több mázsányi izomtömegek kétségbeesett küszködését, amint a hatalmas sebesség lendületével harcolva képtelenek megállni a csúszós jégen. A lovasok reménytelenül kapaszkodtak nyeregkapáikba, nem voltak többé urai hátasaiknak. Rémült kiáltások csaptak fel, hiszen az elsők képtelenek voltak időben figyelmeztetni a többieket a csapdáról. Mindannyian ráfutottak a kis befagyott tóra.

Egyikük sem tudta tovább irányítani lovát, és reménytelenül csúsztak a közeli sziklák felé.

Néhányan, akiknek sikerült leugraniuk a hátasokról, a talpra állásért küzdöttek, de társaik lovai eltaposták őket. Mindannyian fogózóért kapadoztak, de csak halott társaik sziklákon lógó tetemei felé nyújthatták kezeiket. Senki nem maradt életben. Akik még kétségbeesve kapaszkodtak a szikla szélébe, nemsokára kénytelenek voltak elengedni a biztos világ utolsó menedékét.

Kahlan még mindig a fagyott fatörzsön ücsörgött, és az Inkvizitor arcát felöltve hallgatta az emberek és az állatok utolsó hörgését, üvöltését. Szinte maga előtt látta a megkapaszkodni képtelen emberek őrijító zuhanását, de végül mindannyian eltűntek a sziklák peremein túl.

Pár pillanat múlva véget ért az egész. Több mint ötven ember veszett el az üldözés során. Ismét csend ereszkedett az éjszakára. Kahlan még mindig hátrafelé haladva megközelítette a sziklát. A halvány fényben látta, hogy a jeges csúcsokat vér borítja. Törött végtagoktól, bordáktól származó vér.

Nem élt már senki a kövek közt. Ahogy megfordult, hogy tovább haladjon, halk nyöszörgésre lett figyelmes. Előhúzta kését és óvatosan tett egy pár lépést, majd a szikla pereme felé pillantott. A jeges falból néhány gyökér és ág nyúlt ki. Az egyik ilyen természetes fogózóba emberi ujjak kapaszkodtak. Egy férfi szorította reménytelenül a kinyúló ágat, lábai az irtózatossággal fölért kapálózottak. Minden erejével azon volt, hogy lábával is szilárd anyagot foghasson, de a csúszós jégfal egy ujjnyi lehetőséget sem adott neki a túlélésre.

Kahlan a szikla széléről tekintett le rá, ahonnan jeges víz csöpögött végig a férfi arcára, hajára, keltoni egyenruhájára. Fogai vacogtak a hidegtől, amint felnézett és meglátta a holdfényben álló nőt.

- Segíts, kérlek! Segíts!

Nem lehetett idősebb, mint a nő, aki azonban érzelmek nélkül tekintett végig rajta. A férfi félelemtől tágra meredt szemekkel bámult rá. Utoljára Ebinissában látott ilyen tekintetet: egy fiatal lány holttestének szemeibe égett ez a félelem - egy örökkévalóságra.

- A jó szellemek nevében, segíts!

Kahlan közelebb húzódott hozzá:

- Hogy hívnak?

- Huon! A nevem Huon! Segíts rajtam!

A Inkvizitor Anya a jeges földre hasalt, egyik lábával egy gyökérbe kapaszkodott, egy kezével pedig a szikla peremét markolta. Másik kezét a férfi felé nyújtotta, de nem volt elég közel ahhoz, hogy el is érje.

- Segíthetek rajtad, Huon, de csak egy feltétellel. Megesküdtem, hogy nem könyörülök senkin. Abban a pillanatban, ahogy megérinted a kezem, az erőm átjárja a testedet, az enyém leszel. Most és mindörökre. Az egész életed az enyém lesz. Ha azon gondolkodsz, hogy leránt magaddal a szakadékba, mielőtt a varázs megérintene, hadd figyelmeztesselek! Több embert érintettem már meg, mint meg tudnám számolni. Nem lesz rá időd. Az enyém leszel.

Kahlan közelebb nyújtotta hozzá a kezét:

- Mostantól Huon, így vagy úgy; a régi éned meghal. Ha élni akarsz, az nem úgy lesz, mint eddig. Az az ember örökre eltűnik. Az enyém leszel.

- Kérlek - suttogta a férfi - csak segíts feljutnom, nem foglak bántani! Esküszöm, hogy utadra engedlek! Több órába fog kerülni, mire visszaérek a táborba, s addigra már nyomodat veszítjük! Kérlek, csak segíts feljutnom!

- Hány ember könyörgött hasonló szavakkal az életéért Ebinissában? Hányan esedeztek könyörületért? - Kahlan szavai hidegek voltak, akár csak a jég. - Az Inkvizitor Anya vagyok! Hadat üzentem a Birodalmi Rendnek. Megesküdtem, hogy nincs számotokra könyörület. És az esküm addig él, míg csak egy is életben van közületek. Válassz hát, Huon! Meghalsz vagy megérintelek az erőmmel. Ám akárhogy választasz, az aki vagy, meghal!

- Az ebinissiaiak megérdemelték, amit kaptak! Inkább magától az Őrzőtől fogadom el a segítséget, minthogy bemocskolódjak a te bűnös varázslatodtól! A jó szellemek soha nem fogadnának maguk közé engem, ha a lelkem magán viselné sötét és bűnös mágiádat! Az Őrző vigyen el, Inkvizitor! - vicsorgott a férfi.

Majd kitérte karjait, és csöndesen aláhullott a sötétségbe.

* * *

Ahogy a galeai tábor felé lovagolt visszafelé, Kahlan elgondolkozott azokon a dolgokon, melyeket Riggs, Karrsh és Slagle mondott. Középföld mágikus teremtményeit jártak a fejében.

Felidézte emlékezetében a gyönyörű földeket, amelyek csodálatos erdőkkel, mezőkkel, virágos rétekkel voltak beborítva. Számptalan éjszakán át feküdt a puha fűben és beszélgetett ezekkel a kis teremtményekkel az álmaikról, reményeikről, szerelmeikről. Emlékezett, mennyire szerette a Hosszú Tó különleges teremtményeit, kiknek teste mintha átlátszó, folyékony üvegből készült volna. Emlékezett az összes többi teremtményre is, kiknek bár nem volt hangjuk, megosztották érzéseiket vele és tőle reméltek védelmet.

Eszébe ötlöttek a suttogó faemberek, akiktől gyönyörű dolgokról hallott, és akiknél a legnagyobb békességet tapasztalta, amióta csak élt. A faemberek, akik gyökereikkel behálózták a földet, és akik arról ábrándoztak, hogy egyszer mindannyian külön nevet kapnak. Hogy mennyire ki fognak állni egymásért és egyikük fájdalmát majd mindannyian magukon viselik. Abban a közösségben kivágni egy fát olyan volt számukra, mint halálos sebet ejteni

mindannyiukon. Kahlan már látta korábban, hogy hogyan pusztítja őket az ember. Emlékezett, hogy jajgatásuk még a csillagokat is megrázkáta.

Más teremtmények is voltak, akik mágiával rendelkeztek - még emberek is -, néha nehéz volt elhatárolni a vadon teremtményeit az emberektől. Középföldön néhány ember részben ilyen mágikus teremtmény volt. Vagy talán néhány mágikus teremtmény volt részben ember? Különösek és csodálatosak mindahányan, valamint rendkívül féltékenyek.

Feltűntek előtte a mágia változatos formái, egészen az Üvöltő Barlangok egyszerű lényeitől, akik megengedték, hogy átnézz a szilárd sziklán, hogy egy pillantást vehess a fészkeikre, az olyan népekig, mint a Sáremberek, akiknek a mágiának csak egyetlen, egyszerű formáját ismerték.

Kahlannak, az Inkvizitor Anyának a legfőbb feladata ezeknek az élőlényeknek a védelmezése volt. Azért parancsolt mindenkinek, hogy védje ezeket a mágikus földeket. Az Inkvizitorok és a varázslók kölcsönös megegyezése alapján ezek a bűvös vidékek védett területnek számítottak immár háromezer éve.

Riggs csak „az alkony lényei” hívta őket. Így nevezte őket a Falka Vére is, mert legtöbbjük éjjel, a sötétben jelent meg. Ezért úgy tekintettek rájuk, mint sötét, félelmetes erőkre. Az Őrző és a halál sötétségére.

A Falka Vére a mágiát tartotta annak az erőnek, melyen keresztül az Őrző kiterjesztette hatalmát az élők világára. A Falka annyira fanatikus és elvakult volt, amennyire csak élő ember lehet. Kötelességüknek tartották, hogy a halálba küldjenek mindenkit, aki szerintük az Őrzőt szolgálta. Ugyanez a sors vár azokra is, akik nem értettek velük egyet. Néhány területen törvényen kívül helyezték őket, másutt viszont - mint például Nicobareseben - a korona támogatta és pénzelte őket.

Talán Riggsnek volt igaza. Talán tényleg Kahlannak kellene keménykezü vezetést gyakorolnia, hogy megállíthassa az ilyen embereket. De azt soha nem fogadná el a Tanács, hogy mindenki minden szempontból egy ember irányítása alatt álljon. Pontosan ez volt a különleges és a gyönyörű Középföldben, hogy a területek ennyire különbözőek voltak. Ami az egyik helyen gyönyörűnek számított, az a másik helyen csúnyának. Minden rész saját magát irányította, mindaddig, amíg nem támasztott fegyveres igényt az idegen területek iránt. Néha valóban nagyon nehéz volt meghatározni a szabályokat, amelyek bizonyos dolgokban együttműködésre kötelezték a földeket, másutt viszont teljes autonómiával jutalmazták őket.

De talán mégis Riggsnek volt igaza! Néhány föld népe bizonyára szenved a kegyetlen vagy szegényes szabályoktól, s nincs más reményük sorsuk megváltoztatására. Talán a bölcsőbb, de kisebb nemzeteknek nem kellene a külső hódítás félelmében élnie. Ha egy bölcs központi hatalom valóban megoldhatná a szenvedő emberek gondjait, nem lenne jobb minden?

Az új hatalom azonban sosem fog esélyt adni nekik a függetlenségre és az önrendelkezésre. A Birodalmi Rend által képviselt egyéni kormányzás nem volt más, mint rabszolgaság.

Kahlan meglepődött, amikor felfedezte a galeai őrszemeket, akik jóval közelebb állították fel őrsztorjait, mint azelőtt. Nem volt már olyan nagy a távolság köztük, és jól rejtve maradtak az utazók szemei előtt. Kahlan is már csak akkor vette őket észre, mikor felajzott íjjakkal és kihúzott kardokkal eléje ugrottak. Ez Chandalen, Prindin és Tossidin munkáját dicsérte. Az őrszemek mind a szívükre szorítottak öklüket, amint felismerték az érkezőt.

A hajnal sötét acélszürkévé változtatta az eget. Melegebb volt, mint azelőtt, és a felhős ég vastag takaróként borult a földek fölé. Az Inkvizitor Anya halálosan fáradt volt, ahogy Nick hátán megközelítette a tábor, de azonnal frissesség járta át a tagjait, amint eszébe jutottak a még megvalósítandó feladatok. Chandalen, Prindin, Ryan kapitány és Hobson hadnagy egy csapatnyi emberrel beszélgetett, amikor felfedezték érkezését. Mind a négyen azonnal a nőhöz rohantak. A táborban körben szakácsok főztek, harcosok ettek, élesítették fegyvereiket, tisztították szerszámaikat.

A háttérben Tossidint pillantotta meg, amint éppen Sloan hadnagynak integetett valamiért. Mielőtt még a négy férfi odaért volna hozzá, Kahlan egy nehéz sóhajjal leszállt a nyergéből. A többiek folytatták addigi tevékenységüket, bár nagy-nagy érdeklődéssel gyakran fordították a fejüket feléje. A négy harcos tágra nyílt szemekkel bámult rá, senki nem szólt egy szót sem.

- Mit bámultok mindannyian? - kérdezte Kahlan egy kissé ingerülten.

- Inkvizitor Anya! - szólt Ryan kapitány - Tetőtől talpig vér borít! Megsebesültél?

Kahlan végignézett egykor fehér farkasbundáján, ami többé már sosem lesz fehér. Észrevette, hogy arca és haja is vértől ázott.

- Ó, minden rendben, jól vagyok.

Chandalen és Prindin megkönnyebbülten sóhajtott fel. Hobson hadnagy kérdően nézett rá:

- Mi történt a varázslóval? Találkoztál vele?

A nő megnyugtatóan nézett rá.

- Amit rajtam látsz, az maradt belőle...

Chandalen ravasz tekintettel mérte végig.

- És ezen kívül még hányat sikerült megölnöd?

Kahlan fáradtan sóhajtott.

- Szörnyen elfoglalt voltam, nem volt időm arra, hogy megszámláljam őket, csak közelíteni tudok. Beleértve a tüzet is, valószínűleg több mint százat. A varázsló halott és ez az, ami számít. Mellé még két parancsnok is, másik kettő sebesült.

Ryan kapitány és Hobson hadnagy elsápadt. Chandalen büszkén mosolygott.

- Csodálkozom, hogy egyáltalán hagyta még valakit nekünk is, Inkvizitor Anya!

- Még így is túl sok maradt! De a munka nagy részét Nick végezte.

- Mondtam, hogy nem fog cserben hagyni, Inkvizitor Anya - mosolygott Hobson.

- Nos, hát nem is hagyott! Nagyobb segítség volt, mint a jó szellemek, megmentette az életemet!

Kahlan hirtelen térdre esett a hóba a két galeai tiszt előtt. Fejét lehajtotta.

- A bocsánatokatokért esedezem!

Megragadta mindkettőjük kezét.

- Bár fogalmatok sincs, hogyan vigyétek végbe kötelességeket, de az életeteket Középföld védelmébe ajánlottátok fel. Ennek engedelmeskedtetek és nem nekem. Nincs ennél nagyobb bátorság. Azt akarom, hogy mindnyájan tudjátok: nem volt igazam. Ti a nemes célból cselekedtetek. - Mindkét kezét megcsókolta. - Magasztalom igazhitű szíveteket. Mindenek felett tartottátok lelketekben a kötelességet. A bocsánatokatokért könyörgök!

Mély csend telepedett köréjük, ahogy a nő a hóban térdelt. Végül Ryan kapitány halkán odasúgta.

- Inkvizitor Anya, kérlek! Állj fel! Mindenki minket néz.

- Addig nem, amíg meg nem bocsátasz nekem. Azt akarom, hogy mindenki tudja, neked volt igazad.

- Te csak egyszerűen nem vetted figyelembe cselekedeteink okát és célját, túlságosan is aggódtál értünk, hogy megértsd.

Kahlan még mindig várt, míg a férfi végül így szólt.

- Rendben van, megbocsátok neked, de kérlek, ezt ne tedd még egyszer.

Az Inkvizitor Anya felemelkedett és elengedte a kezüket, majd barátságosan rájuk mosolygott.

- Most pedig remélem, ez volt az utolsó alkalom, hogy nem engedelmeskedtél nekem!

Ryan kapitány bólintott:

- Nem fogok - rázta meg a fejét. - Úgy értem nem, nem fogok... úgy értem, nem... Inkvizitor Anya! Azt tesszük, amit parancsolsz!

- Értem, hogy gondoltad, kapitány. Még nagyon sok munkánk van, mielőtt megütközünk az ellenséggel.

- Mi? - kiáltott Chandalen. - Mi csupán csak megtanítjuk néhány dologra őket, azután Aydindril felé vesszük utunkat. Nem maradhatunk itt, és nem vehetünk részt az ütközetben. Már így is épp eleget segítettünk. Muszáj...

Kahlan félbeszakította:

- Mindannyiótokkal beszélnem kell! Hívjátok Tossidint is. Kapitány! Kérlek, gyűjtsd össze az embereidet, még az őrszemeket is. Mindenkihez szólni kívánok. Várjatok itt rám, rövidesen visszajövök ide, és kérlek, biztosíts egy sátrat számomra. Egy kis alváásra lesz szükségem, még mielőtt nekilátnánk az érdemi előkészületnek.

Chandalennel kettesben az erdő felé vették útjukat - hallótávolságon kívülre a tábortól. Prindin Tossidinért szaladt. Mikor mindnyájan együtt voltak, feléjük fordult:

- A Sárembereknek varázserejük van.

- Nekünk nincs varázserőnk - vágott közbe Chandalen.

- De igenis van! Nem úgy gondolsz rá, mint valami ismert varázslatra, de csak azért, mert ezzel a különleges képességgel születél. Nem ismersz más népeket. A Sáremberek tudnak beszélgetni őseik szellemével. Azt hiszitek, hogy ez egy egyszerű dolog. De ez csak bizonyos helyeken és bizonyos emberekkel van így. Ez a képességetek igenis varázslat. Ez a mágia nem valamiféle különleges, erőszakos dolog, hanem egyszerűen néhány teremtmény sajátja.

- Mások is tudnak beszélni őseik szellemével, ha úgy akarják - felelte Chandalen.

- Néhány tud, de a legtöbbje nem. Számukra beszélgetni a halottakkal, különleges és félelmetes varázslat. Te és én tisztában vagyunk vele, hogy ettől nem kell félni, de számukra, akik soha nem rendelkeztek ilyen képességgel, ez gonosz dolognak tűnik. Úgy képzelik, hogy aki tud beszélgetni a halottakkal, az maga is halott, vagy démon.

- De a mi őseink szellemei csak segítenek nekünk - mondta Prindin. - Soha nem bántanak minket.

Kahlan leengedte egyik vállát, amint aggódó szemekkel rájuk pillantott.

- Tudom. Éppen ezért segít nektek, hogy másokat távol tartsatok magatoktól, ezért úgy élhettek, ahogy akartok. Más emberek is vannak, akik tudnak beszélni az őseikkel, éppen úgy, ahogy ti. Más embereknek és más teremtményeknek lehet, hogy különbözik a varázsereje a tiétektől, de számukra ugyanolyan fontos, mint nektek a saját mágiátok.

Egyenként végignézett rajtuk.

- Értitek?

- Igen, Inkvizitor Anya - felelte Tossidin.

Prindin is egyetértően bólintott. Chandalen csak morgott, és keresztbe fonta a karjait.

- Nem az a fontos, hogy ti elhiszitek vagy sem, hogy ez a képességünk varázserő-e, hanem azt kell megértenetek, hogy mások úgy néznek rátok, mint akik varázserővel rendelkeznek. Félelmetes varázserővel. Gonosznak hisznek benneteket csak azért, mert használjátok ezt a mágiát.

Kahlan egyik karjával a Birodalmi Rend hadserege felé mutatott:

- Azok az emberek ott, akiket üldözünk, és akik lemészárolták azt a várost, egyetlen ügy érdekében szövetkeztek: azt a leghőbb vágyuk, hogy egész Középföldet ők kormányozzák. Nem akarják, hogy az emberek úgy éljenek, ahogy akarnak, hanem azt, hogy mindenki hajoljon meg a parancsuk előtt.

- Miért kívánnák kormányozni a Sárembereket? - kérdezte Prindin - Semmink nincs, ami nekik kellhet. Mi a saját földünkhöz tartozunk.

Chandalen lágyan megszólalt.

- Félnék a mágiától és azt akarják, hogy többet ne beszéljünk az elődeink szellemével.

Kahlan bólintott.

- Pontosan így van. Ennél azonban még többről van szó. Azt hiszik, az a rendeltetésük, hogy megöljenek mindannyiunkat. Az a feladatuk, hogy elpusztítsák az összes olyan élőlényt, aki rendelkezik a mágiával, csak azért, mert azt rossznak hiszik. Azt hiszik, hogy a hozzátok hasonló emberek mind mágiával bírnak - állta Chandalen tekintetét. - Ha nem öljük meg őket mind egy szálalig, mint a Jocopókat, akkor előbb vagy utóbb a Sáremberek felé fordulnak, hogy elpusztítsák őket, éppen úgy, ahogy legázolták Ebinissia városát is.

A férfiak csendben álltak és a földre szegezték tekintetüket. Kahlan érezte, hogy szavainak súlya rájuk nehezedik. Végül Chandalen szólalt meg:

- És mindenkit megölnének, aki nem ért egyet az ő elveikkel, a maga módján kíván élni éppen úgy, mint a Sáremberek?

- Minden bizonnyal. Beszéltem néhány emberrel abból a hadseregből. Teljesen örültek. Úgy tűnt számomra, mintha a gonosz szellemek szóltak volna hozzájuk, éppen úgy, ahogy a Bantakokhoz vagy a Jocopókhoz. Nem hallgatnak a józan észre. Azt hiszik, hogy mi hallgatunk a gonosz szellemekre. Megteszik, amit ígértek: végigpusztítják egész Középföldet. Így hát muszáj Aydindrilbe jutnom, hogy felállíthassak egy ütőképes hadsereget ellenük. Az összes tanácstagot meg kell győznöm, hogy ez valós fenyegetés, és mindenkit fel kell szólítsak, hogy csatlakozzék egy közös hadseregben ezek ellen az emberek ellen. De jelenleg nincsen egyetlen ilyen hadsereg sem, ami egy kézben összpontosulna - kiéve ezeket a fiatal fiúkat. Számítalan város van még, ami elpusztulhat, mielőtt a segítség megérkezik. A legrosszabb az, hogy ezekből a városokból néhányan az ellenséghez csatlakoznak. Nagyon sokan dicsőséget várnak ettől a csatlakozástól és így még jobban duzzad a létszámuk. Mielőtt Aydindril elhatározza magát, hogy csapatokat küld ellenük, nagyon sokan meg főgnak halni. Most kell harcra buzdítanunk ezeket a fiatal fiúkat, mielőtt még több ember állna át a másik sereghez. Mindannyian önkéntesek, egy céljuk van: megvédeni népüket és egész Középföldet. Muszáj segítenünk nekik. Nem hagyhatjuk, hogy ez a gonosztevékből álló hadsereg elmeneküljön, és kedvére gyilkoljon, pusztítson egész Középföld területén. Nem hagyhatjuk, hogy még több becsületes embert megnyerjenek maguknak. Muszáj elkezdenünk a csatát ezekkel a fiatalokkal. Segítünk nekik, megmutatjuk, hogy hogyan kell harcolni. El kell kezdenünk a csatát, amit majd folytatnak akkor is, ha mi már Aydindril felé tartunk. Az első csatában részt kell vennünk az oldalukon, hogy hitet adjunk nekik: igenis, képesek megfékezni ezt a szörnyű hordát.

Chandalen a nőre pillantott.

- A villámokat is a segítségünkre hívod?

- Nem - suttofta Kahlan - a múlt éjjel már megpróbáltam, de nem sikerült. Bonyolult, hogy elmagyarázzam, de azt hiszem, az az oka, hogy ezt a különös erőt Richardért idéztem meg, és kizárólag az ő védelme érdekében tudom használni. Sajnálom, de ez a helyzet.

Chandalen kitérte karjait.

- Akkor hogyan sikerült megölnöd annyi embert?

- Ugyanazon a módon, ahogy a nagyapád tanította az apádat és ahogy ő tanított téged. Nem úgy támadtam rájuk, mint ahogy várták. Nagyon kedvelik az italozást, és amikor részegek, nem tudnak tisztán gondolkodni és túlságosan lassúak.

Tossidin a háta mögött nyüzsgő tábor felé mutatott.

- Ezek az emberek is kedvelik az italozást. Számítalan szekerek van feltöltve világos sörrel. Nem engedték, hogy többet igyanak, de sokan feldühödtek. Azt mondták, joguk van hozzá.

Kahlan megrázta a fejét.

- Ezek a fiatalok azt is hitték, hogy helyénvaló egy tízszeres túlerőben lévő sereget fényes nappal szemtől-szembe megtámadni. Ezért kell segítenünk nekik.

- Nem igazán szeretnek engedelmeskedni - magyarázta Prindin. - Állandóan vitatkoznak, és mindig azt hajtogatják: „ezt így kell csinálni”, azt meg „úgy kell tenni.” Csak a saját fejük után mennek. Nem hallgatnak a tanácsainkra.

- Nos, ez az egyik legfontosabb dolgunk - mondta Kahlan - Fel kell vázolnunk előttük az egyetlen járható utat. Éppen ezért van mindhármótokra szükségem. Ha nem tesszük meg, sok tízezer ember - beleértve a Sárembereket is - halálra lesz ítélve. Szükségem van rátok, hogy a csatába vezessem őket.

Chandalen mozdulatlanul állt. A két fivér elgondolkodva rugdosta lábával a havat. Végül Prindin nézett föl.

- Én és a testvérem úgy teszünk, ahogy mondod.

- Köszönöm, Prindin, de nem te vagy, akinek döntened kell. Chandalennek kell egyetértenie. Az ő szava számít. A két testvér óvatosan feléje pillantott, majd Chandalen beleegyezően felsóhajtott.

- Nagyon makacs asszony vagy! Annyira konok, hogy képes vagy magadat is megöletni, ha nem állunk melletted. Veled tartunk, hogy elpusztítsuk ezeket a gonosz embereket.

- Köszönöm, Chandalen! Most pedig el kell mondanom ezeknek az ifjaknak, hogy mit kell tenniük. De ti hárman aludtatok valamit a múlt éjjel?

- Egy keveset - felelte Chandalen.

- Jól van. Miután beszéltem velük, nekem is szükségem lesz néhány óra pihenésre. Először is mutassátok meg nekik, hogyan kell utazni a szekerek nélkül. Meg kell tanítanunk őket, hogyan legyenek erősek, mint amilyenek ti vagytok. Elkezdhetjük a gyilkolást ezen az éjszakán?

Chandalen komoran bólintott.

- Igen, ma éjszaka ölni fogunk.

20. FEJEZET

Kahlan felkapaszkodott az egyik szekér tetejére, ami a várakozó férfiak előtt állt. Mindannyian sötétbarna, meleg gyapjúkabátot viseltek, melyet szorosan összehúztak a hajnali szürkület hidegében. Ryan kapitány a két hadnagyával az első sorban helyezkedett el. Egyik karjával várakozón a szekér kerekére támaszkodott.

Kahlan végignézett a fiatal arcokon. Fiúk. Ezeket a fiúkat kérje meg, hogy menjenek a halálba? Milyen más lehetősége van?

Drága anyám! Ez volt hát az oka annak, hogy Wybornot választottad apámnak! Hogy megtanítsan arra, amit most tenni készülök.

- Attól tartok, csak egyetlen jó hírem van a számotokra - kezdte csendes hangon, amely a hideg levegőn keresztül feléje fordította a várakozó arcokat - és éppen ezért ezzel fogom kezdeni, hogy bátorságot öntsek belétek!

Kahlan mély levegőt vett.

- A királynőöket nem gyilkolták meg Ebinissában. Vagy nem volt jelen a csata alatt, vagy pedig elmenekült. Cyrilla királynő életben van!

A fiatal emberek nagyot sóhajtottak és örömkialtásban törtek ki. Karjukat az égnek lendítették, ökleikkel felszabadultan kalimpáltak. Ugrándoztak és kiabáltak a hideg szürkületben.

Kahlan még mindig véráztatta köntösében állt előttük, kezét csípőre tette és várt. Időt hagyott az örömkialtásoknak. Néhány fiú - elfeledkezve arról, hogy katoná - átölelte egymást. Számtalan arcon a boldogság könnyecskéi gördültek végig, s örömük jeléül kiabáltak és ugráltak.

Kahlan kicsinek és jelentéktelennek érezte magát féltestvéréhez képest, akit a katonák ennyire ünnepeltek. Végül Ryan kapitány mászott fel mellé a szekérre. Kitért karokkal csendre intette a tömeget.

- Rendben van, rendben van! Nyugodjatok meg, ne viselkedjétek úgy az Inkvizitor Anya előtt, mint egy csapat gyerek! Mutassátok meg neki, hogy férfiak vagytok.

A vidámság végül elhalt, és helyét reménykedő, csillogó szemek váltották fel. Ryan kapitány hátrébb húzódott, hogy teret engedjen a nőnek.

- Az ebinissiaiak - folytatta Kahlan hasonlóan halk hangon - nem voltak ilyen szerencsések.

A téli szél felerősödött. Jeges fuvallat rázta meg a fák ágait és a sátrak tetején lengő zászlókat.

- Mindannyiótoknak volt barátja, hozzátartozója és családja, akiket meggyilkoltak. Én magam is ismertem néhányat a halottak közül. A múlt éjjel elmentem az ellenség táborába, hogy megtudjam, kik ők és minek vagy kinek a nevében harcolnak. Felszólítottam őket, hogy térjenek vissza hazájukba. Nem törődtek velem. Egyetlen célért küzdenek: egész Középföldét az irányításuk alatt szeretnék tudni. Mindenkit megölnék, aki nem csatlakozik hozzájuk. Ebinissia volt erre az első példa.

Az ifjak dühösen kiabáltak és ökleiket rázták. Kahlan megpróbálta túlharsogni őket.

- Azokat az embereket, akik elpusztították a társaitokat, Birodalmi Rendnek hívják. Minden egyes országgal és földdel háborúban állnak. Nem állnak egyetlen kormány, egyetlen király, nagyúr vagy tanács irányítása alatt sem. Azt hiszik magukról, hogy ők alkotják a törvényt. Csapatukat többnyire d'harai katonák alkotják, de mások is állnak mellettük: keltoniakat is láthattam soraikban. Úgyszintén más vidékről származó katonákat is, mint például galeaiakat.

Ekkor minden felől kiáltások hallatszottak, hogy ez nem lehet igazság, biztos csak nem jól látott valamit.

- A saját szemeimmel láttam őket! Kívántam, bárcsak ne lenne igaz, de a tény, az tény. Különböző földekről csatlakoztak hozzájuk. Egyre többen és többen fogják ezt tenni. Mert egy győztes hadsereg tagjaivá akarnak válni.

Az új törvény, az új Rend alá akarnak tartozni.

Cellion városa egy karnyújtásnyira fekszik a völgytől. A Birodalmi Rend felajánlja nekik is a csatlakozást, ha nem ezt választják, meghalnak. Más városok, falvak és tanyák kapják meg ugyanezt a lehetőséget, vagy ha nem, hát elpusztulnak. Mindenféleképpen az ellenség áldozatai lesznek. Én Aydindrilbe tartok, hogy egy hadsereget szervezzek a Birodalmi Rend ellen, de ez sok időt vesz igénybe. Ez alatt az idő alatt csapataik létszámát az időről-időre hozzájuk csatlakozók csak felduzzasztják. Ebben a pillanatban senki nincs abban a helyzetben, hogy megállítsa ezt az örült gyilkolást és szembeszálljon velük - kivéve titeket!

Kahlan végignézett rajtuk, hogy milyen hatást váltottak ki zengzetes szavai. Egy kis szünetet tartva várt, mielőtt folytatta.

- Én, mint Középföld Inkvizitor Anyája, akit a Központi Tanács nevezett ki, olyat fogok tenni, mint amit évezredek óta egyetlen Inkvizitor Anya sem tett meg: Hatalmamnál fogva a saját irányításom alatt vezetem Középföldet a háborúba. A Birodalmi Rend seregének az utolsó szálig el kell pusztulnia. Sem tárgyalást, sem kompromisszumot nem kínálunk fel nekik. Semmilyen körülmények között nem mutatunk számukra irgalmat. Esküt tettem Középföld nevében, hogy nincs kegyelem!

Döbönt arcok bámultak rá.

- Hogy én életben maradok-e vagy sem, teljesen mindegy. Ezt a háborút végig kell vinni. Most nem Galea nevében szólítalak fel benneteket a harcra, hanem arra szólítalak fel benneteket, hogy egész Középföldért küdjetek! Nem csak Galea van veszedelemben, hanem minden ország és minden nép!

Kiáltások hallatszottak, hogy biztosak a dolgukban, készek a feladatra, férfiak, akik harcképesek és diadalt fognak aratni. Kahlan feléjük fordította a fejét.

- Valóban így gondoljátok? Azt akarom, hogy mindegyikőtök nézzen körbe saját maga körül!

A legtöbben még mindig a nőt bámulták.

- Tegyétek, amit mondtam és nézzetek körül! Nézzetek a bajtársaitokra!

Egy kissé vonakodva ugyan, de mindannyian elkezdtek körbepislogni maguk mellé, előre és hátrafelé. Mosolyogva és kuncogva, mintha ez valami játék lenne. Amikor úgy tűnt, befejezték, Kahlan szóra nyitotta száját.

- Néhányan közületek holnap ilyenkorra emlékezni fognak ezekre az arcokra, de ez az emlékezés fájdalmas lesz. A maradék azonban nem lesz itt holnap, hogy emlékezzen. Sokan meghalnak a holnapi csatában.

A hideg csöndben Kahlan szinte érezte, amint szavai súlya rájuk telepedett. A mosoly hirtelen lehervadt arcukról.

- Ezek az emberek a Birodalmi Rend katonái, legtöbbjük d'harai katona. Kiképzésük kora gyermekkoruk óta folyik. Már saját hazájukban harcolni kényszerültek. Lázadásokat, felkeléseket vertek le. Nem egyszerű harci gyakorlatokat hajtottak végre, hanem háborúban éltek napról napra. Egyetlen életformát ismernek: a harcot, és mindenfajta harcmodort kitanultak. Legtöbbjük nem érti és meg sem becsüli a békét. Tavasz óta, mikor is Darkan Rahl ismét Középföld ellen küldte őket, csak háborúznak. Egyik csatát a másik után nyerték meg - mindenki elesett, aki szembeszállt velük.

Élvezik a harcot. Boldogok, ha ölhetnek. Nem ismerik a félelmet. Versengenek, gyakran halálos viadalokat tartanak, hogy eldönthessék, kik mennek előre a csatában, hogy kinek lesz joga először lesújtani az ellenségre, hogy kinek lesz joga először elesni.

A legjobb harcosok, nagyszerűek mesterségükben, ehhez értenek a legjobban. Annyira biztonságban érzitek magatokat? Annyira jól képzettnek tartjátok magatokat? - vizslatta az arcukat.

Körben mindenki bólogatott, egymásra néztek mosolyogva, nagyra tartva tudásukat. Kahlan az egyik őrmesterre mutatott.

- Akkor mondd meg nekem te! Most mindannyian ezeket az embereket üldözik. Egyszer csak az ellenség a hátatok mögül tör elő. Lándzsákkal és íjakkal vagytok felszerelve. Ők pedig jönnek. Több ezren rohamoznak ordítva, rohanva, kardjaikat a levegőben lóbálják, hogy szétzúzhassák hadseregeteket. Láthatjátok hatalmas szekereiket, fegyvereiket, amelyek első ránézésre is azonnal összeroppantják a seregeteket. Több ezren rohannak le benneteket. Milyen taktikát alkalmazol akkor?

A fiatal harcos büszkén válaszolt:

- A lándzsások azonnal az íjások védelmére kelnének. Felsorakoznának az íjások előtt, és pajzsaik mögött ők is védve lennének, így a lándzsásokat védik a pajzsok, a lándzsások pedig védik az íjásokat. Az íjások külön nyilaikat, mielőtt közelharcra kerülne sor. Akik túléltek a nyilakat, azok a közelharcban esnek majd el a lándzsások fegyvereitől. És ez így ismétlődne, amíg el nem fogy az ellenség.

Kahlan bólintott.

- Jó taktika!

A férfi kihúzta magát, és elismerésre várva társaitól, körbenézett.

- Számtalan jól kiképzett hadsereget láttam már Középföldön, akik ehhez hasonló taktikát alkalmaztak a múlt tavasszal, mikor a Határ leomlott.

- Akkor te is tudod - mondta a férfi - vagy az íjainktól esnek el vagy lándzsáink vasa töri meg a rohamukat.

- Én a legnagyobb, legfélelmetesebb hadseregről, a d'harai előőrsről beszéltem neked, amelyet ezidáig senkinek nem sikerült megfutamítania. Gondolod, hogy majd a te kis egyszerű cselvetésed legyőzi őket? Megfelelő taktikát dolgoztak ki az efféle harcmodor ellen. Először is rendelkeznek pajzsokkal, melyek megvédik őket a nyílveesszőktől, így szabadon beronthatnak a soraitokba. Azt hiszem, még egy fontos dolgot elfelejtettem említeni. Van egy argon nevű fegyverük. A nyele szinte teljesen be van borítva acéllal. Különleges módon alkalmazzák őket. Amikor sértetlenül átjutnak az íjászok falán, ezekkel esnek nektek.

- Nekünk is vannak pajzsaink! - mutatott a sátrak közé a férfi.

- Azok a férfiak hatalmas darab emberek. A legkisebbnek közülük kétszer akkora a karja, mint a tiéd. Az argon pedig tűhegyes. Hatalmas karjaikkal dobva áttöri a pajzsotokat és beleragad. A rajta lévő hosszú tüskék miatt nem tudjátok kihúzni.

A magabiztos mosoly lassan lehervadt az arcukról, ahogy Kahlan egyenként végigmérte őket, majd folytatta.

- Mikor ez megtörténik, a pajzsotokhoz lesztek szegezve! Eldobáljátok lándzsáitokat, hogy kardot rántsátok és levágjátok a pajzsotokról a nehéz argont. De az argont - mint mondtam - acél borítja, és sem eltörni, sem elhajlítani nem lehet. És nagyon nehezek, úgyhogy a végük lehúzza benneteket a földre. A d'haraiak pedig majdnem olyan gyorsan futnak, mint amilyen gyorsan repülnek a dárdaik. Ahogy odaérnek hozzátok, az átszegezett pajzsaitokba ragadt lándzsák nyelére ugranak, a földre döntenek benneteket, és ahogy térdeltek, teljesen védtelenek lesztek a hatalmas harci bárdjaikkal szemben.

Nem egy áldozatot láttam már, akit feje tetejétől a köldökéig kettéhasítottak ezekkel a bárdokkal.

A katonák riadt pillantásokat váltottak. Magabiztosságuk kezdett megrendülni.

- Most nem feltételezésekről beszélek. Láttam már d'harai csapatokat, amint tízszeres túlerőben lévő ellenséges sereget gyűrték le ilyen módon. Egy órán belül a csata megfordult, és az ellenségük már futott is fejvesztve.

Az d'harai argon-roham majdnem olyan pusztító, mint a lovasroham. Csakhogy jóval hatalmasabb lovasságuk van, mint bármely más seregnek. És ez nem egy megszokott lovassereg!

Csapatok felét elvesztették Ebinissiában, de mégis ünnepelve énekelnek és isznak a táborukban. Ti tudnátok-e vigadozni, ha ennyien elvesztek volna közületek? Tudom, úgy vélitek, győzhettek. Nem vonom kétségbe bátorságotokat, hogy szembe mertek szállni egy tízszer nagyobb létszámú hadsereggel. Meg lehet nyerni egy ilyen csatát. De csak szabályos harcmezőn, normális harci körülmények között, és egy ilyen tapasztalt, harcedzett d'harai sereggel.

Am kérlek, higgyetek nekem! Nem vonom kétségbe a bátorságotokat, de a harcmezőn nem lehettek méltó ellenfelek. Még nem! Kevesen vagytok és nincs elég tapasztalatotok. Mindez nem jelenti azt, hogy nincs esélyetek a győzelemre, csupán annyit mondom, hogy más módszert kell választanotok. Hiszem, hogy ezzel a módszerrel győzhettek. Éppen ezért elmondom nektek, hogy mit kell tennetek. Saját magam vezetek benneteket az első összecsapásban. A Birodalmi Rend nem legyőzhetetlen. Mindig meg lehet találni a gyenge pontjait.

A mai naptól kezdve soha többé nem hívlak fiúknak benneteket. Mostantól fogva férfiak vagytok.

Úgy gondoltok magatokra, mint hazátok, Galea katonáira, de ennél sokkal többek vagytok. Egész Középföld harcossai. Nem csak Galea, hanem egész Középföld elpusztulhat, ha ti kudarcot vallotok. Ezért most felszólítalak benneteket, hogy állítsátok meg az ellenséget!

A legtöbb katona a tömegben egyetértően kiabált, vállalják a feladatot. Kahlan végignézett rajtuk és jobb oldalán, a tömeg hátsó soraiban néhány mérges és elégedetlen férfit látott vitatkozni.

- Ha eldöntöttetek, hogy csatlakoztok hozzánk az ütközetben, kérdés nélkül kell végrehajtanotok a parancsokat - mondta Kahlan. - Most azonban még szabadon kifejezhetitek ellenvetéseiteket. Ha van valami, amit mondani akartok, halljuk meg most mindnyájan, vagy pedig örökre tartsátok magatokban.

Az egyik ember kitépte karját társa szorításából. A nő felé kiáltott.

- Mi férfiak vagyunk, nem vagyunk hajlandóak asszonyokat követni a csatában!

Kahlan rápillantott.

- Cyrilla királynőt is követitek!

- Mi az ő nevében harcolunk! Ő személyesen soha nem jön velünk a csatába, az férfiak dolga!

Kahlan összehúzott szemmel méregette.

- Hogy hívnak?

- A nevem William Mosle. Magától, Harold hercegtől kaptam kiképzést!

- Én pedig - válaszolt Kahlan - az apjától, Wyborn királytól tanultam a harcot. Wyborn király az én apám is volt, Cyrilla királynő és Harold herceg a féltestvérem!

Döbönt moraj futott végig a tömegen.

- De ez semmit nem jelent. Ti katonák vagytok, akik követik parancsnokaik utasításait, ők a királynőét, a királynő a Központi Tanácsét, a Központi Tanács pedig az Inkvizítor Anya utasítását követi. Jelenleg én töltöm be ezt a tiszteket. A családi nevem királyi származásomat mutatja, de elsősorban Inkvizítor vagyok. És ha én azt parancsolom, hogy gázoljátok addig egy tóba, míg meg nem látjátok a halakat, akkor nektek ezt kell tennetek!

Néhányan Mosle felé mutogattak, s fennhangon sorolták panaszait egymás felé. A fiatal katona felbátorodva

a támogatók hangoskodásán, kihúzta magát.

- Ez csupán azt bizonyítja, hogy parancsolni tudsz nekünk, de nem jelenti azt, hogy tisztában vagy a háborúzás fortélyaival!

Kahlan fáradtan felsóhajtott, miközben egy véres hajtincset simított a füle mögé.

- Nincs elég időm, hogy elmeséljem, milyen kiképzésben részesültem vagy felsoroljam az összes csatát, melyet átéltem, így hát csak egyetlen dolgot mondok el nektek! A múlt éjjel az ellenség táborában jártam azért, hogy megmentsem az életeteket. Az ellenség retteg az éjszakai teremtményektől és szellemektől, ezért egy varázsló védelmezte őket. Ez a varázsló képes volt előre látni az eseményeket, és mágiájával a létszámotok meghatározásától kezdve minden cselvetésetek pontos menetéig bármit megtudhatott rólatok! Ha életben marad, biztos halál várna rátok!

Mosle arca rezzenéstelen maradt, de mások riadtan sugdolózni kezdtek. Acél ellen harcolni egy dolog volt; mágia ellen harcolni azonban egész más.

Ekkor Ryan kapitány lépett elő.

- Az Inkvizítor Anya megölte a varázslót! - kiáltotta büszkén. - Ha ezt nem teszi meg értünk, mindannyian a biztos pusztulásba masírozunk holnap. Én a magam részéről a kardomat és egész életemet a szolgálatába ajánlom. A hazámnak, a királynőnek, Középföldnek és az Inkvizítor Anyának. Ezért mindnyájan az Inkvizítor Anya parancsnoksága alatt vonulunk harcba.

- Én galeai katona vagyok! - vált még dühösebbé Mosle. - Nem tartozom semmiféle Középföldi hadsereghez. Csupán Galea védelméért harcolok, és nem olyan földekért, mint Kelton.

Kahlan figyelte, ahogy mások is egyetértően bólogatnak.

- Ez a Birodalmi Rend vagy akárhogy is hívják magukat, a partok mentén vonul végig. Cellion határváros, legnagyobb része Keltonban van, lakóinak jó része keltoni. Miért ontanánk vérünket a keltoniakért?

A tömegben ideges morajlás hallatszott. Ryan kapitány elvörösödött.

- Mosle! Szégyent hozol a...

Kahlan csendre intette.

- Nem! Mosle katona arról beszél, amiben hisz. Én kértem meg rá. Mindenek előtt tisztázzunk valamit! Én nem parancsolom nektek, hogy ezt tegyétek, csupán kérlek benneteket. Több tízezer bajtársatok elesett már a csatákban. Nem kívánhatom, hogy olyasmért kockáztassátok az életeteket, amiben nem hisztek. Nektek kell eldöntenetek, hogy maradtok vagy sem. Nem kötelező, de ha úgy döntötök, hogy együtt harcoljunk, az én parancsnokságomat kell követnetek.

Döntetek tehát most, velünk tartotok, vagy nem. Ha nem, akkor szabadon elmehettek, mindenfajta bántódás nélkül. Ha úgy döntötök, hogy velem tartotok ebbe a háborúba, követnetek kell a parancsaimat. Még ha olyat is parancsolok, ami veszélyezteti az életeteket, nem kérdőjelezhetitek meg, hiszen ezt esetleg mások megmentése érdekében parancsolom. Soha nem mondom meg parancsaim okát, de mindig megpróbálom elmagyarázni. Legalapvetőbb feladatotok, hogy bízzatok bennem, és úgy cselekedjete, ahogy meghagyom! Most pedig válasszatok, velünk vagy nélkülünk! Végleges lesz a döntésetek.

Kahlan kezeit meleg szőrmebundájába húzta vissza és végigfuttatta szemét a tömegen. Fellángoltak a kedélyek, durva szitkok hallatszottak minden felől. Néhányan Mossle köré gyülekeztek, mások elhúzódtak tőle.

- Én akkor távozom! - Mosle körbenézett. Öklét az ég felé emelte. - Nem vagyok hajlandó egy asszonyt követni a csatába, bárki is legyen az!

Körülbelül hatvan vagy hetven ember csatlakozott hozzá.

- Menjete, akkor! - szólt Kahlan - Mielőtt egy olyan harcban vennétek részt, amelyben nem hisztek!

Mosle azonban még a helyén maradt.

- Elhagyjuk a tábor, amint összeszedjük a szükséges holmijainkat. Nem fogunk miattad rohanni!

A tömeg nagy része feléjük tódult, de még mielőtt elérték volna őket, az Inkvizítor Anya felemelte egyik kezét.

- Állj! Hagyjátok őket! Választottak, és ha összeszedték felszerelésüket, szabadon távozhatnak.

Mosle megfordult és embereivel együtt a sátrak felé vonult. Ahogy elhaladtak, Kahlan óvatosan számba vette őket - hatvanhét ember. Fölemelte arcát és a többiekre nézett.

- Még valaki? Ki szeretne még távozni?

Senki nem mozdult egy tapodtat sem.

- Akkor ti mindnyájan csatlakoztok a harchoz?

Egységes kiáltás hallatszott mindenfelől.

- Nem szívesen kérlek benneteket erre, de senki más nincs! A szívem hasad azokért, akik meghalnak majd közületek. Akik életben maradnak, azok nevét örökre imáikba foglalják egész Középföldön!

Bal szeme sarkából a távozó hatvanhetet figyelte, akik éppen csomagjaikat szedték össze.

- És most elmondom, mit kell tennünk. Ez nem egy dicsőséges csata lesz. Nem szemtől szembe ütközünk meg velük, hanem minden lehetőséget kihasználunk, amivel ártani tudunk nekik!

- De Inkvizítor Anya! - hallatszott néhány közeli sorból a kiáltás. - Egy becsületes katona tisztességesen,

szemtől szemben harcol!

- Semmiféle becsületkódex nincs egy háborúban! Az egyetlen alapszabály: életben maradni. A háborúban pedig: gyilkolni. Muszáj mindnyájatoknak megérteni: nincs tisztességes gyilkolás, a halál, az halál. A cél az, hogy elpusztítsd az ellenségedet, hogy ezzel mások életét mentsd meg. Ugyanúgy megmented Őket, he szemtől szemben harcolsz az ellenséggel, mint akkor, ha egy kis cselt is alkalmazol. Ebben a feladatban nincs dicsőség. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy katonásdit játszodozzunk, hogy eldöntsük, ki a legjobb. Egyetlen feladatunk: ölni! Ha nem hisztek nekem, gondoljatok vissza anyáitokra, nővéreitekre és húgaitokra, akiket az ellenség meggyalázott és kivégzett. Gondoljatok vissza az ebinissiai rémségekre! Mit gondoltak ők akkor a tisztességes harcról?!

Kahlan szeme könnybe lábadt, és kényszerítenie kellett magát, hogy ne gondoljon bele, mi történhetett azokkal a fiatal asszonyokkal és leányokkal.

- Ha az ellenség rossz irányba néz, ha éppen tele van a szája, ha az italtól részegen hever, vagy épp alszik, ez mind-mind esély a számotokra, hiszen ekkor nem tudnak támadásba lendülni vagy védekezni. A múlt éjjel a lovam szétzúzta az egyik parancsnok fejét. Semmi magasztos nem volt ebben, mégis a szívem repesett az örömtől. Boldog voltam, mert lehet, hogy ennek az egynek a halála menti majd meg néhányatok életét. A mi küldetésünk most az, hogy megakadályozzuk még több ember halálát. Emlékezzetek vissza az ebinissiai halottakra! Az eltorzult arcokra, a fájdalomtól görcsbe rándult végtagokra. Ezért egyetlen küldetésünk van: megölni ezeket az embereket. Ez nem egy dicsőséges hadjárat lesz. Csak a túlélés számít.

A háttérben még két férfi csatlakozott Mosle csapatához. Hatvankilenc, gondolta Kahlan. A maradék azonban rendíthetetlenül hallgatta tovább utasításait. Az idő közeledett, s még nagyon sok tennivalójuk volt. Kahlan kitérte karjait és a sűrű égből fordította tekintetét.

- Én is halott vagyok! Hazám férfiaival és asszonyaival együtt haltam meg! Az apáim, fiaim, anyáim és leányaim - velük együtt én is meghaltam. Egyedül a bosszú tart életben, csak a győzelem adhatja vissza lelkeket. Középföld Inkvizitor Anyája vagyok, az anyátok a nővéreitek, a leányotok! Ezért most felszólítalak benneteket, hogy kövessetek a halálba! Mindaddig, amíg ellenségeink életben vannak, halottak vagyunk. Nincs élet, amit elveszíthetnének ebben a csatában, mert már réges-régen elvesztettük azt, és még egyszer itt, most és ma.

Ünnepélyes arckifejezéssel nézett a körülötte állókra, akik csendben várták következő szavait. Egy meleg szélfuvallat hatására a fehér farkasbunda az arcához ért. Kahlan előhúzta kését, és feltartotta, hogy mindenki lássa, majd a szíve fölé helyezte a fegyvert.

- Most pedig esküt tesztek az ebinissiai halottakra, akik mostanra már a szellemek között vannak, és esküt tesztek minden Középföldén lakó emberre.

Szinte mindenki követte a példáját. Hetet kivéve, ezek Mosle-hoz csatlakoztak. Hetvenhat.

- Nincs kegyelem, ameddig bosszúnk vissza nem szerzi életünket! - kiáltotta.

Komor hangok ismételték minden felől az ünnepélyes esküt. Hangjuktól megremegett a hajnali levegő. Kahlan látta, hogy William Mosle a válla felett hátranéz, majd emberei után indul, fel a hágó felé.

- Most, hogy esküt tettetek, ma éjszaka elkezdjük a Rend embereinek meggyilkolását. Nem kegyelmezünk senkinek. Nem ejtünk foglyokat.

Ezúttal nem hangzott fel üdvözlő. Az emberek komoran figyelték.

- Nem utazhatunk tovább ezekkel a nehéz szekerekkel, csak a legszükségesebbeket vihetjük magunkkal. Az erdőben a fák között fogunk lopakodni, mint a farkasok. Ugyanúgy közelítjük meg őket, mint ahogy a prédáló vadak az áldozatot. Mi is falkában fogunk vadászni. Mindannyian ezen a földön nőttetek fel, ismeritek minden zegzugát. Ez most nagy szolgálatot tehet nekünk. Az ellenség idegen földön van, és hatalmas létszáma miatt csak az utakon képes haladni. Óvatosan odalopakodunk és körülvesszük őket. Csak a legszükségesebbeket pakoljátok be. Könnyű páncélt húzzatok magatokra és egy kis élelmet is hozzatok. Semmiféle alkoholt nem fogyaszthattok, azt akarom, hogy mindenki végig józan legyen. Nem lazíthatunk, amíg ellenségünket el nem pusztítjuk mind egy szálig. A kimaradt ételt gyűjtsétek néhány kisebb szekérre. Önkéntesekre lesz szükségünk, akik ezt eljuttatják az ellenséghez. Az út feljebb kettévál. Mikor elhagyják a szorost, hogy Cellion felé tartsanak, az étellel és sörrel megrakott szekereknek a másik úton kell állniuk, hogy odacsalogassa őket! Ti maradjatok a szekerek mellett mindaddig, amíg fel nem fedeznek benneteket. Amikor előrelendülnek, hogy üldözőbe vegyenek, hagyjátok ott a szekereket és meneküljtek el. Hadd szerezzék meg az élelmet és az italt! A Birodalmi Rend kifogyóban van a sörkészletéből, és aznap éjjel ünnepelni fogják szerencséjüket. Számításaim szerint már lerészegednek, mire megütközünk velük.

A férfiak ujjongtak a hír hallatán.

- Farkas falka vagyunk, akik megpróbálják becserkészni a bikát. Mivel nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy egyetlen csapással terítsük le, ki kell fárasztanunk, hogy végül a földre rogyjon. Állandóan rettegésben kell tartanunk, megsebesíteni, aztán eltűnni, ébren tartani, hogy végül egy teljesen kimerült állattá változzon, melyet könnyedén legyőzhetünk. Ma este, az éj leple alatt óvatosan megközelítjük a táborukat, és meglepjük őket. Ezzel felébresztjük az alvó bikát. Én már megvakítottam azzal, hogy elpusztítottam a varázslót.

Először az őrszemeket kell kiiktatni. Minél többen bújjanak ezeknek a ruháiba, hogy sértetlenül bejuthassatok a táborba. Most nem egyszerűen közéjük csapunk, hanem ott gyöngítjük őket, ahol csak lehet! Elpusztítjuk az élelmüket. Mivel kis létszámú sereg vagyunk, könnyebben szerzünk élelmet. De nekik tartalékokra van szükségük. Ha ezt elpusztítjuk, sokat gyöngítünk rajtuk.

El kell kötnünk a lovaikat, meg kell ölnünk az összes íjászukat, fegyverkovácsukat és az összes egyéb fegyverkészítő mesterüket, akik készítik és javítják az íjakat, nyilakat és egyéb fegyvereiket. El kell pusztítanunk annyi fegyvert és hadi szerszámot, amennyit csak tudunk. Minden egyes eltört balta vagy kalapács újabb esély a túlélésre. A nyílvevő, amit nem készítenek el, nem képes megölni minket. Zsákszámra állnak a lúdtollak a nyílvevőkhöz. Égessétek fel őket! Öljétek meg a kürtöseiket, törjétek össze a kürtjeiket, hogy képtelenek legyenek jelzéseket adni a csapataiknak.

A lándzsáik, kopjái és argonjaik egymás mellé vannak halmozva. Öt szempillantás és néhány fejszezsapás rengeteget tönkretethet. Egy nehéz pöröly még az argonokat is megrongálja. A tönkretett fegyverek nem tudnak megölni benneteket. Égessétek fel a sátraikat, hogy fagyoskodniuk kelljen a hideg éjszakában!

A legfontosabb mégis a parancsnokság. Többet ér megölni egy parancsnokot ma éjjel, mint ezer harcost. Ha elpusztítjuk a tisztjeiket, megzavarodnak és lelassulnak. Ha bármelyikőtök tud még valamiről, ami gyengítheti az ellenséget jelentse nekem, Ryan kapitánynak vagy a többi tisztnek. A ma éjszakai feladat nem az, hogy megöljük őket, hiszen túl sok van belőlük, hanem hogy megretentsük, legyöngítsük és lelassítsuk őket. Ezek talán félelmet keltenek a szívükben, és ha egy katona fél, könnyebben ejt hibákat, akkor pedig mi is könnyebben végezhetünk velük. Meg kell tehát rettentenünk őket, később majd elmondom, hogyan. Most kaptok néhány órát, hogy mindent előkészítsetek, mielőtt elindulnánk. Az őrszemeknek kettős feladatuk lesz: őrizni a tábornak és szemmel tartani az ellenséget. Minden egyes mozdulatukról tudni akarok. Nem szeretném, ha meglepetés érne bennünket. A jó szellemek legyenek veletek, most pedig készülődjétek!

Mindannyian elindultak, hogy nekiállssanak a munkának. Az egyik hadnagy éppen utasításokat adott, mikor Kahlan megszólította.

- Sloan hadnagy!

A férfi felnézett.

- Azt akarom, hogy kérdezd meg az őrszemeket vagy bármelyik emberedet, aki tudja, hogyan kell fehér festéket vagy meszet előállítani. Szükségünk lenne néhány kádra is. Ugyanakkor felmelegített kövek is kellenek, hogy belül fűtsék a sátrakat.

A tiszt nem kérdezősködött a furcsa utasítással kapcsolatban.

- Igenis, Inkvizitor Anya!

- Ellenőrizd a kisebb szekereket is, hogy feltöltötték-e azokat sörrel és élelemmel. Utána várjanak, amíg parancsot nem adok!

A férfi szívére szorította öklét, és egy szó nélkül elindult, hogy végrehajtsa a parancsot. Kahlan úgy érezte, hogy lábai már egy percig sem tartják tovább. A fárasztó éjszaka és az alvás hiánya teljesen kimerítette. Egyik válla sajgott, ahol a lándzsa felsértette. Izmai elernyedtek, minden erő kifutott belőlük, képtelen volt tovább talpon maradni. Szelleme teljesen kimerült. Középföld harcra hívása, az utasítások kiadása, a tervek előkészítése túl sok volt egyszerre. Annak ellenére, hogy szokatlanul meleg volt, szőrmekabátját szorosan magára húzta.

Hirtelen Ryan kapitány toppant elébe. Chandalen, Prindin és Tossidin a szekerek mellett állt és figyeltek. Ryan kapitány ravaszul rámosolygott.

- Tetszik a dolog!

A férfi felajánlotta egyik erős karját. Kahlan elhárította a gesztust, hiszen nem hagyhatta, hogy lássák rajta mennyire gyöngö.

- Most pedig, kapitány, egy olyan parancsot adok, amely nem nyeri el a tetszésedet. - A férfi kék szemeibe nézett. - Azt akarom, hogy Mosle és emberei után küldj néhány katonát. Elég sokat, hogy biztosra menjenek.

- Mihez?

- Meg kell ölnünk őket! Küldj egy kis csapatot, mintha ők is hozzájuk akarnának csatlakozni, így majd nem fognak gyanút. Aztán egy pár lovast küldj mögéd, akik hangtalanul elrejtőznek a fák mögött. Miután bekerítettétek őket, végezzetek velük. Hetvenhatan vannak. Ellenőrizd minden holttestet, hogy biztosan meghaltak-e mind egy szál! Nagyon megharagudnék, ha egyetlen egy is megmenekülne közülük.

A férfi szemei tágra nyíltak.

- De Inkvizitor Anya...

- Számomra sem kellemes ez, kapitány, de teljesítsd a parancsot!

Azzal a három Sáremler felé fordult.

- Prindin, te is tarts velük, és bizonyosodj meg róla, hogy mind egy szál kimúltak!

Prindin némán bólintott. Értette ezt az iszonyú, de elkerülhetetlen parancsot.

Ryan kapitány közel állt ahhoz, hogy pánikba essen.

- Inkvizitor Anya... én ismerem azokat az embereket. Nagyon hosszú ideje hozzánk tartoznak, a szavadat adtad,

hogy békében távozhatsanak. A szavadat adtad! Most nem tehetjük ezt...

Kahlan megragadta egyik karját:

- Én csak azt teszem, amit muszáj, ahhoz, hogy megmentsem az életeteket. Megígérted, hogy követed az utasításaimat. Ne kelljen téged is ahhoz a hetvenhathoz sorolnom.

A férfi végül bólintott.

- Nem tudtam, hogy a leszámolást a saját embereinkkel kezdjük - suttogta.

- Hát nem is. Az ellenséggel kezdjük.

Ryan kapitány mérgesen a távolba mutatott:

- Pontosan az ellenkező irányba tartanak, mint ahol az ellenség táborozik!

- És te talán azt hiszed, hogy majd az orrod előtt fognak az ellenséghez masírozni?! Egy nagy kört tesznek, hogy megtévesszenek!

Megfordult és a részére felállított sátor felé indult. Ryan kapitány, Chandalen, Prindin és Tossidin követték.

- Ha annyira biztos voltál benne, hogy árulók, miért hagytad elmenni őket? Miért nem ölted meg őket itt, rögtön?

- Azért, mert azt akartam, hogy az összes áruló csatlakozzon hozzájuk!

- Mi késztet arra, hogy az ellenséget keresd közöttünk? Még számtalan áruló vagy kém lehet itt!

- Igen, lehetséges! És ha találok még, végzek velük!

Kahlan megállt a sátra bejáratát előtt.

- Ha azt hiszed, hogy hibát követek el azzal, hogy megölöm azokat az embereket, biztosíthatlak, hogy tévedsz. Ez a helyes döntés. Ezt az árat meg kell fizetnünk. Ha hagyjuk őket elmenni, holnap ilyenkorra mindannyian csapdába kerülünk. Ha mi meghalunk, senki más nem állíthatja meg az ellenséget. Ha hibázom, hetvenhat ember halálát okozom, de ha igazam van, több ezer életét mentem meg. Most tehát teljesítsd a parancsot.

Ryan kapitány a dühtől zihált.

- Remélem, nem várod el, hogy ezért valaha is megbocsássak!

- Nem, nem várom el, csupán annyit, hogy kövesd az utasításaimat! Az sem érdekel, ha gyűlölsz engem, kapitány! Csak az a fontos, hogy tedd, amit tenned kell!

Kahlan kinyitotta a sátor bejáratát.

- Kapitány! Olyan fáradt vagyok, hogy alig tudok állni. Szükségem van néhány óra alvásra. Azt akarom, hogy őrizték a sátram, amíg pihenek.

- És honnan tudod, hogy nem lesz-e közöttük ellenség, aki megölhetne álmodban?

- Ez lehetséges, de ha megtörténik, három emberem egyike megtorolja a halálomat.

Ryan kapitány a három Sáremberre pillantott. Mérgében el is felejtette, hogy ott vannak. Ez alatt Hobson hadnagy rohant oda, kezében egy tálat tartott.

- Inkvizítor Anya! Hoztam egy kis levest neked, úgy gondoltam, hogy talán szeretnél enni valami főtt ételt!

Kahlan kieröltetett egy mosolyt.

- Köszönöm hadnagy, de túl fáradt vagyok! Attól tartok, ezt nem tudom most megenni. Melegen tudnád tartani, amíg pihenek?

- Természetesen, Inkvizítor Anya!

Ryan kapitány a hadnagy felé intett.

- Munkám van a számodra, Hobson!

- Két óra múlva - mondta Kahlan - ébresszetek fel! Mindannyiútoknak pihenni kellene egy keveset!

Felemelte a sátor ponyvájának egyik szárnyát és belépett. Szinte lerogyott a tábori ágyra. Egy takaróval betakarta lábait és a feje alá hajtotta bundáját, majd elfújta a lángot. A sötétségben reszketni kezdett.

Az életét adta volna azért, ha csak öt percre is, de Richard a karjaiba vehette volna.

21. FEJEZET

Álmában Richardot csókolta, karjaiba szorította. A lelkét eltöltötte a nyugalom és a békesség, amikor hirtelen felriadt. Richard eltűnt a karjaiból. Felült, lehúzta magáról a takarót, körülnézett, mintha nem tudná, hol van, de hirtelen minden az eszébe villant. Erős hányingert érzett. Egy forró fürdő után vágyott, nem is emlékezett, mikor tett ilyet utoljára. Megdörzsölte szemét, mikor Ryan kapitány feje megjelent a sátor ajtónyitásban.

- Meddig aludtam? - morogta.

- Csak néhány órát. Van itt valaki a számodra!

A sátor előtt egy csapat férfi várakozott. Soraik között volt a hamuszürke arcú Hobson hadnagy. Középen pedig Mosle, lefegyverezve. Mindkét karját katonák tartották. Szemeiben pánik csillogott. Megpróbálta kiköpni szájszékeit, de nem sikerült. Kahlan Ryan kapitány felé pillantott. A férfi hüvelykujjával az övében állt.

- Arra gondoltam, Inkvizítor Anya, hogy talán magad kívánsz végezni ezzel az emberrel. Hiszen személyesen téged sértett meg. - nyújtotta kezét a nő felé, benne a kése villant meg. Kahlan nem foglalkozott a pengével, ehelyett a Mosle-t tartó katonákhoz fordult.

- Eresszétek el, és húzódjatok távolabb!

Még mindig úgy érezte, mintha aludna, mintha álmodna. Ám ez már a valóság volt. Nem volt más választása.

Ahogy a katonák hátrébb léptek, karját kinyújtva megragadta a lázadozó férfi karját. Mosle ereiben meghűlt a vér, és megpróbált elhúzódni, de nem maradt ideje a menekülésre. Kahlan már megérintette. Az övé volt. Minden álmoság elröppent belőle, ahogy lángra lobbant benne az Inkvizitorok ereje. Nem gondolkozott azon, hogy mit készül tenni; nem volt más választása. Döntött és teljes lényét átadta a döntésnek.

A tábor zaja, a szekerek rakodása, a ládák nyikorgása, a szerszámok csörömpölése, a kerekek csikorgása, lovak nyerítése, kordék gördülése, paták dübörgése, ezernyi láb dobbanása, férfiak beszélgetése, acélpengék csendülése, a tűzben pattogó fahasábok ropogása, a saját szívverésének lüktetése - mindez egy pillanat alatt elenyészett.

Elméjének a csendjében a hatalma volt minden. Betöltött mindent. Betöltötte a lényét. Érezte, ahogy Mosle izmai elernyednek az érintésétől. Ám a férfi már nem tehetett semmit. Az övé volt.

A csöndben, a békében, amely elméjében nyugodott, ugyanúgy, mint előtte számtalanszor, szabadjára engedte erejét, mágiáját, az előtte álló emberbe.

Heves lökeshullám rázta meg a levegőt, ahogy Kahlan mágiája a férfiba áramlott. Hang nélküli mennydörgés. A hó körben felcsapódott és kavargott, majd lassan aláhullt a földre.

Mosle már nem volt ugyanaz az ember, mint néhány pillanattal azelőtt. Térdre borult a hóba, éppen a nő elé. Szemeiben rémület ült, mert a szájszekek miatt nem tudott megszólalni, hogy Kahlan parancsát kérje. A tábor döbönt csendben állt. Mindenki az Inkvizitor Anyát nézte. Kahlan kihúzta a szájszecket. Könnyek folytak végig a férfi arcán.

- Űrnöm! Kérlek, Űrnöm! Rendelkezz velem! Mondd el, hogyan tudnálak szolgálni téged!

A körülállók földre gyökerezett lábbal reszkettek. Kahlan lepillantott az előtte térdelő férfira. Ismét az Inkvizitor arcát viselte.

- Örölnék neki, William, ha őszintén elmondanád, hogy mit terveztél, miután elhagytad hadseregedet.

A férfi arca felragyogott, könnyei patakzottak végig az arcán. Kahlan lábait is átkulcsolta volna, ha nincs hátrakötözve a keze.

- Hát persze, Űrnöm, hadd mondjam el, kérlek!

- Akkor mondd is el!

- El akartam menni a Birodalmi Rend táborába, hogy csatlakozzam hozzájuk - kezdte gurgulázó, gyors hangon. - Az embereimet is erre akartam rávenni. El akartam mondani nekik a hadsereg felépítését, a tervet, mert azt reméltem, hogy ezzel a kedvükben járok és felfogadnak maguk közé. Azt gondoltam ugyanis, hogy nekik nagyobb esélyük van a győzelemre, mint neked. Nem akartam meghalni, ezért hozzájuk csatlakoztam volna. Azt hittem, örömeiket lelik majd abban, hogy segítséget nyújtok elpusztítani téged.

Mosle most már zokogott.

- Ó, kérlek Űrnöm, nagyon sajnálom! Sajnálom, hogy bántani akartalak, hogy a halálotat kívántam! Ó, kérlek, Űrnöm, hogyan nyerhetném el irgalmadat? Bármit megteszek! Rendelkezz velem! Kérlek Űrnöm, mit kívánsz tőlem?

- Azt kívánom, hogy halj meg! - suttogta Kahlan a jeges csöndben. - Most, azonnal!

William Mosle összegörnyedt és Kahlan csizmáihoz zuhant. Gyötrelmesen rándult néhányat, majd néhány kínszenvedés pillanat múlva kilehelte leheletét. Nem mozdult többé. Kahlan a jéggé dermedt Ryan kapitányra, Hobson hadnagyra, majd a mögötte álló Prindinre nézett. Az ő nyelvén szólalt meg:

- Prindin! Meghagytam neked, hogy bizonyosodj meg: mindannyian halottak! Miért nem úgy cselekedtél, ahogy mondtam?!

- Nem lehetett velük beszélni! Ryan kapitány maga mondta, hogy mindenkit meg kell ölni, de ezt az egyet hozzuk elébed! Körülbelül kétszáz gyalogos és száz lovas csapott le rájuk. Nem tudtam rávenni őket, hogy elpusztítsák - persze magam is végezhettem volna vele, de ezért talán megöltek volna, és akkor nem lehetnék itt, hogy megvédelek! Ennek ellenére tudtam, hogy igazad van, és azt gondoltam, ez egy jó lecke lesz számukra!

- El tudott menekülni valamelyikük is?

- Nem. Egy kicsit meg is lepődtem, hogy milyen jó munkát végeztek. Jó harcosok ezek. Nagyon kemény feladatot hajtottak végre, de jól dolgoztak, egyetlen egy sem menekült meg!

- Értettem, Prindin. Helyesen cselekedtél.

A másik oldalon Chandalenre, majd pedig Ryan kapitányra pillantott.

- Elégedett vagy?

A férfi halálsápadtan állt előtte.

- Igen, Inkvizitor Anya!

Kahlan körbepillantott a dermedt férfiakon.

- Most már mindenki elégedett?

Mindenfelől kórusban érkezett a zavarodott, motyogó válasz:

- Igen, Inkvizitor Anya!

Ha akadt korábban valaki is, aki nem tartott tőle, mostanra már minden ízében reszketett varázsereje láttán. A legtöbbjük úgy nézett ki, ha még egy ág elreccsen valahol, azonnal megugrik és menekül, mint egy felriasztott nyúl. A legtöbbjüknek valószínűleg ez volt az első kapcsolata a mágiával, és ez nem valami csodálatos, hanem határozottan borzasztó élményként maradt meg emlékezetükben.

- Inkvizítor Anya? - suttogott Ryan kapitány, megmerevedett kezében még mindig a korábban felajánlott kést szorította - mit szándékozol velem tenni, amiért ellenkezni merészeltem a parancsoddal?

- Semmit - tekintett Kahlan a vértelenné vált arcba. - Ez az első napod, mikor férfiként veszel részt a háborúban. A legtöbben közületek nem hisznek annak fontosságában, amiket mondok. Még soha nem harcoltatok azelőtt, ezért nem érthetitek. Megelégszem azzal, hogy most valami nagyon fontosat tanultál, és maradjunk ennyiben.

Ryan kapitány nyelt egyet.

- Köszönöm, Inkvizítor Anya! Azt szeretném csak mondani, hogy én ezzel a fiúval együtt nőttem fel. - A földön fekvő holttest felé mutatott. - Egy mérföldnyire laktunk egymástól, ugyanazon az úton. Együtt dolgoztunk a földeken. Együtt vadásztunk, horgásztunk. Az ünnepekre ugyanolyan színű ruhában mentünk. Mindig...

- Sajnálom, Bradley! Semmi sem enyhítheti a veszteség vagy az árulás fájdalmát. Legfeljebb csak az idő. Ahogy mondtam, a háborúban nincs tisztesség. Ha a Birodalmi Rend nem robbantja ki a háborút, talán még mindig a barátoddal együtt horgászhatnál. A Rendet hibáztasd; és rajtuk állj bosszút, ezért és minden másért.

A férfi bólintott.

- Inkvizítor Anya, mit tettél volna, ha nincs igazad? Ka Mosle nem állt volna az ellenséghez?

Kahlan olyan közel húzódott hozzá, hogy lehetét érezte az arcán.

- Valószínűleg az általad felajánlott késsel végeztem volna veled.

Elfordult tőle és a mellette álló katona vállára tette kezét.

- Hobson hadnagy, tudom, hogy nehéz feladatot teljesítettél. Prindin elmondta, mennyire bátran viselkedtél.

A fiú könnyekkel küszködött, de büszkesége nem engedte, hogy kimutassa fájdalmát. Kahlan észrevette, hogy éppen csak pelyhedzik az álla.

- Köszönöm, Inkvizítor Anya!

Körbe nézett a több száz álldogáló férfin.

- Azt hiszem, mindnyájatoknak van mit tennie!

Mintha csak most ébredtek volna fel, mindenki lassan elindult, hogy befejezze, amit elkezdett.

Hobson szalutált, majd megfordult, hogy intézkedjen. Egy páran elcipelték az útból Mosle élettelen testét, míg mások Chandalenhez és a két fivérhez fordultak utasításokért. Ryan kapitány vele maradt.

Kahlan lábai annyira gyengék voltak, mint egy kinyúlt kötél. Ha pihent és friss, rutinfeladat erejének használata. Most azonban rendkívül fáradt állapotban használta a mágiát. Ez pedig teljesen kimerítette. Alig bírta magát egyenesen tartani.

A fárasztó lovaglás az ellenség táborába és a menekülés vissza, nem is beszélve a harcról, teljesen kimerítette. Több alvásra lenne szüksége, mint amiben eddig része volt, az erejének használata pedig még a rövid alvás során visszanyert erejét is jócskán megcsapolta. Arra használta ezt az erőt, hogy olyasmit tegyen meg, amit nélküle kellett volna megtenni.

Azt gondolta, talán a hidegtől van ez és a fárasztó utazástól, de szokatlanul fáradtnak érezte magát. Valószínűleg később majd megkéri Prindint, hogy készítsen még egy kis teát.

- Válthatnék egy pár szót veled, Inkvizítor Anya? - kérdezte Ryan kapitány.

Kahlan bólintott.

- Miről van szó, kapitány?

Ryan kigombolta a kabátját és nadrágjának hátsó zsebébe dugta a kezét. Idegesen nézte néhány emberét, akik éppen vizes tömlőket töltöttek.

- Csak annyit szeretnék mondani, hogy sajnálom, tévedtem.

- Nem történt semmi, Bradley! Én megértem, hiszen a barátod volt.

- Nem erről van szó. Apám arra tanított, hogy egy férfi ismerje el a hibáit. Az én hibám az, hogy azt hittem, azért akarod megölni Mosle-t, mert nem követ téged. Hibáztam, és sajnálom, hogy ezt gondoltam rólad. Megpróbálsz megmenteni bennünket, még ha tudod, hogy ezért talán meggyűlölünk. Nos, én nem gyűlöllek téged, és remélem, te sem engem. Megtiszteltetés számomra téged követni a harcba. Remélem, egy nap csak fele olyan bölcs lehetsz, mint te, és arra használom majd fel, hogy segítsek másokon.

A nő csendben sóhajtott.

- Nem vagyok sokkal idősebb nálad, most mégis öregasszonynak érzem magam melletted. Örülök, hogy megértetted. Apró öröm ez ilyen sok bánat között. Jó katona vagy, és nagy szolgálatot teszel ennek a világnak.

A férfi rámosolygott.

- Örülök, hogy helyreállt a béke köztünk.

Egy férfi rohant feléjük. A kapitány intett, hogy jöjjön közelebb.

- Mi a helyzet, Frost őrmester?

Az őrmester tisztelgett, majd így szólt:

- Az embereink, akiket kiküldtünk, találtak mészkövet és más alapanyagokat is, melyek szükségesek a festék előállításához. Van néhány fadézsánk is, melyben összekeverhetnénk. Elég nagyok, hogy fürödni lehessen bennük.
- Hány ilyen dézsával rendelkezünk? - kérdezte Kahlan.
- Tucatnyival, Inkvizítor Anya!
- Rakjátok a dézsákat egymás mellé, és húzzatok fel köréjük egy sátrat! Használjátok a legnagyobbakat, még ha a parancsnoki sátrak is. A meleg vízzel készíttetek folyékony meszet, és a forró kövekkel tartjátok a sátrakat olyan melegen, amennyire csak lehet. Szóljatok, ha mindezzel kész vagytok.

Az őrmester kérdés nélkül elrohant, hogy teljesítse a feladatot. Ryan kapitány összeráncolta homlokát.

- Mit akarsz tenni a mésszel?!
- Éppen most kerültünk újra jó viszonyba. Ne rontsuk el még egy ideig! Később majd elmondom, hogy milyen célt szolgálnak. A szekerek készen állnak?

- Bizonyára.
- Akkor ellenőrzöm őket. Kiküldted az őrszemeket a helyükre?
- Ez volt ez első dolgom.

Ahogy Kahlan a szekerek felé tartott, férfiak rohamozták meg ötleteikkel.

- A szekerek kerekeit, Inkvizítor Anya! Meg kellene rongálni azokat is!
- Fel kellene gyújtani a harci zászlóikat, hogy ne tudják gyülekeztetni az embereiket!
- Ha felégetnénk a málhásszekereiket, akkor mind megfagynának, ha az idő hidegebbre fordul!
- Ha trágyát szórnánk a vizes hordókba, időt vesztenének azzal, hogy megpróbálnak havat olvasztani!

Száz és száz ötlettel álltak elő, a hasznostól a teljesen abszurdig. Kahlan figyelmesen végighallgatta őket, őszintén véleményt mondott, majd néhány esetben kiadta a parancsot, hogy valósítsák is meg őket.

Hobson hadnagy közeledett feléje futólépésben, kezében még mindig egy tálat tartva.

Kahlannak erre volt most a legkevésbé szüksége.

- Inkvizítor Anya! Melegen tartottam számodra egy kis ételt!

Azzal a kis tálat a nő kezébe nyomta, majd mellé huppanva mosolyogva várta reakcióját. Kahlan magába erőltetett egy kanállal, és elismerően nyilatkozott az ízéről. Ez volt minden, amit most meg tudott enni.

Miután ugyanis egy Inkvizítor használja varázsserejét, nem ételre, hanem pihenésre van szüksége. Némelyiküknél ez napokig tartott, Kahlannak azonban csak néhány órára volt szüksége. Egy Inkvizítornak ereje használata után a pihenés tett a legjobbat. Az erőt pedig, amit a legutóbbi néhány óra alvással nyert, elvesztegette. És most egy jó ideig nem lesz alkalma pihenni.

Az étel volt az, amire egy Inkvizítornak a legkevésbé volt szüksége, miközben visszanyerte erejét. Az emésztés ilyenkor éppen, hogy energiát von el a testtől. Valahogy meg kell szabadulnia ettől a levestől, különben még szégyenszemre az egész visszajön belőle.

Szerencsére, elérte a szekereket, mielőtt még egy falatot kellett volna leerőltetnie a torkán, azután megkérte Hobson hadnagyot, hogy hozza elé Chandalent és a két fivért. Ahogy az elrohant, az egyik szekérre rakta a tálat, a sörös hordók mellé.

Felkiáltott Ryan kapitánynak, miközben a szekereket számlálta.

- Szerezz néhány embert! A felső sorokból rakjátok ki a hordókat és pakoljátok az alsó sorba.
- Miközben a kapitány emberekért kiáltott, akik rögvést a segítségére siettek, Kahlan rákérdezett.
- Chandalen mindnyájatokkal elkészítette a trogát?

A troga egy egyszerű, kötélből vagy sodronyból készült kis fegyver volt, melynek végein kis fafogantyúk lógtak, másik végén hurok, mely pontosan akkora volt, hogy egy ember nyakába vethessék. Hátról támadtak vele, majd a két fogantyút szétrántották. Ha a troga sodronyból készült, és a használójának elég erős volt a keze, ezzel a kis szerszámmal az ellenséget akár le is lehetett fejezni, úgy, hogy az áldozat meghalt, mielőtt akár egyetlen hangot ki tudott volna préselni magából. De még ha kötélből is készült, és a használója nem volt annyira erős, az áldozat akkor is hang nélkül lehelte ki a lelkét.

Ryan kapitány kabátja alá nyúlva előhúzza a sodronyból készült trogát.

- Chandalen egy kis bemutatót tartott nekünk. Bár óvatos volt, örülök, hogy nem engem szemelt ki a próbára! Azt mondta, hogy ő, Prindin és Tossidin ezekkel semlegesíti majd az ellenség őrszemeit. Azt hiszem, nem gondolja azt, hogy mi is képesek vagyunk használni, bár sokan közülünk kiváló vadászok, és talán vagyunk annyira értelmesek...

Ryan kapitány feljajdulva ugrott arrébb. Chandalen a háta mögé lopódzott, anélkül, hogy a kapitány észrevette volna, és erősen oldalba bökte. A kapitány a bordáit masszírozta és rosszallóan grimaszolt a vigyorgó Sáremberre.

- Parancsolsz valamit, Inkvizítor Anya? - kérdezte Chandalen.

Kahlan kinyújtotta egyik kezét.

- Kérem a bandudat! A tízlépéses mérget.

Bár furcsán nézett rá, Chandalen az övéen lógó kis csontdoboz után nyúlt, és a kezébe helyezte. A két fivér is

ugyanezt tette a sajátjával.

- Hányat tudok megmérgezni ezzel a mennyiséggel? Hány hordóba tudjuk bekeverni?

Chandalen Ryan kapitányhoz lépett, a kerek hordók peremén egyensúlyozva.

- Ezt akarod belekeverni az italukba?

Kahlan bólintott.

- De ez az összes, amink csak van! Több már nem marad későbbre.

- Hagyok egy keveset véstartaléknak. Minél többet megölünk közülük ezzel a méreggel, annál kevesebbel kell harcolnunk.

- De észrevehetik, hogy megmérgeztük az italukat - mondta Ryan kapitány - és akkor majd kiöntik az egészet.

- Vannak kutyáik - válaszolta Kahlan - éppen ezért akarok élelmet is küldeni. Biztos vagyok benne, hogy először a kutyákat etetik meg a hússal, és mikor látják, hogy az nem árt, elfogyasztják a többi is. Eléggé szomjasak lesznek ahhoz, hogy meg sem fordul majd a fejükben, hogy esetleg a sör is mérgezett lenne.

Chandalen csöndben megszámlolta a hordókat.

- Harminchat. Tizenkettőre jut mindannyiunk bandujából. - Fekete haját vakargatva töprengett. - Ez a mennyiség nem öli meg őket, csak megbetegednek. Ha csak nem isznak rengeteget.

- Mennyire lesznek betegek? Mi a méreg hatása?

- Gyengévé teszi őket. Gyomorgörcsöt okoz. A fejük zúg majd. Lehet, hogy néhányan bele is halnak pár napon belül.

Kahlan bólogatott.

- Ez nagy segítség lesz.

- De mi van akkor, ha csak néhányan isznak belőle? - kérdezte Ryan kapitány. - Nem jut belőle minden emberüknek.

- Azok isznak belőle, akik zsákmányolták, azután pedig szétszétjárták, először a tisztek és az altisztek között, a maradékot pedig a közlegényeknek adják. Az a célom, hogy a tisztek betegedjenek meg.

Kahlan a szekér tetejére mutatott.

- Miért kisebb az a hat hordó ott fent?

- Azokban rum van - felelte a kapitány.

- Rum?! A nemesség itala? - Kahlan mosolygott. - A parancsnokok a rummal kezdik majd az italozást. Chandalen! Érezni fogják majd a méreg ízét?

A Sárember egyik ujját a hordóba dugta és megkóstolta az italt.

- Nem. Ez elég keserű ahhoz, hogy ne lehessen érezni a bandu ízét.

Az Inkvizitor Anya kése hegyével hat egyenlő részre osztotta a mérget, majd egyenként beletolta a rumoshordók kerek nyílásába.

- Ez túl sok ilyen kis hordókba, ettől valószínűleg holnap reggelre mind meghalnak. Most nem maradt a többi hat hordóba méreg - szólt közbe Chandalen.

- Hathordónyi mérgezett sör nem okoz nagy kárt bennük, ezért biztosra kell mennünk, hogy a rumtól elpusztuljanak.

Visszaadta Chandalennek az erszényét egy kis maradék banduval, aztán Tossidin mérgével keverte be a következő tizenkét hordót.

- Rázzátok jól össze a hordókat! A rum kerüljön legfelülre, hogy azonnal észrevegyék. Nehogy véletlenül a sörrel kezdjenek a parancsnokok.

Kahlan közben Prindin erszényét nyitotta ki. Felnézett.

- Nem túl sok van benne. Mit csináltál a te adagoddal?

Prindin rápillantott, és úgy festett, mint aki azt kívánja, bárcsak ne hangzott volna el ez a kérdés.

- Amikor elhagytuk a földünket, minden túlságosan gyorsan történt! Rohanásban voltunk és nem volt időm ellenőrizni a bandum mennyiségét.

- Prindin! Hányszor figyelmeztettek?! Mi lesz veled, ha majd egyszer járni is elfelejtesz? - szólt Chandalen csípőre tett kézzel. Hangjában a harag szele bujkált.

- Nem számít! - mondta az Inkvizitor. Prindin hálásan pillantott rá, hogy megszabadult Chandalen további kellemetlen kérdéseitől. - Ez arra pont elegendő, hogy legyengüljenek. Ez az egyetlen, ami fontos!

Ahogy a mérget a hordókba szórta, a táborból kiáltásokra lett figyelmes. Mikor már végeztek az utolsóval is, észrevette, hogy két erős igáslovat vezetnek feléje. A lovak furcsán torzonborznak és csapzottan tűntek, halvány fehér takarók borították a hátukat, teljes lószerszámot és szütyhám-igát viseltek. A hám belső részéből számtalan lánc lógott kifelé. Mindenki megbámulta a különös jelenséget.

Ahogy a lovak Kahlan előtt megtorpantak, a két hajtó kiakasztotta a láncok hurkait, és a földre dobálta őket. Az állatok össze voltak egymással kapcsolva a láncokkal, melyek az igából meredő kampókba csatlakoztak. A lovasok leugrottak a földre.

- Inkvizitor Anya! - szalutáltak kissé esetlenül. Mindkettejük rövidre nyírt barna haját viselt. Egyikük sem

látszott tizenöt évesnél idősebbnek. Nagyon izgatottnak tűntek. Közelebb léptek, de idegességükben alig tudtak szóhoz jutni.

- Mi a nevetek?

- Én Brin Jackson vagyok, a társam pedig Peter Chapman. Inkvizítor Anya! Van egy ötletünk. Szeretnénk megmutatni neked. Reméljük, hasznát tudjuk majd venni.

- Mi ez tulajdonképpen?

Brin majdnem örömkialtásban tört ki a kérdés hallatán. Felemelte a két ló között a hóban fekvő láncot.

- Ez a lényege! Működni fog, Inkvizítor Anya! Teljesen magunktól talláltuk ki, Peter és én!

Ezután ledobta a nehéz láncot a földre.

- Mutasd meg neki, Peter!

Peter bólintott. Lovát addig léptette az egyik oldalon, míg a lánc felemelkedett a hóról és a két ló nyakában lévő iga között megfeszült. Kahlan a többiekkel együtt próbálta kisilabizálni, mi is ennek a lényege. Brin a láncra mutatott.

- Azt mondtad, hogy a szekereket hátrahagyjuk, de mi nem akartuk otthagyni Daisyt és Pipet. Már régóta a mi lovaink. Hajtók vagyunk, és nagyon megszerettük ezeket a jószágokat. Ezért azt találtuk ki, hogy összeszedtünk annyi láncot, amennyit csak bírunk, és megkértük Morvant, a kovácsot, hogy forrassa őket össze. Azt mondtad, szükségünk lesz arra, hogy kidöntsük a sorból az ellenség lovait. Ezzel a módszerrel sikerülhet! A lovaikat bizonyosan sorban, cölöpökhöz béklyózzák. Mi majd Daisyvel és Pippel közre fogjuk a lovak sorfalát, és végighajtunk mellettük. A lánc pedig kiüti a lábaikat alóluk. Egyetlen menetből az egész sorral végezhetnénk!

Kahlan karba font kézzel hol egyikőjükre, hol másikójukra pillantott.

- Brin! Olyan lovakkal lovagolni, amelyek össze vannak láncolva, igencsak kockázatos. Ezt a láncot hosszában végighúzni különféle akadályokon, nehéz akadályokon keresztül pedig még veszélyesebbé teszi a vállalkozást.

- De ezzel használhatatlanná tesszük a lovaikat! Meg tudjuk csinálni.

- Közel kétezer lovuk van.

A két fiatal lehajtott fejjel a földre bámult.

- Kétezer...

Kahlan Ryan kapitányra pillantott, de az csak széttárta karjait jelezve: fogalma sincs, hogy ez beválhat-e vagy sem. A körben állók szintén tanácstalanul vakargatták az állukat.

- Ez soha nem működne! - szólalt meg végül Kahlan. Brin még csüggedtebb képet vágott. - Kettőtöknek ez túl sok volna. Sokkal több lovat kellene így felszerszámozni.

Brin és Péter arca felderült. Szemük csillogott az izgalomtól.

- Azt akarom, hogy mutassátok meg ezt a többi hajtónak, és hogy szereljétek fel hasonlóképpen az összes lovakat! Használjátok fel minden láncot, amire szükségetek van. Miután felszerelkeztetek a láncokkal, azt akarom, hogy a nap hátra levő részében mindannyian ezt gyakoroljátok. Állítsatok fel nehéz tárgyakat, hogy a lovak megismerjék a meg-megakadó láncok feszítésének erejét. Gyakorlás közben az emberek és a lovak is összeszoknak majd.

- Igenis, Inkvizítor Anya! Meglátod majd, hogy működni fog!

- Amit tenni készültök, nagyon veszélyes dolog, de ha sikerül, óriási segítség lenne. Sokak életét megmentenétek. Ezzel a lépéssel sikerülne kiiktatni a lovasságukat. Vegyétek komolyan a gyakorlást, és kiváltképp magát a feladatot, mert mikor majd élesben megy a dolog, az életetek is veszélyben lesz!

- Számíthatsz ránk, Inkvizítor Anya! Nem hagyunk cserben! - tisztelt a két fiatal fiú.

Azzal megfordították lovaikat és izgatottan suttogva elindultak, hogy összegyűjtsék a többi hajtót. Amikor eltávolodtak, Kahlan felfigyelt egy lovasra, aki a távolból vágatott a táboron keresztül éppen feléje. Ryan kapitány fordult felé.

- Csak néhány hónapja tartoznak hozzánk, szinte még gyerekek.

- Ellenkezőleg! Férfiak, akik Középföldért harcolnak! Egyébként én is ugyanezt gondoltam rólad, mikor először megláttalak. Most már egy kicsit felnőttebbnek tűnsz a szememben.

A kapitány sóhajtott.

- Azt hiszem, igazad van. Ha meg tudnák valósítani a tervüket, az felbecsülhetetlenül nagy segítség lenne az egész hadseregnek.

A lovas eközben melléjük érkezett, leugrott a lováról, mielőtt az még teljesen megállt volna, majd tisztelt.

- Inkvizítor Anya, Cynric őrszem, jelentkezem!

- Mi történt, Cynric?

- Mivel azt mondtad, hogy mindenről tudni akarsz, úgy vélem, jobb, ha jelentést teszek. Éppen hogy felállítottuk az őrszemeinket körülbelül innen egy órányira, az ellenséges táborba vezető út mentén ott, ahol az ösvény keresztezi Jara hágóját, láttuk, hogy Kelton felől egy fogat bukkan fel. Megállítottuk őket és kikérdeztük, hogy kik és merre tartanak.

- És kik ülnek a fogaton?

- Egy idős pár, valami gazdag kereskedőfélék lehettek, azt mondták, hogy ültetvényeik vannak.
 - Mit mondtál nekik magatokról? Ugye, nem mondtad el az igazat?!
 - Nem, Inkvizítor Anya! Azt mondtuk, hogy önkéntes hazafiak vagyunk, és néhány törvényen kívülre vadászunk a vidéken. Azt is mondtuk, hogy meg kell vitatnunk parancsnokainkkal, hogy továbbhaladhatnak-e vagy sem, így addig a többiek ott tartják őket, amíg vissza nem térek.

Kahlan bólintott:

- Ez gyors észjárásra vall, Cynric!
 - A kocsist Ahernnek hívták. Vitába szállt velünk, de miután előrántottuk fegyvereinket, lecsillapodott. Ezután az idős férfi lépett elő a fogatból és elkezdett a sétatotjával hadonászni, mintha ezzel elijeszthetne minket. Miután néhány nyílveesszót rászegeztek íjászaink, jobbnak látta visszaszállni a fogatra.

- Hogy hívták?

Cynric a fejét vakarta.

- Robin, vagy Ruben vagy valami hasonló... Házsártos vénember. Ruben, azt hiszem. Ruben Rybnik. Ez az!

Kahlan megcsóválta a fejét.

- Nem hinném, hogy kémek lennének. Ha viszont az ellenség markába kerülnek, bizonyos, hogy mindent elmondának nekik. Egyébként mit kerestek erre?

- Az idős ember felesége beteg és egy gyógyítóhoz viszik Nicobaresebe. Valóban úgy tűnt, hogy a hölgy rosszul érzi magát. A szemei, mintha a semmibe révedtek volna...

- Nos, mivel északnyugatról jöttek, elvileg sehol nem ütközhetek az ellenségbe. De mielőtt útjukra engedem őket, az lesz a legjobb, ha beszélünk velük.

Még három lépést sem tett, Frost őrmester rohant oda hozzá.

- Inkvizítor Anya! A dézsákat feltöltöttük a mésszel és a sátrak is fűtöttek!

Kahlan fáradtan felsóhajtott.

- Nézd, Cyndric! Nincs egy órám arra, hogy odalovagoljak, majd vissza, úgyhogy ezt neked kell elintézned.

A férfi helyeselt.

- Igenis, Inkvizítor Anya, értettem! Mit kívánsz?

- Végezzetek velük!

- De Inkvizítor Anya?!

- Öljétek meg őket! Nem bízhatunk senkiben ezekben a vészterhes időkben, és nem engedhetjük meg magunknak azt a kockázatot, hogy idegen utazók szaladgáljanak körülöttünk!

Frost hadnagy felé fordult.

- De Inkvizítor Anya! A kocsisnak, Ahernnak királyi menlevele van!

- Micsoda?! - fordult vissza Kahlan.

- Egy királyi medál, amit maga Cyrilla királynő adott neki. Ezen az áll, hogy ez az ember korábban hősi cselekedettel védte Ebinissiát, és szolgálataiért ez a jutalma - vagyis, hogy sértetlenül utazhat bármerre Galea határain belül.

- A királynő maga adta ezt neki?

Cynric bólintott.

- Én végrehajtom a parancsodat, Inkvizítor Anya, de a királynő ezzel a medállal védelmet biztosított számára.

Kahlan megdörzsölte a homlokát. Túl fáradtnak érezte magát, hogy teljes erejével ere a dologra koncentrálhasson.

- Ha ez tényleg így van, tiszteletben kell tartanunk a királynő akaratát. De mondd meg nekik, hogy sürgősen távozniuk kell. Hagyd meg őket abban a hitben, hogy törvényen kívüliekre vadásztok. Közd vele, hogy azt a parancsot kaptad, ha még egyszer itt találod őket, végezzetek kell velük. Nicobarese északkelet felé van. Maradjanak hát ezen az úton, és ne álljanak meg, csak mikor már jó messzire távolodtak ettől a helytől.

Cynric öklét a szívéhez szorította, majd távozott. Kahlan Ryan kapitánnyal a sátrak felé indult. Hallotta, amint az őrszem vágta a háta mögött.

Kigombolta szőrme kabátját. A hőmérséklet fagyponthoz közel emelkedett. Az, eget alacsonyan szálló sűrű felhők borították, melyek majdnem a földet súrolták. Párás esőillat terjengett mindenfelé.

- Délutánra sűrű köd lep el mindent, az egész völgyet vastagon fogja borítani éjszakára, - jegyezte meg a kapitány. - Ezek között a hegyek között nőtem fel. Biztosan állíthatom, hogy így lesz - fejezte be Kahlan kérdő tekintetét látva időjárás-előrejelzését a kapitány.

Kahlan a hegyoldalakat lassan beborító felhőket kémlelte.

- Ez nagy szolgálatot tesz majd nekünk. Különösen ahhoz, amit elterveztem. Meg fogjuk félemlíteni az ellenséget.

- Akkor most már megtudathatom, hogy mire kell neked a fehér festék?

- Rengeteg tervünk van - sóhajtott fáradtan Kahlan -, hogy elpusztítsuk azt, amit el kell pusztítanunk. Nos, ez az éjszaka lesz a legmegfelelőbb arra, amit terveztem. Ma még meglepettek lesznek. Legközelebb már nem tudnánk

ekkor meglepetést okozni soraikban. Utána már várni fogják a támadásunkat.

- Értem. Tudatni kell az emberekkel is, hogy milyen fontos ez. De meglásd, jól helytállnak majd!

- Nem feledkezhetünk meg a legfontosabbról. A legfontosabb pedig az, hogy elpusztítsuk ezeket az embereket. Ma éjszaka kínálkozik erre a legjobb alkalom. Hány kardforgatónk van?

A kapitány néhány pillanatig hallgatott, míg csendben végigvette magában a létszámot.

- Körülbelül kétezer talpas, nem egészen nyolcszáz íjász, a maradék lándzsás, dárdás vagy lovas harcos, és persze minden más, ami egy hadsereghez tartozik, fogathajtók, kovácsok szakácsok.

Kahlan buzgón bólogatott.

- Válassz ki nekem körülbelül ezret a legerősebb, legbátrabb, legvakmerőbb kardforgatóid közül!

- És mire kellenek neked ezek a harcosok?

- Azok, akik a megölt őrszemek ruháit veszik fel, felderítik az ellenséges tábor, majd visszajönnek, és elmondják, merre fekszenek a célpontjaink. Elég emberünk van ahhoz, hogy minden megsemmisítsük.

Az ezer kardforgató ahhoz kell, hogy elkezdjük a legfőbb célunkat: az ellenség pusztítását. Először a parancsnokokat intézik el - már persze, akit nem ölt meg a méreg - majd azután a lehető legrövidebb idő alatt a legtöbbet ölik meg közülük.

Közben a tucatnyi sátorhoz értek, melyeket félkörben állították fel. Kahlan benézett mindegyik sátornyíláson. Mikor befejezte, a kapitány a nő felé fordult.

- Inkvizítor Anya! Elmondod hát, hogy mit fogunk befesteni?

- Azt az ezer kardforgatót! - bólintott Kahlan.

A férfi döbbenten bámult rá.

- Befestjük az embereket? Miért?!

- Nagyon egyszerű. A d'haraiak rettegnek a szellemektől. Különösképp azoktól a halottaktól félnek, akiket csatákban megöltek. Ezért viszik el a saját halottaikat is a csataterекről, ahogyan azt Ebinissában is tették. Ma este legszörnyűbb félelmeik fognak valóra válni. Az ebinissiai halottak lelkei csapnak le rájuk.

- De észre veszik majd, hogy egyszerűen fehérre festett katonák vagyunk és nem szellemek.

- Egyetlen ruhadarab sem lesz rajtunk. Csak a kardok, melyeket szintén fehér festék borít majd. A harc előtt mindenki levetkőzik.

- Micsoda?! - kérdezte a kapitány leesett állal.

- Azt akarom, hogy szedd össze ezeket az embereket most és küldd be őket a sátrakba! Vegyék le ruháikat és mártózzanak meg a mészben. Azután állják körbe a forró sziklát, míg rájuk nem szárad a festék. Nem tart sokáig. Végül visszavehetik a ruhájukat. Egészen az ütközetig.

- Hiszen tél van, megfagynak ruha nélkül! - rémüldözött Ryan.

- Most épp enyhülés van. Egyébként pedig a hideg majd arra készíti őket, hogy csak berohanjanak a táborba, aztán pedig fussanak, ahogy tudnak. Nem akarom, hogy sokáig ott legyenek, az ellenség hamar felocsúdik az első döbbenetből, és aztán rávetik magukat a támadókra. Csak azt akarom, hogy támadjanak, öljék meg a megrökönyödött d'haraiakat, és aztán vonuljanak vissza.

Amint mondtam, az ellenség a legjobban a szellemektől fél. Amikor meglátnak bennünket, megdöbbennek, és először a menekülés, nem pedig a harc jut majd az eszükbe. Hátulról is ugyanúgy lehet embert öni, mint szemtől szembe. Néhányuk mozdulatlanul áll majd a rémülettől. Még azok is, akik felfedezik, hogy támadóik csupán fehérre festett katonák, pár pillanatra elvesztik fejüket.

Ez épp elég lesz, hogy lemészároljuk őket. Az első megdöbbenésük után keresztül kell gázolnunk rajtuk, és meg kell ölnünk annyit, amennyit ez idő alatt csak lehet. Az, hogy a harcban te ölsz vagy téged ölnek meg, gyakran csak egy pillanatnyi habozás kérdése.

A kardforgatóknak nem szabad felvenniük a harcot. Ha valaki szembeszáll velük, támadjanak másokat. Időpazarlás harcba bonyolódni. Egyszerűen csak azt akarom, hogy minél több katonát elpusztítsanak. Miután parancsnokaik meghalnak a méregtől, nem számít, hogy kit ölünk meg. De ne kockáztassuk feleslegesen a harcot és az embereink életét.

Be kell rohannunk, le kell mészárolnunk annyit, amennyit csak lehet, és gyorsan vissza kell vonulni. Ez lesz a parancs.

Ryan kapitány gondterhelten töprengtet.

- Soha nem gondoltam volna, hogy valaha is ezt mondom majd, de számomra úgy tűnik, hogy az akciót siker koronázza majd, bármennyire is különösnek hangzik a terv. Bár katonáknak először nem fog tetszeni, követni fogják a parancsot. Könnyebb lesz a szívük, azonban, ha részletesebben elmagyarázom nekik.

Soha életemben még nem hallottam ilyenről, és szerintem az ellenség sem! - Ravaszul elmosolyodott. - Biztos vagyok benne, hogy óriási lesz a meglepetés.

- Rendben. Örülök, hogy egy ilyen lelkes kapitánya van a galeai hadseregnek. És a középföldi hadseregnek! Most pedig az akarom, hogy a lovam nyergét és a lószerszámokat is meszeljétek be. Aztán kérlek, állíts néhány őrt a sátram elé, míg én bent vagyok.

Ryan szemei elkerekedtek.

- A nyergedet... te nem... Inkvizítor Anya... Ezt nem gondolhatod komolyan!

- Nem kérhetek olyasmit az embereimtől, amit magam ne tennék meg. Szükségük van egy parancsnokra, aki vezeti őket. És én szándékozom vezetni őket.

Ryan kapitány egy lépést hátrált. A lélegzete is elállt a döbbenettől.

- De Inkvizítor Anya... te nő vagy! És nem egy csúnya nő! - látszólag önkéntelenül végigmérte Kahlant. - Valójában... bocsáss meg, Inkvizítor Anya - hirtelen elhallgatott.

- Kapitány, erre most nincs időnk! Ha valami fontos, mondd el! Küldetésünk van.

A férfi arcába vér szökött.

- Ezek itt fiatal férfiak, Inkvizítor Anya... nem várhatod el... - kereste a szavakat. - Nem tudnak majd uralkodni magukon. Kérlek, Inkvizítor Anya! Borzasztó kellemetlen helyzetbe hozod magad!

A nő gyöngéden rámosolyodott, hogy könnyítse zavarát.

- Kapitány! Hallottál már valaha a Shaharik legendájáról?

A férfi megrázta a fejét.

- Amikor D'Hara birodalma különböző törzsek és országok csatlakozásából kezdett kialakulni, meghódításuk és bekebelezésük hasonló módon történt, mint amit a Birodalmi Rend tesz most. A d'harai hadsereg ugyanezt ajánlotta a népeknek: csatlakozást vagy halált. A Shaharik a harcot választották.

Oly ádázul harcoltak, hogy a d'haraiak, rettegtek őket, annak ellenére, hogy többszörös túlerőben voltak. A Shaharik semmit sem szerettek jobban a harcnál. Nem féltek semmitől és senkitől. Meztelenül mentek csatába, és a harci láz néha annyira elborította őket, hogy egészen... felizgultak.

A d'haraiak mindegyike ismeri a Shahari legendát - nézett Kahlant a tátott szájjal bámuló kapitányra. - A mai napig rettegnek tőlük. És ha az embereinkkel megtörténne... az... azzal csak az egekig szítjuk a félelmüket.

Nem hiszem, hogy a katonáinknak félnie kell, hogy kínos helyzetbe kerüljenek. Sürgetőbb dolgokkal lesznek elfoglalva. Például azzal, hogy ne öljék meg őket. Ha pedig mégis... megtörténik, csak jobban fognak rettegni tőlük.

Végül Ryan kapitány a földre sütötte a szemét, és a csizmájával rugdosni kezdte a havat.

- Bocsáss meg, Inkvizítor Anya, de nekem továbbra sem tetszik ez az egész. Halálos veszélynek teszed ki magad a semmiért.

- Ez nem igaz. Két nagyon fontos oka van annak, hogy ezt kell tennem. Először is, amikor elhagytam az ellenség táborát a múlt éjjel, körülbelül ötven férfit küldtek utánam. A d'haraiak biztosra veszik, hogy az az ötven ember elkapott és végzett velem.

- Úgy érted, jelenleg is hozzávetőleg ötven ember vadászik rád? - kiáltott fel a kapitány.

- Nem, egytől-egyig halottak, de a táborban lévők ezt nem tudják. Amikor meglátnak majd engem hófehéren, azt hiszik, az embereik ölték meg, és most a szellemem tért vissza.

- Mind az ötven... és mi a második ok?

Kahlant hangja elhalkult.

- Az ellenség is férfiakkól áll. Akár elhiszik, hogy halott szellememet látják, akár nem - egy meztelen nő jelenik meg előttük, aki leköti minden figyelmüket. Amíg engem bámulnak, addig sem az embereinket gyilkolják. Mi viszont annál könnyebben kardélre hányhatjuk őket, ha rám figyelnek és nem az embereinkre. Itt most a cél szentesíti az eszközt. Muszáj megtennem, hogy minél többet megmentsek a mieink közül.

A férfi zsebre tett kézzel, zavartan bámult aóra.

- Soha nem gondoltam volna, hogy az Inkvizítor Anya ennyire szívén viseli emberei sorsát! - sutogta, majd a nőre emelte a tekintetét. - Nem gondoltam volna, hogy egyáltalán törődik velünk. Van valami, amivel eltántoríthatlak a tervedtől?

Kahlant elmosolyodott.

- Ezen a világon csak egyetlen férfi van, aki megakadályozhatná, hogy ezt megtegyem. De az nem te vagy - nevetett csendesen. - Valójában, ha megtudná, hogy mire készülök, biztos vagyok benne, hogy megtiltaná.

Ryan kíváncsisága úrrá lett óvatosságán.

- Egyetlen férfi?! A párod? - Kahlant megrázta a fejét. - Akkor az, akit majd pároddal választasz?

- Nem - mosolygott Kahlant. - Ő az, aki a férjem lesz. Legalábbis remélem... Már megkérte a kezemet. Richardnak hívják. Ő a Kereső - mosolygott a kapitány értetlen tekintete láttán.

- Ha olyasmit kérdeznék - krárogott zavartan Ryan -, ami nem tartozik rám, csak nyugodtan szakíts félbe, de én azt hittem, hogy az Inkvizítorok a hatalmukat használják... szóval, hogy a mágijuk ereje... nem hittem volna, hogy az Inkvizítorok... házasságot tudnak kötni.

- Valóban nem. De Richard különleges. Rendelkezik a Tehetséggel, így az erőm nem árthat neki.

Ryan kapitány szélesen elmosolyodott.

- Akkor örülök. Örülök a boldogságodnak, Inkvizítor Anya!

Kahlant figyelmeztetően az égnek nyújtotta egyik ujját.

- De ha valaha is találkozol vele, meg ne merészed elmondani neki ezt a... szellem ügyet! Meglehetősen szemérmes a gondolkodásmódja. Ha elmondod neki, hogy nem akadályoztad meg azt, hogy meztelenül szaladgáljak több ezer férfi szeme láttára, valószínűleg a fejedet veszi.

Kahlan felnevetett, amint meglátta az ijedséget a kapitány arcán.

- Most pedig kapitány, szükségem van egy jó kardra!

- Egy kardra... Még harcolni is fogsz?

- Kapitány! Ha meztelenül ülök majd a lovam hátán több ezer ember előtt, hogyan védjem meg magam kard nélkül?! - hajolt felé Kahlan.

- Ó, persze! Igazad van.

A férfi hirtelen elgondolkodott, majd ahogy az ötlet végigszárguldott az elméjén, arca felderült, és saját kardja felé nyúlt. Mindkét kezével a nő felé tartotta a fegyvert. Patinás fegyver volt, pengéje is a régi módon volt kialakítva, vércsatornáját savval maratták, hogy mutassa a penge hullámos acélját.

- Ezt Harold herceg adományozta nekem, amikor tiszt lettem. Azt mondta, az apjái, Wyborn királyé volt, amikor egyszer csatába indult. Természetesen a királyt még rengeteg más fegyvere is szolgálta, de állítólag ezzel harcolt, amikor királyságát védte. Nem különleges értékű holmi, de számomra megtisztelő lenne, ha elfogadnád. - Várakozásteljesen nézett Kahlanra. - Amúgy az tűnne helyesnek, hogy te vidd a kardot csatába, hiszen Wyborn király lánya vagy. Talán varázserőt vagy valamilyen különleges képességet ruház rád, és segítségedre lesz, hogy megmentsd az életed!

Kahlan óvatosan felemelte a kardot.

- Köszönöm, Bradley! Ez sokat jelent számomra. Tévedsz, igenis nagyon értékes fegyver, és tisztelettel fogom használni. De nem tarthatom meg. Amikor néhány nap múlva Aydindril felé tartok, visszaadom neked, és akkor majd büszkén mondhatod, hogy nemcsak a király, hanem az Inkvizitor Anya is használta a fegyveredet.

A férfit büszkeség öntötte el a gondolatától. Elmosolyodott.

- Most pedig lennél szíves öröket állítani a sátram elé? Nemsokára szólni szeretnék a harcosokhoz.

- Természetesen, Inkvizitor Anya!

Ahogy Kahlan a meleg sátorba lépett, hallotta a kapitány szavait, amint így szólt három emberéhez.

- Mialatt az Inkvizitor Anya fürdőt vesz, a sátnak vetitek a hátatokat, és senkit nem engedtek a közelbe! Világos? - olyan mogorva tekintetet vágott, hogy bármelyik tiszt megirigyelhette volna.

- Igenis, kapitány! - felelte némileg döbbenten a három harcos.

A meleg sátor belsejében Kahlan letámasztotta a kardot a dézsával szemben, majd megszabadult a véres bundájától és a ruháitól. Nagyon fáradtnak érezte magát. A gyomra erősen émelygett és kavargott.

Egyik kezével a fehér folyadékba nyúlt. Meleg volt, mint egy kellemes fürdő, de jól tudta: mégsem az volt. Lassan felemelte lábait és beleereszkedett a sikamlós, fehér festékbe. Mialatt a tejszerű folyadékba merült, egy pár percre lehunyta szemét, és elképzelte, amint egy jó forró fürdőt vesz. Minden vágya az volt, hogy ez igaz legyen. De nem volt.

Azzal, amit tesz, emberek életét menti meg. Másokat pedig a halálba küld. Mint Inkvizitor Anya, mindig is fehérét viselt. Most is ugyanezt teszi, csak éppen ruha nélkül.

Felemelte apja kardját és óvatosan beleeresztette a dézsába végig a keblei, a hasa és a lábai mellett. Végül a bokáit összezárva a térdei között tartotta a fegyvert, ami így nem tudta felsérteni. A másik kezével befogta az orrát, becsukta a szemeit, mély levegőt vett és alámerült a festékbe.

22. FEJEZET

Richard és Verna Nővér folytatták útjukat a sötét, nyirkos és fojtogató zöld alagúton keresztül, ahol az ösvény enyhén emelkedve már sejtette a kifelé vezető utat. A távolból a külvilág hangjai szüremlettek be. Az ágakat nemcsak saját leveleik, hanem a kígyózó liánok is beborították, a fakó moha pedig muszlinfüggönyként ereszkedett a fatörzsek közé - szinte teljesen elzárva a felülről érkező fényt.

Az alacsony falak minden egyes oldalon, mintha megkísérelték volna visszatartani a zűrzavaros burjánzást, ami azonban őket ejtette csapdába és mostanra már szinte teljesen beborította őket. A kötömbök közötti illesztésekből gyökerek sarjadtak ki, és egy-egy követ már ki is mozdítottak a helyükből. Ezek bódult angyalként úgy csüngtek a falak mentén, mintha képtelenek lennének leesni az indák hálója miatt. A kövek egy mohó ragadozó megemésztett prédájának tűntek.

Csupán egyetlen rész maradt érintetlen az erdőtől - az emberi koponyák. Minden oldalon körülbelül három lépésenként koponyák sorakoztak a zuzmóval borított négyszögletű köveken. Az emberi maradványok a rajtuk átburjánzó növényektől úgy vigyorogtak, mint megannyi torz szembőrdű élőhalott.

Richard elveszett a koponyák számlálásában. Még kíváncsisága és félelme sem volt képes legyőzni makacs hallgatását. A Nővérrel nem beszéltek a legutóbbi vitájuk óta. Nem is aludt egy táborban a nővel, inkább őrködött, majd az éjszaka hátralevő részében Gratch-csel vadászott és aludt. Verna Nővér haragja csendes volt, közelébe sem ért az ő dühének. Egyiküknek sem állt szándékában felvenni a kezdeményező fél szerepét. Egyszerűen nem

törődtek egymással.

A napfény felé haladva az út kiszélesedett, és körben kirajzolta a horizontot. Richard a homlokát ráncolva próbálta meg feltérképezni az utat, amit halvány, sárgásbarna foltok és időnként sötét barázdák borítottak. Bonnie nyergéből háromszor is megpróbálta felmérni az út meredekségét. Ahogy közeledtek, észrevette, hogy a töltés teljes egészében csontokból épült. Emberi csontokból.

A sárgásbarna foltok koponyák, a sötét barázdák pedig láb- és karcsontok rétegei voltak. Becslése szerint több mint tízezer koponya lehetett ott szabályos halmokba rakva. Richard döbbenet meredt a látványra, mikor ellovagoltak mellette. Verna Nővér rezzenéstelen arccal ment tovább.

Túl a csont-dombon a széles út egy sötét és ködös város panorámáját rajzolta ki a sűrű erdő közepén. A lapos domb tetején egy fák nélküli csupasz térség bontakozott ki. Ezek a földek ültetvények benyomását keltették. A tél ellenére, a talaj frissen volt felásva és madárijesztők tartották távol a madarakat a nemrég elvetett magoktól. Richard nem győzött csodálkozni ezen.

Bár körös-körül mindent erdő borított, a város rideg falai közt semmi zöld nem volt látható. Így talán még az előző ösvénynél is zártabbnak és sötétebbnek tűnt. Négyszögletes épületek bukkantak szemük elé, melyeket lapos tető és piszkos kéregszínű vakolat fedett. A tetőkhöz közel minden szinten támpillérek végei fűrődtek a falakba. Minden oldalról csupán egyetlen ablak nézett a külvilágra. Az épületek eltérő magasságúak voltak, legtöbbjük azonban szokatlan háztömbbé egyesült. A legmagasabb hozzávetőlegesen négyszintes lehetett. Magasságuknál már csak stílusuk volt eltérőbb.

A pára és a füst elhomályosította az eget és a távoli házakat. A városközpont egyszerű, körben nyitott térség volt, amely minden oldaláról ugyanazt a látványt nyújtotta. A nyitott térség szűk, sötét utcákban folytatódott, melyeket az emberi munka alkotásai, falak tagoltak. Felülről pedig számtalan épületegyüttes hidalta át az utcákat, sötét alagutakká formázva őket. Ahol pedig két épületet nem kötött össze átjáró, ott mosott ruhák lógtak a szemközti ablakok között feszülő köteleken. Néhány utcát macskakő fedett, a legtöbbet azonban sár borított és rajtuk kis patakokban csordogált a büzlő szennyvíz.

Az emberek kinyúlt ruhákban járkáltak a szűk utcákon, a szennyvízen, a ragadós sáron keresztül-kasul. Néhányan éppen az ajtók küszöbén ültek kis csapatokban és figyelték a járókelőket. Az asszonyok vizeskorsókkal a fejükön egyensúlyoztak, és a fal mellé húzódtak, hogy utat nyissanak a három lónak. Néhány idősebb férfi az ajtófélfának vagy a csupasz falaknak támaszkodva ácsorgott. Kerek, nagy karimás, egyenes oldalú sötét fejfedőket viseltek különös, világos színű foltokkal, melyek mintha ujjak érintésétől származtak volna. A legtöbb férfi pipázott. A beszélgetések félbeszakadtak, amint Richard és Verna Nővér elhaladt mellettük és mindenki a két idegent és a három lovat figyelte. Néhányuk hosszú fülbevalót viselt a bal fülcimpájában. Verna Nővér keresztülhaladt a szűk utcákon, melyek egyre beljebb vezettek az épületek felé. Mikor egy szélesebb, macskaköves utcára értek, megállt, Richard felé fordult és halk, figyelmeztető hangon így szólt:

- Ezek az emberek a Madzsendik. A földjeik hatalmas, kiterjedt erdőkkel vannak körülvéve. Végig kell vonulnunk a területükön, amely igen hosszú út lesz. Szellemeket imádnak, így azok a koponyák, melyeket az imént láttunk, a szellemeknek ajánlott áldozatok voltak. Annak ellenére, hogy ebben az örült téveszmében hisznek, nem tudjuk megváltoztatni őket. Most egyetlen célunk, hogy túljussunk az országukon. Úgy kell tenned, ahogy ők akarják, különben a mi koponyáink is a többi között fehérlenek majd.

Richard szeretett volna vitába bocsátkozni vele, ehelyett azonban felelet nélkül ült tovább nyergében, majd mikor a Nővér megfordult, hogy folytassák útjukat, követte.

Miután elhagytak egy alacsonyan ívelt épületet, széles, nyitott térre értek. Körülbelül ezer ember töltötte fel a teret, szórványosan vagy kis csoportokban állva. Mint az előzőek, ezek a férfiak is hosszú, lógó fülbevalót viseltek, ám ők a jobb fülükben. Mindannyiuk övéről rövid kardok lógtak fekete bőrhüvelyekben. Szemben az előzőekkel, ők nem viseltek kalapot borotvált fejükön.

A tér közepétől nem messze egy kis emelvényt állítottak fel, melyet férfiak ültek körül keresztbetett lábakkal, arcukat a pulpitus felé fordítva. Furcsa zene hallatszott felőlük. Egy másik körben fekete ruhás asszonyok ültek mintegy gyűrűbe vonva a férfiakat, arcukat kifelé fordítva.

A sarokkal szemben egy hatalmas termetű asszonyság állt háttal, fekete ünnepi ruhában, és háta mögött egyik keze egy kis csengő zsinórján nyugodott. Amint megpillantotta Richardot és a Nővért a tér felé lovagolni, meghúzta a csengőzsinórt. Az éles csengés megállította az érkezőket, és minden zaj egy pillanat alatt elült.

- Ez figyelmeztetés volt - mondta Verna Nővér - az ellenségeik szellemének szánt figyelmeztetés. A csengő egyben a harcosokat is szólítja, ezeket a férfiakat itt a téren. Ha még egyszer meghúzza a csengőt, meghalunk. Ez egy áldozati rituálé, hogy csillapítsák a szellemek haragját.

Férfiak közeledtek hozzájuk és megragadták lovaik kantárát. A fekete ruhás nők felálltak, és táncba kezdtek egy kísérteties dallamra. Amikor Verna Nővér ismét Richardra pillantott, az éppen azt ellenőrizte, hogy kardja nyugodtan pihen-e hüvelyében. A Nővér sóhajtott, majd leszállt nyergéből. Mikor megköszönte torkát, hogy felhívja a férfi figyelmét, Richard is követte példáját. Verna Nővér puha köpenyét szorosabbra fogta maga körül, majd Richardhoz fordult.

- A Madzsendik ezen a földön élnek, az erdőtől egy félkörben körülvelt területen, és ebben az erdőben élnek az ellenségeik is. Azok vademberek és nem fogják megengedni, hogy áthaladjunk a földjükön. Ha pedig vezetésük nélkül vágunk neki, egy órán belül eltévednénk. Ezért ki kell kerülnünk a földjeiket és a Madzsendikhez tartozó félkörívnyi földön kell áthaladnunk, ha el akarunk jutni a Próféta Palotájába.

A Madzsendik népe háborúban áll a vademberekkel. Hogy áthaladhassunk a földjükön, be kell bizonyítanunk, hogy mi velük és az ő szellemeikkel vagyunk, és semmi közünk nincs az ellenségeikhez. Azok a koponyák, amelyeket láttunk, a Madzsendi szellemeknek feláldozott ellenségek koponyái voltak. Ahhoz, hogy átjussunk földjükön, segítenünk kell nekik az áldozat bemutatásában. Azt hiszik, hogy azok a férfiak, akik rendelkeznek a Tehetséggel, a szellemek adományait hordozzák: az élet és a lélek magvát. Ezen kívül még abban is hisznek, hogy az, aki rendelkezik a Tehetséggel, közvetlen kapcsolatban áll a szellemekkel. Úgy hiszik, ha az áldozati rituálé egy ilyen fiatal férfi segédletével történik, a szellemek majd különleges kegyelemben részesítik őket. Hisznek a túlvilági életben is. Ez a nép azóta követeli, hogy részt vegyünk az áldozatban, amióta csak először átengedtek minket a földjükön, mikor a fiatal, Tehetséggel rendelkező fiúkat vettük magunkhoz. Azóta ez szertartássá vált, amely egyúttal azt is jelképezi, hogy azok, akikkel harcban állnak, gyűlölik az összes varázslót, amiért segítenek a Madzsendiknek és ezért soha nem léphetnek szövetségre velük.

Közben az összes férfi előhúzza rövid kardját, és a földre helyezték őket, úgy, hogy mindegyik hegye a középpontban álló nő felé mutatott, majd letérdelve kopasz fejüket a földre hajtották.

- Az a nő, aki megrántotta a csengő zsinórját, nem más, mint ennek a népnek a feje, az Anyakirálynő. Ő az összekötő kapocs a törzs és a női szellemek között. Ő képviseli a termékenységet ezen a földön. A szemükben ő a szellemvilágból származó isteni magvakat felfogó kehely.

A táncoló asszonyok sorokba rendeződve leléptek az emelvényről, majd Richard és a Nővér irányába indultak.

- Az Anyakirálynő most érted küldi híveit, képviselőit, hogy felajánlják neked az áldozati ceremóniában való részvételt. Szerencsések vagyunk - gyűrögette köpenyének sarkait -, mert ez azt jelenti, hogy van, akit feláldozzanak. Ha akkor jövünk ide, amikor nincs áldozat, hetekbe, hónapokba is telhet, mire ellenségeik közül foglyul ejtetnek egyet is.

Richard nem szólt semmit. A Nővér ismét szembe fordult vele.

- Elvisznek arra a helyre, ahol a foglyot őrzik, aztán felajánlják a lehetőséget, hogy áldásodat add. Ha nem áldod meg a ceremóniát, az azt jelenti, hogy meg akarod menteni a fogoly életét. Ha ezt teszed, rád is halál vár! Úgy kell adnod az áldásodat, hogy csókot lehelsz az áldozati késre. Nem kell saját kezűleg végezned az áldozattal, csak meg kell csókolnod a kést, ezzel adod áldásodat - vagyis a szellemek áldását, és majd ők befejezik a szertartást. Egyet azonban muszáj megtenned! Végig kell nézned. Ugyanis a szellemek a te szemedben keresztül lesznek szemtanúi a rituálénak. Ezeknek az embereknek eléggé beteges a hitük. Tisztában vagyok vele Richard, hogy ez neked nem tetszik, de ez a ceremónia háromezer éve békét jelent közöttünk és a Madzsendik között. Talán ellentmondásosnak hangzik, de ez életet ment, több életet, mint amennyibe kerül. A vademberek nem csak velük, hanem velünk is háborúban állnak. A Palota és az Óvilág civilizált emberei a bosszújuk kedvelt célpontjai!

Nem csodálkozom rajta, gondolta Richard, de nem szólt egy szót sem. Verna Nővér oldalra lépett, amint a fekete ruhás asszonyok hozzájuk érkeztek. Mindegyik idős volt, nagymama korúak lehettek. Mindannyian egyenes tartással álltak, fekete köpenyük a hajjukkal együtt mindent elrejtett, egyedül arcuk és ráncos kezük világított fedetlenül. Az egyikük görbe ujjával meglazította a fekete szövetet az állánál, és Verna Nővér felé hajolt.

- Üdvözlünk, bölcsasszony! Őrszemeink közel egy napja jelentették érkezésedet. Örülünk, hogy köztünk vagy és még nagyobb öröm, hogy akit hoztál, áldását adhatja majd a szertartásra!

Az idős asszony, aki körülbelül Richard mellkasáig érhetett, le-föl méregette, miközben ismét Verna Nővérhez fordult.

- Ő a varázsemlő? Nem tűnik fiúcskának!

- Eddig még sosem hoztunk ilyen idős fiút a bölcsasszonyok palotájába - mondta Verna Nővér - de ő ugyanolyan varázsemlő, mint a többi!

Az asszony még mindig Richardot szemlélte, aki viszont mereven bámult maga elé.

- Túl öreg ahhoz, hogy áldását adhassa!

Verna Nővér magnyugtatóan közbeszólt.

- Attól, hogy valamivel idősebb, még mindig varázsemlő!

Az asszony a Nővér felé fordult.

- De túl öreg ahhoz, hogy elvárja: mások végezzék el a munkát helyette! Neki magának kell megtennie. Az áldozat életét az ő kezei által kell a szellemeknek adományozni. Vezessétek oda, ahol a Felajánlott várakozik!

Verna Nővér fejének egyetlen intésével utasította a férfit, hogy kövesse. A Nővér a karjánál fogva megragadta Richardot. A férfi érezte a mágia vibrálását, amely a nő ujjából áramlott végig a karján, majd onnan föl, a nyakában lévő a Rada'Hanba.

- Richard! - sziszegte a Nővér - Ne merészelj ellenszegülni a parancsnak! Nem tudod, milyen pusztulást hozhat ránk!

Richard állta a tekintetét, majd szó nélkül elfordult tőle.

Az öregasszony végigvezette egy sáros utcán. A házak ajtajában csendesen ücsörgő és szemlélődő öregek mellett haladtak el, majd egy szűk utcába kanyarodtak. Az utca végén megálltak egy alacsony ajtófélfánál.

Richardnak kétrét kellett görnyednie, hogy átférjen alatta. Belül különös mintájú szőnyegek borították a padlót. Bútor egyáltalán nem volt - kivéve néhány alacsony bőrrel borított ládát, melyek olajlámpásokat tartottak. Négy borotvált fejű férfi ücsörgött a szőnyegeken, kettő-kettő az ajtó oldalánál. Rövid, éles pengéjű, vashegyű lándzsák nyugodtak térdükön. A szokatlanul magas mennyezet alatt sűrű pipafüst gomolygott. A férfiak felálltak, és meghajoltak az asszonyság előtt, aki viszonyozta ezt, majd Richardra mutatott.

- Ez itt a varázsemlő! Mivel már meglett férfi, az Anyakirálynő úgy rendelkezett, hogy a szellemek az ő keze által kaphassák meg az áldozatot.

A férfiak mindannyian helyeslően bólogtak, és biztosították a főrangú asszonyt, hogy az Anyakirálynő parancsát végrehajtják. Miután kiadta az utasításokat, a fekete ruhás öregasszony becsukta a durva fenyőfa ajtót maga mögött, és távozott.

Ahogy becsukta az ajtót maga mögött, a férfiak széles vigyorban törtek ki. Mindannyian Richard hátát veregették, mintha biztatnák. Egyikük borotvált nyaka ráncba gyűrődött, ahogy az egyik szőnyeggel borított ajtó felé fordította tekintetét. A Kereső vállára tette a kezét, és megszorította erős ujjával.

- Te aztán szerencsés vagy, hallod-e! Tetszeni fog, amit majd mutatunk! - ravaszka vigyora felfedte foghíjas mosolyát. - Gyere velünk! Tetszeni fog, megígérem - kuncogott. - Ma férfi lehetsz, ha még nem vagy az!

A másik három vele együtt nevetett. Az egyik lámpást felragadva elindultak az épület közepe felé. A férfiak mindegyike össze-össze somolygott. A következő szoba ugyanolyan volt, mint az első - kivéve a pipafüstöt. A szoba végéből egy másik, kisebb helyiség nyílt, és az emberek mind a bejárat felé noszogatták Richardot. A vigyor nem hervadt le a képükről.

- Óvatosan, ne nyugtalankodj! Légy ébren és jól fogsz szórakozni a vadlánnyal!

Ismét felröhbögtek saját viccükön, ahogy mindannyian a kis lyukba nyomultak, amely négyzet alakú volt, és alját koszos földpadló borította. Az egyik falon felül egy kicsiny ablakon keresztül derengő fény szűrődött a félhomályba. A baloldali sarokban egy mezítelen nő ült. A sarok felé próbált menekülni a férfiak láttán, szorosan összezárt térdeit átkulcsolta a karjaival.

Vágások, sebhelyek, karcolások és szennyfoltok borították az egész testét. Hosszú, fekete haja szénaboglyaként takarta arcának egy részét. Sötét szemeivel gyűlölködő pillantásokat szórt a férfiak felé. Amazok gúnyos pillantásáról ítélve, már ismerték egymást.

A nyakát erős vaspánt fogta körül, mely hosszú láncsal volt a falhoz erősítve.

Az emberek beléptek a szobába és hátukat a falnak támasztották. Térdek között két kézzel markolták lándzsáikat. Richard is a falnak dőlt, a nőtől nem messze, jobbra.

- Beszélni kívánok a szellemekkel! - szólt Richard. A másik négy meglepetten pislantott rá. - Meg kell tudnom, hogy mit és hogyan kívánnak!

- Ezt csak egyetlen úton teheted meg - mondta a hiányos fogazatú ember. - Le kell vágnod a fejét. Most, hogy rajta van a vaspánt, másként nem tudod kiszabadítani. El kell választanod a fejét a testétől.

- Ha így is kell lennie, meg kell tudnom, hogyan akarják ezt a szellemek. Beszélmem kell velük, hogy pontosan elmondhassák, miként csináljam. Hogy a kedvükben járjak...

Az összes férfi egyetértően bólogatott, végül az egyik kibökte.

- Az Anyakirálynő és a többi asszony dzsukát isznak, hogy beszélni tudjanak a szellemekkel. Hozok neked is, és akkor te is képes leszel értekezni velük.

- Akkor hozd nekem ide azt a dzsukát, hogy szólhassak a szellemekhez és megtudjam a parancsukat. Nem akarok hibázni, és nem akarom elrontani az áldozati szertartást.

A négy férfi egyetértett, hogy ez igen bölcs kérés volt, hiszen Richardnak magának kell végeznie a szertartást, ahelyett, hogy csak megáldaná azt. Az egyikük elszaladt az italért.

A másik három csendben várakozott, miközben tovább bámulták a nőt. Az összegörnyedve szorosan magához húzta a lábait, hogy minél jobban eltakarhassa magát.

Az egyik férfi előhúzta a pipadohányt, majd megtölte vele pipáját és pöfékelni kezdett, miközben a szemeivel majd felfalta a vadlányt. Gúnyosan a leányzó felé emelte az állát, de az elfordult tőle. A fojtogató pipafüst lassan betöltötte az egész helyiséget.

Richard a falnak támaszkodva lekuporodott, és úgy várakozott. Kezét összefonta az ölében, és így nem látszott, hogy jobb kezét könnyedén a kardjának markolata közelében nyugtatja. Végül a negyedik férfi visszaérkezett. Egy kerek kis agyagkorsót tartott a kezében, melynek oldalát fehér szimbólumok díszítették.

- Az Anyakirálynő és az asszonyok egyetértettek abban, hogy küldenek egy kis dzsukát neked, hogy szólíthasd a szellemeket. Mikor ezt megiszod, a szellemek meglátogatnak.

Lerakta a kis korsót Richard elé, majd övéből egy kést húzott elő, melynek zöld malachit markolata szemérmetlen pózokba csavarodott figurákat ábrázolt.

- Ez a szent kés, melyet az áldozat során használnod kell.

Richard elvette a kést, majd saját övébe helyezte, s ismét nekidőlt a döngölt falnak. A nőhöz legközelebb álló férfi láthatólag elégedett volt a fejleményekkel. A beavatottak mosolyával pillantott Richardra. Majd lándzsájának hegyét a nő arcához szegezte.

- Ez a varázsemlék azért jött, hogy felajánljon a szellemeknek! - Bátorítóan pillantott közben Richardra. - Mielőtt ezt megtenné, szeretné neked adni a magját, amit a szellemek ajándékoztak neki.

A nő nem mozdult. A férfi mosolya dühödte kifejezésbe torzult.

- Ne bosszantsd fel a szellemeket. Elfogadod ajándékukat. Most azonnal! - vicsorgott.

A nő anélkül, hogy pillantását elmozdította volna a férfiről, a hátára feküdt a koszos földön, majd Richard felé széttárta lábait. Dacosan nézett Richardra. Láthatólag tisztában volt vele, hogy ezek a férfiak mit tesznek vele, ha nem engedelmessé válik.

A férfi azonban a lándzsájával a nő egyik combjába szúrt. Az felsikoltott és összehúzta magát.

- Több eszed is lehetne ennél! Ne dühítsd fel minket! Nem vagyunk bolondok! - emelte fel ismét a lándzsát. - Úgyhogy csináld normálisan!

Richard ujjai szorosan kardjának markolata köré fonódtak, de egyébként nem mozdult. A nő minden nehézség nélkül maga alá húzta vérző lábát és négykézlábra emelkedett fel, hátsóját a férfiak felé fordítva. Azok Richardra kacsintottak.

- Nem tudnál vele szemtől szembe mit kezdeni, ugyanis harap a drága! - közölte vele a foghíjas.

A többiek sűrűn bólogattak - ezt tapasztalatból tudták.

- Ebben a pózban könnyedén a magadévá teheted. Ha közben tartod a hajánál fogva, nem tud beléd harapni, és azt tehetsz vele, amit csak akarsz.

Ezután a férfiak várakoztak. Sem Richard, sem a lány nem mozdult.

- Nem értitek, ti bolondok? - szólalt meg a nő. - Nem akarja előttem csinálni, mint egy kutya! Túlságosan szégyellős! Talán nem akarja, hogy lássátok, milyen picike a varázsbotja! - pillantott fel Richardra, miközben arca még mindig a koszos földön feküdt.

A férfiak mind Richardra néztek. A Kereső elfehéredett ujjakkal szorította a kardja markolatát. Megpróbált rezzenéstelen arcot vágni, ahogy a kard mágiájából áradó düh elöntötte minden porcikáját. Küszködve próbált uralkodni a benne tomboló haragon.

Semmit sem érne azzal, ha most szabadjára engedné a mágiát.

- Lehet, hogy igaza van a foglyunknak. Még túl fiatal. Nem szereti, ha közben nézik - kacsintott rá az egyik férfi a többiekre.

Richard kezdte elveszíteni uralmát a mágia felett. Koncentrálnia kellett, hogy ne rántsa elő a kardját. Végül felemelte a dzsukát tartalmazó agyagkorsót és feléjük mutatta. Küzdenie kellett, hogy uralkodjon a hangján.

- A szellemek fontos dolgokról kívánnak velem beszélni!

A vigyor hirtelen lehervadt ajkukról. Tudták, hogy ő a varázsemlék, és láttak már ilyet azelőtt is, de azok fiatalok voltak. Fogalmuk sem volt, hogy mekkora a hatalma, de látható nyugtalansággal töltötte el őket a Richard nyugalma mögött fortyogó, visszafogott düh.

- Akkor most hagyjuk magára - mondta egyikük. - A szellemek majd megmondják neki, hogyan végezzen ezzel a vademberrel. Mielőtt végrehajtja parancsukat, esetleg még örömet is leli a nőben. Akkor most békén hagyunk, a külső szobában várakozunk - hajtotta meg fejét Richard előtt.

Azzal megfordultak, és komoly arccal mind a négyen elsiettek. Ahogy a férfiak eltávolodtak, és a nő biztos lett benne, hogy elég messze vannak, leköpte Richardot.

Ívbe görbítette hátát, mint egy tüzelő macska, hátsóját még jobban felemelte.

- Most már meghághatsz, úgy, ahogy a kutyák szokták és amilyen kutya te magad is vagy! Gyerünk, varázsemlék! Bizonyítsd be, hogy el tudsz banni egy asszonnyal, aki ki van kötve! Te sem bánhatsz velem rosszabbul, mint a többi kutya.

Richard egyik lábát a nő csípőjére téve a hátára fordította.

- Én nem vagyok olyan, mint azok ott.

A nő a hátára gurult, széttárta a karjait és a lábait.

- Úgy! Szóval te így akarod csinálni, hogy megmutasd, bátrabb vagy, mint ők! - szólt megvetően.

- Hagyd abba, elég legyen! Nem ezért vagyok itt.

A meglepett nő felült. Felemelte állát, szemeiben azonban a félelem csillogott.

- Ez azt jelenti, hogy most azonnal feláldozol?

Richard ekkor vette észre, hogy még mindig a markolatot szorongatja. Elfelejtkezett arról, hogy nyugodtnak mutassa magát. Elvette a kezét a kardról, hagyta, hogy a mágia dühe visszavonuljon, és a benne fortyogó tűz lecsillapodjon. A nő értetlen tekintetétől kísérve a dzsukát a koszos földre lötytyintette.

- Azért vagyok itt, hogy kiszabadítsalak. A nevem Richard. Téged hogy hívnak?

- Miért akarod tudni? - szűkültek össze a nő szemei.

- Nos, mivel ki akarlak juttatni innen, valahogy hívnom kell téged. Nem szólíthatlak asszonynak.

- A nevem Du Chaillu.

- Hívhatnak Du-nak, vagy Chaillunak? Vagy így együtt: Du Chaillu?

A nő értetlenül nézte egy pillanatig.

- Du Chaillu. Ez a becsületes nevem.

- Rendben van, Du Chaillu - mosolygott rá Richard. - Milyen néphez tartozol, mi a nevedek?

- Mi vagyunk a Baka Ban Manák.

- És ez mit jelent?

- Azt jelenti, hogy „azok, akik urak nélkül élnek.”

- Méltó tagja vagy népednek - mosolygott Richard. - Nem tűnsz olyan asszonynak, akit bárki irányíthatna!

- Ezt csak azért mondod, hogy ugyanúgy megkaparints, mint a többiek!

- Nem - ráta meg a fejét a férfi. - Megmondtam, hogy nem fogom ezt tenni. Megpróbállak kiszabadítani innen és visszaviszlek a népedhez.

- Még soha, senki nem került ki élve a Madzsendik fogságából.

- Akkor te leszel az első.

Richard előhúzta a kardját. A nő a fal felé hátrált, lekuporodott és lábait felhúzva a kezével eltakarta az arcát. Richard ráeszmélt, hogy a nő félreértette a szándékát.

- Ne aggódj, Du Chaillu! Nem akarlak bántani, csak le akarom vágni rólad azt a nyakörvet.

A nő felemelte a fejét, majd bátorságot gyűjtve ismét leköpte.

- Persze! A fejemmel együtt. Hazudsz! Meg akarsz ölni, csak azt akarod, hogy előbb jámboran nyújtsam ki neked a nyakamat.

Ruhájának ujjával Richard letörölte homlokát.

- Nem. Megígérem, hogy nem bántalak. Azt akarom, hogy lekerüljön ez a nyakörv rólad. Mivel mással szabadítsalak ki, mint a kardommal? Bizz bennem!

- Karddal nem lehet átvágni a vasat!

- De egy varázskarddal igen!

A nő lélegzetét visszafojtva összeszorította a szemháját. Richard óvatosan az ölébe vette a hosszú hajtól bozontos fejet. A kard hegyét a vaspánthoz szegezte. Nem kételkedett benne, hogy az Igazság Kardja át fogja vágni a vasat. Láta már, hogy a fegyver mágiája erre is képes. A nő nyugodtan feküdt, miközben Richard a karddal a nehéz vaspánt alá nyúlt.

És akkor hirtelen a férfi alkarjába mélyesztette a fogait. Richard megdermedt. Tudta, ha megpróbálná kiszabadítani a karját, a nő fogai a csontjáig hatolnának. Még mindig a jobb kezében tartotta a fegyvert. A düh a kardanból kiáradva átjárta egész testét, tompítva ezzel a pokolivá erősödő fájdalmat.

Ebben a helyzetben csak egyetlen mozdulat kellett volna ahhoz, hogy végezzen a vadnővel. Egyetlen rántás a karddal és elvágja a torkát vagy akár le is fejezheti. És akkor megszabadul a húsába mélyedő fogaktól. Az izmaiba hatoló harapás kínja elviselhetetlené vált.

- Du Chaillu! Eressz el! Hidd el, nem foglak bántani! Ha ez lenne a célom, most azonnal felhasíthatnák a kardommal!

Egy hosszú pillanat után a lány engedett a szorításból, de nem engedte el a karját.

- Miért? - fordult felé a feje. - Miért akarsz nekem segíteni?!

Richard a szomorú szemekbe nézett. Kihasználta a lehetőséget, és elengedte a kardot. Egyik kezével megérintette a nyakát körülfogó pántot.

- Én is fogoly vagyok, tudom, hogy milyen érzés, ha egy vaspánt van a nyakad körül. Gyűlölöm a nyakörveket! Mivel magamat nem tudom kiszabadítani, megpróbálok legalább neked segíteni.

A nő végre eleresztette a karját, és felemelte a kezét.

- De hát te varázsemler vagy! - nézett rá értetlenül.

- Ezért lettem rab! Az asszony, akivel érkeztem, a Próféták Palotájába visz engem. Azt mondta, hogy a varázserőm megöl, ha nem jutok el oda.

- Egy boszorkánnyal utazol? Aki abból a nagy banyaházból jön?

- Ő nem boszorkány, csak neki is van varázsereje. Ő rakta rám ezt a pántot, hogy arra kényszerítsen, vele menjek.

Du Chaillu megtapogatta a Richard nyakán lévő pántot.

- Ha kiszabadítasz innen, a Madzsendik nem engedik majd, hogy áthaladj a földükön a nagy kőházig!

- Éppen azt reméltem - mosolygott halványan Richard - hogy ha segítetek visszajutni a népedhez, talán te is segítenél nekünk keresztülvágni a földeteken, talán még vezetnétek is minket. Így eljuthatunk a Palotához.

- De meg is ölhetjük a boszorkányt! - mosolygott hamiskásan a nő.

Richard megrázta a fejét.

- Én csak akkor ölök embert, ha muszáj! Ez egyébként sem segítene. El kell jutnom a Palotába, hogy

megszabaduljak a pánttól. Ha nem sikerül, meghalok.

Du Chaillu elkapta a tekintetét. Richard megvárta, amíg körbenézett a cellában.

- Nem tudom, hogy az igazat mondod-e vagy sem, vagy csak egyszerűen el akarod vágni a torkomat, de ha megölsz, legalább nem kell többször elviselnem azoknak a kutyáknak a megalázó erőszakoskodását. Úgy is halálra szántak már. Ha azonban kiszabadulunk, menekülnünk kell, hiszen még mindig a Madzsendik földjén leszünk.

- Nekem van egy tervem! Legalábbis megpróbálhatnánk.

- Nem lenne egyszerűbb, ha megölnél, és akkor boldogok lennének, te pedig elmehetnél abba a palotába? Biztonságban lennél. Egy kicsit sem félsz, hogy megölnék téged?

- Sokkal jobban félek attól, hogy egész hátra lévő életemben magam előtt látom majd a szép szemeidet, amint segítségért könyörögnek, én pedig tudom, hogy segíthettem volna neked.

- Talán tényleg varázsemler vagy, de nem mondhatnám, hogy túlságosan okos lennél! Egy igazán okos férfi legelőször a saját biztonságával törődik.

- Én a Kereső vagyok!

- Mi az a Kereső?

- Ez egy hosszú történet, de körülbelül annyit jelent, hogy minden tölem telhetőt megteszek az igazság szolgálatában. A kardban varázserő rejlik, és ez segít nekem. Az Igazság Kardja nevet viseli.

A nő mélyet sóhajtott és végül visszahajtott a fejét a férfi ölébe.

- Próbáld meg, vagy ölj meg! Amúgy is halál lett volna a sorsom.

Richard megnyugtatóan veregette meg a nő sebes, koszos hátát.

- Tartsd egyenesen a fejed!

Egyik kezével óvatosan a vaspánt alá nyúlt, hogy szorosan tarthassa. A másik kezével, melyben a mágia áradt, a kard markolatát fogva egy nagyot rántott a fegyveren.

Egy hangos roppanással a vas kettétört. Forró fémdarabok szóródtak mindkét irányban a padlóra. Richard aggódott, nehogy az egyik vasszilánk elvágja a nő torkát.

Du Chaillu felült. Szemét kimeresztette, ahogy megérintette nyakát. Mikor épnek találta, széles mosoly terült el az arcán.

- Megszabadultam tőle! Leszedted rólam a pántot, és a fejem még mindig a helyén van!

- Mondtam, hogy megcsinálom! Most pedig tűnjünk el innen, gyerünk!

Elindultak az ajtó felé. Mikor az utolsó szobához értek, ahol az örök várakoztak, Richard ujját az ajkaihoz emelte, így figyelmeztette arra, hogy legyen csöndben, és itt várjon rá, amíg visszajön érte.

- Miért? Megyek veled! Azt mondtad, nem fogsz itt hagyni!

- Szereznem kell néhány ruhát neked! Nem távozzhatunk így, hogy... - és egy félreérthetetlen mozdulattal utalt a no meztelenségére. Du Chaillu széttárta karjait és végignézett magán.

- Miért? Mi a baj velem? Nem hiszem, hogy olyan rossz darab lennék! Számtalan férfi állította, hogy... Mi ütött beléd?

- Belétek mi ütött? Több meztelen embert láttam, amióta ősszel elhagytam az otthonomat, mint egész életemben. És egyikőjük sem tűnik a legkevésbé sem...

- Elpirultál - vigyorgott a nő. Richard rávillantotta a fogait.

- Várj itt!

- Rendben, itt fogok várni.

A külső szobában a négy férfi talpra ugrott, amikor Richard átlépett a szőnyeggel borított ajtón. A Kereső hozzájuk lépett.

- Hol vannak a nő ruhái? - kérdezte mielőtt bármit is szólhattak volna.

- A ruhái?! - néztek zavarodottan egymásra - Minek kellenek azok neked?

Richard mérgesen egy lépést tett feléjük.

- Ki meri megkérdőjelezni a szellemek akaratát? Csináld, amit mondtak, és add ide a ruhákat!

Mind a négyen óvatosan végigmérték, majd az egyik kis ládához léptek. A láda tetejéről levették a lámpást, majd kinyitották.

- Itt van! Megtaláltam! - kiáltotta egyikőjük. Kiemelt egy kenderből szőtt ruhadarabot. Különböző színű rajtok csüngtek a világosbarna anyagon.

- Ez az övé. És még ez is! - dobott egy szarvasbőr övet a ruha mellé.

Richard felvette a holmikat a földről.

- Itt várjatok!

Ezután egyetlen szó nélkül visszaindult. Du Chaillu karjait keresztbe fonva várakozott rá. Amikor meglátta, hogy a férfi mit tart a kezében, felderült az arca. A mellkasához szorította a ruhát, és sötét szemébe könnyek szöktek.

- Az imaruhám!

Karjait a férfi nyaka köré fonta, lábujjhegyre emelkedett és össze-vissza csókolta az arcát. Richard óvatosan

eltolta magától és a földre eresztette.

- Rendben van, rendben van, csak vedd már fel! Siess!

A nő rámosolygott, és magára húzta hosszú ujjú ruháját. A ruha ujjain és a vállain színes rajtok lógtak. Mindegyiket egy összekötözött zsinór alatt lévő kis lyukakon keresztül erősítették a ruhára. A ruha alja valamivel a térde fölé ért. Ahogy becsatolta övét a derekán, Richard észrevette, hogy lába még mindig vérzik a lándzsa okozta sebtől.

- Emeld föl! Emeld föl a ruhádat! - ereszkedett fél térdre a nő előtt.

- Éppen csak, hogy felöltöztem, és most azt akarod, hogy levegyem a ruhámat? - nézett le rá Du Chaillu.

Richard összeszorította ajkait, és letépett egy rongydarabot a ruhájáról.

- Hiszen vérzel! Ezzel bekötöm a sebedet.

Du Chaillu kuncogva felhúzta a ruháját, amely alól elővillant a lába. Felemelte és csábosan ide-oda forgatta. Richard gyorsan körültekerete a combján a rongyot és csomót kötött rá. A nő fájdalommal felszisszent. A férfi elnézést kért tőle, bár magában azt gondolta, hogy megérdemelte.

Mikor végzett, kézen fogta és végigvezette a szobákon. Mikor a négy férfihoz értek, figyelmeztette őket, hogy maradjanak, ahol vannak. Még mindig szorosan fogva a nő kezét, kilépett az ajtón és az utcákon keresztül a nyitott térre igyekeztek. Három ló fejét és tengernyi fényes, kopaszra borotvált koponyát pillantott meg. A Kereső egyenesen a lovak felé indulva átgázolt a tömegen.

23. FEJEZET

Bár kardja még a hüvelyében ült, már javában a fegyver mágiját hívta. Érezte, hogy testét elönti a kardszél előtörő, tomboló düh. Tovább hívta magába, hagyta, hogy ledöntse tudatának korlátait.

Belépett egy csendes világba, ahol nem volt senki más, csak ő. Egy világba, mely komoran hirdette, hogy ki is ő.

A Halálhozó.

Verna Nővér belesápadt, amint meglátta, hogy Du Chaillut vonszolja magával, ennél azonban még sápadtabbá vált a férfi viselkedése láttán.

Anélkül, hogy szólt volna a nőhöz, Richard kiragadta íját a nyeregből, és egy mozdulattal fűgőn felajzotta. Kiemelt két acélfejű nyílvevőzt a Bonnie nyergén lógó tegezből. Mellkasa zihált a dühtől.

A tömeg egytől-egyig felé fordult. Arcok bukkantak fel, ahogy a hátsó sorban álló férfiak ugrálva próbálták követni az eseményeket. A feketeruhás asszonyok mind mozdulatait lesték. Az Anyakirálynő csendben figyelt. Verna Nővér arca mostanra már vörös színben játszott.

- Richard! Mit képzelsz...?!

Richard hátrébb lökte.

- Maradj csendben!

Az íjjal és a nyilakkal a kezében felpattant a nyeregbe. A morajlás elhalkult. Richard az Anyakirálynő felé irányította Bonnie lépteit.

- Beszéltem a szellemekkel!

Az Anyakirálynő keze a háta mögött lassan araszt a csengő zsinórja felé. Richard csak erre várt. Adott neki egy lehetőséget, ám nő ezzel a mozdulattal elárulta szándékát, eljátszotta utolsó lehetőségét is. Most már nem volt visszaút.

Richard szabadjára engedte a belsejében forrongó mágiját.

Egy fűgő mozdulattal nyilat tett az íjra. Megfeszítette az ideget. Magához hívta a célt, majd lött. A nyílvevő kirepült, s a levegőben hallani lehetett suhogását. A tömeg lélegzetvisszafojtva figyelt. Mielőtt a nyíl suhogva célba ért volna, míg még mindig hallatszott a süvítése, Richard már a második nyílvevőzt szegezte a célpontra.

Tompá, pattanó hang hallatszott, és a nyíl apró sebet ejtve halálpontosan oda érkezett, ahová szánta. Az Anyakirálynő arcán a meglepetés és a fájdalom könnycseppje gördült végig. A nyíl a nő csuklóját a két csont között áthatolva odaszögezte az oszlophoz - ezzel megakadályozta, hogy elérje a zsinórt. A sebesült asszony ekkor a másik kezével próbálkozott. A második nyíl repülésének képzeletbeli útján a célra szegezve várakozott.

- Még egy mozdulat a csengő felé, és a következő nyíl a jobb szemedet üti át!

A fekete ruhákban káraló asszonyok térdre esve jajgatni kezdtek. Az Anyakirálynő mozdulatlanul merevedett. Karján vér csurgott végig.

Richard szívében a harag viharja mennydörgött. Kívülről azonban nyugodtnak tűnt, mint egy köszikla.

- Most pedig meghalod, a szellemek parancsát!

Az Anyakirálynő hagyta, hogy ép keze lassan maga mellé ereszkedjen.

- Szólj hát!

Richard az íjat még mindig az arcához szorítva tartotta, és esze ágában sem volt azt leengedni. Jóllehet a nyíl egyetlen célpontra irányult, haragja többre vágyott.

A mágia ereje őrzőgővé fokozta dühét, s mérge már az ereiben tombolt. Régebben ez a düh mindig csak egy

konkrétan meghatározott gonoszságra vagy személyre irányult. Most azonban teljesen más volt. Az emberáldozatok utat nyitottak végtelen gyűlöletének. Most mindenki az ellenségének tűnt, és ez volt a legrosszabb.

A kardjában szinte felizzott a mágia.

Richard nem tudta, hogy a mindent átjáró fenyegetés ad-e még több varázserőt, vagy ez a feszültség csak annak a gyakorlásnak köszönhető, amit Verna Nővérrel végeztek, hogy a koncentrációt teljesebben elsajátíthassa. Akármilyen is volt az oka, tény, hogy még erősebb mágiát hívott elő a kardból. Többet, mint amennyivel valaha is rendelkezett, és mint amennyiről vélte, hogy a fegyverben rejlik. A mágia ijesztően nagy erővel forrt. Maga a levegő is vibrált körötte.

A férfiak hátrébb húzódtak, a jajgató asszonyok elcsendesedtek. Az Anyakirálynő arca fehéren világított elő fekete ruhájából. Ezer ember állt ott, egyetlen ember haragjától rettegve.

- A szellemek nem kívánnak több emberáldozatot! Az áldozat nem hűségetek bizonyítéka, hanem csupán az, hogy képesek vagytok emberek életét kioltani. Mostantól fogva be kell bizonyítanotok, hogy képesek vagytok az igazi tiszteletre, és ezt úgy is kimutatjátok, hogy tisztelitek a Baka Ban Manák életét. Ha nem teszitek, a szellemek utat nyitnak haragjuknak, és elpusztítanak benneteket. Vessétek jól a szívetekbe ezt a figyelmeztetést, vagy a szellemek halált és pusztulást hoznak a Madzsendikre!

Ezután a közelebb és közelebb nyomuló férfiakhoz szólt.

- Ha bárki is még egy lépést tesz felém, vagy e két nő felé, az Anyakirálynő meghal!

Amazok egymásra pillantottak, a bátorság szikráját kutatva egymás ijedt tekintetében.

- Talán azt hiszitek, meg tudtok ölni - mondta nekik, miközben szemét egy pillanatra sem vette le a célpontról - de úgy sem tudtok ártani nekem, legfeljebb csak az Anyakirálynő halála után. Láttátok a lövésemet. A kezemet mágia vezeti, nem téveszték.

A férfiak visszahúzódtak.

- Hagyjátok! - szólt az Anyakirálynő. - Hallgassuk meg a mondanivalóját!

- Elmondtam már neked, hogy mi a szellemek üzenete! Engedelmeskedni fogsz nekik!

A nő egy pillanatig habozott.

- Majd mi magunk kérünk tanácsot a szellemektől.

- Így megsértened őket? El kellene fogadnod azt, amit tenned kell, nem pedig figyelmen kívül hagynod szavaikat, miközben csak evilági vágyaidhoz ragaszkodsz!

- De nekünk meg kell...

- Nem azért vagyok itt, hogy az ő érdekükben alkudozzam! A szellemek meghagyták, hogy ezt az áldozati kést adjam ennek az asszonynak, hogy visszavigye a népének, és megmutassa: a Madzsendik tovább már nem vadásznak rájuk.

A szellemek úgy figyelmeztetnek majd haragjukra, hogy elveszik a magokat, amit ültettek. Csak akkor tudtok majd aratni, ha egy küldöttséget küldtök a Baka Ban Manákhoz azzal, hogy meghajoltok a szellemek akarata előtt. Ha nem ezt teszed, mindannyian éhen haltok!

Mi most elmegyünk. Szavadat kell adnod, hogy sértetlenül hagyhatjuk el a földedet, vagy ha nem, most rögtön meghalsz.

- Ezt még meg kell fontolnunk...

- Háromig számolok, hogy dönts! Egy, Kettő, Három! - Az Anyakirálynő levegő után kapkodott. A feketeruhás nők is levegő után kapkodtak. A tömeg ugyanezt tette. - Hogy döntöttél?

Az Anyakirálynő szabad kezét feltartva kérte Richardot, ne lőjön.

- Elmehtek! Az Anyakirálynő a szavát adja, hogy sértetlenül elhagyhatjátok a földünket!

- Bölcs döntés!

Az Anyakirálynő ököibe szorította a kezét, majd egyik ujját dühösen rájuk szegezte.

- Ez azt jelenti, hogy véget ér az egyezségünk a bölcsasszonyokkal! A megállapodásunknak ezennel vége! Azonnal hagyjátok el a földjeinket, mert mostantól nemkíváncsiak vagytok!

- Hát legyen! - szólalt meg Richard. - Ám ha nem tartod magad az adott szavadhoz, minden okatlan cselekedetért megfizetsz!

Richard visszahelyezte a nyílveesszőt a tegezébe, majd előhúzta az övéből az áldozókést, és a feje fölé emelte, hogy mindenki láthassa.

- Ez az asszony visszaszolgáltatja a kést népének, és közli velük a szellemek akaratát! Mostantól kezdve sem a Baka Ban Mana, sem a Madzsendi nép nem háborúzik egymással! Két békében egymás mellett élő nép lesztek. Tartsátok meg a szellemek akaratát, vagy ha nem, hát viseljétek a súlyos következményeket.

Hangja ingerült suttogássá halkult, de a mágia dühe a tér legtávolabbi sarkaiba is elvitte szavait, és a csöndben minden fül hallhatta, mit beszél.

- Engedelmeskedjétek a parancsaimnak, vagy rettenetes pusztulást hozok rátok! Elpusztítalak mindannyiőtokat!

Mágia telepedett a térre, mint köd egy völgyre; a Kereső dühének éteri, de mégis valóságos, szinte kézzelfogható megnyilvánulásaként. Megérintette minden jelenlévő lelkét, s az érintéstől reszkető félelem

költözött szívükbe.

Richard leugrott a lováról. Az emberek pár lépéssel hátrébb húzódtak. Verna Nővér a dühtől nem jutott szóhoz. A férfi még sosem látta ilyen állapotban. Ököbe szorított kézzel, mereven állt és bámult maga elé.

A Kereső ráirányította a tekintetét és azzal együtt a dühét.

- Ül fel a lovadra Nővér, elmegyünk!

A nővér állkapcsa majdnem szilánkokra tört, olyan erővel szorított össze.

- Örült vagy! Soha nem fogunk...

- Ha annyira vitatkozni kívánsz valakivel - emelte egyik ujját figyelmeztetően a nő felé Richard - maradj itt, vitatkozz velük. Biztos vagyok benne, le lesznek kötelezve. Én viszont a Palotába tartok, hogy megszabaduljak ettől a nyakörvtől. Ha velem akarsz jönni, ül fel a lovadra!

- Nem jutunk el oda! Nem mehetünk tovább a Madzsendik területén, hiszen száműztek minket a földjükről!

- Ő majd elvezet minket - bökött hüvelykujjával Du Chaillura - a Palotába a Baka Ban Manák földjein keresztül!

Verna Nővér ismét Richardra pillantott. Du Chaillu karba tett kézzel, önelégülten mosolygott a Nővérré.

- Neked tényleg teljesen elment az eszed! Nem sikerülhet...

Richard a fogait csikorgatta, és érezte, hogy a kardból áramló düh ismét előnti.

- Ha velem együtt a Palotába akarsz jönni, azonnal szállj fel a lovadra! Én távozom!

Du Chaillu figyelte, ahogy a férfi a zöld markolatú kést az ő szarvasbőr övébe dugta.

- Rád bízom egy feladatot. Igyekezz teljesíteni. Szállj fel arra a lóra!

Du Chaillu maga mellé engedte a karjait. Aggódó pillantást vetett hol Richardra, hol pedig az állatra. Végül ismét keresztbe fonta karjait.

- Én nem vagyok hajlandó - emelte fel az orrát - annak a szörnyetegnek a hátán utazni! Túl bűdös!

- Dehogynem! - ordított rá Richard - Most azonnal felszállsz a lóra!

A nő hátrahőkölt. Látván a Richard tekintetében tomboló dühöt, ijedt szemekkel nyelt egyet.

- Most már tudom, hogy micsoda az a Kereső.

Nagy nehezen felmászott Geraldine hátára. A Nővér már Jessup nyergében várakozott, amikor Richard is felpattant Bonnie-ra. Egy utolsó figyelmeztető pillantást vetett az őket bámuló tömegre, aztán megrántotta lova kantárját és vágatva elindult. A másik két lovas követte. Az emberek hátrébb léptek és elálltak útjukból.

A mágia vérre éhezett. Tombolva követelte a jussát. A Kereső azt kívánta, bárcsak megpróbálná megállítani valaki. Ám senki nem merte.

* * *

- Kérlek! - nyöszörögte Du Chaillu - Mindjárt besötétedik! Megállhatnánk, vagy legalább sétálhatnék tovább? Nagyon kényelmetlen ezen a szörnyetegen utazni!

Lova nyergében nagyon rosszul érezte magát. Úgy kapaszkodott, mintha az életéért küzdene. Ruháján lebegtek a kis, színes csíkok. Hallotta, amint mögötte Verna Nővér hátsának patái dobognak, előtte pedig Richard haladt. Végül a férfi hátrapillantott, dühe már lecsillapodott, de egy időben azt hitte, hogy soha nem fog már megnyugodni. Felnézett az égre, látta, hogy az ágak sűrűje mögött kezd lebukni a Nap. Du Chaillu állával jobb felé bökött, de a kezét nem vette le a nyeregről.

- Arrafelé van egy kis tó, füves rész veszi körül, ott megpihenhetnénk.

- Biztos vagy benne, hogy a Baka Ban Manák földjén járunk?

- Már jó pár órája átléptük a határt - bólintott a nő. - Ez a mi földünk, ismerem jól.

- Rendben van, éjszakára megállunk.

Richard megállította a nő lovát, hogy le tudjon szállni róla. Du Chaillu mindkét kezével az ülepét dörzsölgette.

- Ha holnap is ezen a vadállaton kell lovagolnom, esküszöm, hogy megharaplak!

Ez volt az első alkalom, mióta a Madzsendik területét elhagyták, hogy Richard képes volt mosolyogni. Kikötötte a lovakat és elküldte Du Chaillut, hogy töltsen meg vízzel a tömlőiket. Mialatt a nő a tóhoz szaladt, hogy eleget tegyen a férfi kérésének, Verna Nővér egy kis farakást állított fel, majd egyetlen varázslattal meggyújtotta azt. Eközben a Kereső ellátta a lovakat, majd amikor végzett, hosszú szíjon kötötte ki őket, hogy szabadon legelhessenek.

- Azt hiszem, hogy illene bemutatnom benneteket egymásnak - mondta Richard, mikor Du Chaillu visszatért.

- Verna Nővér, ez itt Du Chaillu, Du Chaillu, ez pedig Verna Nővér.

- Örvendek Du Chaillu, és örülök, hogy nem kellett ma meghalnod - formázott hideg maszkot Verna Nővér arca -, de bárhogy is legyen - folytatta -, sajnálom mindazokat, akik majd néped közül áldozatul esnek ennek az ostobaságnak.

Richard tudta, hogy Du Chaillu boszorkánynak tekinti a Nővéreket.

- Te egyáltalán nem örülsz nekem - vágott dühös tekintet Du Chaillu. - A halálotat és egész népem pusztulását kívánod!

- Ez nem igaz. Senkinek sem kívánhatom a halálát. Tudom azonban, hogy erről nem tudlak meggyőzni. Higgy,

amit akarsz!

Du Chaillu előrántotta övéből az áldozókést, és a markolatát a Nővér felé mutatta.

- Három holdfordulóig egy láncon tartottak!

Ezután sorban megmutatta a markolat szemérmetlen figuráit.

- Azok a kutyák ezt tették velem! Meg ezt! És ezt is!

Verna Nővér figyelte, hogy hogyan hullámszik le-föl a haragtól a nő mellkasa.

- Ennek így semmi értelme, Du Chaillu! Én hogyan enyhíteném azt a fájdalmat, amit ők okoztak neked?! Ezen a világon rengeteg olyan dolog van, amit gyűlölök, de nem tudok semmi egyebet tenni ellenük, mint békésen megoldani őket.

- Kimaradt a vérzésem - ütött Du Chaillu a hasára. - Azoktól a kutyáktól egy gyermek fogant a méhemben. El kell menjek a bábaasszonyokhoz, és olyan gyógyfüveket kell kérnem tőlük, amelytől majd elpusztul azoknak a dögöknek a kölke!

Verna Nővér összekulcsolta a kezét előtte.

- Kérlek, Du Chaillu! Ne tedd ezt! A gyermek a Teremtő ajándéka! Kérlek, ne veszejtesd el!

- Ajándék?! Ez a nagyszerű Teremtő elég gonosz módját választotta az ajándékozásnak!

- Du Chaillu! - mondta Richard - Mindmáig a Madzsendik elpusztították a néped minden foglyul ejtett tagját. Te vagy az első, aki megmenekült! Nem fognak tovább gyilkolni benneteket. Tekintsd ezt a gyermeket úgy, mint a két nép közötti új élet szimbólumát. Mostantól kezdve egyetlen gyermeketeknek sem kell kardot ragadnia. Hagyd életben a gyermeket, nem fog ártani senkinek.

- De az apja ártott nekem!

- Attól, hogy az apa gonosz - nyelt egyet Richard - a gyermekei nem kell, hogy gonosszá legyenek!

- Ha az apa rossz, a gyerek pontosan ugyanolyan lesz, mint ő!

- Ez nem igaz! - rázta a fejét a Nővér - Richard apja is nagyon gonosz ember volt, és rengeteg embert megölt. Richard mégis azért küzd, hogy életeket óvjon meg. Az anyja tudta, hogy nem a gyermek tehet az apa bűneiről. Nem fogta vissza a szeretetét azért, mert a gyermeke erőszak által fogant. Richardot jó emberek nevelték fel és csupa jóra tanították! És te ma ezért maradtál életben. Te is azért vagy, hogy jóra tanítsd a gyermekeid!

Du Chaillu bátorítanul Richardra nézett.

- Ez tényleg igaz? Egy gaz kutya a te anyáddal is úgy bánt, mint velem?

Richard nagy nehezen bólintott.

- Megfontolom, amit mondtál, mielőtt döntök majd - dörgölte meg a hasát. - Te adtad vissza az életem, ezért hallgatom rád.

- Akármit is döntesz - vont a vállait Richard - tudom, hogy a legjobb szándékkal teszed.

- Ha egyáltalán életben marad addig - morogta Verna Nővér. - Amivel ugyanis ma megfenyegetted a Madzsendiket, nem fog bekövetkezni! Mikor majd látják, hogy az ültetvényeik nem pusztulnak el, nem félnek többé a szavaidtól, és ismét lerohanják Du Chaillu népét.

- Én nem mondanám azt, Nővér, hogy semmi nem fog történni! Valami történni fog. - A nyakához nyúlt, kezébe fogta a faragott sípot, amit a Madarak Atyától kapott, és Du Chaillu nyakába helyezte.

- Ajándékba kaptam ezt, és most neked ajándékozom, hogy meg tud állítani a gyilkolást. Ez egy varázssíp. Az összes madarat magához hívja, akik csak a környéken tartózkodnak. Többet, mint el tudod képzelni.

Számítok rá, hogy beváltod az ígéretet. Elmégy a földjeikre. Maradj rejtve. Majd, naplemente előtt, fújj bele. Nem fog hangot kiadni, mert varázsereje van, de a madarak majd meghallják. Magadban képzelj el madarakat, minden fajtát, amit csak ismersz. Addig fújjad a sípot, amíg a madarak meg nem jelennek.

A nő megérintette a csontsípót.

- Varázsereje van... és tényleg hívja a madarakat?

- Igen, jönni fognak. Kétségtelenül - húzódott féloldalas mosolyra a szája. - A madarak engedelmeskednek a sípnak. Egyetlen ember sem hallhatja, csak a madarak. A Madzsendik nem fogják tudni, hogy te hívtad a madarakat, és azok a te parancsodra ellepik a Madzsendik vetéseit, és az összes magot kieszik belőle. Minden egyes alkalommal, hogy elültetik őket, hívjad a madarakat, és azok kieszik a földből a magot.

- De jó! A Madzsendik majd halálra éheznek! - vigyorgott Du Chaillu.

- Nem! - nézett rá szigorúan Richard. - Nem azért adtam neked ezt az ajándékot, hogy gyilkolni segítsek vele, hanem azért, hogy megállítsam a gyilkolást. Addig hívhatod a madarakat, amíg a Madzsendik bele nem egyeznek, hogy békében élnek veletek! Amint megkötötték a békét, nektek is békében kell élnetek velük.

Ha rosszra használod a sípot - emelte fel az ujját -, visszajövök és egy másik varázslattal lesújtok a népedre! Megbízom benned, hogy jóra használod az ajándékomat. Ne élj vissza ezzel a bizalommal.

- Jóra fogom használni a sípot - nézett rá Du Chaillu megilletődve - úgy, ahogy meghagytad. Köszönöm, hogy segítettél békét hozni a népemnek.

- Ez minden reményem. Hogy békében éljek.

- Béke... - szólt gúnyosan Verna Nővér. - Azt hiszed, hogy ez ilyen egyszerű? Azt hiszed, hogy hármezer év

után egy egyszerű síppal majd meg fogod állítani a vérengzést? Azt hiszed, hogy ezek az emberek majd megváltoznak? Naiv gyermek vagy, Richard! Annak ellenére, hogy az apák nem örökölték bűneiket a fiaikra, különleges képességed van arra, hogy ugyanazt a veszélyt idézd elő - igaz, másféle módon.

- Ha úgy vélekedsz Nővér, hogy rá lehet engem venni arra, hogy egy emberáldozatban közreműködjek, akkor súlyosan tévedsz! Milyen veszélyt hoztam én? Miféle gyilkolást indítottam el?!

- Egy dolog biztos: ha mi nem segítünk a Tehetséggel rendelkező embereken, az megöli őket ugyanúgy, ahogy téged is megölhetne! Mi a javaslatod?! Hogyan juttassuk el ezeket az ifjakat a Palotába? A Madzsendik földje csak egy kis része az útnak. - Ekkor Du Chaillura pillantott - ő csak neked ígérte, hogy átvezet a földjén. Egyáltalán nem ígérte meg, hogy átvezethetjük a többi ifjat is! Mindannyian miattad fognak meghalni.

Richard gondolkodóba esett, borzasztóan kimerült volt. A Kard mágiájának használata ezúttal annyira kifárasztotta, mint még soha. Csak aludni szeretett volna. Egyáltalán nem vágyott arra, hogy problémákat oldjon meg, vagy hogy vitatkozzék. Végül ránézett a nőre.

- Amikor majd békében éltek a Madzsendikkel, és mielőtt újra engednéd, hogy elvessek gabonájukat, még egy dologra figyelmeztetned kell őket! Fel kell hívnod a figyelmüket arra, hogy a gyilkolásnak vége és a béke érdekében engedjék át a Nővéreket a földjükön! - Du Chaillu egy pillanatig gondolkodott, majd bólintott. - És a te népednek is ugyanezt kell tennie!

Richard összeszűkül pillákkal nézett a Nővére.

- Elégedett vagy?

- A Völgyben, amikor levágtad a szörnyeteget, kígyók ezrei rontottak elő a hullájából. Ez sem más. Fel sem tudnám idézni az összes hazugságot, amelyeket ma mondtál - szólt a Nővér. - Figyelmeztettelek már, hogy ne hazudj! Figyelmeztettelek, hogy ne hadonássz vakon a fejszáddal. Te mégis megtetted, ügyet sem vetettél a figyelmeztetésemre. Fel sem tudnám sorolni, hány utasításomat szegted meg egyetlen nap alatt. Amit tettél, nemhogy véget vetne a mérszálásnak, hanem csak még több halált hoztál majd.

- Ebben az ügyben, Nővér, a Kereső vagyok, nem pedig a tanítványod. És mint a Kereső, nem tűrhetem tovább az emberáldozatokat. Semmilyen nemes cél érdekében nem törvényesítheted a gyilkolást! Semmiféle kompromisszumra nem vagyok hajlandó, és nem hiszem el, hogy azért akarsz megbüntetni, mert véget vettem valaminek, amit már te is régen megszüntettél volna!

- Mint a Fény Nővéreinek egyike - komorodott el még jobban Verna Nővér arca - nincs erőm és hatalmam ahhoz, hogy megváltoztassak dolgokat, és hogy ezzel még több életet mentsek meg. A háromezer éves hagyományhoz kell tartanom magam! De hogy őszinte legyek, gyűlölöm ezt a hagyományt, és tulajdonképpen örülök, hogy most ezt a gondot kivetted a kezemből! Ám ez sajnos nem szünteti meg azt a felfordulást, ami okozni fog. Amikor felvetted a Rada'Hant magadra, azt mondtad, hogy sokkal rosszabb lehet a béklyó végét tartani, mint viselni azt. Nos, teljesen igazad volt. - A Nővér lesütötte a szemét. Pillának vége nedvesen csillogott. - Életem nagy szerelme, a hivatásom, azzal, hogy téged óvlak, nyomorúsággá változott.

Túl vagyok már azon, hogy megbüntesselek az engedetlenségedért. Néhány napon belül a Palotába érünk, és ott végre befejezem a küldetésemet. Onnantól kezdve a Nővérek vesznek gondjaikba.

Majd meglátjuk, hogyan kezelnek, ha nem engedelmeskedsz. Azt hiszem, nem lesznek annyira türelmesek, mint amennyire én voltam. Használni fogják a nyakörvet. Akkor pedig megbánják majd, hogy szorosabbra fogták a pórászt, mint amennyire én tettem. Azt hiszem, egy idő múltán azt is megbánják, hogy segíteni akartak neked!

Richard zsebre dugott kézzel méregette a sűrű tölgynyert.

- Sajnálom, hogy így érzel, Nővér, de azt hiszem, megértelek. Elismerem, hogy többször is szembeszálltam veled, de az, ami ma történt, mégsem rólad és rólam szólt, hanem arról, hogy mi a helyes!

Mint valaki, aki tanítani kíván engem, bíztam benne, hogy te is kiállsz az igazságért. Remélem, hogy a többi Nővér sem olyan valakinek akarja tanítani a Tehetség használatát, aki a körülmények alakulásához igazítja az elveit.

Nem akartam csalódást okozni neked. Egyszerűen csak nem tudnám úgy leélni az életem, hogy tudom, áldásomat adtam egy gyilkosságra!

- Tudom, Richard, de ez csak még rosszabbá teszi a helyzetet, mert mit sem változtat rajta. - Végigmérte a tüzet és a készleteiket, majd a nyeregtáskájából előhúzott egy darab szappant. - Pörköltet és zabkenyeret készítek. Du Chaillunak pedig meg kellene fürödni! - nyújtotta a férfi felé a szappant.

A nő sértődötten nézett végig saját magán.

- Tudod, mialatt a falhoz voltam kikötve és a férfiak sorban jöttek hozzám, egyikük sem ajánlott fel egy jó kis fürdőt, csak hogy illatos legyek a te kedvedért!

A Nővér leguggolt, és elkezdte kipakolni a készleteiket.

- Semmi sértőt nem mondtam, Du Chaillu! Egyszerűen csak arra gondoltam, hogy esetleg le szeretnéd mosni magadról azoknak a férfiaknak a mocskát. Nekem bizonyosan az első dolgom lenne, hogy lemossam magamról ezt a szennyet.

- Azt is teszem! - kapta ki a nő Richard kezéből a szappant. - Te is úgy bűzlesz, mint az a bestia, amin

lovagolsz! Jobban tennéd, ha megfürdenél, különben nem vagyok hajlandó veled együtt étkezni, és ehetsz egymagadban! - vetette oda a férfinak.

- Ha ez tesz boldoggá - kuncogott Richard, - akkor én is megfürdök!

Ahogy Du Chaillu elviharzott a tó felé, Verna Nővér csendben Richard után szolt.

- Az elmúlt háromezer esztendőben ez a nép végzett minden olyan „varázsemlével”, mint amilyen te vagy. Most nincs időm történelemleckére. A régi szokás azonban nagy úr! Ne fordíts hátat neki. Előbb vagy utóbb megpróbál majd megölni!

- Én pedig megpróbálok életben maradni, hogy elszállíthass a Palotába, és végül megszabadulj a küldetésedtől.

Richard elsietett a tó irányába, és Du Chaillu társaságába szegődött.

- Miért hívod a ruhádat imaruhának?

Du Chaillu széttárta karjait, hogy a szellő meglebbenthesse ruhájának rojtjait.

- Ezek itt imák.

- Mi az, hogy imák?! Úgy érted, ezek a ruhacsíkok?

- Mindegyik darab egy ima. Mikor a szél megfújja őket, mindegyik egy-egy imát küld a szellemekhez.

- És miért imádkoznak?

- Ezek az imaszalagok azoknak a szívéből származnak, akik azért imádkoznak, hogy visszakapjuk a földünket!

- A földeteket? De hát ez a ti otthonotok!

- Nem! Ez csak az a hely, ahol élünk, de nem ez a hazánk! Sok ezer évvel ezelőtt az otthonunkat elvették a varázslók, minket pedig ide száműztek.

Eközben a kis tó széléhez értek. A szél sötét hullámfodrokat kavart a felszínén. A parton fűvel tarkított fövény vezetett a vízbe a tó minden oldalán.

- A varázslók elvették a földeteket? Miféle földet?

- Az őseinktől vették el! - mutatott a nő az Elveszettek Völgyének irányába. - Az a föld a Madzsendikén túl van. Éppen oda igyekeztem, hogy megkérjem a szellemeket, segítsenek visszakapni ezt a földet, amikor a Madzsendik elfogtak. Így nem tudtam eljuttatni imáinkat a szellemekhez.

- De hogyan adhatják vissza a szellemek a régi hazátokat?

- A régi írás csak annyit mond, hogy minden évben el kell küldenünk egy emberünket az ősi hazánkba, és imádkoznunk kell a szellemekhez. Akkor majd visszakaphatjuk. - Közben kioldotta övét, és a földre dobta. Nyugtalanító könnyedséggel emelte fel a zöld nyelű kést, és állította bele egy nem messze heverő farönk oldalába.

- De hogyan?

- Úgy, hogy elküldik az urunkat.

- Én azt hittem, a Baka Ban Manák éppen hogy urak nélkül élnek.

- Csak azért hívjuk így magunkat, mert a szellemek még nem küldtek egyet sem.

Ahogy Richard a szavain töprengett, Du Chaillu megfogta a ruhája szélét, és áthúzta a feje fölött.

- Mit csinálsz?

- Nem a ruháimat kell megmosnom, hanem magamat!

- De nem előttem!

A nő végignézett magán.

- Már úgyis láttál engem ruhátlanul, nem értem, hogy mi most a különbség? Már megint elpirultál!

- Oda! - mutatott a túlpartra Richard - Menj a túloldalra! Te azon az oldalon leszel, én pedig ezen.

Azzal hátat fordított neki.

- De csak egy szappanunk van!

- Ez esetben dobd át nekem, ha végeztél!

A nő azonban ismét szembefordult vele. Richard megpróbált kitérni előle, de a nő követte körbe-körbe, és megpróbálta kigombolni az ő ruháját is.

- Nem tudom megmosni a saját hátam, és ez amúgy sem igazságos! Te már láttál engem meztelenül, most én következem! Azért vörösödte el, mert érezted, hogy ez nem igazságos. Így sokkal jobban érzed majd magad.

- Hagyd abba, Du Chaillu! - lökte el a vadrő kezeit magától. - Ahonnan én jövök, ez nem illik! Férfiak és nők külön fürdőznek.

Ismét hátat fordított a nőnek.

- Még a harmadik férjem sem olyan szégyellős, mint te!

- Harmadik?! Úgy érted, három férjed van?

- Nem, öt van.

- Hogy érted azt, hogy van?

- Úgy, ahogy mondom! Öt férjem van és gyermekeim!

- És hány gyereked van?

- Három. Két lány és egy fiú. Már nagyon régóta nem láttam őket. - Arca szomorúvá vált. - Szegény kisbabáim! Bizonyosan minden este megsiratnak, mert azt hiszik, hogy meghaltam. Hiszen soha, senki nem tért még vissza a

fogságból.

Majd elvigyorodott.

- A férjeim sorsot fognak húzni, hogy ki legyen az első, aki megajándékozhat egy újabb gyermekkel! De azt hiszem, azok a Madzsendi kutyák már adtak egy újabbat.

Richard a kezébe nyomta a szappant.

- Minden jóra fordul, meglásd! Menj fürödni, én a másik oldalon várakozok - azzal beleereszkedett a kellemes vízbe. Hallotta, ahogy a nő is belegázol, és várta, hogy befejezze a tisztálkodást. A kis tó visszhangzott köztük, így könnyedén beszélhettek.

- Soha nem hallottam még olyan asszonyról, akinek egynél több férje lett volna. A néped összes asszonyának több férje van?

- Nem, csak nekem.

- Miért csak neked?

- Mert én viselem az imaruhát - mondta, mintha ez teljesen magától értetődő lett volna.

- Nos, mi az a...

- A nő feléje úszott a tóban. - Mielőtt odaadnám a szappant, meg kell mosnod a hátamat!

- Rendben van! Ha megmosom a hátad, visszamész a saját oldaladra?

A nő a hátát tartotta Richardnak.

- Ha rendes munkát végzel, igen!

Mikor Richard befejezte, visszaúszott a saját oldalára, és öltözni kezdett, mialatt a férfi mosdott. Odakiáltott neki, hogy siessen, mert nagyon éhes. Richard gyorsan befejezte a mosdást, majd felhúzta a nadrágját, és utána sietett. Az ingét csak könnyedén a vállára vetette.

Du Chaillu sokkal szebb volt így, tisztán. A haja nem emlékeztetett többé egy vadállat sörényére; sokkal inkább egy nemesasszony vonásait viselte magán, mint egy vademberét.

Még nem volt teljesen sötét, de már szürkülni kezdett az ég. A pára, ami a tóból szállt rájuk, teljesen ellepte őket. A fák szinte eltűntek a ködben.

Amikor megérkeztek a tűzhöz, Verna Nővér már várta őket. Richard éppen egyik ingujját húzta lefelé, mikor hirtelen megdermedt. Észre vette ugyanis, hogy Verna Nővér a nyitott ingén keresztül feltáruuló mellkasát bámulja. Olyasvalamit látott, amit azelőtt soha.

A sebhelyet. A húsába égetett tenyér nyomát. Ami állandóan emlékeztette arra, hogy kinek az örökségét hordozza.

Verna Nővér arca olyan fehérre változott, mint egy szellem. Richard szinte alig hallotta a hangját.

- Hol szerezted ezt?

Du Chaillu is a sebhelyre meredt.

Richard összébb húzta magán az ingét.

- Már mondtam neked, hogy Darken Rahl megérintett a tenyerével! De te azt mondtad, csak látomás volt.

A Nővér szeme Richardéba mélyedt. Tekintetében valami olyasmi derengett, amit Richard azelőtt még soha nem látott: örült rettegés.

- Richard - suttogetta - senki másnak nem szabad ezt megmutatnod a Palotában. Csak a Prelátusnak. Ő talán tudja, mit kell tenni. Neki viszont meg kell mutatnod. - Közelebb lépett hozzá. - De senki másnak! Megértetted?! Senki másnak!

Richard lassan összegombolta ingét.

- Miért?

- Mert ha megteszed, meg fognak ölni! Ez a jel a Névtelentől származik! - Megnedvesítette az ajkait. - Az apád bűne.

A távolból panaszos farkasüvöltés verte fel a csendet. Du Chaillu megborzongott, és összébb húzta magán a ruháját, ahogy a sűrű ködbe nézett.

- Ma éjszaka emberek halnak meg - suttogetta.

- Miről beszélsz? - nézett rá Richard értetlenül.

- Farkasok. Amikor a farkasok így vonyanak a ködben, azt üvöltik világgá, hogy nemsokára emberek halnak meg az éjszakában.

Folytatása következik!